

Giới thiệu Phong Ân Tiên Tôn

3000 năm, đường đường là thiên tài tuyệt thế lại bị trấn áp tận 3000 năm ròng rã bởi một đại phái đệ nhất thiên hạ.

3000 năm chìm trong lửa hận.

Rồi cũng sẽ có một ngày, thoát khỏi mà ra, nhập Ma báo thù, huyết tẩy thiên hạ!

Máu và tình!!! Tình ái! Tình bằng hữu! Tình sư đồ!!!

Độc giả nào đã từng mê đắm trong thế giới muôn màu của Tiên Nghịch, Nghịch Thương Thiên hay sự kiên trì bước đến phía trước không quản khó khăn gian khổ của Hàn Lập trong Phàm Nhân Tu Tiên thì hãy một lần nữa sống dậy những cảm xúc ấy cùng Liễu Tà Dương - nhân vật chính của cuốn truyện này.

Đây là một thiên truyện có đủ yêu hận tình thù, luôn có những thử thách không tưởng cản đường Liễu Tà Dương, thế nhưng lại được tác giả sắp xếp hần vượt qua một cách hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ân Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phá phong (1)

- Ngươi vừa nói với ta cái gì? Là câu chuyện ngươi lật tay có thể diệt một vương triều hay là sự tích luyện khí đốt biển?

Đại hồ tử chào hỏi Liễu Tàn Dương.

Ba năm trước quái nhân Liễu Tàn Dương xuất hiện, phong thái như thần tiên của hắn đã hù dọa rất nhiều người, nhưng lúc hắn mở miệng thì tất cả mọi người đều cho rằng hắn là tên điên mất dạy, là người điên nói mộng.

Nói hô phong hoán vũ, di sơn đảo hải các loại, những câu chuyện này quả thật đặc sắc.

Nhưng mà hầu tử yếu nhất lại dùng một tát đánh ngã hắn, cũng không thấy hắn có bốn sự hô phong hoán vũ gì, nếu không phải hắn đột nhiên dùng ảo thuật biến mất, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ cùng tiến lên đánh hắn.

- Còn muốn sa tình sao? Đừng có nằm mơ nữa, ta nghe nói một khối nhỏ như thế này có thể đổi được một trăm con lạc đà, một trăm con lạc đà đấy, có thể thành lập một đại đà đội, không quá ba năm ta sẽ mua được một nửa Sa trấn.

Đại hồ tử giờ một lóng ngón tay trở ra phía trước, không ngừng hâm mộ nói một câu.

Liễu Tàn Dương nhìn đại hồ tử, trịnh trọng nói:

- Nếu như ngươi tìm được sa tinh, dù chỉ một chút như thế, ta sẽ giúp ngươi trong vòng ba năm biến thành người giàu nhất Sa Quốc, cũng giúp ngươi sống trăm tuổi.

- Được rồi, bộ dáng này của ngươi không nên dùng với ta, sa tinh quá trân quý, ta không có năng lực đạt được bảo vật này, nếu như ta có một đại đà

đội, ta sẽ tặng sa tinh cho ngươi, cũng không uổng phí duyên phận chúng ta quen nhau.

Ba năm qua, các thương nhân đều nhìn ra Liễu Tàn Dương khao khát với sa tinh, nhưng không có người nào hứa hẹn mang sa tinh cho hắn.

Sa tinh đối với Liễu Tàn Dương chỉ là tài liệu luyện khí cơ bản nhất, nhưng trong mắt những người thường này chính là trọng bảo, cho dù Liễu Tàn Dương miệng phun hoa sen, bọn họ cũng không đồng ý trao đổi.

Người trong thương đội đều nhận định Liễu Tàn Dương bị điên.

Liễu Tàn Dương có nói với bọn họ, chỉ cần cho ta một khối sa tinh, ta sẽ biến sa mạc thành ốc đảo, hắn nói câu nói này đã bị bọn họ chê cười thật lâu.

Ai có thể nghĩ hắn là một tu sĩ Nguyên Anh bị phong ấn ba ngàn năm? Là tiên nhân một tay che trời, hô mưa gọi gió?

- Ai...

Liễu Tàn Dương thờ dài, nếu hắn ném công pháp của mình vào trong Tu chân giới, tu vi Kim Đan sẽ tranh giành ngươi sống ta chết, mình hứa hẹn đủ sức che chở một môn phái tu tiên, chính mình tùy tiện phân phó một câu sẽ có vô số tu sĩ tranh giành nhau đi làm, nhằm chiếm được hắn ưu ái thu làm đệ tử.

Hôm nay sức hấp dẫn của những thứ này còn không bằng một con lạc đà, mình viết đan phương bị bọn họ xì mũi xem thường, không biết ném ở nơi đâu, nếu như đám tu tiên giả nhìn thấy các đan phương như vậy, nhất định sẽ không kìm lòng được, đừng nói Sa tinh, sẽ không do dự giao thể nhi cho hắn ngay lập tức.

Nhưng hiện tại hắn đối mặt với một đám phạm nhân vô tri ngu xuẩn, mình nói chuyện biến thành trò cười.

- Thúc thúc, thúc đang nghĩ gì vậy?

Giọng nói thanh thúy như chuông bạc vang lên, Liễu Tàn Dương cúi đầu nhìn xuống, trước mặt hắn là một tiểu nữ hài chừng năm sáu tuổi nhìn mình, là nữ hài trong thương đội vừa rồi.

- Đang nghĩ đến những chuyện thương tâm!

- Có việc gì cứ nói với Nguyệt Yêu, cháu có thể giúp thúc thúc.

- Cháu còn nhỏ nên không hiểu đâu!

Liễu Tàn Dương vuốt trán nữ hài, hắn nhíu mày một chút sau đó giãn ra, tiểu cô nương này là tiên thiên linh thể, là thể chất hiếm thấy, mấy đồ đệ của Liễu Tàn Dương đều không có được thiên phú như thế.

Liễu Tàn Dương phát hiện tiểu nữ hài tu luyện bộ công pháp cực kém, hoàn toàn tương khác với tiên thiên linh thể của nàng, tu luyện như thế, chỉ sợ bước vào Luyện Khí kỳ cũng khó khăn.

- Cháu thật sự có thể giúp thúc, sau này cháu sẽ là tiên nhân, có thể bay.

Liễu Tàn Dương tươi cười, tiểu nữ hài có giấc mộng tu tiên, nhưng không biết con đường này rất khó đi.

- Cháu còn quá nhỏ, không hiểu gian nan của ta.

- Nguyệt tiểu thư, hắn muốn một khối Sa tinh đấy.

Đại hồ tử vội vàng chen vào.

- Sa tinh sao, cháu sẽ hỏi sư phó.

Tiểu nữ hài chạy khỏi tầm mắt Liễu Tàn Dương.

Trên thế giới này không có yêu vô duyên vô cớ, trong tình huống không có thù lao thì không có nghĩa vụ giúp ngươi, đây là kinh nghiệm sau mấy ngàn năm tu tiên của Liễu Tàn Dương.

Không qua bao lâu, tiểu nữ hài cúi đầu với thần sắc buồn bã đi đến.

- Thật xin lỗi, sư phó nói Sa tinh quá trân quý, sư phó không chịu tặng cho thúc, cháu cầu sư phó cũng không được, nó rất trọng yếu với thúc sao?

Liễu Tàn Dương lác đầu nhìn tiểu nữ hài Nguyệt Yêu, dường như tiểu nữ hài thông minh biết được suy nghĩ chân thật của Liễu Tàn Dương.

Sa tinh mang theo ý nghĩa tự do, Liễu Tàn Dương muốn tự do, muốn thoát khỏi, muốn chấm dứt gian nan suốt ba ngàn năm qua.

- Nhưng mà sư phó đáp ứng cháu, chỉ cần cháu cố gắng tu tiên, sư phó đáp ứng cho cháu một khối Sa tinh, chỉ cần cháu đạt được nó, nhất định sẽ tặng nó cho thúc, cháu biết nó rất trọng yếu với thúc, nhìn ánh mắt của thúc, cháu biết nó là thứ phi thường trọng yếu với thúc.

- Cháu muốn đạt được thứ gì, là nguyện vọng gì?

Liễu Tàn Dương quyết định, nếu tiểu cô nương này tìm Sa tinh cho mình, cho dù yêu cầu gì hắn cũng đáp ứng nữ hài tử.

Nguyệt Yêu cười, cười rất ngây thơ:

- Tại sao người lớn như thúc chỉ nghĩ đến hiệu quả và lợi ích, chẳng lẽ giúp một người đều cần hỏi báo hay sao?

Nghe Nguyệt Yêu nói lời này, nội tâm Liễu Tàn Dương âm áp, hắn đường đường là tu sĩ Nguyên Anh lại được tiểu nữ hài phàm nhân quan tâm.

Những chuyện cũ ngày xưa không ngừng xuất hiện, sư huynh đệ tranh nhau nịnh nọt sư phó, tất cả đều ôm mục đích hiệu quả và lợi ích, trợ giúp bọn họ hoàn thành nguyện vọng.

Tu tiên giả đại biểu cho lợi ích và lãnh khốc, đại biểu vô tình, đại biểu đoạn tuyệt thất tình lục dục.

- Trợ giúp một người xa lạ, thật sự cần hiệu quả và lợi ích hay sao?

Liễu Tàn Dương suy nghĩ.

- Chờ cháu, ba năm sau nhất định cháu sẽ mang một khối Sa tinh đến, bởi vì khi đó sư phó mới cho cháu trở về nhà.

- Cháu không sợ ta lừa cháu sao?

Liễu Tàn Dương nhìn Nguyệt Yêu, hắn muốn tìm suy nghĩ chân thật trong ánh mắt Nguyệt Yêu, như vậy mới phù hợp nguyện vọng "Hiệu quả và lợi ích" của hắn.

- Sẽ không, bởi vì bọn họ nói thúc đã ở đây ba năm rồi, chỉ cầu một khối Sa tinh, làm gì có kẻ lừa đảo nào ở cùng một nơi lại nói ra lời giống nhau với nhiều người như thế? Chắc chắn thúc có nỗi khổ tâm của mình.

- Nếu như cháu có thể... Được rồi, các người nên xuất phát đi!

Hắn định nói: nếu cháu cho ta một khối Sa tinh, ta sẽ hỏi báo cho cháu nhiều chỗ tốt, thậm chí có thể giúp cháu tiến thẳng lên cảnh giới Nguyên Anh.

Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt thuần khiết của Nguyệt Yêu, hắn nuốt những lời định nói xuống, hắn nhìn thấy ngây thơ và chất phác trong mắt Nguyệt Yêu, nhìn thấy ngây thơ mà tu tiên giả không có được.

- Chờ cháu!

Nguyệt Yêu đi theo thương hội, giọng nói như chuông ngân vang xa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Phá phong (2)

Đây là câu chuyện tiểu nữ hài mang theo mộng tu tiên, mang theo lương thiện trong nội tâm đi môn phái tu tiên tu hành, Liễu Tàn Dương nhìn thấy hình ảnh này vô số lần suốt mấy ngàn năm qua.

Nhưng mà tiểu nữ hài này lại cho Liễu Tàn Dương cảm giác khác biệt, giống như cam tuyến rót vào nội tâm.

Trong phong ấn, Liễu Tàn Dương vẫn dư vị lời của Nguyệt Yêu, nàng là người duy nhất không mang theo tạp niệm mà hắn gặp được trong mấy ngàn năm qua.

Gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo và những lời Nguyệt Yêu nói đã in vào trong nội tâm Liễu Tàn Dương.

Nguyệt Yêu đã xúc động hắn, trí nhớ mấy ngàn năm hiện về, tu tiên là con đường tràn ngập giết chóc, lục dục và dục vọng, cũng là con đường không lối về, tính khiết sẽ bị vũng nước đục này làm bẩn, vĩnh viễn không thoát ra được.

Nhưng Nguyệt Yêu lại rót âm áp vào nội tâm Liễu Tàn Dương, những ký ức đầy hiệu quả và lợi ích đã bị lương thiện của nàng lấn lướt.

Mỗi khi mặt trời mọc sẽ nhìn thấy một thân ảnh đứng dưới chân núi nhìn về phía đông, ngày hôm sau thân ảnh ấy vẫn đứng tại đó, hắn nhìn về hướng tiểu nữ hài rời đi.

Lúc đêm tối xuất hiện, hắc vẫn đứng ở nơi đó, hắc chờ ánh tà dương khuất sau dãy núi, hắc chờ đợi một hứa hẹn, hắc chờ hứa hẹn của nữ hài bảy tuổi.

Vật đổi sao dời, phương đông xuất hiện rặng mây đỏ nhuộm đỏ gương mặt hắc.

Rốt cuộc các thương đội không còn nghe được quái nhân thần bí kia nói khoác, hắc vẫn đứng tại nơi đó như pho tượng dỗi mắt nhìn về nơi xa xăm..

Ngày qua ngày, năm qua năm, các thương đội đến rồi đi, mặt trời mọc rồi lặn, thân ảnh kia vẫn đứng tại chỗ.

Ba năm qua đi, hắc vẫn chờ đợi như trước, hắc đang chờ nữ hài tên Nguyệt Yêu.

Trông chờ suốt ngàn ngày đêm, đáy lòng Liễu Tàn Dương chỉ nhớ... Nguyệt Yêu.

Tu hành suốt mấy ngàn năm, nội tâm hắc đã phong bế, đã chắc chắn như đá, sẽ không bao giờ thay đổi, con đường tu tiên tàn khốc đã ma luyện ra một trái tim vô tình.

Chưa xót lại xuất hiện trong nội tâm.

Khi hắc vừa đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ, hắc tranh đoạt thiên địa tiên linh có thể tăng lên một đại cảnh giới với Vân Cự Tụ, hắc đánh chết rất nhiều người tranh giành và đánh lui Vân Cự Tụ, thành công cướp lấy thiên địa tiên linh, sau khi ăn bảo bối vào, hắc tăng lên Nguyên Anh trung kỳ, nhưng hắc bị Vân Cự Tụ ghi hận, bị tám tên cao thủ Nguyên Anh vây công, chọn nên bị phong ấn suốt ba ngàn năm.

Bị phong ấn ba ngàn năm, nội tâm hắc bị thù hận bao phủ, hắc hận thương sinh, hận Vân Cự Tụ, hận con đường tu tiên tàn khốc.

Cho đến khi nữ hài tử xuất hiện, ngây thơ và lương thiện không cầu hỏi báo, trái tim băng giá mấy ngàn năm của hắc đã tan chảy.

Hắc lựa chọn thủ hộ cảm giác ấm áp này, cho nên hắc chờ đợi.

Đêm trong đại sa mạc rất lạnh và cô độc, Liễu Tàn Dương vẫn đứng tại nơi đó, đứng như thế suốt ba năm, nhìn về hướng Nguyệt Yêu cười lạc đà rồi đi, nhớ lại tiếng cười như chuông bạc của nữ hài tử.

Nguyệt Yêu!

Gương mặt nữ hài đã khắc vào nội tâm hắc, đã hòa tan trái tim đóng băng của Liễu Tàn Dương.

Đây là cảm động, thứ đã mất đi suốt mấy ngàn năm, cảm giác này chỉ tồn tại trong giới phàm nhân.

Đêm tối dài đằng đẵng, cô độc bao phủ Liễu Tàn Dương, nhưng mà bóng tối không cách nào lấn át một tia sáng trong lòng hắc.

Rốt cuộc, đêm tối đã bị ngày mới xé nát, hàng vạn đạo hào quang bao phủ mặt đất.

Tiếng chuông trên người lạc đà vang lên, âm thanh leng keng leng keng không ngừng quanh quẩn không gian.

Liễu Tàn Dương nhìn lạc đà đội đi qua, lạc đà đi từng bước tiến lên phía trước.

Một thân ảnh nhỏ gầy xuất hiện trong tầm mắt Liễu Tàn Dương, quần áo của tiểu nữ tử cũ nát, nụ cười của nữ hài vẫn ngọt ngào như xưa, nữ hài rời khỏi lạc đà, tiến về ngọn núi hắc đang đứng.

Hào quang trong lòng Liễu Tàn Dương tỏa sáng như bình minh ngày mới, triệt để xóa đi màn đêm lạnh giá trong lòng hắc.

Hắc vẫn đứng ở nơi đó, Nguyệt Yêu rời đi ba năm, suốt ba năm này hắc chưa từng di chuyển nửa bước.

Nguyệt Yêu đi về phía Liễu Tàn Dương, thân ảnh hắc chờ đợi suốt ba năm đang từ từ dung hợp với nữ hài tử trước mắt.

Trong tay Nguyệt Yêu cầm một khối Sa tinh to như nắm tay, chậm rãi nâng lên trước mặt hắc.

Nữ hài tử nâng sa tinh không khác gì dâng trọng bảo trân quý nhất thế gian đến trước mặt Liễu Tàn Dương.

- Thúc cần nó hơn cháu, tặng thúc!

Liễu Tàn Dương nhìn Nguyệt Yêu, ba năm qua nhóc con hôm nào đã cao lên không ít, gương mặt như búp bê lại trở nên gầy gò.

- Cháu nên biết giá trị của nó!

- Cầm đi, cháu đã hứa hẹn với thúc, cháu sẽ không bao giờ nuốt lời.

Liễu Tàn Dương tiếp nhận khối sa tinh mang theo hơi ấm từ tay nữ hài tử.

Nguyệt Yêu xoay người, thân ảnh của nữ hài tử nhỏ nhắn và mềm yếu dưới ánh mặt trời, hài đồng tiến về phía đả đội, thân ảnh bắt đầu nhỏ dần khi đả đội đi xa.

Liễu Tàn Dương nhìn thấy nội tâm cầu tiên đạo của tiểu nữ hài mười tuổi.

- Này! Cháu muốn tu tiên sao?

Liễu Tàn Dương gọi vọng theo tiểu nữ hài đang đi trong ánh mặt trời.

Hắn nắm chặt Sa tinh, nội tâm của hắn được âm áp bao phủ, tâm linh đóng băng đã bị Nguyệt Yêu đánh vỡ, trong lòng hắn chỉ còn tiểu nữ hài cứu mình thoát khỏi phong ấn, là nữ hài tử cứu hắn, cho hắn tự do.

Ngày hôm nay, cho dù nữ hài tử vui buồn lo lắng thế nào, hắn sẽ làm bạn với hài tử, Liễu Tàn Dương thề với nội tâm của mình.

Nguyệt Yêu quay đầu lại, hài tử cười nhưng nụ cười rất thâm đạm.

- Cháu không thể tu tiên, đã bị đuổi ra khỏi Liên Vân Tông.

- Thiên tư của cháu độc nhất vô nhị, bọn chúng đuổi cháu đi chính là sai lầm lớn nhất của chúng, ta sẽ giúp cháu chứng minh bản thân mình.

Đây là lời hứa bằng bản tâm của Nguyên Anh đại thừa Liễu Tàn Dương.

- Quái thú thúc, thúc nên lo lắng cho mình đi, cháu đi đây, sau này nếu đi đến Sa trấn, nhớ tìm cháu chơi đấy!

Nguyệt Yêu giơ tay lên, nữ hài tử tươi cười chào tạm biệt Liễu Tàn Dương, giọng nói của hài tử vẫn còn mang theo tính trẻ con.

Nguyệt Yêu đã rời đi!

Liễu Tàn Dương cảm thấy Sa tinh bước đi từng bước, ngọn núi sau lưng hắn xuất hiện khe hở, phong ấn sinh ra lực lượng to lớn muốn trấn áp Liễu Tàn Dương.

Nụ cười của Nguyệt Yêu mang theo cay đắng, ba năm qua hài tử này không được sống tốt.

Bởi vì Nguyệt Yêu tu hành không tiến bộ, cho nên tất cả mọi người thất vọng về nó.

Liễu Tàn Dương chỉ còn lại một ý niệm duy nhất trong lòng, cùng tiểu nữ hài này một ngàn năm, một vạn năm, lên núi đao, xuống biển lửa, chỉ vì thù hận nơi âm áp trong nội tâm của mình.

Hắn từng gào thét vô số lần trong phong ấn nhưng không có ai hỏi thăm, lao ra khỏi phong ấn ba năm, hắn xin giúp đỡ vạn lần nhưng không ai để ý, chỉ có hài tử Nguyệt Yêu, chỉ có tiểu nữ hài bảy tuổi cho hắn hy vọng, là nữ hài cho hắn tia sáng chiếu sáng u ám trong nội tâm.

Là Nguyệt Yêu giúp Liễu Tàn Dương cảm nhận được thế nào là chân tình, thế nào là âm áp, đây là cảm giác chưa từng có sau khi hắn bước vào con đường tu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Phá phong (3)

Tiên đạo mất đi thất tình lục dục, người cầu tiên lừa gạt hãm hại nhau, tình người không tồn tại.

Nguyệt Yêu xuất hiện đã giúp Liễu Tàn Dương nhớ lại tình cảm đã mất đi từ lâu.

- Nguyệt Yêu, chờ ta, ta sẽ tìm cháu, cùng cháu tu tiên, truy tìm hào quang vô hạn chỉ thuộc về cháu! Mấy hôm nữa ta sẽ thu cháu làm đồ đệ, ta sẽ đi cùng cháu trên con đường tu tiên này.

Sa tinh đang hòa tan trong tay Liễu Tàn Dương.

Nguyệt Yêu nhìn Liễu Tàn Dương đang đi xa, khóe mắt đầm lệ sâu.

- Mặc dù biết thức cổ tình hống cháu, nhưng cháu không thể bước qua bước đầu tiên.

Đả đội của đại hồ tữ mang theo Nguyệt Yêu rời đi, Nguyệt Yêu ngồi trên lưng lạc đà, nước mắt còn vuren trên khóe mi.

- Sao cháu không muốn tu tiên chứ? Nhưng mà công pháp của cháu không thể đột phá, mỗi lần tu luyện công pháp đến thời điểm máu chốt đều cảm thấy toàn thân đau đớn.

- Cũng không biết phụ thân sẽ mắng mình thế nào, mình là hy vọng duy nhất của phụ thân lại bị đá ra khỏi Liên Vân Tông.

Nguyệt Yêu nhìn qua ngọn núi phía sau, xuất thần nhìn Liễu Tàn Dương.

- Quái thúc thúc thật đáng thương, cháu cho rằng thúc sẽ không chờ cháu, nếu như thúc không chờ cháu, cháu có thể giao Sa tinh cho phụ thân, có lẽ như vậy người sẽ dễ chịu hơn một ít.

Liễu Tàn Dương cầm Sa tinh quay về phong ấn, hẳn muốn triệt để cải tạo thân thể này, sau đó đưa hóa thân vào trong phong ấn, tu vi Nguyên Anh đại thừa kỳ và thân thể thủy hỏa bất xâm còn lưu lại trong phong ấn.

Nguyên thần hóa thân đứng bên cạnh thân thể Liễu Tàn Dương, Sa tinh làm cốt, linh khí rót vào thân thể, Liễu Tàn Dương khống chế linh lực, hóa thân dần dần vững chắc, có được Sa tinh hóa thành xương cốt mới có thể tránh bị nghiền nát khi rời khỏi phạm vi phong ấn. Đây cũng là nguyên nhân Liễu Tàn Dương trăm phương ngàn kế cũng muốn đạt được Sa tinh.

Kế tiếp là kinh mạch, Liễu Tàn Dương duỗi ngón tay ra, một vết máu xuất hiện hóa thành kinh mạch, sau đó chìm vào trong thân thể hóa thân.

Liễu Tàn Dương tương đối hài lòng về hóa thân này, kế tiếp là nguyên thần nhập vào thân thể, đến khi đó thân thể trong phong ấn chỉ còn lại bản năng và tu vi Nguyên Anh đại thừa kỳ.

- Xuất khiếu!

Liễu Tàn Dương vận dụng phương pháp thân ngoại hóa thân, nguyên thần chui vào trong hóa thân, hiện tại hẳn nhìn thấy phong ấn dày đặc như mạng nhện.

Nhưng mà phong ấn chỉ nhắm vào thân thể tu vi Nguyên Anh đại thừa, không có lực cản với thân thể Sa tinh của Liễu Tàn Dương.

Ba ngàn năm! Bị phong ấn suốt ba ngàn năm!

- Thân thể này quá yếu!

Liễu Tàn Dương cảm giác suy yếu chưa từng có, đừng nói lão yêu quái Nguyên Anh kỳ, cho dù là Trúc Cơ kỳ, thân thể này cũng không có biện pháp đối phó.

Từ giờ trở đi, nằm gai nếm mật, trước khi chưa khôi phục thực lực, tận lực tránh xung đột chính diện với Vân Cư Tự.

Không có thực lực cheo chống rất khó chịu, nhưng Liễu Tàn Dương hiểu rõ, thời gian mình phá phong ấn thoát ra không xa, chỉ cần hóa thân tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh, nội ứng ngoại hợp sẽ phá vỡ phong ấn.

Nguyên Anh với kẻ khác còn khó hơn lên trời, nhưng Liễu Tàn Dương đã đi qua một lần, hiện tại hẳn có thể nhanh chóng đạt đến Nguyên Anh.

Liễu Tàn Dương nghĩ đến tiểu cô nương Nguyệt Yêu kia, là đệ tử mình sắp thu, nếu như nàng không có tiên thiên linh thể, Liễu Tàn Dương sẽ bảo vệ nàng sống vinh hoa phú quý cả đời.

Nàng có được tiên thiên linh thể hiếm có, Liễu Tàn Dương nhìn thấy loại thể chất này đúng một lần, mà người nọ đạt đến cảnh giới Liễu Tàn Dương phải ngưỡng mộ - Hóa Thần Cảnh!

P phía sau Nguyên Anh đại thừa còn có Toái Anh kỳ, đây là giai đoạn tràn ngập nguy hiểm, có thể đạt đến Hóa Thần Cảnh, nội tâm Liễu Tàn Dương không có năm chắc, Nguyệt Yêu có tiên thiên linh thể, nàng có cơ hội rất lớn tiến vào Hóa Thần Cảnh, có lẽ vạn năm sau mình sẽ ngưỡng mộ Nguyệt Yêu.

Liễu Tàn Dương bước đi trong sa mạc, hấp thu linh khí trong thiên địa, không ngừng tăng tiến tu vi.

Hắn tự nghĩ ra Du Long Đại Pháp, cũng là công pháp hắn nghiên cứu ra trong suốt ba ngàn năm bị phong ấn.

Công pháp cực kỳ đặc sắc, lúc nào cũng tu luyện, cho dù là đi lại, ngủ, Du Long Đại Pháp đều tự động vận chuyển tăng tu vi, càng có thuộc tính hút linh lực từ người khác, thuộc tính này là độc nhất vô nhị.

Sa trần, Nguyệt Yêu!

Đây cũng là mục tiêu của Liễu Tàn Dương hiện tại, thực lực của mình quá nhỏ yếu, rất nhiều suy nghĩ không thể thực hiện được, trước mắt có thể làm là đi tìm Nguyệt Yêu, truyền thụ cho công pháp thích hợp với nàng.

Thân thể hiện tại của Liễu Tàn Dương lấy Sa tinh làm cốt, linh khí làm huyết nhục, có được lực lượng mà phạm nhân không có được, có thể nói, vừa xuất thể đã đứng trên đỉnh phong của phạm nhân, chỉ cần tích tụ linh lực, có thể một lần bước vào Tiên Thiên Cảnh, đạt đến Luyện Khí tầng một.

Nơi này đã từng là đại dương mênh mông, nhưng sau khi Liễu Tàn Dương và Vân Cự Tự đại chiến thì biến thành đại sa mạc, hần cảm khái khi đi trong sa mạc, hần chưa từng nghĩ đến mình sẽ có lúc chán nản đến mức này.

Ngon núi kia bị các phàm nhân gọi là Tà Dương sơn, nhưng bọn họ không biết vì cái gì gọi là Tà Dương sơn, chỉ biết đòi đòi đều gọi như thế, bọn họ cũng không biết dưới ngọn núi đang phong ấn tuyệt thế cường giả, hần tên là Liễu Tàn Dương.

- Vân Cự Tự, người phong ấn ta ba ngàn năm, chờ ta khôi phục cảnh giới, ta muốn người vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.

Một tháng sau, rốt cuộc Liễu Tàn Dương đi đến cuối sa mạc, có thể nhìn thấy thành trì xa xa.

Đến Sa trấn.

Liễu Tàn Dương đi theo đà đội đến nơi này, trên đường đi hần cũng nghe các thương nhân nói chuyện với nhau.

- Sa trấn thiếu gia Phong gia tu luyện rất thành công trong Liên Vân Tông, đã tiến vào Luyện Khí tầng hai, Sa trấn chúng ta cũng có cường giả Luyện Khí tầng hai.

- Đáng tiếc thay Nguyệt Yêu tiểu thư, người lương thiện như vậy lại bị đuổi ra khỏi Liên Vân Tông, hiện tại Phong gia đã đến thăm.

- Ai nói không phải, hai hài tử cùng tiến vào Liên Vân Tông, rõ ràng là kim đồng ngọc nữ, ai nghĩ đến Nguyệt Yêu tiểu thư không có mệnh tu tiên, hiện tại Phong thiếu gia đạt đến Luyện Khí tầng hai, có thể sống vài trăm tuổi, cho dù Nguyệt Yêu tiểu thư trường thọ cũng chỉ sống được trăm năm mà thôi, làm sao mà xứng chứ?

- Đúng thế, Sa trấn chúng ta trước kia chỉ có tộc trưởng Nguyệt gia và Phong gia là cao thủ Luyện Khí tầng một, hiện tại Phong gia xuất hiện Luyện Khí tầng hai, thời gian này Nguyệt gia không được sống khá giả.

Thương nhân nói chuyện với nhau đều bị Liễu Tàn Dương nghe được, Liên Vân Tông, một tiểu môn phái, công pháp cũng không nhập lưu, làm sao xứng với tiên thiên linh thể của Nguyệt Yêu chứ?

Một tiểu tu sĩ Luyện Khí tầng hai mà thôi, hần đã buông tha một thể tử có thể trở thành tu sĩ Nguyên Anh.

Liễu Tàn Dương tiến vào Sa trấn, đây là thị trấn nhỏ nơi biên giới sa mạc, nhưng nơi đây vô cùng náo nhiệt, lưu thông hàng hóa các nơi, hàng hóa cũng bày ra trước mặt tiền cửa hàng.

Tường thành bằng đất cũng không cao, có một lỗ thủng chính là cửa thành, cũng không có cửa, đà đội vội vàng tiến vào Sa trấn, thả hàng hóa xuống, buôn bán ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thu đồ đệ (1)

Liễu Tàn Dương tiến vào Sa trấn, nơi này đang bàn luận xôn xao việc giữa Phong gia và Nguyệt gia, Nguyệt Yêu biến thành chủ đề nói chuyện của mọi người, việc nàng bị Liên Vân Tông đuổi ra khỏi cửa đã truyền đi khắp nơi.

Liên Vân Tông chẳng khác gì thần linh trong Sa trấn, có thể tiến vào Liên Vân Tông là đại sự làm rạng rỡ tổ tông, lúc trước Nguyệt gia vì việc này đã bày tiệc chúc mừng ba ngày, tộc trưởng Nguyệt gia đi ra ngoài cũng nở mày nở mặt, có ai ngờ tiểu thư Nguyệt gia lại bị Liên Vân Tông đuổi ra khỏi cửa chứ?

Việc này đã biến thành phong vân khắp toàn thành, tộc trưởng Nguyệt gia cũng không xuất hiện trong nhiều ngày qua.

Liễu Tàn Dương đến cửa Nguyệt gia, nơi này có vài người đang vây quanh, còn có rất nhiều người khác đang vây quanh Nguyệt phủ, bộ dáng xem náo nhiệt.

Liễu Tàn Dương quan sát những người đang đứng vây quanh bên ngoài Nguyệt phủ, nghe bọn họ nghị luận tình huống đang diễn ra, hần lúc này vượt qua bọn họ tiến vào bên trong.

Tình hình trong Nguyệt phủ đang giương cung bạt kiếm, có hai nhóm người đang đứng đối diện nhau, Liễu Tàn Dương nhìn thấy Nguyệt Yêu đang hoảng hốt đứng sau lưng trưởng bối của mình, tiểu cô nương này sợ hãi nhìn những người chung quanh.

Hần nhìn thấy nữ hài giải cứu mình đang run rẩy, hoảng hốt, bất lực và không biết phải làm gì.

Liễu Tàn Dương vô cùng tức giận, trong mắt người khác nàng là người bị Liên Vân Tông vứt bỏ, là nỗi nhục của gia tộc, nhưng trong mắt Liễu Tàn Dương thì nàng có ân lớn hơn trời với hắn.

Nếu không có nàng, hắn không biết mình còn bị phong ấn bao nhiêu năm nữa! Hơn nữa nàng sắp thành đồ đệ của hắn, là đồ đệ duy nhất, Liễu Tàn Dương rất bao che khuyết điểm.

Từ hôm nay trở đi, hắn sẽ che chở Nguyệt Yêu, có một tu sĩ Nguyên Anh đại thừa bảo vệ nàng, ai dám khi dễ nàng sẽ thừa nhận lửa giận của tu sĩ Nguyên Anh.

- Phong Mặc Lâu, ngươi không nên khinh người quá đáng!

Tộc trưởng Nguyệt gia Nguyệt Ma hét lớn, tộc trưởng Phong gia Phong Mặc Lâu hùng hổ dọa người làm hắn không nhịn nổi, lúc trước Sa trấn là do Nguyệt gia và Phong gia cùng thống trị, một phe chiếm tây trấn, một phe chiếm đông trấn, nước sông không phạm nước giếng, hai từ hai nhà cùng được Liên Vân Tông chọn trúng, lại càng kết thành thân gia.

Nhưng tất cả đã biến hóa vào một tháng trước, Nguyệt Yêu chán nản quay về, bị Liên Vân Tông đá ra khỏi tông môn, mà hai từ Phong gia trong Liên Vân Tông đột phá đến Luyện Khí tầng hai, đã đạt tới trình độ Nguyệt Ma phải ngưỡng mộ nhìn lên.

Ngày đó Nguyệt Yêu đi về nhà với bộ quần áo tàn phá và dơ bẩn.

- Phụ thân! Con không thể tu tiên!

Nguyệt Yêu chạy vào trong ngực Nguyệt Ma khóc rống lên, nàng đã rất cố gắng, nhưng mà nàng vẫn không thể lưu lại trong cạnh tranh tàn khốc ở Liên Vân Tông.

- Được rồi, không khóc!

- Phụ thân... Con thật xin lỗi người!

Nguyệt Yêu nước mắt.

Nguyệt Ma cố dỗ con gái:

- Về nhà là được rồi, giúp ta chấp chưởng Sa trấn, về sau tiểu tử Phong gia trở về, các ngươi sẽ thành hôn.

- Phụ thân, con không lấy tiểu tử thúi kia làm phu quân của mình đâu!

Nguyệt Yêu chạy về khuê phòng của mình, vừa cười vừa thẹn thùng.

Đại hồ tử đi đến bên cạnh Nguyệt Ma, nói:

- Tộc trưởng, sau khi Nguyệt tiểu thư quay về đã mang một khối Sa tinh lớn như thế này tặng cho tên điên tại Tà Dương Sơn.

Đại hồ tử vừa nói vừa giơ nắm tay của mình ra.

- Cái gì...

Bỗng nhiên Nguyệt Ma đứng dậy, Sa tinh lớn bằng nắm tay đại biểu cho tài phú kékéchù, khối Sa tinh lớn như thế đủ đổi được mười tám phủ chú đầy uy lực và một ngàn con lạc đà.

Nguyệt Ma vẫy tay gọi đại hồ tử đến, Nguyệt Ma nói nhỏ vào tai đại hồ tử:

- Ngươi nhanh chóng phái người đi trở về, cần phải thu hồi khối Sa tinh đó.

Đại hồ tử ngẩng đầu nhìn qua khuê phòng Nguyệt Yêu.

Nguyệt Ma nói:

- Việc này ngươi không nên cho Nguyệt Yêu biết, cứ lặng lẽ mà làm đi.

- Vâng!

Đại hồ tử khom người lui ra ngoài.

Hơn mười ngày sau, tin tức Nguyệt Yêu bị đuổi ra khỏi Liên Vân Tông đã mọc cánh bay khắp Sa trấn, Nguyệt Ma tức giận nện nát không ít chén trà, uy nghiêm Nguyệt gia tổn thất to lớn, cùng lúc đó đại hồ tử mang tin tức không tốt trở về.

- Tên điên ở Tà Dương Sơn đã biến mất.

- Tộc trưởng, Phong gia lại xâm chiếm địa bàn sa tài của chúng ta.

Nguyệt Ma vỗ trán, gần đây Phong gia không ngừng xâm chiếm sân bãi sinh ý của Nguyệt gia, Phong Mãn Lâu nói rõ, chỉ bằng vào đứa con có tu vi Luyện Khí tầng hai muốn khuếch trương địa bàn thế lực của mình.

Mấy người có tu vi cao nhất Nguyệt gia cũng chỉ đạt đến Luyện Khí tầng một, không có người nào đạt đến Luyện Khí tầng hai, càng làm Nguyệt Ma khó giải quyết là, sau lưng Phong gia là Liên Vân Tông, Nguyệt Yêu đã bị Liên Vân Tông vứt bỏ, từ bối cảnh Nguyệt gia lại yếu hơn Phong gia một bậc, cục diện thế lực ngang nhau bị phá vỡ, lúc này Phong gia đã chiếm thượng phong.

- Tộc trưởng! Phong Mãn Lâu đến nhà bái phỏng.

Lúc Nguyệt Ma đang lo lắng, Phong gia ép sát từng bước, Phong Mãn Lâu lại đến.

- Mau mời vào!

Tinh thần Nguyệt Ma chấn động, hần đi ra bên ngoài, nhìn thấy Phong Mãn Lâu thì tiến lên cười nói:

- Ai nha, thân gia đến! Mời vào trong, chúng ta nên uống hai chén!

Phong Mãn Lâu cười như không cười, nhìn Nguyệt Ma nói:

- Nguyệt huynh, hôm nay ta có việc tìm ngươi, hai từ thân gia này không nên nói mới tốt.

Sắc mặt Nguyệt Ma đại biến, hần đã nghĩ đến chuyện Phong Mãn Lâu sẽ hủy bỏ hôn ước, thọ nguyên Luyện Khí tầng hai đã đột phá hai trăm năm, nếu như tiếp tục đột phá, Luyện Khí tầng ba đến tầng năm sẽ có sáu trăm năm thọ nguyên.

Mặc dù Nguyệt Yêu trường thọ, tuổi một phạm nhân có thể cao bao nhiêu chứ? Trăm năm mà thôi!

Nhưng mà hần không ngờ Phong Mãn Lâu lại nói trước mặt mọi người, dụng ý của hần quá rõ ràng, chính là muốn làm mất thanh danh của mình.

Tộc nhân Nguyệt gia nghe Phong Mãn Lâu nói hết lời, bọn họ tức giận nhìn chằm chằm vào Phong Mãn Lâu. Đột nhiên Nguyệt Yêu nghe Phong Mãn Lâu nói thế thì hai mắt đỏ rực, vú em ôm Nguyệt Yêu vào lòng mình, nói:

- Không có việc gì, tiểu thư không nên nghe bọn chúng nói bậy, ngươi rất đáng yêu!

Phong Mãn Lâu đi đến trước mặt Nguyệt Ma, rất khách khí nói:

- Còn có một chuyện ta cần phải nói với Nguyệt huynh.

Nguyệt Ma nhú mày, thấp giọng nói:

- Chuyện gì?

Phong Mãn Lâu nhìn qua chung quanh, nói:

- Ta phát hiện Nguyệt phủ rất không tồi, ta hy vọng Nguyệt huynh có thể bỏ thứ yêu thích, thay đổi nơi ở.

- Phong Mãn Lâu, ngươi không nên khinh người quá đáng!

Nguyệt Ma gào lên, Phong Mãn Lâu muốn đuổi Nguyệt gia ra khỏi Sa trấn.

Lúc này một người trẻ tuổi tách đám người đi vào bên trong, đi vào giữa Nguyệt Ma và Phong Mãn Lâu, cũng không quan tâm ánh mắt của hai đại lão Sa trấn này, ánh mắt của hần chỉ nhìn Nguyệt Yêu sau lưng người Nguyệt gia.

Phong Mãn Lâu và Nguyệt Ma ngừng nói chuyện, ánh mắt của bọn họ cùng nhìn vào người trẻ tuổi đột nhiên đi vào Nguyệt phủ, bọn họ chưa từng gặp người này, đều hoài nghi người này là người của đối phương, bởi vì tu vi người này đã là phạm nhân đỉnh phong, chỉ kém một bước là bước vào Luyện Khí tầng một, cho dù gia nhập vào phe nào cũng sẽ gia tăng thực lực phe đó lên.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thu đồ đệ (2)

- Quái thú! thú!

Nguyệt Yêu nén sợ hãi trong lòng, vẫy tay với Liễu Tàn Dương.

Đại hồ tử cũng nhận ra Liễu Tàn Dương, lặng lẽ đi đến bên người Nguyệt Ma nói:

- Tiểu thư đã mang Sa tinh giao cho người này, nhưng không rõ vì sao thực lực của hắn mạnh như thế, một tháng trước hắn chỉ biết làm một ít tiểu xiếc mà thôi.

- Biết rồi!

Tâm tư Nguyệt Ma biến hóa, đầu tiên giải quyết chuyện trước mắt, sau đó thu hồi Sa tinh của người này, trọng bảo của mình sao có thể giao cho người ngoài chứ?

Liễu Tàn Dương đi đến trước mặt Nguyệt Yêu, nói:

- Từ hôm nay trở đi, ta chính là sư phó của ngươi!

- A?

Nguyệt Yêu hoàn toàn không nghĩ tới quái thú thú đi tìm mình, câu đầu tiên lại là thu nàng làm đồ đệ, hơn nữa còn là ép buộc.

Liễu Tàn Dương không thêm quan tâm đến ân oán giữa Phong gia và Nguyệt gia, mục đích hắn đến nơi này chính là mang Nguyệt Yêu đi.

- Nhưng cháu đi rồi, phụ thân làm sao bây giờ?

Nguyệt Yêu uyển chuyển cự tuyệt.

- Con lo lắng cái gì?

Liễu Tàn Dương hỏi.

Nguyệt Yêu nhìn Phong Mãn Lâu rồi nói:

- Nếu có người khi dễ phụ thân cháu, cháu phải làm sao bây giờ?

- Giết!

Liễu Tàn Dương nói rất nhẹ nhàng, thời điểm nói ra lời này chẳng khác gì giết con kiến nhỏ.

Phong Mãn Lâu nghe Liễu Tàn Dương nói thế, hắn cười ha ha, ngay cả Nguyệt Ma cũng nhú mày, kẻ này quá cuồng vọng.

- Nhưng nếu bọn họ có bối cảnh lớn thì sao? Ví dụ như Liên Vân Tông?

- Vậy cùng tiêu diệt là được!

Trong lòng Liễu Tàn Dương, cho dù là Phong gia hay Liên Vân Tông cũng chỉ là con kiến hôi, không đáng quan tâm tới.

Liễu Tàn Dương nói câu này chẳng những bị Phong Mãn Lâu mỉa mai, cho dù là đám người xem náo nhiệt cũng chế nhạo Liễu Tàn Dương, có một ít người nhận ra Liễu Tàn Dương chính là tên điên dưới chân núi Tàn Dương Sơn.

Lúc này tiếng trào phúng không ngừng vang lên.

- Kẻ này quá càn rỡ, Phong lão gia nên cho hắn biết thế nào là lễ độ đi!

- Tiểu tử này chính là tên điên mặt dày dưới chân núi Tàn Dương Sơn đây mà, có một chút tiểu xiếc, ta có thể đâm ngã hắn, cần gì Phong lão gia ra tay.

Liễu Tàn Dương nhìn Nguyệt Yêu, vuốt ve gò má của nàng, nói:

- Hôm nay là ngày lành ta thu đồ đệ, tâm tình của ta rất tốt, cho nên ta tha cho bọn chúng một mạng, ngươi nói có được không?

Phong Mãn Lâu thấy Liễu Tàn Dương căn bản không quan tâm đến mình, chỉ cần hắn giậm chân tại Sa trấn sẽ sinh ra động đất, hải tử khóc đêm nghe tên hắn cũng phải nín khóc, hắn chưa bao giờ bị người ta khinh thường ra mặt như thế.

- Ngươi muốn chết! Phong mỗ sẽ thành toàn cho ngươi!

Phong Mãn Lâu gầm lên, hắn vận dụng Phong Lôi Quyền, muốn đánh chết tên tiểu tử cuồng vọng này ngay tại đây.

Liễu Tàn Dương chậm rãi xoay người lại, nói:

- Nguyệt Yêu, ngươi xoay người sang nơi khác, ta muốn giáo huấn người này, cảnh tượng rất thâm thiết, ngươi đừng nhìn.

Liễu Tàn Dương bước về phía trước một bước, linh lực trong người hắn bùng phát, đập mạnh lên mặt đất một cái.

Ông! Khí thể không ngừng bộc phát, bao phủ thân thể hắn vào bên trong, lực lượng hắn không ngừng tăng tiến, trong đan điền xuất hiện một khối khí màu vàng.

Tiên Thiên Cảnh! Luyện Khí tăng một đại thành.

Luyện Khí tăng một chính là cực hạn của phẩm nhân, khí hải vừa thành lập, lực lượng tăng lên rất lớn, đây cũng là tiêu chí của Luyện Khí tăng một.

- Tại sao hắn đột nhiên đột phá thể này? Chuyện này biến thành khó giải quyết!

Trong lòng Phong Mãn Lâu không còn sát khí, cảnh giới của tiểu tử kia đã bằng mình, nếu tranh đấu với nhau, chỉ sợ Nguyệt gia sẽ làm ngư ông đắc lợi.

Nhưng vấn đề càng khủng bố hơn lại xuất hiện, hắn kinh hãi không nhỏ.

Liễu Tàn Dương vẫn hấp thu linh khí như trước, Nguyệt Ma và Phong Mãn Lâu chặt vật lui ra phía sau.

Luyện Khí tăng hai, đạt thành

Liễu Tàn Dương tiếp tục hấp thu linh lực, khí hải mở rộng gấp ba bốn lần lúc ban đầu, linh lực chung quanh người Liễu Tàn Dương hóa thành cự long, phong bạo hoàn toàn bị cự long chinh phục, luồng khí xoáy cuồng bạo xoay tròn theo cự long.

Luyện Khí tăng ba, Luyện Khí tăng bốn, Luyện Khí tăng năm!

Thực lực Liễu Tàn Dương không ngừng tăng lên, tăng lên với tốc độ khủng khiếp.

Rốt cuộc phong bạo biến mất, Liễu Tàn Dương cảm thụ linh lực lưu động trong thân thể, cũng không có cảm giác vui mừng, ngược lại hắn cảm giác linh lực còn... Quá yếu!

Một khi đột phá lập tức đột phá năm quan liên tục, nếu như là người bình thường, đó tuyệt đối là thiên tài, kỳ tài ngút trời, nhưng Liễu Tàn Dương lại không hài lòng chút nào.

Luyện Khí tăng năm là quá yếu trong mắt Nguyên Anh đại thừa như hắn, Phong Mãn Lâu không dám di động, hắn bị Liễu Tàn Dương bóp cổ giờ lên cao.

Vị đại lão Sa trấn này biến thành con gà trong tay Liễu Tàn Dương.

- Hôm nay là lúc ta thu đồ đệ, tuy ta không muốn giết người, nhưng ta cũng không thích nghe người nói nhảm.

Liễu Tàn Dương ném Phong Mãn Lâu ra xa, Phong Mãn Lâu bị ném bay thẳng vào vách tường, hắn đã sớm bỏ qua tâm tư phản kháng, chặt vật đứng lên mới phát hiện mình không bị thương, lúc này lập tức xin lỗi:

- Đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình, tiểu bối đường đột, xin tiền bối tha lỗi, ta lập tức rút khỏi đây ngay!

Phong Mãn Lâu cong người lui ra phía sau, chân hắn phát lực sau đó chạy trốn nhanh như thỏ.

Liễu Tàn Dương nhìn đám người xem náo nhiệt chung quanh, quát:

- Muốn chết cứ lưu lại, không muốn chết... Cút!

Lúc này mỗi câu của Liễu Tàn Dương không khác gì thánh chỉ, đám người trào phúng vừa rồi nhanh chóng chạy mất, không có kẻ nào dám lưu lại, ngay cả tu sĩ mạnh nhất Sa trấn như Phong Mãn Lâu cũng không thể phản kháng, bọn họ rất quý tính mạng của mình, sao dám đứng lại xem náo nhiệt chứ?

Nguyệt Ma hít khí lạnh nhìn chằm chằm vào Liễu Tàn Dương, Luyện Khí tăng năm, đây là cảnh giới hắn ngưỡng mộ nhìn lên, đây là cảnh giới của đại nhân vật trong thành Bạch Tiên, hắn lại muốn thu con gái mình làm đồ đệ, Nguyệt Ma vui mừng khôn xiết, về phần sa tinh, hắn căn bản không dám nghĩ nữa, còn muốn thu hồi sa tinh? Chỉ cần người ta không diệt Nguyệt gia thì hắn đã a di đà phật rồi!

Liễu Tàn Dương tươi cười xuất hiện trước mặt Nguyệt Yêu, nói:

- Bọn chúng đã bị ta đánh chạy, từ hôm nay trở đi, ai dám khi dễ Nguyệt Yêu, ta sẽ đánh kẻ đó.

Lúc này Nguyệt Yêu đang hưng phấn, nàng cũng không có sợ hãi Liễu Tàn Dương, những người khác lại dùng ánh mắt kính sợ quan sát Liễu Tàn Dương.

- Quái thú thúc thúc, người thật lợi hại, nhưng sư tổ nói ta không thể tu tiên.

- Sư tổ người? Là chương môn Liên Vân Tông sao?

Liễu Tàn Dương hỏi.

- Đúng thế!

Nguyệt Yêu đã giữ chặt tay Liễu Tàn Dương, cảm giác ấm áp từ bàn tay kia truyền đến, Nguyệt Yêu muốn tu tiên, phi thường muốn, phụ thân nàng bị khinh bỉ vì chuyện nàng bị đuổi ra khỏi Liên Vân Tông, quái thú thúc thúc lợi hại như vậy, hẳn nhất định có thể giúp mình.

- Úc, hẳn chỉ là đồ ngu không có kiến thức mà thôi, về phần Liên Vân Sơn chỉ là nơi đám cá tạp tụ tập, sau này chúng ta đi Liên Vân Tông đòi công đạo cho người.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Truyền công (1)

Nguyệt Ma nghe Liễu Tàn Dương nói thế, lập tức có suy nghĩ tiểu tử trước mặt là đồ điên, Liên Vân Sơn là tồn tại thế nào? Đó là đại môn phái khổng lồ phạm vi ngàn dặm quanh đây, lập phái hơn một ngàn năm, môn hạ đệ tử Luyện Khí kỳ mấy trăm người, bốn đại trưởng lão đều có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, chương môn lại là lão thần tiên Trúc Cơ hậu kỳ, chỉ thiếu một chút là bước vào cảnh giới giả đan.

Tiểu tử này thật ngông cuồng, tuyệt đối không cho phép Nguyệt Yêu đi cùng hắn, bằng không sẽ dẫn họa diệt môn đến với gia tộc.

Trong mắt Liễu Tàn Dương, Liên Vân Tông là nơi các loại cá tạp tụ tập, hẳn là tu sĩ Nguyên Anh từng giận dữ đồ diệt đại môn phái, trong đó có hơn trăm trưởng lão Kim Đan, tu sĩ Trúc Cơ không đếm hết, con đường tu tiên của Liễu Tàn Dương gắn liền với sát phạt, có gần ba mươi tu sĩ Nguyên Anh chết trong tay Liễu Tàn Dương, tu sĩ Kim Đan nhiều không biết bao nhiêu, tu sĩ Trúc Cơ càng không đếm nổi.

Dù hiện tại hẳn chỉ có tu vi Luyện Khí tầng năm, nhưng bằng vào cách vận dụng linh lực và phối hợp các loại trận pháp với nhau, hẳn có mười phần nắm chắc đánh chết tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, có năm thành đánh lui tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, về phần tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, hẳn còn chưa khôi phục tu vi, bằng cảnh giới Luyện Khí tầng năm phải đối mặt với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, hẳn nên tránh mặt là hơn.

- Tiền bối, tiểu nữ còn nhỏ tuổi, trong nhà còn có nhiều việc, sợ rằng không thể cùng rời đi theo tiền bối được.

Nguyệt Ma đi đến trước mặt Liễu Tàn Dương, hắn cố lấy hết dũng khí nói ra một lời.

- Cũng không sao, ta ở lại Sa trấn trông coi nàng trưởng thành là được.

Nguyệt Ma nghe Liễu Tàn Dương nói xong, ánh mắt lạnh lùng, người nọ là nhìn chằm chằm vào Nguyệt Yêu, xem ra đang có ý định chiếm Nguyệt gia.

- Tiền bối chớ trách, tiểu nữ nhà ta không có tư chất tu tiên, e rằng không thể tiếp tục tu tiên lần nữa.

Nguyệt Ma còn chưa từ bỏ ý định, hẳn không muốn Nguyệt Yêu có chút liên quan gì với người cuồng vọng này, quái vật Liên Vân Tông cũng không phải là tồn tại hẳn có thể đắc tội được.

- Chuyện này càng dễ nói, ta truyền công pháp thích hợp cho nàng, nhiều thì ba năm, ít thì một năm, nàng sẽ Trúc Cơ thành công.

Liễu Tàn Dương có nói như thế nào đi nữa, Nguyệt Ma nghe đại hồ tử miêu tả về Liễu Tàn Dương, tiểu tử này thích nói khoác, hiện tại xem ra quả nhiên không giả, hơn nữa còn nói khoác quá cuồng vọng, chính mình sống hơn nửa đời người chỉ có thể đứng xa gặp được lão thần tiên Trúc Cơ Kỳ, huống hồ hẳn hiểu con đường tu tiên có bao nhiêu khó khăn, hẳn đã liều mạng nửa đời người, thực lực cũng chỉ đột phá đến Luyện Khí tầng một mà thôi, còn chưa nhìn thấy cánh cửa Luyện Khí tầng hai.

Thời gian ba năm, từ Luyện Khí tầng một đến Trúc Cơ, quá trình này gặp phải rất nhiều quan ải, hậu thiên, tiên thiên, mười ba tầng cảnh giới Luyện Khí kỳ, nhất lúc đột phá sinh tử quan Trúc Cơ, bao nhiêu người chết ở quan ải này, không có Trúc Cơ Đan, muốn Trúc Cơ ngàn khó vạn hiểm, mà giá cả Trúc Cơ Đan không phải thứ Nguyệt Ma có thể mơ tưởng, cho dù hẳn sống thêm mười đời cũng không mua nổi.

- Quái thú thúc thúc, ta có thể tu tiên hay sao?

- Không nên gọi ta là quái thú thúc thúc, phải gọi là sư phó, hiện tại chúng ta còn chưa có sư môn, hai ngày nữa sáng tạo ra một cái, như vậy sẽ có người hầu hạ chúng ta.

Nguyệt Yêu nghe xong vỗ tay bảo hay, mơ ước có một đám người vây quanh mình.

Nguyệt Ma nghe xong cảm thấy ngứa răng, sáng tạo môn phái, còn hai ngày nữa, người này không phải cuồng vọng bình thường, chỉ sợ đầu óc bị hỏng rồi.

Liễu Tàn Dương giữ chặt tay Nguyệt Yêu, cảm nhận linh lực hỗn loạn trong kinh mạch của nàng.

- Người trong Liên Vân Tông không chỉ ánh mắt thấp kém, cho dù là cảnh giới hay công pháp càng kém, không rõ tại sao môn phái không nhập lưu như thế lại có nhiều người chui đầu vào như vậy?

Liễu Tàn Dương khinh thường bình luận một câu.

Nguyệt Ma có cảm thấy mắc cỡ không? Hắn cảm thấy người này quá cuồng vọng, lúc này đang thể hiện uy phong trước mặt Nguyệt Yêu trẻ người non dạ.

- Khẩu khí thật là lớn, ta muốn xem là kẻ nào dám nói ầu nói tả như vậy.

Lúc này một đạo hào quang từ trên trời lao xuống, đó là một dáng người mang theo phong thái thần tiên.

- Nhị đại đệ tử Ngọc Long tử Liên Vân Tông thỉnh giáo sư thừa các hạ ở đâu, là môn phái nào?

Người này đang giắt phi kiếm màu bạc bay cách mặt đất ba thước, áo trắng tuyết trần, cộng thêm trên quai hàm có ba cọng râu màu bạc, càng có phong thái thần tiên.

Nguyệt Ma tiến lên hai bước, quỳ xuống nói:

- Nguyệt Ma bái kiến Ngọc Long tử đạo trưởng.

Ngọc Long tử là đại tu sĩ Luyện Khí tầng chín, là nhân vật số một trong hàng nhị đại đệ tử Liên Vân Tông, người bình thường rất khó gặp hắn.

Liễu Tàn Dương dò xét phi kiếm dưới chân Ngọc Long tử.

- Ta không môn không phái, không giống môn phái không nhập lưu của ngươi, tu luyện công pháp không nhập lưu.

Liễu Tàn Dương nói không nhiều nhưng mỗi câu rất chói tai, Ngọc Long tử vô cùng tức giận.

Nguyệt Ma đỏ mặt, trong nội tâm suy nghĩ nên làm thế nào phân rõ giới hạn với tiểu tử đáng hận này.

- Hào hảo hảo, ta chưa từng nổi giận suốt vài chục năm, hôm nay....

- Ngươi không cần phải nói, ta cũng biết ngươi tức giận, như thế nào, muốn động thủ sao, nếu vậy ngày mai ngươi lại đến đây, hôm nay là ngày vui ta thu đồ đệ, tâm tình tốt không muốn giết người.

Liễu Tàn Dương phát phát tay, thần sắc không đặt đại tu sĩ Luyện Khí tầng chín vào mắt.

- Chết đến nơi còn cứng miệng, đầu óc tên này bị lừa đá sao?

Nguyệt Ma đã không muốn nhìn tiếp.

- Ngươi... Ngươi chỉ là Luyện Khí tầng năm nho nhỏ, dám giả làm cao nhân trước mặt ta, cho rằng ta không nhìn thấu sao, hôm nay ta sẽ dùng công pháp không nhập lưu đối phó ngươi, sẽ dạy cho ngươi biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao sâu.

Ngọc Long tử vừa nói xong lại phát hiện tiểu tử cuồng vọng kia đang ngồi xổm trước mặt Nguyệt Yêu, chỉ vào phi kiếm dưới chân của mình.

- Ngươi có muốn một thanh như vậy không?

Nguyệt Yêu vô cùng ngây thơ gật đầu.

- Rất tốt, ta sẽ cho ngươi.

Ngọc Long tử đã từng gặp qua kẻ cuồng vọng, nhưng mà chưa thấy có kẻ tự tìm chết, sư tôn hắn dùng Tuyết Sơn Hãn Thiết rèn luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày mới luyện thành thanh phi kiếm này, vô cùng trân quý, không ngờ tiểu tử này lại có tâm tư đoạt bảo.

Liễu Tàn Dương nhìn về phía Ngọc Long tử rồi nói:

- Giao phi kiếm của ngươi ra đây, đồ đệ của ta muốn.

- Ngươi muốn chết.

Ngọc Long tử nói xong đã vận chuyển công pháp, ngưng tụ một đám hỏa diễm trong lòng bàn tay.

- Thật khó khăn, dựa theo tốc độ của ngươi, đã không còn mạng trước khi hoàn thành phép thuật, ta xem ngươi nên hủy tu vi phép thuật đi, nên tu luyện quyền cước mới tốt.

Liễu Tàn Dương nói xong liền vẫy tay, linh lực bao phủ phi kiếm của Ngọc Long tử, linh lực rất mạnh trùng kích, liên hệ giữa Ngọc Long tử và phi kiếm lập tức biến mất.

Ba!

Âm thanh dứt gãy vang lên, phi kiếm dưới chân Ngọc Long tử biến mất, hắn ngã chổng vó lên trời, quần áo dơ bẩn không chịu nổi, làm gì còn bộ dáng thần tiên nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Truyền công (2)

Liễu Tàn Dương đã đoạt phi kiếm Ngọc Long tử tế luyện mấy chục năm qua.

- Ah!

Ngọc Long tử há miệng thổ huyết, thanh kiếm này là trân bảo của hắn, tuyệt đối không thể mất được.

- Tiểu tử, trả kiếm cho ta!

Nguyệt Ma ngậy ngốc, hắn còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì! Ngọc Long tử rõ ràng có tu vi Luyện Khí chín tầng, vì sao tiểu tử này chỉ vẫy tay một cái Ngọc Long tử mất phi kiếm? Hắn chỉ có tu vi Luyện Khí tầng năm mà thôi.

- Ta giết ngươi.

Ngọc Long tử đã nổi giận, hắn không dám khinh thường, móc một tấm đạo phù trong lòng ngực, đạo phù này có được uy lực một kích toàn lực của Trúc Cơ sơ kỳ, linh lực chấn động dữ dội, một đầu lôi long xuất hiện, thần lôi không ngừng vờn quanh.

Bờ môi Liễu Tàn Dương khẽ nhúc nhích:

- Diệt!

Linh phù trong tay Ngọc Long tử lập tức hóa thành tro bụi, lôi long chưa đại triển thần uy đã chết non, Liễu Tàn Dương nhìn thấy tốc độ thi triển phù chú của Ngọc Long tử quá chậm, chính mình dễ dàng phá hủy chú pháp của hắn.

Liễu Tàn Dương nhìn kiếm của Ngọc Long tử, lắc đầu, lại nhìn Nguyệt Yêu an ủi:

- Thanh kiếm này phẩm giai thấp kém, tài liệu càng tệ, thủ pháp luyện chế rất nát, cảm ra ngoài không sợ bị người ta chê cười, chúng ta trả lại cho hắn, bảo hắn nấu luyện lại thôi.

Liễu Tàn Dương nói xong, thuận tay vãn về một cái, chỉ bảo bốn mạng phi kiếm trong mắt Ngọc Long tử bị vỡ thành cục cắt sau đó bay đến trước mặt hắn.

Nội tâm Ngọc Long tử vô cùng hoảng sợ, phi kiếm này sư phó hắn không thể tùy tiện vứt bỏ, vì rèn nó, sư phó đã vào thẳng thiên sơn cầu địa hỏa mới rèn thành, tiểu tử trước mặt dễ dàng vỡ thành cục sắt như vậy, đây tuyệt đối không phải tu vi Luyện Khí tầng năm có thể làm được, hắn đang che giấu tu vi! Hắn rất có thể là tu sĩ Trúc Cơ, thậm chí cảnh giới còn cao hơn cả sư phó, nghĩ thế, Ngọc Long tử đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

- Ngày khác Liên Vân Tông ta chắc chắn lãnh giáo bốn sự của các hạ.

Ngọc Long tử nhặt phi kiếm bị vỡ thành cục sắt lên, vội vàng ném lại một câu giữ thể diện.

- Các ngươi không tìm ta, ta cũng sẽ đi Liên Vân Tông đòi công đạo cho đồ đệ của mình, vì sao nàng không thể tu tiên chứ?

Ngọc Long tử vỗ vỗ bùn đất trên người, bước nhanh rời khỏi Nguyệt phủ, hắn không dám lưu lại nơi nào, hắn vội vã chạy về Liên Vân Tông báo cáo sư phó.

Nguyệt Ma thấy Ngọc Long tử chật vật chạy trốn, trong nội tâm càng kính sợ Liễu Tàn Dương, có lẽ hắn cũng không nói khoác.

- Tộc trưởng Nguyệt gia, ta muốn mang Nguyệt Yêu tiến vào tiểu viện yên tĩnh, ta muốn truyền thụ công pháp cho nàng, không cho phép ai quấy rầy.

Liễu Tàn Dương phân phó, Nguyệt Ma không dám không theo, vội vàng phái người thu thập một tiểu viện yên tĩnh.

- Quái thú thúc, người thật lợi hại, Liên sư bá cũng không phải đối thủ của người.

Giờ phút này Nguyệt Yêu vô cùng hưng phấn, sau khi nhìn rõ thực lực Liễu Tàn Dương, rốt cuộc nàng đã không còn do dự gì nữa, đã nhận định con đường của mình, đó là... Đi theo quái thú thúc tu tiên, tăng thêm vẻ vang cho phụ thân, sau đó đi Liên Vân Tông đòi công đạo, muốn các sư huynh sư tỷ cười nhạo nàng biết rõ, nàng đã có thể tu tiên.

Liễu Tàn Dương kiểm tra công pháp Nguyệt Yêu, công pháp nàng tu hành là Liên Vân Quyết không nhập lưu của Liên Vân Tông, phân cử trọng, cao nhất có thể tu luyện tới giả đan kỳ.

- Thật kém cỏi!

Liễu Tàn Dương trực tiếp vận hành Du Long Đại Pháp, xâm nhập vào kinh mạch Nguyệt Yêu, sau đó hấp thu sạch sẽ linh lực trong người của nàng.

Hắn tìm kiếm giấy bút, viết khẩu quyết Phụng Hoàng Quyết đệ nhất trọng.

Phụng Hoàng Quyết là công pháp hắn ngẫu nhiên đạt được, rất thích hợp với nữ tu sĩ, cảnh giới tiến triển thần tốc, căn cơ ổn định, khuyết điểm là tính công kích hơi yếu, phân thành mười ba trọng, cao nhất có thể tu luyện đến Nguyên Anh trung kỳ, Phụng Hoàng Quyết đệ nhất trọng đủ giúp Nguyệt Yêu tu luyện tới Luyện Khí tầng mười ba.

- Người cảm tu luyện đi, công pháp này tuyệt đối mạnh hơn Liên Vân Quyết gấp trăm lần.

Liễu Tàn Dương nói ra.

- Ân.

Sắc mặt Nguyệt Yêu trắng bệch, bởi vì công pháp bị phế cho nên thân thể rất yếu.

Liễu Tàn Dương đứng bên cạnh quan sát, cũng không có ý rời đi, tiên thiên linh thể là thể chất hiếm có trong thiên địa, loại thể chất này có thể đoạt thiên địa tạo hóa, tụ tập linh khí trong thiên địa.

Đương nhiên, nếu như thể chất này sẽ bị khắc chế khu tu luyện công pháp không nhập lưu như Liên Vân Quyết, bởi vì tiên thiên linh thể vận chuyển linh lực vô cùng to lớn, vượt xa tính cực hạn của công pháp, có nên dẫn đến xung đột giữa thể chất và công pháp.

Nguyệt Yêu cảm giác trong cơ thể tràn ngập linh lực, cảm giác thoải mái dễ chịu chưa từng có xuất hiện, không có thống khổ giống như khi tu luyện Liên Vân Quyết.

Nguyệt Ma đang đi qua đi lại bên ngoài tiểu viện, hắn rất lo lắng cho Nguyệt Yêu, tuy nói hắn không quá tin nhiệm tiểu tử điên kia, mỗi lần hắn đều làm ra hành động kinh người, có lẽ con gái của hắn có thể tu tiên.

Bóng đêm bao phủ thiên địa, trong nội viện không có động tĩnh gì sinh ra.

Ban đêm, Nguyệt Ma tìm cái ghế ngồi chờ bên ngoài, vịn nhất phát sinh tình huống gì, hắn sẽ lập tức xông vào.

Sau nửa đêm, năng lượng cuồng bạo như có như không xuất hiện trong nội viện, đây là... Nguyệt Ma rất quen thuộc tình cảnh này, đây là dấu hiệu đạt tới Luyện Khí tầng một.

Chẳng lẽ nói... Nguyệt Yêu tu thành Luyện Khí tầng một? Nguyệt Ma chỉ hoài nghi, cũng không dám tin tưởng, bởi vì hắn chưa từng nghe nói có người chỉ một ngày lướt qua hậu thiên, trực tiếp tiến vào tiên thiên Luyện Khí tầng một.

Liễu Tàn Dương khiếp sợ, hắn bị thể chất tiên thiên linh thể đã kích, chỉ một ngày đêm, Nguyệt Yêu liền đột phá Luyện Khí tầng một, đang xung kích Luyện Khí tầng hai.

Hắn trong mười ngày liên tục đột phá đến Luyện Khí tầng năm, đó là bởi vì bản thân đã có được tu vi Nguyên Anh đại thừa, hắn chỉ bị phong ấn mà thôi, kinh mạch trong người hóa thân đã mở rộng hoàn tất, không cần phí thời gian mở rộng lần nữa, tăng thêm Du Long Đại Pháp có đặc tính hấp thu linh lực bất kể ngày đêm mới xuất hiện hiệu quả tu vi đột nhiên tăng mạnh.

Nhưng Nguyệt Yêu trước đó chưa từng đột phá đến tiên thiên, chỉ dùng một ngày đã đạt đến Luyện Khí tầng một, Liễu Tàn Dương vô cùng khiếp sợ trước tốc độ tu luyện như thế, thậm chí còn có cảm giác đồ kỵ.

Rốt cuộc hắn đã hiểu rõ, vì cái gì người nọ có thể tu luyện tới Hóa Thần Cảnh, có được thực lực khủng khiếp vượt qua mấy cảnh giới, bởi vì nàng cũng có được thể chất này... Tiên thiên linh thể.

Liễu Tàn Dương triệt để tin phục, tiên thiên linh thể quả nhiên danh bất hư truyền, đoạt thiên địa tạo hóa, tụ tập linh khí thiên địa.

Liễu Tàn Dương đẩy cửa sân đi ra, Nguyệt Ma nhanh chóng tiến lên, cảm xúc kích động hỏi:

- Tiền, tiền bối, tiểu nữ... Thế nào rồi...
- Thiên phú của nàng rất tốt, tu tập đạo pháp Liên Vân Tông trong ba năm, hôm nay đã đột phá.
- Cảm ơn trời đất! Đại ân của tiền bối, Nguyệt mỗ suốt đời không quên.

Nguyệt Ma cảm tạ, đêm qua hẳn cảm nhận được khí tức Luyện Khí tăng một chân động, hẳn đã biết rõ con gái đã đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đan phương (1)

- Không cần, ta là sư phó nàng, hưởng hồ nàng có ân cứu mạng ta, ngươi có bao nhiêu linh thạch? Ta muốn bố trí trận pháp, tăng tu vi trong thời gian ngắn nhất có thể.

Nguyệt Ma nghe hai chữ linh thạch thì đau răng, hẳn vẫn tích lũy được một ít linh thạch trong nhiều năm qua, bây giờ lại chấp tay tặng người, tuy không nỡ bỏ nhưng hẳn không cự tuyệt.

- Tiền bối chờ một chút.

Nguyệt Ma quay người rời đi, không bao lâu hẳn nâng một hộp đá đi đến, rất không tình nguyện giao hộp đá cho Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương tiếp nhận hộp đá, sau khi mở ra thì nhú mây, trong hộp đá to như thế có bảy khối linh thạch hạ phẩm đầy tấp chất.

- Nếu chỉ có phẩm chất thế này, vậy phải cần một ngàn khối!

Liễu Tàn Dương đóng hộp đá, trả cho Nguyệt Ma.

- Tề...

Nguyệt Ma đỏ mặt lạnh, một ngàn khối! Bảy khối này chính là toàn bộ gia sản của hẳn, hẳn đi đâu tìm một ngàn khối bây giờ?

- Ngươi chờ chút.

Liễu Tàn Dương quay về tiểu viện, cầm lấy giấy bút, hẳn bắt đầu viết đan phương mình biết.

Sau nửa ngày, rốt cuộc hẳn viết ra ba đan phương Trúc Cơ Kỳ có thể sử dụng, đây đã là cấp thấp nhất, hẳn không có đan phương thấp kém hơn nữa, các đan phương còn lại đều là Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ sử dụng, nếu như Nguyệt Ma xuất ra, chắc chắn không qua bao lâu đã bị người ta chém giết.

Nguyệt Ma chờ bên ngoài, sau khi Liễu Tàn Dương đi ra, giao cho hẳn ba tấm giấy chưa ráo mực.

- Cầm đổi linh thạch, ngươi phải mua mười khối trung phẩm linh thạch, ba túi trữ vật, nếu như còn dư, vậy cứ mua một ít sa tinh và hàn thiết trở về.

Liễu Tàn Dương giao ba tấm giấy cho Nguyệt Ma.

- Ah!

Nguyệt Ma cảm giác mình sắp điên rồi, ba tấm giấy rách và vài chữ có thể đổi mười khối trung phẩm linh thạch? Là ta điên hay là hẳn điên?

- Đi thôi, tìm đan lâu công chính một chút, đừng để người ta lừa gạt.

Liễu Tàn Dương nhìn thấy thần sắc kinh hoàng của Nguyệt Ma, lập tức dặn dò một câu.

Một trăm khối linh thạch hạ phẩm mới có thể đổi được một khối linh thạch trung phẩm, giá cả túi trữ vật lại đắt hơn, không có hai trăm linh thạch hạ phẩm thì không mua được, hẳn lại bảo mình cầm ba tấm giấy nát này đổi mười sáu khối linh thạch trung phẩm, đó là một ngàn sáu trăm khối linh thạch hạ phẩm đấy.

Tài sản cả đời Nguyệt Ma cũng chỉ có bảy khối linh thạch hạ phẩm mà thôi.

- Tiền bối, ta...

Nguyệt Ma cầm ba trương giấy chùi tiến thối lưỡng nan.

- Đi nhanh về nhanh!

Liễu Tàn Dương cũng không nói nhiều, quay người quay về tiểu viện, lưu lại Nguyệt Ma đang suy nghĩ xuất thần.

- A! Cùng lắm là bị người ta cười nhạo đuổi đi mà thôi!

Nguyệt Ma cắn răng hạ quyết tâm, hẩn cất kỹ ba tấm giấy sau đó đi tìm một con ngựa tốt, lập tức chạy thẳng đến thành Bạch Tiên cách Sa trấn một trăm dặm.

Sa trấn là thị trấn nhỏ nơi biên giới của thành Bạch Tiên, nơi phồn hoa nhất chính là thành Bạch Tiên, nơi này quanh năm có thể thấy được các tiền bối Luyện Khí tầng năm tầng sáu, thành chủ là đại tu sĩ Trúc Cơ.

Liễu Tàn Dương đứng trong tiểu viện, cảm thụ thiên địa linh khí chung quanh mình, vận chuyển Du Long Đại Pháp khắp toàn thân, hẩn cảm giác linh lực trong người đã đến cực hạn, sắp đột phá điểm giới hạn!

Nguyệt Yêu vẫn tu luyện, vận chuyển công pháp chín mươi chín lần mà không cảm thấy mệt mỏi như trước kia, năng vận hành công pháp rất dễ dàng.

Đến gần buổi chiều, rốt cuộc Nguyệt Ma đã đi đến thành Bạch Tiên, hẩn là nhân vật số một tại Sa trấn, hẩn hiểu rõ thành Bạch Tiên như lòng bàn tay mình.

- Không nghĩ tới ta lại ném mặt mũi, hay là mình cứ đi một vòng rồi về, nói người ta không thu! Đúng rồi, cứ làm như thế.

Nguyệt Ma nghĩ thế liền xuống ngựa, hẩn đi dạo khắp thành Bạch Tiên, hẩn cũng không muốn cầm vài tấm giấy rách ra, sau đó bị người ta chửi mắng rồi trực xuất ra ngoài.

Lúc đi gần buổi trưa, Nguyệt Ma tính toán thời gian, ‘ nên trở về thôi, nói rằng mình đã đi vài nơi, người ta không thu. ’

Nguyệt Ma lập tức lên ngựa, hẩn chuẩn bị ra khỏi thành, lúc này ngẩng đầu nhìn thấy ba chữ Đan Bảo Các ngay trước mặt, bên trong Đan Bảo Các có rất nhiều trọng bảo, lúc bình thường nguyệt Ma Đỗ sẽ đi dạo một hồi, tuy nói mua không nổi nhưng có thể nhìn no mắt.

- Cứ đi dạo một hồi, xem như mở mang kiến thức.

Nguyệt Ma buộc ngựa bên ngoài, bước vào trong Đan Bảo Các.

Một nhân viên đi tới trước mặt hẩn hỏi:

- Vị lão gia này, ngài muốn mua thứ gì?

- Ta chỉ tùy ý quan sát một chút mà thôi.

Nguyệt Ma sợ nhất có tiểu nhị quẩn lấy mình, bởi vì hẩn căn bản không mua nổi thứ gì cả.

- Tiệm chúng ta vừa nhập vào một số phù bảo, giá cả vừa phải, chỉ cần ba trăm linh thạch.

Tiểu nhị đề cử hàng hóa.

Nguyệt Ma tùy ý gật đầu, ánh mắt nhìn qua các loại phù bảo, phù chú, các loại đan dược trân quý, giá cả đều trên một trăm linh thạch, một thanh phi kiếm trên trên cao, Phi Ngư Kiếm: hai ngàn linh thạch hạ phẩm, Phi Ngư Kiếm này là bảo vật trấn các của Đan Bảo Các, rất nhiều người đều nhìn mà thèm, nhưng không ai có thể bỏ ra hai ngàn linh thạch hạ phẩm.

Túi trữ vật có giá hai trăm linh thạch hạ phẩm, bên trong có một phương không gian.

Nguyệt Ma không cam lòng quay người rời đi, có một ý niệm xoay quanh trong đầu, ma xui quỷ khiến móc ba tấm giấy rách trong ngực áo ra.

- Người cho giá đi.

Gương mặt Nguyệt Ma nóng lên, hẩn đã chuẩn bị tâm lý bị đuổi đi.

Tiểu nhị bĩu môi, không quan tâm tiếp nhận ba tấm giấy nát trong tay Nguyệt Ma, tùy ý nhìn một lần sau đó hẩn kinh ngạc, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào ba tấm giấy, lời nói mang theo cảm xúc khó tin:

- Đây là... Đan phương!

Nguyệt Ma không có trả lời, hần cũng là thương nhân, hần sẽ không hùa theo lời tiểu nhị.

- Khách quan, xin ngài chờ một lát, ta đi gọi chương quầy.

Tiểu nhị chạy vào trong hậu đường, không bao lâu có một lão giả Luyện Khí tầng bảy từ trong hậu đường đi ra, lúc này hần đánh giá Nguyệt Ma.

Nguyệt Ma rất sợ hãi khi bị dò xét như thế.

- Xin hỏi vị khách quan này, người muốn bán đan phương với giá bao nhiêu, là bán một loại hay bán cả ba?

- Có cửa!

Nguyệt Ma bình tĩnh, khi định thần nhân nói:

- Ngài cứ ra giá!

Chương quầy Đan Bảo Các trịnh trọng quan sát đan phương, hần lại quay về hậu đường, thời gian hần đi vào trong dài hơn, Nguyệt Ma đã uống cạn ba chén trà.

Rốt cục chương quầy và một thiếu niên không rõ tu vi đi ra.

Chương quầy đi đến bên cạnh Nguyệt Ma, nói:

- Đan Bảo Các nguyện ý dùng bốn ngàn linh thạch mua ba tấm đan phương này!

Nguyệt Ma hít khí lạnh, hần biết rõ đan phương này xuất xứ thế nào, bởi vì lúc tiếp nhận ba tấm giấy trong tay Liễu Tàn Dương, mực nước còn chưa khô.

Chương quầy thấy Nguyệt Ma không có phản ứng, cho rằng đối phương không hài lòng giá tiền này, cắn răng nói:

- Nếu không như thế này, Đan Bảo Các nguyện ý cho các hạ lựa chọn bốn vật phẩm dưới ba trăm linh thạch hạ phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đan phương (2)

Đan Bảo Các bắt buộc phải có được ba tấm đan phương Trúc Cơ Kỳ này, một tấm đan phương trong đó chính là đan phương Trúc Cơ Đan, không nói hai đan phương khác là Cổ Bồn Bồi Nguyên Đan, đan phương Trúc Cơ Đan có thể bán với cái giá ba ngàn linh thạch hạ phẩm, đan phương như thế có thể biến thành vật phẩm áp trực trong buổi đấu giá!

Nguyệt Ma là thương nhân, hần nhìn thấy tình hình như thế, lập tức quyết định đầu cơ kiếm lợi.

Trải qua cò kè mặc cả, Nguyệt Ma đổi ba đan phương lấy năm mươi khối linh thạch trung phẩm, năm túi trữ vật, hai khối sa tinh lớn như nắm đấm, một khối hàn thiết, còn có một tấm thẻ khách quý của Đan Bảo Các, có thể khách quý này bảo đảm mượn một ngàn khối linh thạch hạ phẩm tại Đan Bảo Các.

Nguyệt Ma mang theo trọng bảo đi ra khỏi Đan Bảo Các, lúc này hần cảm giác trời đất quay cuồng, tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, năm ngàn khối linh thạch hạ phẩm, là năm ngàn khối đấy! Tất cả mọi chuyện diễn ra cứ như đang nằm mơ.

Nguyệt Ma lên ngựa, hần không dám chậm trễ dù chỉ một giây, lập tức lên ngựa chạy thẳng về Sa trấn, lúc tiến vào Sa trấn, con ngựa mất đi móng trước, sau đó con ngựa chết vì mệt.

Nguyệt Ma chỉ mất nửa canh giờ đi hết quãng đường một trăm dặm, đây là tốc độ chạy trời chết, hần đang mang trọng bảo nên không dám dừng lại một giây, sợ có người chặn giết.

Nguyệt Ma chạy đến cửa tiểu viện, run rẩy hô:

- Tiền bối, mua được rồi!

Liễu Tàn Dương mở cửa, Nguyệt Ma cung kính giao năm túi trữ vật ra, Liễu Tàn Dương tùy tiện thu lấy, cảm sa tinh và hàn thiết, lại lấy một khối linh thạch trung phẩm và một khối sa tinh đưa cho Nguyệt Ma.

Nguyệt Ma hít khí lạnh, cả đời này hẳn chưa từng nhìn thấy tài phú lớn như thế.

- Tiềm lực của ngươi không tệ, ta có một bộ công pháp này, ngươi cầm đi tu luyện đi.

Liễu Tàn Dương tiện tay ném một bộ Huyết Ma quyết cho Nguyệt Ma, niệm tình hắn là phụ thân Nguyệt Yêu, giúp hắn một chút là được, có thể đạt đến trình độ nào phải xem tạo hóa của hắn.

Liễu Tàn Dương đã từng đánh chết Huyết Ma lão tổ tu vi Kim Đan hậu kỳ, bộ công pháp này là ma công truyền thừa của người ta, uy lực mười phần, tuy hắn thành công đánh chết Huyết Ma lão tổ, nhưng đối phương sắp chết đã tự bạo Kim Đan làm Liễu Tàn Dương bị thương nặng.

- Cái này... Cái này...

- Tạ tiền bối đại ân!

Nguyệt Ma quỳ rạp xuống đất lễ bái, lần này hắn đã tin phục rồi, bởi vì, hắn đã biết rõ, vị tiền bối này không có khoác lác.

- Niệm tình ngươi là phụ thân Nguyệt Yêu, ta sẽ giúp ngươi một tay!

Liễu Tàn Dương đề vai Nguyệt Ma, Du Long Đại Pháp xâm lấn kinh mạch, lập tức hấp thu sạch sẽ linh khí trong cơ thể Nguyệt Ma.

Nguyệt Ma kêu thảm một tiếng sau đó té xuống đất, ngất đi.

Chiều này của Liễu Tàn Dương đã phế tu vi của hắn, Nguyệt Ma tu luyện Đạt Ma công đã thâm căn cố đế, bỗng nhiên bị rút đi, tự nhiên không chịu nổi thống khổ như vậy.

Liễu Tàn Dương tiến vào tiểu viện, cửa sân chậm rãi đóng lại.

Tộc nhân Nguyệt gia chạy đến mang Nguyệt Ma đi, thành linh phát hiện công lực toàn thân hắn đã tán đi, các tộc nhân vô cùng tức giận nhìn vào tiểu viện.

Một giờ sau, Nguyệt Ma tỉnh lại, các tộc nhân tụ tập chung quanh hắn, thần sắc đầy sát khí.

- Tộc trưởng! Ngươi hạ lệnh đi! Tuy tiểu tử kia thực lực rất mạnh, nhưng chúng ta sẽ liều mạng với hắn!

Chòm râu dài rút thanh đao thép ra, sát khí mười phần.

- Hồn dân!

Nguyệt Ma nghe xong lời này thì ngồi dậy, tát thẳng vào mặt đại hồ tữ.

- Ai dám quấy nhiễu thanh tịnh của tiền bối, ta sẽ lấy mạng kẻ đó!

Nguyệt Ma nổi giận.

Một đám tộc nhân sùng sờ tu vi của tộc trưởng bị người nọ phế, vì sao tộc trưởng lại bảo vệ hắn chứ? Thật khó hiểu!

- Các ngươi đi thôi, chớ quấy rầy ta, cũng đừng đi quấy rầy tiền bối, nếu ai dám không theo! Đừng trách ta trở mặt vô tình!

Ánh mắt Nguyệt Ma mang theo hung quang, các tộc nhân chung quanh sợ hãi lui ra.

Nguyệt Ma thấy mọi người rời đi, lấy Huyết Ma Quyết trong ngực áo ra ngoài, nhanh chóng tiến vào nhập định.

Đêm khuya, Nguyệt Ma ngửa mặt lên trời gào thét, năng lượng cuồng bạo sôi trào, hắn đã đột phá Luyện Khí tầng một, khí thế vẫn không giảm, thế như chẻ tre đột phá đến Luyện Khí tầng hai.

Nguyệt Ma đứng dậy, hắn đi vào trong nội viện, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên cao, trên mặt đầm nước mắt, bình cảnh Luyện Khí tầng hai vậy khốn khổ hơn mười năm đã biến mất, hắn hận vì cái gì mình không gặp tiền bối sớm hơn, nếu như ba mươi năm trước gặp được tiền bối, hắn có cơ hội bái làm môn hạ của tiền bối.

Liễu Tàn Dương bố trí Bát Hoang Tụ Linh Trận trong tiểu viện, cầm linh thạch trung phẩm bố trí tám hướng trong tiểu viện, linh lực vốn mỏng manh lập tức biến thành nồng đậm, khi trận pháp hình thành, linh lực trong phạm vi trăm dặm tụ tập vào Sa trấn.

Liễu Tàn Dương đứng trong trận, hắn hấp thu linh lực chung quanh.

Kinh mạch trong người hóa thân này đủ sức giúp Liễu Tàn Dương tấn cấp đến Kim Đan kỳ, chỉ yếu hơn thân thể bản tôn một cấp bậc, nhưng chỉ có cảnh giới và thân thể yếu hơn mà thôi, hắn vẫn có ý thức Nguyên Anh đại thừa, vận dụng công pháp cũng không thua kém bản tôn, khác nhau duy nhất là uy lực lớn nhỏ khác biệt, muốn sống sót trong thế giới tu tiên cũng không đơn thuần dựa vào tu vi quyết định tất cả, còn có kinh nghiệm, lịch duyệt càng không thể thiếu, Liễu Tàn Dương lại có cả hai điểm này.

Việc cấp bách hiện tại hần phải mau chóng khôi phục tu vi bản thân, mau chóng đạt tới Nguyên Anh kỳ, sau đó lại hô ứng với thân thể bản tôn công phá phong ấn, Liễu Tàn Dương không tin Vân Cư Tự sẽ bỏ qua cho mình, đám lửa trọc kia là những kẻ mang thù, bọn chúng nhất định không bỏ qua cho hần, huống hồ bọn chúng có chỗ dựa lớn sau lưng, đệ nhất đại phái tu tiên —— Vô Lượng Môn!

Đây là một đám địch nhân cường đại và âm hiểm.

Môn phái của Liễu Tàn Dương từng là đại phái tu tiên, về sau môn đồ tàn lụi, cuối cùng chỉ còn một mạch của hần tồn tại, có lẽ thời điểm hần bị phong ấn, bọn chúng đã đến tận cửa ra tay diệt môn rồi, nếu không vì sao không có người đến giải cứu hần chứ?

Liễu Tàn Dương cảm thụ linh lực đang tăng lên, hiện tại hần không thể vận dụng nhiều thủ đoạn, hần chỉ có thể sử dụng một ít tiểu pháp thuật Luyện Khí kỳ, tính công kích của pháp thuật này rất yếu, xem ra trước khi hần đạt đến Trúc Cơ, hần phải ra ngoài một lần, mua sắm một thanh phi kiếm thật tốt.

Phi kiếm rất trọng yếu với Liễu Tàn Dương hiện tại, trong tình huống thiếu thủ đoạn công kích, một thanh phi kiếm phẩm chất thượng đẳng có thể thay đổi càn khôn.

Liễu Tàn Dương suy nghĩ ngày mai phải đi thành Bạch Tiên mua sắm một ít vật phẩm, nghĩ tới những pháp bảo phi kiếm mình cất giữ trước khi bị phong ấn, nếu như mình hiện tại có tu vi Kim Đan, hần sẽ đi về động phủ trước kia của mình, Trúc Cơ Kỳ cũng đừng có vọng tưởng, không có thực lực thì không có tư cách bảo vệ tài sản của mình.

Mỗi tu tiên giả siêu phàm thoát tục, nhưng có ai biết rõ tu tiên giả gian trá và狡 hoạt?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thỏ khôn có ba hang

Tu tiên giả vẫn thờ phụng chuẩn tắc thỏ khôn có ba hang, Liễu Tàn Dương cũng không ngoại lệ, hần có không dưới hai mươi động phủ, cho dù là động phủ nào cũng chứa rất nhiều pháp bảo, đan dược, Liễu Tàn Dương xưa nay vẫn ôm tâm tính lo trước khỏi họa, không chỉ có hần, phạm là người đạt đến Nguyên Anh kỳ đều có không dưới mười động phủ.

- Cũng không biết có bao nhiêu động phủ bị công phá rồi.

Liễu Tàn Dương đã bị phong ấn ba ngàn năm, nếu động phủ của mình bị phát hiện ra, chắc chắn sẽ sinh ra chấn động lớn, không chỉ có tu vi Kim Đan đi tham gia náo nhiệt, thậm chí tu sĩ Nguyên Anh cũng sẽ tham gia, dù sao trước khi mình bị phong ấn đã có thanh danh hiển hách, có được vô số bảo vật, phạm là tu tiên giả đều công phá động phủ của người khác, cho dù là Liễu Tàn Dương cũng không ngoại lệ, hần đã công phá hơn trăm động phủ, thậm chí có mộ táng của cường giả Hóa Thần.

Pháp thuật công kích giai đoạn này quá yếu, chỉ có thể dùng phi kiếm và phù chú đã thương địch thủ, chỉ khi đạt đến Kim Đan kỳ mới có thể vận dụng pháp thuật sát thương lớn, đến Nguyên Anh pháp bảo, pháp thuật đều phát triển rất mạnh, phi kiếm phù chú sẽ rời khỏi sân khấu tranh đấu, lúc này uy lực của pháp bảo và pháp thuật rất lớn, có uy lực di sơn đảo hải, nhưng mà pháp bảo càng dễ sử dụng hơn nhiều, cho nên lúc đối địch đều vận dụng pháp bảo tấn công, nếu không thể thủ thắng sẽ vận dụng pháp thuật đại uy năng, một kích định càn khôn.

Liễu Tàn Dương nhắm mắt, lợi dụng linh khí bàng bạc cảm thụ động phủ của mình.

Một tòa, hai tòa, năm tòa...

Liễu Tàn Dương trước khi bị phong ấn đã bố trí pháp thuật đặc thù, không cần biết Liễu Tàn Dương tu vi bao nhiêu, hần đều có thể cảm thụ được động phủ của mình.

Sau nửa ngày, Liễu Tàn Dương từ từ mở mắt ra, thời gian ba ngàn năm, hiện tại chỉ chỉ có chín động phủ che dấu sâu nhất còn tồn tại, hơn mười động phủ đã bị công phá, không thể cảm nhận chấn động từ trận pháp truyền đến.

- Không biết có bao nhiêu tu tiên giả bỏ mạng trong đó.

Liễu Tàn Dương cười cười, đây là nụ cười tàn nhẫn, tiến vào động phủ của hần rất dễ sao? Trong động phủ cơ quan trùng trùng điệp điệp, cuối cùng có công kích sánh ngang uy năng Nguyên Anh kỳ tự bạo, những bảo vật kia cũng tan thành mây khói khi trận pháp nổ tung, kéo theo tính mạng tu tiên giả tiến vào động phủ.

Trừ tìm kiếm động phủ của mình, nội tâm Liễu Tàn Dương còn ẩn giấu suy nghĩ điên cuồng, trước khi bị phong ấn hần đã chuẩn bị rất lâu, nhưng căn bản không có cơ hội thực hiện, đệ nhất đại phái tu tiên Vô Lượng Môn có một bộ công pháp tên là Hóa Thần Quyết, công pháp này khởi điểm tu luyện phải là Nguyên Anh kỳ, cực hạn đến Hóa Thần Kỳ đại thừa.

Liễu Tàn Dương tu luyện Du Long Quyết là do bản thân sáng tạo ra, nhưng nó chỉ tu luyện đến Nguyên Anh hậu kỳ, về phần công pháp Toái Anh Kỳ, Hóa Thần Kỳ đều không có manh mối.

Công pháp duy nhất có thể đạt đến Hóa Thần Kỳ chỉ có Hóa Thần Quyết, nó tồn tại trong động Phong Kinh Vô Lượng Môn.

Liễu Tàn Dương có suy nghĩ dung nhập vào Vô Lượng Môn, ăn cắp Hóa Thần Quyết, trước khi bị phong ấn hắn không làm được, nhưng hiện tại hắn đã có cơ hội.

Ông...

Đột phá Luyện Khí tầng sáu.

Bình minh ló dạng, thực vật trong tiểu viện được linh khí tắm bổ nên sinh trưởng rất tốt.

Đẩy cửa phòng ra, Nguyệt Yêu đi ra ngoài, dung mạo thanh tú xuất hiện, chân mày lá liễu, miệng nhỏ anh đào, tuy nàng gần mười tuổi nhưng đã thể hiện tư sắc khuynh thành.

Liễu Tàn Dương đứng trong nội viện, khí chất như tiên, hai chân của hắn hiện giờ còn cách mặt đất một đoạn, hắn đang trôi nổi trên hư không, đây chính là Phù Không Thuật, Liễu Tàn Dương không ngừng rèn luyện pháp thuật của mình.

Trong tiểu viện, Liễu Tàn Dương đối mặt với Nguyệt Yêu.

- Sư phụ tại thượng, xin nhận đồ nhi cúi đầu.

Cái cúi đầu này đại biểu nội tâm Nguyệt Yêu thừa nhận Liễu Tàn Dương là sư phó của mình.

- Đồ nhi ngoan, đến đây, vì sư truyền thụ tiểu pháp thuật cho ngươi.

Liễu Tàn Dương ngoắc Nguyệt Yêu đến gần.

Nguyệt Yêu thiên tư thông minh, chỉ hai ngày đã củng cố Luyện Khí tầng một vững chắc, Liễu Tàn Dương dạy Hỏa Cầu Thuật, Thủy Linh Thuật, Phù Không Thuật, Ngự Kiếm Thuật các tiểu pháp thuật Luyện Khí tầng một có thể tu hành, Nguyệt Yêu cao hứng chạy đi tu luyện, vừa bước vào con đường tu tiên, nội tâm của nàng vô cùng hưng phấn và hiếu kỳ.

Bởi vì tiểu viện này có Tụ Linh Trận, linh khí vô cùng dày đặc, Nguyệt Ma đã sớm cảm ứng rõ ràng, hắn đang ngồi xếp bằng tu hành trước cửa tiểu viện, có thể dính chút hào quang, đồng thời có ý bảo hộ nơi này.

Liễu Tàn Dương đẩy cửa đi ra, Nguyệt Ma theo sát phía sau.

- Ta đi thành Bạch Tiên mua chút ít vật phẩm, ngươi không cần đi theo, đi vào trong tiểu viện củng cố cảnh giới đi.

Liễu Tàn Dương nói ra.

- Vâng, tiền bối!

Nguyệt Ma đáp lời, hắn đi chuẩn bị ngựa tốt cho Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương giục ngựa lao nhanh, tại Sa trấn, lạc đà là công cụ chủ yếu thay đi bộ, chỉ có người Nguyệt gia và Phong gia mới có ngựa.

Trên đường đi, Liễu Tàn Dương nhìn thấy nhiều đà đội rất dài, những đà đội này đi lại quanh năm suốt tháng, nối liền thành Bạch Tiên và Sa trấn, con đường này bị đà đội đi lại nhiều nên mặt đất rất cứng.

Trong tình huống không có phi kiếm, dùng ngựa thay đi bộ là biện pháp nhanh nhất, Liễu Tàn Dương lại vận dụng Khinh Thân Thuật lên người ngựa, cho nên tốc độ của ngựa rất nhanh.

Nửa canh giờ sau, Liễu Tàn Dương nhìn thấy thành trì to lớn, tường thành dùng đá san hô thông thường trong sa mạc xây dựng thành, ba ngàn năm trước nơi này là biển cả, nước biển bốc hơi trong đại chiến giữa Liễu Tàn Dương và Vân Cư Tự, ngay cả mặt đất cũng biến dạng.

Liễu Tàn Dương giục ngựa tiến lên, những thủ vệ chấp pháp chỉ dám đứng nhìn, lập tức xua đuổi đà đội nhường đường cho Liễu Tàn Dương đi qua.

Bọn họ nhận ra tu vi Luyện Khí của Liễu Tàn Dương, đại nhân vật như thế sẽ không nghe bọn họ chỉ huy, lúc trước đã có rất nhiều ví dụ máu tươi đầm đìa, không thể đắc tội đại tu sĩ Luyện Khí kỳ, nếu không bị đánh chết sẽ không ai xuất đầu cho bọn họ, thậm chí có người nịnh bợ tu sĩ sẽ ném đá xuống giếng.

Thành Bạch Tiên có diện tích ngàn dặm, nơi này có tài phú người phàm không cách nào tưởng tượng nổi, nơi đây và Liên Vân Tông đều trở hành hai thế lực lớn trong phạm vi vạn dặm quanh đây.

Liễu Tàn Dương vào trong thành, hắn lập tức tìm kiếm cửa tiệm luyện khí lớn nhất, mục tiêu của hắn rất rõ ràng, mua phi kiếm, mua phù chú, mua đan

được.

Trong cửa hàng luyện khí bày bán đủ loại vũ khí, các loại phù bảo, nhưng đa số là tàn phẩm phi kiếm, có khuyết điểm và không có trận pháp phụ trợ, đây căn bản là phế phẩm, Liễu Tàn Dương không vừa mắt những thứ này.

Tiểu nhị không ngừng ra sức giới thiệu, "Phi Tinh Kiếm, đại tu sĩ Trúc Cơ kỳ luyện khí, tốc độ phi phàm

Liễu Tàn Dương thờ ơ.

- Hắc Thiết, tác phẩm đặc ý của đại tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, đừng nhìn cái tên rất kém, lực sát thương không thể coi thường.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phi Ngư Kiếm (1)

Tiểu nhị giới thiệu đồ mờ mờ, nhưng mà vị tu sĩ tu vi thâm hậu này lại không có ý ra tay mua sắm.

- Các người cũng chỉ có những món đồ này sao, có pháp bảo hình dáng phi kiếm không?

Tiểu nhị kinh hoàng, chẳng lẽ... Hắn muốn mua pháp bảo! Pháp bảo đây! Thứ này không phải Luyện Khí Các có thể có được, thứ này là bảo vật trân quý, nếu Luyện Khí Các có pháp bảo, sợ rằng ngày mai sẽ bị đám người đoạt bảo diệt môn.

- Thứ này... Bảo vật cấp bậc này, chúng ta không có, nhưng loại đồ vật này, đừng nói Luyện Khí Các không có, cho dù là thành chủ đại nhân cũng không có.

- Mang chỉ bảo trấn các cửa các người ra đây cho ta xem!

Liễu Tàn Dương nói rất tùy ý, tiểu nhị đã nhìn ra khách quan này là người có tiền, nếu như đạt thành sinh ý, tuyệt đối là đại thủ bút.

- Việc này... Ta không thể làm chủ, khách quan chờ một lát, ta đi hỏi chương quầy.

Không bao lâu sau, tiểu nhị về mặt cầu xin đi tới, bắt đầu nói ra:

- Thật có lỗi, khách quan, bảo vật trấn các đã được bán ra.

Liễu Tàn Dương chán nản rời khỏi Luyện Khí Các, vốn tưởng rằng Luyện Khí Các lớn nhất thành Bạch Tiên sẽ có đồ vật mình vừa ý, thế nhưng ai ngờ lại là nơi bày đầy đồ vật tàn thứ phẩm, thật xin lỗi danh xưng đệ nhất của Luyện Khí Các trong thành Bạch Tiên rồi.

Những phi kiếm kia đều là tu sĩ Trúc Cơ luyện chế, cho dù không lọt vào mắt Liễu Tàn Dương nhưng cũng không phải là thứ phẩm, đó là do tầm mắt Liễu Tàn Dương quá cao.

Liễu Tàn Dương đi vào Phù Bảo Điểm, hắn mua rất nhiều phù chú, chủ quán đề cử phù bút và linh lực mặc thủy với hắn, hắn không thèm liếc mắt nhìn qua, bởi vì hắn chế phù không cần phù bút và linh lực mặc thủy phụ trợ.

Bình thường, tu sĩ cảnh giới thấp cần dùng phù bút phụ trợ, mà linh lực mặc thủy có tác dụng sao chép, nhưng Liễu Tàn Dương có tâm mắt Nguyên Anh đại thừa, phù chú hắn từng chế tác có thể nhét đầy cả thành Bạch Tiên, cho nên hắn không cần phù bút và linh lực mặc thủy phụ trợ, rút linh lực và khắc phù chú vào lá bùa là được, đương nhiên không thể chế tạo ra phù chú cao cấp, một loại chú thuật đều đối ứng với đẳng cấp khác nhau, Liễu Tàn Dương mới đạt đến Luyện Khí tầng sáu, hắn chỉ có thể chế tạo phù chú giai đoạn Luyện Khí mà thôi.

Về phần luyện khí, không đạt tới cảnh giới Trúc Cơ thì không cần cần nhắc.

Không đạt đến cảnh giới Trúc Cơ sẽ không thể khống chế hỏa diễm, không cách nào luyện khí, cho dù Liễu Tàn Dương kinh nghiệm phong phú cũng không được, bởi vì không bột đồ gột nên hồ.

Nếu như không mua được phi kiếm vừa mắt, Liễu Tàn Dương sử dụng phi kiếm tàn thứ phẩm cũng không sao cả.

Kế tiếp là mua sắm đan dược, Liễu Tàn Dương đi vào trong thành Bạch Tiên, nơi này phồn hoa hơn Sa trấn rất nhiều, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tu sĩ Luyện Khí tầng năm tầng sáu đi lại, nhưng chưa từng gặp được tu sĩ Trúc Cơ, về phần vì sao xuất hiện loại tình huống này, Liễu Tàn Dương cũng suy nghĩ qua, truy cứu nguyên nhân chính là vì nơi này không hấp dẫn tu sĩ Trúc Cơ ở lại, tu trên con đường tiên đạo, tài nguyên xếp thứ nhất, thứ hai chính là trao đổi, trao đổi với tu sĩ cùng cảnh giới với mình, trao đổi vật phẩm cần thiết, nơi này đại bộ phận tu sĩ chỉ có cảnh giới Luyện Khí Kỳ, càng không hấp dẫn tu sĩ Trúc Cơ ở lại...

Tu tiên giả tu tiên, tài nguyên làm trọng, trong các loại tài nguyên lại dùng đan dược cầm đầu, mặc dù Liễu Tàn Dương không có nhu cầu lớn về đan dược, nhưng lo trước khỏi hoạ, vạn nhất bị thương, có đan dược thì chiến lực không giảm nhiều.

Chờ tu vi của mình khôi phục đến Kim Đan kỳ, hẳn đi mở các động phủ bí mật của mình, có tài nguyên bổ sung, cũng không cần vì không tìm được phi kiếm tiện tay mà khó xử, trong động phủ của mình có rất nhiều pháp bảo hình dáng phi kiếm, phần lớn là cướp bóc sau khi chém giết tu sĩ khác.

Tiến vào vào Đan Bảo Các, ánh mắt Liễu Tàn Dương bị Phi Ngư Kiếm treo trên Đan Bảo Các hấp dẫn.

Phi Ngư Kiếm, bốn mạng phi kiếm của Phi Ngư đạo sĩ, trước khi có được Phi Ngư Kiếm, Phi Ngư đạo sĩ không gọi là Phi Ngư đạo sĩ.

Hắn chỉ là tu sĩ Trúc Cơ bình thường, bị đuổi giết đến bên ngoài động phủ Liễu Tàn Dương bế quan, Liễu Tàn Dương ngại bọn họ ồn ào, thả khí thể tu vi Nguyên Anh ra, khí thể chẳng khác gì ngọn núi lớn áp xuống, đừng nói tu sĩ Trúc Cơ, cho dù là tu sĩ Kim Đan cũng bị khí thể này ép sụp đổ, tuy tu sĩ Nguyên Anh chỉ cao hơn tu sĩ Kim Đan một cảnh giới, nhưng mà cảnh giới này là cái hào lớn, một ngàn tu sĩ Kim Đan cũng không thể xúc phạm tu sĩ Nguyên Anh, nhưng tu sĩ Nguyên Anh muốn chém giết một ngàn tu sĩ Kim Đan lại dễ như trở bàn tay.

Đột nhiên xuất hiện khí tức Nguyên Anh đã dọa đám người đuổi giết xin tha thứ, bọn họ biết rõ chính mình vô tình xâm nhập vào khu vực Nguyên Anh lão ma bế quan, nếu không thức thời, Nguyên Anh lão ma mất hứng, bọn họ sẽ chết tại nơi đây, biến thành phân bón cho khu vực này.

Đám người đuổi giết tên tu sĩ Trúc Cơ chật vật chạy thực mạng, nhưng tên tu sĩ Trúc Cơ kia không dám rời đi, rời đi đại biểu cái chết, bị cừu gia chém giết, nếu không rời đi, mình có thể được đại khí vận bao phủ, nếu như được tu sĩ Nguyên Anh thu làm môn hạ con đường tu tiên bằng phẳng sẽ mở rộng ra trước mặt mình.

Hắn quỳ bên ngoài động phủ ba năm, uống sương sớm, ăn quả dại, chỉ cầu bái làm môn hạ Liễu Tàn Dương, nhưng Liễu Tàn Dương cũng không gặp hắn.

Vì đuổi hắn rời khỏi, Liễu Tàn Dương tiện tay cầm núi đá, trộn lẫn một sa tinh, dung luyện thành Phi Ngư Kiếm, lại tiện tay biên một bộ Phi Ngư Quyết ném ra ngoài.

Tên tu sĩ Trúc Cơ mừng rỡ như điên, hẳn khổ tu mười bảy năm bên ngoài động phủ, thành tựu Kim Đan đại đạo, mượn Phi Ngư Kiếm làm tên, đổi tên thành Phi Ngư đạo sĩ, tuy Liễu Tàn Dương không có thu hắn làm đồ đệ, nhưng hẳn lại cho rằng mình là đệ tử thân truyền của Liễu Tàn Dương.

Từ đó trên thế gian xuất hiện Phi Ngư đạo trưởng, giết một đại môn phái có tu sĩ Kim Đan tọa trấn, một thanh Phi Ngư Kiếm ngang trời xuất thế, thần căn sát thần, phạt ngăn phạt, đánh ra uy danh hiển hách, lúc Liễu Tàn Dương bị phong ấn hẳn đã tiến vào Kim Đan hậu kỳ, một chân bước vào hàng ngũ Nguyên Anh đại tu sĩ, được đám tiểu bối tôn xưng là Phi Ngư lão tổ, mỗi lần hẳn nhắc đến chuyện cũ, tiếc nuối nhất không gì qua được hẳn chưa từng gặp mặt lễ bái ân sư thụ nghiệp.

- Xem ra hẳn cuối cùng không có bước vào Nguyên Anh kỳ, thọ nguyên khô kiệt, thân tử đạo tiêu.

Tu tiên tàn khốc cỡ nào, nếu không có đủ thiên phú, không đủ phúc duyên, không ai có thể tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh.

Tiểu nhị Đan Bảo Các tươi cười đi tới.

- Phi kiếm này bán bao nhiêu?

Liễu Tàn Dương hỏi.

- Phi Ngư Kiếm chính là bảo vật trấn các của Đan Bảo Các, hai ngàn linh thạch hạ phẩm, già trẻ không gat.

Tiểu nhị nghe Liễu Tàn Dương muốn mua Phi Ngư Kiếm, ít đi vài phần hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Phi Ngư Kiếm (2)

Bởi vì này Phi Ngư Kiếm là lão điểm chủ sai người bày ra, thanh Phi Ngư Kiếm này không chỉ yếu kém, phi hành chậm chạp, lực sát thương có cũng được, không có cũng chẳng sao, tài liệu đúc thành là cát đá thông thường, rút Phi Ngư Kiếm ra sẽ nhìn thấy thân kiếm thô ráp, rõ ràng là trò hề, làm gì có chút khí thể lãng lệ nào chứ?

Càng làm tiểu nhị khó hiểu là, rất nhiều khách nhân ra tay mua nó, nhưng mà lão điểm chủ bảo hắn rút kiếm ra thì lập tức đổi ý, thanh Phi Ngư Kiếm này biến thành hàng không thể bán được.

- Pháp bảo hình kiếm do tu sĩ Nguyên Anh luyện chế, phi kiếm bốn mạng của tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đã rẻ tiền đến thế sao?

Liễu Tàn Dương rất bất mãn, phi kiếm này do hắn tự tay luyện chế, mặc dù nói không có hao phí tâm huyết gì, nhưng cũng có giá trị liên thành.

Rất nhiều tu sĩ Kim Đan vì tranh đoạt một thanh phi kiếm của tu sĩ Nguyên Anh luyện chế đã chém giết máu chảy thành sông, hiện tại chỉ có giá hai mươi linh thạch trung phẩm.

Tiểu nhị nhìn qua Liễu Tàn Dương, giới thiệu các mặt hàng khác, Luyện Khí Kỳ dùng Ngưng Thần Đan, Phục Nguyên Hoàn, Kim Sáng Dược...

- Thanh kiếm này ta mua."

Liễu Tàn Dương vẫy tay một cái, Phi Ngư Kiếm bay vào trong tay.

Tiểu nhị cũng không nói nhảm, bởi vì lão điểm chủ lát nữa đi ra nói không bán.

- Khách quan đầu tiên phải biết một điểm lão điểm chủ của ta có quy củ, nếu tư thế rút kiếm của ngài khó coi sẽ không bán.

- Còn có quy củ cổ quái này?

Liễu Tàn Dương cầm chặt Phi Ngư Kiếm, thanh kiếm này cảm giác được chủ nhân kêu gọi, linh hồn sống lại.

Liễu Tàn Dương chậm chạp rút Phi Ngư Kiếm ra khỏi vỏ kiếm, thân kiếm do cát đá luyện thành có gì đẹp mắt sao? Cả thân kiếm đầy vết lõm lõm, thô ráp không cân xứng, mũi kiếm cũng không sáng bóng, chỉ là một thanh thạch kiếm.

Chỉ có phối hợp với công pháp của Liễu Tàn Dương mới phát huy uy lực chính thức của Phi Ngư Kiếm, mà Phi Ngư Quyết là Liễu Tàn Dương căn cứ vào công pháp của mình đơn giản hóa tạo thành.

- Có thể sao?

Liễu Tàn Dương hỏi.

- Thật có lỗi, thanh kiếm này chúng ta không thể bán cho ngài được.

Tiểu nhị thấy lão điểm chủ không hiện thân, trực tiếp cự tuyệt Liễu Tàn Dương.

Trong tiểu viện phía sau Đan Bảo Các có một lão giả tu vi Luyện Khí tầng mười hai dùng thần thức quan sát, hình ảnh Liễu Tàn Dương rút kiếm đều xuất hiện trong mắt hắn.

Đúng lúc này, rốt cuộc Liễu Tàn Dương không thể áp chế nổi linh hồn bản thể Phi Ngư Kiếm.

Bắt đầu từ thân kiếm, Phi Ngư Kiếm bắt đầu biến hóa thật nhanh, thân kiếm màu xám đen biến thành màu phi thủy.

Mảnh đá trên thân kiếm rơi xuống, lúc này một đầu hải ngư xuất hiện trước mặt tiểu nhị và Liễu Tàn Dương.

Lúc Liễu Tàn Dương luyện chế thanh phi kiếm này đã dùng tu vi Nguyên Anh, kiếm linh được tạo ra cũng có cảnh giới Kim Đan, hiện tại kiếm linh của Phi Ngư Kiếm có cảnh giới cao hơn Liễu Tàn Dương.

Tiểu nhị ngây ngốc, hắn chưa bao giờ nhìn thấy bảo vật thần kỳ như thế, vừa rồi còn là một thanh kiếm, bây giờ biến thành một con cá, một con cá linh lực nội liễm.

- Ah! Lão tổ tông! Ngài rốt cuộc... Trở về!

Lão giả phía sau hậu viện lão đảo chạy ra ngoài, khóc mắt đầm lệ mông lung.

- Ngài là! Ngài là lão tổ!

Lão giả xông vào đại sảnh Đan Bảo Các, thậm chí không để ý đến tiểu nhị đang ngạc nhiên, hắn cúi người quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói:

- Đại đệ tử Phi Ngư Môn đời thứ sáu mươi sáu Lý Tại Tiên, bái kiến lão tổ!

- Phi Ngư đạo sĩ đâu rồi?

Liễu Tàn Dương mở miệng.

- Phi ngư lão tổ đã đi theo bước chân của ngài vào ba ngàn năm trước, chỉ để lại một thanh Phi Ngư Kiếm, lệnh chúng ta truyền thừa xuống, tìm truyền nhân của lão tổ.

Lý Tại Tiên quỳ trên mặt đất, không ngừng giải thích.

Liễu Tàn Dương thu Phi Ngự Kiếm vào bao, chỉ trong thời gian ngắn hắn đã bị Phi Ngự Kiếm hút đi bảy tám phần linh lực, nếu cầm lâu hơn một lát, chỉ sợ hắn sẽ bị hút khô.

- Hắn đã đến cảnh giới nào rồi?

Liễu Tàn Dương hỏi.

- Nguyên Anh cảnh.

- Úc, xem ra hắn thành công.

Nếu như Phi Ngự đạo sĩ thành tựu Nguyên Anh, có lẽ thanh phi kiếm này không đủ sức trở thành bốn mạng pháp bảo của hắn nữa, dù sao đến Nguyên Anh kỳ, phi kiếm đã đi đến cuối cùng, đến cấp bậc này đã là thiên hạ của đạo pháp và pháp bảo, tác dụng của phi kiếm chỉ thay đi bộ mà thôi.

- Mệnh bài của Phi Ngự lão đã nứt vào ba ngàn năm trước! Nếu không Phi Ngự Môn cũng không lâm vào cảnh chán nản thế này, tu vi ta cao nhất cũng chỉ đạt đến Luyện Khí tầng mười hai.

Về mặt Lý Tại Tiên thất lạc, hắn không có trải qua thời điểm huy hoàng của Phi Ngự Môn, hắn không thể tưởng tượng một môn phái tu tiên đã từng có Nguyên Anh đại tu sĩ sẽ có vinh quang thế nào, Liên Vân Tông chỉ có tu sĩ Trúc Cơ liền có tư cách khổng chế phạm vi ngàn dặm, mấy trăm môn phái như Liên Vân Tông phía nghe lệnh đại phái có một Kim Đan tọa trấn, đại phái này là quái vật khổng lồ trong Sa Quốc.

Phi Ngự Môn đã từng có Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, môn phái như thế uy vũ cỡ nào, một lời diệt quốc, một lời lập quốc cũng không phải quá khó.

Liễu Tàn Dương và Lý Tại Tiên đi vào hậu viện Đan Bảo Các, Lý Tại Tiên dẫn theo một thiếu niên đi đến, lại hành đại lễ:

- Lý Tại Tiên mang theo toàn thể đệ tử Phi Ngự Môn bái kiến lão tổ.

Trong sân chỉ có ba người, Liễu Tàn Dương, Lý Tại Tiên và thiếu niên.

- Ngươi đã giết tên tiểu nhị sao?

Liễu Tàn Dương ngửi thấy mùi máu tươi, lúc này sắc mặt hồ hững nhìn qua thiếu niên trước mặt.

- Cái gì!

Lý Tại Tiên nhảy dựng lên, nổi giận, hắn giơ tay tát vào mặt thiếu niên, thiếu niên kia không tránh, hắn tỉnh táo nói:

- Ta đã nhìn thấy thần thái Phi Ngự Kiếm, kiếm này không phải chúng ta hiện tại có thể có được, nhưng nó lại nằm trong tay chúng ta, thành chủ thành Bạch Tiên còn không có bảo vật như thế, nếu như để hắn biết rõ, chúng ta sẽ có kết cục gì? Ta muốn hỏi sư phụ, ngài muốn chết hay muốn sống?

- Nghiệt đồ, nghiệt đồ ah, Trương Tam không thù không oán với ngươi, ngươi vô duyên vô cớ giết hắn, người nhà của hắn sinh sống thế nào?

Lý Tại Tiên tát thiếu niên, nhưng mà thiếu niên vẫn biểu lộ hồ hững, hắn đang kiên trì bản tâm của mình.

Liễu Tàn Dương nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của thiếu niên, nói ra:

- Ngươi sai rồi!

Lý Tại Tiên ngừng tay, nghe Liễu Tàn Dương nói.

- Ta đúng.

Thiếu niên đáp lại nói.

- Ngươi sai, ngươi không sai khi giết người diệt khẩu, mà là ngươi không giỏi che giấu! Cho dù ngươi giết người cũng không nên để người khác nhận ra, cho dù có bị hỏi, đánh chết cũng không thể thừa nhận! Trong giới tu tiên, ngươi không hiểu cách che giấu thì làm sao sống sót? Dùng vẻ mặt lạnh lùng này đi trên chóc cường địch sao? Nhớ kỹ, nhất định phải lưu lại ấn tượng ôn hòa trong lòng cường địch, sau đó từ một nơi bí mật tính toán hắn! Hơn nữa... Thời điểm giết ngươi, chính mình giết người không bằng mượn đao giết người!

Liễu Tàn Dương nói câu này đã triệt để phá vỡ thế giới quan của Lý Tại Tiên, mà thiếu niên lại cảm động, sắc mặt lạnh lùng nhanh chóng biến hóa, không qua bao lâu đã biến thành gương mặt tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thiếu tông chủ

Phi Ngự Môn đã từng là đại môn phái, hiện tại đã chán nản đến mức dựa vào Đan Bảo Các để sinh tồn, Lý Tại Tiên cũng là nhân vật có uy tín trong thành Bạch Tiên, Luyện Khí tầng mười hai, cũng là một nhân vật đỉnh phong trong thành Bạch Tiên, đôi mắt nhìn phạm vi ngàn dặm chung quanh, Trúc Cơ kỳ chưa đủ mười người, hẳn có được tu vi Luyện Khí tầng mười hai đã là cao thủ hiếm có, chính bởi vì như thế, hẳn có thể ở trong khu vực phồn hoa nhất thành Bạch Tiên, có được đan lâu lớn nhất thành Bạch Tiên.

Trong hậu viện Đan Bảo Các, Lý Tại Tiên và thiếu niên kia vén tay áo lên, trên cánh tay phải của bọn họ có con cá màu xanh lá, con cá đang chạy quanh cánh tay bọn họ, hình dáng không khác gì Phi Ngự Kiếm lúc biến hình.

Khi nhìn thấy diện mạo thật sự của Phi Ngự Kiếm, bọn họ cảm giác linh lực trong cơ thể sôi trào, đó là cảm giác hoan hô khi gặp chủ nhân.

- Lão tổ tông...

Lý Tại Tiên nuốt nước bọt, nói:

- Ngài tu luyện Phi Ngự Quyết sao?

Phi Ngự Môn dùng Phi Ngự Quyết đánh chắc căn cơ, nhưng nó chỉ còn lại một bộ quy tắc chung, cho nên chương giáo Phi Ngự Môn Lý Tại Tiên hiện tại cũng chỉ có thể tìm hắc đòi công pháp tu hành, bọn họ có cảm giác lưu luyến si mê với Phi Ngự Quyết, bởi vì bọn họ chỉ nhìn thấy quy tắc chung, linh lực của bọn họ đã tăng lên một cảnh giới, trong người có một linh ngư màu xanh du động, quán thông kinh mạch, uy lực pháp thuật hơn xa người cùng cảnh giới.

Công pháp trấn phái Phi Ngự Quyết nhất định bất phàm.

Lý Tại Tiên rất si mê, nếu có Phi Ngự Quyết hoàn chỉnh, bản thân hẳn cũng không chỉ đạt đến Luyện Khí tầng mười hai!

- Ta không phải lão tổ các ngươi!

Liễu Tàn Dương vừa dứt lời, Lý Tại Tiên chán nản trước đáp án như thế.

- Cái gì! Ngươi là ai? Vì cái gì có thể sử dụng Phi Ngự Kiếm! Trả Phi Ngự Kiếm cho ta!

Khí thể trên người Lý Tại Tiên bộc phát dữ dội, hẳn rất tức giận, trọng bảo Phi Ngự Kiếm của Phi Ngự Môn tuyệt đối không được lọt vào trong tay người ngoài, hẳn vừa muốn ra tay cướp đoạt Phi Ngự Kiếm, linh ngư trong người hẳn nổi giận, giống như phản nộ trước hành vi bất kính của Lý Tại Tiên, linh ngư du động khắp kinh mạch và phản phệ Lý Tại Tiên.

- Ah!

Lý Tại Tiên gào thét to, sắc mặt hồng nhuận biến thành tái nhợt, sau khi hẳn buông tha suy nghĩ cướp lại Phi Ngự Kiếm, linh ngư trong người lập tức khôi phục bình thường.

- Ta là truyền thừa huyết mạch của hẳn!

Liễu Tàn Dương nói lời này cũng không phải nói dối, bởi vì bản tôn của hẳn đang bị phong ấn dưới Tàn Dương Sơn, mà thân thể này chỉ là hóa thân, tuy nguyên thân đi theo hóa thân ra ngoài, nhưng nếu nói nó là bản tôn thì không đúng, nói thành huyết mạch mới chính xác.

- Ah! Thì ra là huyết mạch của lão tổ.

Lý Tại Tiên bùng tỉnh đại ngộ, cảm giác ngăn cách vừa rồi với Liễu Tàn Dương lập tức biến mất, thì ra hẳn là huyết mạch của lão tổ, mình cũng là truyền thừa, câu này đã kéo gần quan hệ giữa hai người với nhau.

Lý Tại Tiên đứng lên, hẳn giao truyền thừa đưa cho Liễu Tàn Dương.

Truyền thừa của Phi Ngự Môn là một bộ quần áo, áo bào xám bay lên, hình dáng độc nhất vô nhị, càng có chú giải của Phi Ngự đạo sĩ, ân sư thụ nghiệp tại thượng, đệ tử lễ bái.

Trách không được hẳn nhìn sơ là nhận ra mình, thì ra bức họa đã khắc sâu vào trong đầu của hẳn.

Không ngờ Phi Ngự đạo sĩ có thể nhận ra thân phận của ta.

Phía sau truyền thừa có ghi chép về tất cả môn chủ và đệ tử ưu tú trong mấy ngàn năm qua.

Ánh mắt Lý Tại Tiên nhìn qua Liễu Tàn Dương, cầu nguyện hẳn tu hành Phi Ngự Quyết.

Liễu Tàn Dương giao truyền thừa lại cho Lý Tại Tiên, tay cầm Phi Ngự Kiếm, nói:

- Muốn tìm lại Phi Ngự Quyết, trọng chấn Phi Ngự Môn?

Lý Tại Tiên gật đầu, hắn muốn khôi phục vinh quang Phi Ngự Môn năm xưa, khi hắn còn bé, Phi Ngự Môn vẫn là đại môn phái, cũng có tu sĩ Trúc Cơ, nhưng đến thời đại của mình, chỉ còn lại có hai thầy trò bọn họ đau khổ chèo chống môn phái mà thôi.

- Ta truyền khẩu quyết cho các ngươi, tự mình lĩnh ngộ đi.

Liễu Tàn Dương cũng không do dự, trực tiếp truyền thừa Phi Ngự Quyết đệ nhất trọng, xem phần tình nghĩa Lý Tại Tiên có sâu xa với mình, hơn nữa trong giai đoạn hiện tại, Lý Tại Tiên cũng có chút tác dụng với mình, ở kiếp này hắn không thể đơn đã độc đấu, hắn phải tích lũy căn cơ tiêu diệt nội tình của Vân Cư Tự, công pháp Phi Ngự Quyết đệ nhất trọng có thể tu luyện đến Luyện Khí tầng mười ba, Liễu Tàn Dương không có ý định truyền phần sau của công pháp cho Lý Tại Tiên, đây là thủ đoạn không chế rất nghiêm khắc, trong truyền thừa sư môn, cho dù là sư huynh một mình truyền thụ khẩu quyết cho sư đệ cũng được không chế nghiêm khắc.

Lý Tại Tiên run rẩy nâng công pháp Phi Ngự Quyết Liễu Tàn Dương vừa viết ra, thần sắc kích động, hắn niệm một lần trong đầu, linh ngự trong người vô cùng vui mừng, trong chớp lát bình cảnh Luyện Khí tầng mười hai vậy khốn Lý Tại Tiên trăm năm đã biến mất, đạt đến Luyện Khí tầng mười ba.

Lý Tại Tiên rơi lệ đầm đìa, hắn quỳ xuống đất, nói:

- Thiếu tông chủ tại thượng, Lý Tại Tiên bái kiến Thiếu tông chủ, Lý Tại Tiên đời này kiếp này sẽ ra sức khuyến mãi cho Thiếu tông chủ.

Liễu Tàn Dương lưng công Phi Ngự Kiếm, chuẩn bị rời khỏi Đan Bảo Các, Lý Tại Tiên lại đổi bộ quần áo khác đi theo hắn.

- Giao Đan Bảo Các cho Hắc Hồ quản lý, ta sẽ đi theo bên cạnh Thiếu tông chủ.

Lý Tại Tiên nói ra, giờ phút này cho dù Liễu Tàn Dương đuổi hắn đi, hắn cũng không đi, bởi vì hắn muốn đạt được Phi Ngự Quyết, hắn muốn bước vào con đường tu tiên lớn hơn.

- Được rồi! Theo ta trở về Sa trấn!

Liễu Tàn Dương giục ngựa rời đi, Lý Tại Tiên sử dụng phi kiếm ngự kiếm phi hành, hắn không dám vượt qua Liễu Tàn Dương, chỉ có thể rút lại phía sau một đoạn.

Rất nhiều người đều nhận ra Lý Tại Tiên, là các chủ Đan Bảo Các, hắn là đại nhân vật trong thành Bạch Tiên, lúc này hắn ngự kiếm phi hành đi theo sau lưng một thiếu niên, thiếu niên này là người phương nào?

Tu sĩ trong thành Bạch Tiên không ngừng tránh xa, cung kính nhường đường cho Liễu Tàn Dương, lại dùng ánh mắt kính sợ quan sát Lý Tại Tiên.

- Lý huynh đi nơi nào?

Một thanh niên ngự kiếm bay tới.

- Đi Sa trấn.

Lý Tại Tiên đạp kiếm phi hành, đi theo sau lưng Liễu Tàn Dương.

- Tiểu bối này là ai? Ta thiếu người chặn ngựa, không bằng Lý huynh cho hắn đi theo ta đi.

Thanh niên kia ngăn cản trước mặt Liễu Tàn Dương.

Thanh niên này tự ngạo vì có chút qua lại với Lý Tại Tiên, cũng có tu vi Luyện Khí tầng mười hai, hơn nữa Lý Tại Tiên đã già nua, đã không đủ gây sợ.

Liễu Tàn Dương ghìm ngựa đứng lại.

Đột nhiên Lý Tại Tiên nổi giận, phi kiếm sinh ra dị sắc.

- Ngươi dám bắt kính với Thiếu tông chủ của ta! Đừng trách lão phu vô tình!

Thanh niên kia khiếp sợ, phi kiếm của Lý Tại Tiên sinh ra hào quang sau đó lao tới trước mặt, chém một kiếm không lưu tình, thanh niên kia tuyệt đối không nghĩ tới Lý Tại Tiên vì một câu thóa mạ của mình lại ra tay hạ thủ, hoàn toàn không có kỵ tu vi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giải vây (1)

Do tránh né không kịp nên một kiếm này đã chém đứt cánh tay thanh niên, máu tươi bắn ra tung tóe, tên thanh niên này không có sức phản kháng.

- Ah!

Thanh niên kia ngã khỏi phi kiếm của mình.

- Ngươi! Ngươi đã đạt đến tầng mười ba!

- Bớt nói nhảm đi! Ngươi nhục mạ ta cũng không có gì, nhưng mà ngươi dám nhục mạ Thiếu tông chủ của ta! Ta tuyệt đối không tha ngươi được!

Lý Tại Tiên giận thấu xương, dù thanh niên có tu vi Luyện Khí tầng mười hai, bởi vì hắn có lai vãng với mình, nhưng hiện tại hắn phải chết! Bởi vì hắn đã chạm vào nghịch lân của Lý Tại Tiên, vũ nhục Thiếu tông chủ.

- Lý lão tiền bối tha mạng ah! Là...

Thanh niên kia lời còn chưa dứt, một đạo lưu cầu vòng xuyên đeo thể mà qua, Lý Tại Tiên cầm trong tay phi kiếm, thân kiếm trôi huyết.

- Sĩ nhục Thiếu tông chủ của ta, giết!

Đi vắng, Lý Tại Tiên vốn cùng cảnh giới với thanh niên kia, từng luận bàn không phân cao thấp, nhưng mà giờ phút này Lý Tại Tiên đã bước vào Luyện Khí tầng mười ba, thanh niên kia không có lực hoàn thủ, một kiếm chém cánh tay phải, một chém còn lại lấy mạng của hắn.

- Thiếu tông chủ chấn kinh!

Lý Tại Tiên lại đập lên phi kiếm, nói lời xin lỗi với Liễu Tàn Dương.

Hai người tiếp tục rời đi, trong thành Bạch Tiên chém giết tu sĩ Luyện Khí tầng mười hai là đại sự to lớn, thành chủ thành Bạch Tiên cũng nhíu mày, Lý Tại Tiên bình thường có tính cách ôn hòa, lúc này chỉ vì thiếu niên hắn bảo vệ bị sĩ nhục đã ra tay chém giết tu sĩ Luyện Khí tầng mười hai, đây không phải là tác phong của Lý Tại Tiên, người đang cười ngửa kia là ai?

- Thiếu tông chủ, tên Vương man tử này dòm ngó Đan Bảo Các từ lâu, hắn đã sớm chú ý căn cơ của ta rồi, trong ba năm sau hắn sẽ đột phát Luyện Khí tầng mười ba, hắn là mối họa lớn với Đan Bảo Các lúc này! Hôm nay giết hắn, có thể chấm dứt mối họa về sau!

Ra khỏi thành Bạch Tiên, Lý Tại Tiên giải thích.

- Không sao.

Liễu Tàn Dương ngồi trên lưng ngựa, thuận miệng nói ra, hiện tại hắn cảm giác Phi Ngư Kiếm sau lưng đang sôi trào, dường như lực lượng cuồng bạo từ trong Phi Ngư Kiếm bắn ra ngoài.

Chẳng lẽ Phi Ngư đạo sĩ mang một phần lực lượng rót vào trong Phi Ngư Kiếm?

Liễu Tàn Dương không dám khinh thường, phân thân của hắn chỉ có cảnh giới Luyện Khí Kỳ, cảnh giới như thế không thể thừa nhận khí tức của tu sĩ Nguyên Anh.

- Thiếu chủ, Sa trấn bị một đám tu sĩ Luyện Khí vây công.

Còn cách Sa trấn hơn mười dặm, bỗng nhiên Lý Tại Tiên nói:

- Căn cứ vào công pháp, chắc là thuộc hạ của Vương man tử.

Liễu Tàn Dương nhớ đến thanh niên chết dưới kiếm Lý Tại Tiên.

- Ngươi biết chuyện gì?

- Ngày hôm trước, trong Sa trấn có người đi đến Đan Bảo Các bán đan phương Trúc Cơ Đan, khi đó Vương man tử đến tìm ta, muốn đoạt Đan Bảo Các, Sa trấn Nguyệt Ma bán đan phương bị hắn phát hiện được, chắc hắn là linh thạch kia gây họa, ta phát giác được khí tức của đám người kia.

Lý Tại Tiên mở miệng.

- Đan phương Trúc Cơ Đan!

Đột nhiên Liễu Tàn Dương xuống ngựa, dưới chân của hắn gia trì Phù Không Thuật và Đại Lực Thuật, tốc độ nhanh hơn, lập tức hắn chạy bộ còn nhanh hơn cả ngựa.

Lý Tại Tiên vô cùng khiếp sợ, thiếu chủ tu vi Luyện Khí tầng sáu nhưng phương diện vận dụng pháp thuật lại thông thần, còn mạnh hơn mình không ít, hẳn không dám khinh thường, rút linh lực vào kiếm, tốc độ tăng lên rất nhiều.

Sa trấn hiện tại đã có cảnh tượng máu chảy thành sông, Nguyệt Ma biến thành người điên đứng thủ vệ trước cửa sân nhỏ, rất nhiều tu sĩ Luyện Khí tầng ba tầng bốn không thể tiến lên, đại lão Sa trấn Phong Mãn Lâu đang nằm trong góc tường, cánh tay phải đã mất, sắc mặt trắng bệch.

- Cút nhanh lên!

Nguyệt Ma tức giận quát Phong Mãn Lâu một tiếng, hai người bọn họ từ nhỏ đã là đối thủ một mất một còn, cùng lớn lên trong Sa trấn, đã nhiều lần đánh nhau lúc còn thiếu niên, về sau cùng kết hôn sinh con, tranh đấu với nhau hơn nửa đời người.

Phong Mãn Lâu nằm trong góc tường, lúc nói chuyện còn có bọt máu chảy ra ngoài:

- Ta đi, ai đưa ma cho ngươi?

Nguyệt Ma tu hành Huyết Ma Quyết, sử dụng tu vi Luyện Khí tầng hai ngăn cản bảy tám tên tu sĩ Luyện khí tầng ba tầng bốn, nhưng chỉ miễn cưỡng ngăn cản, hẳn đã không thể chống nổi nữa rồi, linh lực không ngừng khô héo.

Một giờ trước, đám tu sĩ Luyện Khí kia đột nhiên xuất hiện trong Sa trấn, đám người chòm râu dài chưa kịp cảnh báo đã bị một tiễn xuyên tim, Nguyệt Ma cùng Phong Mãn Lâu hiện thân ngăn cản đám tu sĩ Luyện Khí này, những tên tu sĩ Luyện Khí không nói hai lời, lập tức vây công Nguyệt Ma cùng Phong Mãn Lâu, hai người không ngăn cản được, Phong Mãn Lâu có tu vi Luyện Khí tầng một, Nguyệt Ma chỉ mới đạt đến Luyện Khí tầng hai, nếu không phải Huyết Ma Quyết của Nguyệt Ma càng đánh càng hăng, sợ rằng đã chết thảm từ lâu rồi.

Hai người bị một đám Luyện Khí bức bách đến bên ngoài sân nhỏ của Nguyệt Yêu, Phong Mãn Lâu đã bị chém đứt cánh tay phải, mất đi chiến lực, chỉ còn lại Nguyệt Ma độc chiến một đám tu sĩ Luyện Khí tu vi cao hơn hẳn.

- Đi chết đi!

Một tên tu sĩ xem chuẩn sơ hở của Nguyệt Ma, hẳn đâm một kiếm xuyên qua bả vai Nguyệt Ma, Nguyệt Ma té ngã, mấy thanh phi kiếm chém xuống, hiện tại Nguyệt Ma sắp chết thảm tại chỗ.

- Lão tử liêu với các ngươi.

Phong Mãn Lâu mất hết linh lực, không biết lấy khí lực từ đâu, hẳn đột nhiên xông lên, Phong Mãn Lâu lập tức bị phi kiếm xuyên qua người.

Nguyệt Ma nắm chặt nắm đấm, máu tươi chảy ròng ròng.

- Phong Mãn Lâu! Chúng ta cùng xuống địa ngục, lão tử còn chưa chơi chán với ngươi đâu.

Ông! Lúc này một hỏa cầu xuất hiện trong tiểu viện, đánh bay phi kiếm đâm thẳng về phía Nguyệt Ma, một thân ảnh lao ra ngoài, thừa dịp đối phương chưa kịp phản ứng đã giữ chặt Nguyệt Ma cùng Phong Mãn Lâu lui vào tiểu viện, cửa tiểu viện đóng lại.

- Xông vào! Chắc chắn linh thạch đang ở bên trong!

Mấy tên tu sĩ Luyện Khí kỳ nhanh chóng lao vào.

Đột nhiên xuất hiện lực cản vô hình, trận pháp phòng ngự Bát Hoang Tụ Linh Trận mở ra.

- Xảy ra chuyện gì?

Vài tên tu sĩ không rõ ràng tình huống, cảm thấy trước mặt có bức tường vô hình che chắn, bao phủ tiểu viện vào bên trong.

- Là pháp trận phòng ngự, công phá nó!

Đám Luyện Khí kỳ không ngừng vận dụng thủ đoạn của bản thân, lập tức tấn công trận pháp trong tiểu viện.

Các loại phù chú đánh thẳng vào trận pháp, cả trận pháp không ngừng rung động dữ dội.

Liễu Tàn Dương cảm nhận được trận pháp chấn động, bước chân nhanh hơn, những người khác thế nào hẳn không quan tâm, hẳn chỉ quan tâm đệ tử vừa thu có tiên thiên linh thể Nguyệt Yêu mà thôi, thiên phú của nàng đặc biệt, không thể để mất.

Liễu Tàn Dương đến Sa trấn, đột nhiên có đạo hào quang bảy màu ngăn cản đường đi, người này khí định thần nhàn đứng trước mặt Liễu Tàn Dương.

Đạo sĩ kia phi kiếm hoàn thân, ngăn cản Liễu Tàn Dương, nói:

- Đạo hữu dừng lại! Đi thêm một bước, chết!

Trên mặt đạo nhân mang theo sát cơ, ánh mắt âm tàn nhìn Liễu Tàn Dương.

- Thiếu tông chủ, xem ta chém Thất Thái đạo nhân này!

Lúc này tiếng rống như sấm sét vang lên, đột nhiên thân ảnh Lý Tại Tiên xuất hiện giữa Thất Thái đạo nhân và Liễu Tàn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Giải vây (2)

Thất Thái đạo nhân là tu sĩ Luyện Khí tầng mười một, có chút danh tiếng trong thành Bạch Tiên, nhưng khi vừa thấy Lý Tại Tiên xuất hiện, sắc mặt như màu đất, khí thế mạnh mẽ vừa rồi biến mất.

- Lý các chủ, người đang làm gì thế, ta và người không có thù hận gì, ta nhận được ủy thác của Vương man tử, xem mặt mũi của hắn, người nên rút lui đi!

Khí thế Thất Thái đạo nhân lại yếu đi vài phần.

Lý Tại Tiên nhìn vào mặt Thất Thái đạo nhân, nói:

- Ta đã làm thịt Vương man tử rồi

- Ah!

Thất Thái đạo nhân sợ hãi chân mềm nhũn ra, đột nhiên hắn phát hiện Lý Tại Tiên đã đột phá Luyện Khí tầng mười ba.

- Giết!

Liễu Tàn Dương nói xong, hắn nhanh chóng đi thẳng vào tiểu viện.

- Vâng, Thiếu tông chủ!

Lý Tại Tiên trả lời, phi kiếm lóe lên.

Thất Thái đạo nhân thấy chuyện không tốt, quát:

- Xin Lý tiên bối tha mạng!

Lý Tại Tiên không thèm quan tâm hắn cầu xin tha thứ phi kiếm đi qua, đầu Thất Thái đạo nhân bay ra khỏi cổ, tu sĩ Luyện Khí tầng mười một hoàn toàn không có sức hoàn thủ trước mặt tu sĩ Luyện Khí tầng mười ba.

Liễu Tàn Dương đi đến tiểu viện, hắn nhìn thấy một đám tu sĩ đang công kích trận pháp.

- Các người thật lớn mật!

Liễu Tàn Dương hiện thân, hắn cực kỳ tức giận, bởi vì cảnh giới quá thấp nên khi ở thành Bạch Tiên không cảm giác được Sa trấn bị tấn công, nếu không phải mình kịp thời quay về, chỉ sợ phải nhặt xác cho đồ đệ bảo bối.

- Vì sao Thất Thái đạo trưởng không ngăn cản đám người này?

Đám tu sĩ kia nhìn thấy Liễu Tàn Dương là tu sĩ Luyện Khí tầng sáu thì sợ hãi.

- Các người tìm Thất Thái đạo nhân sao? Các người nên gặp hắn đi!

Lý Tại Tiên hiện thân, hắn cầm cái đầu máu tươi đâm đĩa ném về phía đám tu sĩ kia.

Đầu lâu Thất Thái đạo nhân đâm máu xuất hiện, đám tu sĩ này sợ tới mức hồn phi phách tán.

Một đám tu sĩ diễu võ dương oai muốn tấn công tiểu viện, khi nhìn thấy đầu lâu Thất Thái đạo nhân, bọn họ không dám đối mặt với Lý Tại Tiên.

- Lý các chủ, đây là hiểu lầm, chúng ta là...

Liễu Tàn Dương tiến lên phía trước một bước, đẩy cửa sân đi vào bên trong, đám người kia trở mặt nhìn cửa tiểu viện mở ra, nhưng bọn chúng không dám hành động thiếu suy nghĩ, thậm chí không dám nhìn qua một lần.

- Giết!

Liễu Tàn Dương đóng lại cửa nhỏ, tùy ý mở miệng.

- Vâng, Thiếu tông chủ!

Lý Tại Tiên giờ phi kiếm lên, hào quang lưu chuyển, cảnh giới Luyện Khí tầng mười ba là cảnh giới khó đạt đến, đám tu sĩ Luyện Khí tầng ba tầng bốn căn bản không thể chạy thoát.

Trong tiểu viện, Nguyệt Ma ngồi xôm bên cạnh Phong Mãn Lâu, một kiếm vừa rồi đã chém nát khí hải của Phong Mãn Lâu.

- Sư phụ!

Nguyệt Yêu chạy đến bên cạnh Liễu Tàn Dương, nói:

- Xin ngài cứu Phong bá phụ!

- Không phải hắn vẫn còn sống sao?

Liễu Tàn Dương nhìn qua, sinh cơ của Phong Mãn Lâu không có đoạn tuyệt, chỉ mất đi khí hải, từ nay về sau chỉ có thể làm phàm nhân mà thôi.

Nguyệt Ma đã bôi thuốc lên vết thương của Phong Mãn Lâu, sau khi ăn đan dược, khí sắc biến thành tốt hơn rất nhiều, nhưng mà bởi vì không còn khí hải, thân thể rất suy yếu.

Phong Mãn Lâu suy yếu nhưng vẫn giãy dụa ngồi dậy, hắn quỳ xuống trước mặt Liễu Tàn Dương, nói:

- Cầu xin tiền bối thu ta làm đệ tử!

Liễu Tàn Dương hờ hững, nhìn Nguyệt Ma rồi nói:

- Nguyệt Ma.

- Dạ đại nhân!

- Đưa hắn ra ngoài đi!

Liễu Tàn Dương căn bản không có chút thương cảm gì, người cầu tiền hắn đã thấy nhiều thành quen.

Phong Mãn Lâu giãy dụa đứng lên:

- Tiền bối, ta sẽ cố gắng tu hành, ta nhất định sẽ báo đáp người...

Không đợi hắn nói xong, Liễu Tàn Dương khoát tay, Nguyệt Ma chỉ có thể nâng Phong Mãn Lâu dậy:

- Đi, chúng ta đi ra ngoài trước.

Nguyệt Ma không dám vi phạm mệnh lệnh của Liễu Tàn Dương, chỉ có thể mang Phong Mãn Lâu ra khỏi tiểu viện.

Hai người vừa ra tiểu viện, Phong Mãn Lâu đẩy Nguyệt Ma ra, cánh tay trái vuốt nước mắt trên mặt:

- Khí hải không còn, cánh tay phải đã mất, sống tàn như thế này có giá trị sao?

Nguyệt Ma nói:

- Người muốn điều gì?

Phong Mãn Lâu vén quần áo lên, ngồi dưới đất,

- Ta yêu cầu bá sư, một ngày tiền bối không thu ta, một ngày ta không rời khỏi đây.

Nguyệt Ma không thể khuyên can, chỉ có thể lưu Phong Mãn Lâu quỳ ở chỗ này, hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy Đan Bảo Các Lý Tại Tiên đang đứng cách đó không xa, chung quanh hắn là thi thể đám tu sĩ lúc trước.

- Ah, Lý lão tiền bối, sao ngài đại giá quang lâm nơi này? Đa tạ ngài xuất thủ cứu giúp.

Nguyệt Ma bá kiến Lý Tại Tiên, hắn biết đây là đại tu sĩ, thần thái cung kính nói cảm tạ.

- Là Thiếu tông chủ mang theo ta đến đây, giết đám người này là lệnh của Thiếu tông chủ.

Lý Tại Tiên không có kể công.

Lý Tại Tiên đáp lời đã dọa Nguyệt Ma hải hùng khiếp vía, Thiếu tông chủ? Tiên bối trong đại sảnh có địa vị như thế nào?

- Lý Tại Tiên, người dẫn Nguyệt Ma đi xử lý chuyện trong Sa trấn đi, thuận tiện chiếu cố tiểu đồ nhi của ta, nếu không có việc trọng yếu, đừng đến phiền ta.

Trong nội viện có giọng nói Liễu Tàn Dương truyền ra ngoài, Nguyệt Yêu cũng đi ra bên ngoài.

- Vâng, Thiếu tông chủ.

Bên ngoài sân nhỏ chỉ còn lại có Phong Mãn Lâu như trước quỳ ở nơi đó, Lý Tại Tiên và ba người đi xử lý Sa trấn chuyện, Sa trấn bị tu sĩ Luyện Khí kỳ công kích, chết tổn thương thảm trọng, những việc này cần bọn họ xử lý.

Liễu Tàn Dương đi vào trong tiểu viện, hần gờ Phi Ngư Kiếm xuống, chậm rãi rút kiếm ra.

Phi Ngư Kiếm không ngừng hấp thu linh khí, trong trận pháp linh khí nồng đậm, lúc này nó rất thỏa mãn, tham lam hút linh khí trong Tự Linh Trận tụ tập được.

Thần sắc Liễu Tàn Dương ngưng trọng, hần cảm nhận được khí tức cường đại trong Phi Ngư Kiếm, loại khí tức này thuộc về tu sĩ Nguyên Anh, nhưng mà khí tức này vẫn hôn mê, có lẽ hút đầy đủ linh lực thì nó sẽ triệt để khôi phục lại.

Liễu Tàn Dương có thể cảm giác được khí tức này không có ác ý với hần, thậm chí thời điểm Phi Ngư Kiếm nuốt linh lực còn rót một phần linh lực vào thân thể hần.

Thực lực Liễu Tàn Dương tăng trưởng vô cùng nhanh chóng.

Thành Bạch Tiên chấn động, Đan Bảo Các Lý Tại Tiên đột phá Luyện Khí tầng mười ba, diệt sát Vương man tử và một đám thuộc hạ, chuyện này làm một ít người nhớ đến Phi Ngư Môn ngày xưa, mấy trăm năm trước, Đan Bảo Các còn có tên là Phi Ngư Môn, truyền thừa mấy ngàn năm, có nội tình rất mạnh.

Mười ngày sau.

Trên Liên Vân Phong, Ngọc Long tử quỳ gối trước mặt Tứ trưởng lão Liên Vân Tông.

- Sư phụ! Đồ đệ đã dò xét ra chi tiết của hần, hần là người của Đan Bảo Các Lý Tại Tiên.

- Hừ, Đan Bảo Các nhỏ nhỏ mà thôi, cho rằng Liên Vân Tông chúng ta không có người sao?

Bỗng nhiên Tứ trưởng lão đứng lên, hơn mười ngày trước ái đồ Ngọc Long tử mang theo phế kiếm trở về, phi kiếm chính mình tự tay luyện chế bị bóp thành khối sắt vụn, hần quả thật nổi trận lôi đình nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì hần cũng không có khả năng vò nát phi kiếm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tu vi Nguyên Anh đại thừa (1)

- Đi, vì sư đòi công đạo cho người! Nếu đã biết chi tiết thì không có gì đáng sợ cả.

Tứ trưởng lão nói ra, hần vùng tay lên, lúc này kéo Ngọc Long tử lên phi kiếm của mình.

Không biết là chuyện cực kỳ đáng sợ, nếu đã biết thì chính mình có nắm chắc áp chế đối phương, ra tay sẽ không còn do dự.

Nửa ngày sau.

Tứ trưởng lão có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ đã đi đến Sa trấn.

- Tiểu súc sinh cuồng vọng kia, ta muốn đòi công đạo cho đồ đệ của mình!

Tứ trưởng lão quát một tiếng, lời nói truyền ra hơn mười dặm, màng tai phàm nhân bị chấn nát, máu tươi chảy ròng ròng.

Lý Tại Tiên cả kinh, vội vàng đi ra khỏi Sa trấn, hần nhìn thấy một trong bốn tu sĩ Trúc Cơ của Liên Vân Tông đang đứng bên ngoài, sắc mặt đầy sát khí, sau lưng hần là một tu sĩ Luyện Khí tầng chín đang cúi đầu xuống.

- Xin hỏi vì sao tiền bối lại nóng giận như thế?

Lý Tại Tiên xuất hiện trước mặt Tứ trưởng lão, bộ dáng cung kính.

- Lý Tại Tiên, môn hạ đệ tử của ngươi khi dễ đệ tử của ta, không đặt ta vào mắt đúng không?

Tứ trưởng lão mở miệng chỉ trích.

Lý Tại Tiên nghe xong liền mơ hồ, đệ tử của mình? Hắc Hổ sao? Hần còn chưa đạt đến Luyện Khí kỳ, làm sao khi dễ đệ tử Liên Vân Tông được?

- Không rõ vì sao Tứ trưởng lão lại nói như vậy? Lý Tại Tiên ta cam đoan, môn hạ đệ tử của ta tuyệt đối chưa phát sinh xung đột nào với đệ tử Liên Vân Tông cả!

Tứ trưởng lão có được tu vi Trúc Cơ, tuy chỉ cao hơn Luyện Khí tầng mười ba của mình một đẳng cấp, nhưng mà lực áp bách gia tăng gấp trăm lần, một tu sĩ Trúc Cơ ra tay, một trăm tu sĩ Luyện Khí tầng mười ba không phải đối thủ.

- Vậy thì ta tự mình đi tìm!

Tứ trưởng lão nói xong lập tức đi vào Sa trấn, hần đi thẳng về phía tiểu viện Liễu Tàn Dương đang tu luyện.

Lý Tại Tiên kinh hãi, ngăn chặn đáy lòng sợ hãi, ngăn lại Tứ trưởng lão:

- Tiền bối không thể đi, nơi đó là khu vực dòng họ cao nhân trong môn đang tu luyện.

- Thật lớn mật, dám ngăn cản ta, cắt!

Tứ trưởng lão vung tay lên, đánh ra một kích phong bạo, Lý Tại Tiên bị đánh bay ra ngoài, hần gục xuống đất, miệng không ngừng thổ huyết, Tứ trưởng lão chỉ phát tay suất đánh nát kính mạch của hần, áp bách cảnh giới không thể nào ngăn cản được.

- Thiếu tông chủ! Cẩn thận!

Lý Tại Tiên dốc sức liều mạng đứng lên, rống to một tiếng.

- Cắt lưỡi!

Tứ trưởng lão giơ lên tay, hần đè Lý Tại Tiên xuống, lúc này hần quyết định không lưu tình, trực tiếp diệt sát tiểu bối không nghe lời trước mặt.

Đúng vào lúc này.

Trong tiểu viện có ngàn vạn đạo ánh sáng bắn lên cao.

Ông..

Một đạo uy áp không hiểu xuất hiện từ đâu trấn áp khu vực này, thành chủ thành Bạch Tiên ngoài trăm dặm có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ cũng phải nằm rạp xuống đất, Tứ trưởng lão ở gần tiểu viện nhất lại bị trấn áp như cọc gỗ, hai chân của hần không ngừng run rẩy.

Uy áp này là... Nguyên Anh lão tổ!

- Lão tiền bối tha mạng! Tiền bối tha mạng!

Tứ trưởng lão quỳ rạp xuống đất, dập đầu như bầm tỏi, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Uy áp như núi đè ép hần không thở nổi, hần không dám động đậy, hần sợ mình vừa động đậy sẽ bị lão tiền bối ra tay diệt sát, chỉ có thể quỳ tại đó, cầu xin tha thứ.

Lý Tại Tiên cảm nhận được kêu gọi trong nội tâm, hần bò ra khỏi phế tích, quỳ rạp dưới đất, thần sắc xúc động hô to:

- Đại đệ tử Phi Ngư Môn đời thứ sáu mươi sáu cung nghênh lão tổ trở về!

Uy áp này ảnh hưởng đến thiên địa linh khí, sa mạc khô hạn đổ mưa to, một cơn mưa mấy trăm năm không gặp một lần, rất nhiều tu sĩ cảm nhận được linh khí bàng bạc trong cơn mưa này.

Phi Ngư Kiếm trước mặt Liễu Tàn Dương đã hấp thu đủ linh khí, Tụ Linh Trận sụp đổ, bên trong Phi Ngư Kiếm bộc phát uy năng cường đại, đó là hồn phách Nguyên Anh sống lại, Nguyên Anh chậm rãi mở mắt ra đã sinh ra uy áp trấn áp ngàn dặm.

- Sư tôn! Là người sao? Sư tôn, người rất cục... Chịu gặp ta!

Nguyên Anh suy yếu bay ra khỏi Phi Ngự Kiếm, sau khi gặp được Liễu Tàn Dương, lập tức khôi phục thần thái.

- Người tội gì chứ!

Liễu Tàn Dương nhìn Nguyên Anh đứng trước mặt mình, là một tia hồn phách Nguyên Anh của Phi Ngự đạo sĩ.

Phi Ngự đạo sĩ nhào xuống đất:

- Sư tôn! Người cũng đã biết, mấy ngàn năm qua, tiếc nuôi nhất của ta là gì không? Đó là không thể khấu bái trước mặt sư tôn! Sư tôn cứu ta, truyền cho ta pháp thuật thông thiên, ta không thể hồi báo, chỉ có lấy cái chết báo đáp mà thôi!

Một tia hồn phách Nguyên Anh Phi Ngự đạo sĩ khóc lóc quỳ dưới chân Liễu Tàn Dương.

- Xây ra chuyện gì, vì sao chỉ còn lại tàn hồn?

Liễu Tàn Dương hỏi.

- Sư tôn, đám người Vân Cư Tự rải lời đồn, nói người đã bị đánh chết, ta tức giận Vân Cư Tự cho nên đi báo thù cho ngài, giết bọn chúng máu chảy thành sông, nhưng mà lão tặc Vô Lượng Môn ra tay, ta không thể địch lại bọn chúng nên tự bạo Nguyên Anh, nổ chết vài lão tặc Vô Lượng Môn, đạo phái Vân Cư Tự cũng bị ta tự bạo Nguyên Anh phá hủy, ta lưu Phi Ngự Kiếm cho môn nhân, gửi một tia hồn phách Nguyên Anh vào trong đó, hy vọng có thể tìm được huyết mạch sư tôn và truyền thừa xuống.

Tuy Phi Ngự đạo sĩ nói rất nhẹ nhàng, nhưng Liễu Tàn Dương có thể cảm giác được thần sắc quyết tuyệt của hắn, nhìn thấy hắn một mình đi lên Vân Cư Tự, thấy chết không sờn.

- Phi Ngự đạo trưởng, ta không đáng để người làm như vậy!

Liễu Tàn Dương bị xúc động tâm thần.

Tàn hồn Phi Ngự đạo sĩ lắc đầu:

- Không có sư tôn, nào có Phi Ngự? Vân Cư Tự dám đối địch với sư tôn, ta dám đồng quy vu tận với chúng.

- Sư tôn, người thật sự bị lão tặc Vân Cư Tự phong ấn! Làm sao có thể, là phong ấn gì lại có thể hoàn toàn phong bế khí tức sư tôn! Ta tìm mấy trăm năm không thể tìm ra? Lúc trước ta thật cho rằng sư tôn đã ngộ hại! Tốt! Ta hiện tại có thể phá vỡ phong ấn cứu sư tôn rồi!

Tàn hồn Phi Ngự đạo sĩ mở to mắt, hắn đã phát giác nơi có phong ấn.

- Không cần, chỉ cần qua trăm năm ta sẽ phá phong ra ngoài.

Liễu Tàn Dương nói ra.

Phi Ngự đạo sĩ lắc đầu:

- Sư tôn, người không thể chờ trăm năm đâu! Người Vân Cư Tự đã ở cách đây vạn dặm, khởi động trận pháp gì đó, dường như muốn triệt để trấn áp sư tôn, với tu vi của sư tôn hiện tại, không thể phản kháng bọn chúng đâu!

Thần thức cảnh giới Nguyên Anh bao trùm ngàn dặm, lập tức tập trung vào Tàn Dương Sơn.

- Sư tôn! Người đợi không được! Phải lập tức phá phong, nếu không sẽ không được!

- Cái gì? Người Vân Cư Tự đến?

Cảnh giới Liễu Tàn Dương không khôi phục, hắn không phát hiện ra, hiện tại Phi Ngự đạo sĩ nói thế, hắn đồ mồ hôi lạnh, nếu tàn hồn Phi Ngự đạo sĩ không hiện thân, bản thân mình còn mơ mơ màng màng, sợ rằng chưa phá vỡ phong ấn đã bị trấn áp triệt để.

- Sư tôn tại thượng, Phi Ngự bái biệt!

Phi Ngự đạo sĩ lui về phía sau ba bước, trình trọng dập đầu hành đại lễ! Phi Ngự đạo sĩ chậm rãi ngẩng đầu, nước mắt lăn dài trên má, nói:

- Sư tôn, đồ nhi tận hiếu! Sư tôn... Có thể gọi ta một tiếng đồ nhi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tu vi Nguyên Anh đại thừa (2)

Phi Ngự đạo trưởng quỹ trước mặt Liễu Tàn Dương, hẩn nhớ lại thời gian mấy ngàn năm trước hẩn quỹ gối ngoài động phủ, thân ảnh của hẩn lại trọng điệp với lúc này, hẩn không còn là tu sĩ Trúc Cơ bị đuổi giết, mà là tàn hồn Nguyên Anh.

Hẩn chờ đợi mấy ngàn năm, cố gắng mấy ngàn năm, hẩn muốn bái vào môn hạ Liễu Tàn Dương, có thể nghe hẩn gọi một tiếng: đồ nhi.

Liễu Tàn Dương cảm giác không ổn, Nguyên Anh của Phi Ngự đạo sĩ phóng lên trời, lập tức hấp thu toàn bộ linh khí trong phạm vi ngàn dặm, Nguyên Anh cao tới trăm trượng, khí tức thông thiên! Một bước vượt qua trăm dặm, hẩn tiến vào sâu trong sa mạc, tu sĩ trong phạm vi ngàn dặm cảm thấy thân thể nặng nề, toàn bộ linh lực không bị khống chế chui ra khỏi thân thể.

- Sư tôn! Người chịu khổ! Đồ nhi sẽ giúp người thoát khổ!

Nguyên Anh Phi Ngự đạo sĩ thấy chết không còn, hẩn hấp thu đến mức không thể hấp thu thêm linh lực, chỉ vì... Một kích phản thân toái cốt.

Tuy thân thể của hẩn đã sớm tiêu tán, Nguyên Anh đã sụp đổ, chỉ để lại tàn hồn, nhưng hẩn ngưng tụ linh lực cũng đủ phóng thích một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên Anh, sau một kích này hẩn sẽ triệt để tan thành mây khói.

- Sư phụ! Đồ nhi báo ân! Bảo trọng!

Phi Ngự đạo sĩ không quên nhìn Liễu Tàn Dương.

Nguyên Anh của Phi Ngự đạo sĩ tiếp tục tăng trưởng, thân cao vượt qua vạn trượng, ngưng tụ toàn bộ tu vi Nguyên Anh.

Thiên địa tối sầm lại, Phi Ngự đạo sĩ phi thân lên, hấp áp súc Nguyên Anh, cuối cùng chỉ lớn bằng nắm tay, bầu trời tối tăm, một đạo kim quang chói mắt phóng lên trời, bầu trời lúc này xuất hiện hai mặt trời.

- Đồ nhi! Không nên!

Phân thân của Liễu Tàn Dương tiêu tán, nguyên thần đã trở lại phong ấn, hai mắt lệ nóng doanh tròn, hẩn biết rõ sau một kích này, Nguyên Anh của Phi Ngự đạo sĩ sẽ tan thành mây khói, không còn hy vọng đoạt xá trọng sinh.

Phi Ngự đạo trưởng hóa thành hào quang tiêu tán trong không khí, thể không quay đầu trở lại.

- Sư tôn... Bảo trọng...

Giọng nói của Phi Ngự đạo sĩ hoàn toàn biến mất.

Phi Ngự đạo sĩ dùng toàn bộ tính mạng, toàn bộ tu vi đánh ra một kích, một kích này không khác gì tận thế hàng lâm! Một kích này đánh thẳng vào Tàn Dương Sơn phong ấn Liễu Tàn Dương.

Phong vân biến sắc, thiên địa run rẩy, bụi mù che khuất bầu trời, mặt đất gần Tàn Dương Sơn xuất hiện vết rạn nứt sâu không thấy đáy, thành Bạch Tiên cách đó mấy trăm dặm cũng bị hủy diệt.

Tàn Dương Sơn rạn nứt, phong ấn Liễu Tàn Dương xuất hiện vết nứt.

- Ah... Đồ nhi! Đồ nhi ah! Vân Cư Tự! Ta không diệt các người, thể không vào luân hồi!

Liễu Tàn Dương gào thét, khí tức của Phi Ngự đạo sĩ tiêu tán, hẩn vốn có cơ hội đoạt xá trọng sinh, nhưng hẩn không chờ được.

Cách Tàn Dương Sơn vạn dặm, một hòa thượng mặc áo cà sa mở mắt ra.

- Không tốt! Có tu sĩ Nguyên Anh tự bạo Nguyên Anh trợ giúp ma đầu kia phá phong ấn!

- Là kẻ nào điên cuồng như thế, dám tự bạo Nguyên Anh?

- Nhanh ngăn cản hẩn lại! Ngăn cản hẩn phá phong.

Một đám hòa thượng Vân Cư Tự thi triển pháp khí bay thẳng về phía Tàn Dương Sơn.

- Ra!

Tay của Liễu Tàn Dương chống trời, thân thể bay lên cao, mượn thời cơ Phi Ngự đạo sĩ tự bạo Nguyên Anh tạo ra khe nứt, hẩn thoát ra khỏi phong ấn,

Liễu Tàn Dương nhìn bầu trời, một tay nâng Tàn Dương Sơn, phong ấn này rất khó phá từ bên trong, nhưng chỉ cần đạt đến cảnh giới Nguyên Anh sẽ có thể phá hủy nó từ bên ngoài.

Rốt cục phá phong, nhưng có một Nguyên Anh đại tu sĩ biến mất vĩnh viễn.

- Phi Ngự!

Liễu Tàn Dương tay cầm Phi Ngự Kiếm, trước kia hắn cho rằng mình tiện tay dẫn đường cho Phi Ngự, nhưng mà Phi Ngự xem phần ân tình này quý hơn tính mạng.

- Phi Ngự!

Liễu Tàn Dương hô hoán, nhưng mà tàn hồn Nguyên Anh đã biến mất khi tự bạo, ta làm gì có tài đức xứng đáng nhận một câu sư tôn của ngươi?

Không gian vắng lặng đầy bi thương.

Ah!

Liễu Tàn Dương ngửa mặt lên trời thét dài, tay phải của hắn sinh ra hào quang màu đỏ với khí thể độc ác, ngọn lửa bành trướng, sa mạc cực nóng biến thành lò luyện, Tàn Dương Sơn bị đốt thành tro bụi.

Người trong Sa trấn kinh hoàng nhìn ngọn núi cách mình mấy trăm dặm, Tàn Dương Sơn không lồ lại bay lên giữa không trung, rất nhiều tu sĩ cảm thấy tâm thần chấn động kịch liệt, đây là thần thông bậc nào?

Đại hòa thượng cách đó vạn dặm phóng thích thần thức ra, hắn bảo người chung quanh dừng lại.

- Chương môn sư huynh, không phải sư tôn nói sinh cơ của hắn đã diệt rồi sao?

Đại hòa thượng nhíu mày, hắn lấy một tấm Truyền Tống Phù trong túi ra.

- Chương môn sư huynh! Ngươi làm cái gì vậy?

Những người khác giật mình, mặc dù nghe nói yêu ma này pháp lực thông huyền, nhưng không phải bị trấn áp ba ngàn năm sao, huống hồ trong tay không có pháp bảo và đan dược.

- Yêu ma kia đã đạt đến Nguyên Anh đại thừa.

- Hừ!

Mọi người hít khí lạnh, chương môn sư huynh tiếp quản Vân Cư Tự vào hai ngàn năm trước, tu luyện đến nay chỉ đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, bọn họ chỉ đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ, mặc dù đối phương không có pháp bảo, nhưng bằng vào tu vi Nguyên Anh đại thừa, giết bọn họ dễ như bóp chết con kiến.

Hành động lần này của Vân Cư Tự đã quấy tu tiên giới thần hồn nát thần tính, mỗi người cảm thấy bất an, chẳng lẽ nên rút lui sao?

- Đi!

Đại hòa thượng không do dự, bóp nát Truyền Tống Phù, một đạo hào quang màu đen bao phủ bọn họ vào trong.

Chủ trì Vân Cư Tự không có tự mình trải qua đại chiến ba ngàn năm trước, nhưng hắn hiểu rõ đại chiến lúc đó tạo thành trọng thương với Vân Cư Tự, tám tu sĩ Nguyên Anh trọng thương, Vân Cư Tự trải qua ngàn năm vẫn chưa khôi phục lại, sư tôn hắn sai lầm khi tuyên bố Liễu Tàn Dương đã tử vong, lúc này Vân Cư Tự bộc phát đại nạn sinh tử, rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh có giao hảo với Liễu Tàn Dương đã giết đến tận cửa Vân Cư Tự, đã diệt hơn phân nửa đệ tử Vân Cư Tự, sư tôn hắn trọng thương chết đi trong đại chiến, nếu không có Vô Lượng Môn hiện thân kịp thời, Vân Cư Tự đã tan thành mây khói.

Sau trận đại chiến lúc đó, hắn bộc lộ tài năng, cuối cùng sau mấy trăm năm được chỉ định làm chủ trì Vân Cư Tự, hai ngàn năm qua hắn giấu tài không dám hành động.

- Toái Anh Kỳ Truyền Tống Phù!

Liễu Tàn Dương cảm giác được linh lực chấn động, Vân Cư Tự đã có người bước vào Toái Anh Kỳ!

- Như vậy...

Liễu Tàn Dương nắm chắc linh lực, Tàn Dương Sơn đã hóa thành bột mịn, đạo phong ấn kia triệt để tán loạn.

- Bước vào Hóa Thần Cảnh! San bằng Vân Cư Tự!

Thân ảnh Liễu Tàn Dương lập lờ, bên người xuất hiện một thân ảnh, Liễu Tàn Dương vung tay cải biến thân hình.

Hắn sẽ cho phân thân tiến vào Vô Lượng Môn, bá sư, nhập môn, trộm Hóa Thần Quyết!

- Người Vân Cư Tự muốn giết ta thật thống khoái.

Liễu Tàn Dương biết rõ, nếu như không có Phi Ngư đạo sĩ tương trợ, bản thể của mình sẽ bị trấn áp triệt để dưới Tàn Dương Sơn, phân thân của mình chỉ có cảnh giới Luyện Khí Kỳ, muốn phá phong ấn là chuyện không có khả năng.

Liễu Tàn Dương hủy diệt Tàn Dương Sơn, hắn lại tìm kiếm đám hòa thượng Vân Cư Tự nhưng không có kết quả gì.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Mười vạn dặm (1)

Truyền Tống Phù truyền ra khí tức Toái Anh Kỳ, chính mình bị phong ấn mấy ngàn năm, cảnh giới tăng lên quá chậm, chương môn Vân Cư Tự thoái ẩn và tu luyện như có thần trợ giúp.

Như vậy nếu mình không thành Hóa Thần Kỳ, vĩnh viễn không thể báo thù.

Đã như thế, không bằng ta làm thiên hạ điên cuồng thôi.

Thần thức Liễu Tàn Dương một phân thành hai, thần thức chân thân đang đi đến Vô Lượng Môn, thân thể bản tôn chỉ còn lại tu vi và bản năng, bản tôn thần sắc lãnh đạm mang theo Phi Ngư Kiếm quay về Sa trấn.

Chân thân Liễu Tàn Dương đang tiến đến đệ nhất đại phái tu tiên... Vô Lượng Môn.

Thân thể bản tôn quay về Sa trấn.

Phạm là người tiến vào Nguyên Anh kỳ sẽ rất khó bị giết, có thể trọng thương, có thể gần chết, nhưng cực kỳ khó chết.

Liễu Tàn Dương quay về Sa trấn, Tứ trưởng lão Liên Vân Tông vẫn quỳ tại chỗ, linh lực toàn thân bị rút sạch.

- Tu sĩ Trúc Cơ nhỏ nhỏ lại dám xưng vương xưng bá.

Tất cả mọi người biết trong Sa trấn có tu sĩ kinh thiên động địa xuất hiện, tay có thể che trời, thao túng nhật nguyệt.

- Ba ngàn năm trước ta bị phong ấn dưới Tàn Dương Sơn, hôm nay phá phong ra ngoài, triệu cáo thiên hạ, Liễu Tàn Dương ta sẽ bắt lưỡng lập với Vân Cư Tự!

Thần thức bao quát phạm vi vài vạn dặm, một ít tu sĩ có liên quan đến Vân Cư Tự đều kinh hãi, Vân Cư Tự là tồn tại bậc nào, không ngờ có người dám khiêu khích.

Thời điểm mọi người cho rằng Vân Cư Tự sẽ giống trống khua chiêng rồi núi, lại bất ngờ nghe tin Vân Cư Tự triệu cáo thiên hạ, Vân Cư Tự phong sơn ngàn năm, không cho môn hạ đệ tử đi ra ngoài nửa bước.

Vân Cư Tự sợ hãi, bị một tu sĩ Nguyên Anh đại thừa nhìn chằm chằm vào, thật sự là thống khổ không chịu nổi, tuy trong Vân Cư Tự có tu sĩ Toái Anh Kỳ, nhưng đối thủ sẽ không ngu xuẩn đâm đầu tìm chết, chắc chắn sẽ du đấu, đánh chết đệ tử nhỏ yếu của Vân Cư Tự.

Phong bế sơn môn! Do tu sĩ Toái Anh Kỳ ra tay đuổi giết Liễu Tàn Dương, đây là biện pháp tốt nhất, cũng là biện pháp duy nhất.

Nếu mình có môn phái to lớn, ta cũng không sợ Vân Cư Tự!

Liễu Tàn Dương đã quyết định sáng lập môn phái, sáng lập một môn phái trước nay chưa từng có -- Tiên quốc.

Mỗi người có thể thành tiên, mỗi người có thể gia nhập Tiên quốc, tiên ma đều phát triển, cộng hưởng thịnh thế.

Liễu Tàn Dương đứng trong Sa trấn, hắn đã khôi phục cảnh giới Nguyên Anh đại thừa, phát tay có thể diệt Kim Đan, Tứ trưởng lão Liên Vân Tông như con rùa đen nằm rạp trên mặt đất không dám lộn xộn, chỉ dám hô:

- Lão thần tiên tha mạng!

Liễu Tàn Dương chậm rãi hạ xuống, Lý Tại Tiên đứng trước phế tích, hần trải qua rung động trước nay chưa từng có, hần nhìn thấy thần thông có thể nhỏ núi khai sơn bày ra trước mặt mình.

- Lão tổ!

Lý Tại Tiên hô to.

Nguyệt Ma và Phong Mãn Lâu cảm thụ được uy áp của tu sĩ Nguyên Anh, thân thể cong cong.

- Kể từ hôm nay, ta sẽ chinh chiến! Không chế phạm vì mười vạn dặm!

Liễu Tàn Dương tuyên bố thành lập Tiên quốc, cũng đại biểu giết chóc, đại biểu máu chảy thành sông.

Ngoài trăm dặm, hóa thân vẫn tiến lên phía trước, hần phải vượt qua trăm vạn dặm tiến đến Vô Lượng Môn, hần muốn dùng thời gian cọ rửa dấu vết được bản tôn tạo ra, thành tựu thân thể này, mặc cho Vô Lượng Môn điều tra cũng không phát hiện ra cái gì.

Đệ nhất đại phái tu tiên giới, là môn phái duy nhất có tu sĩ Hóa Thần Cảnh! Liễu Tàn Dương đã đạt Nguyên Anh đại thừa, nhưng mà hần không cách nào tiến vào Toái Anh Kỳ, trừ Vô Lượng Môn Hóa Thần Quyết, khó giải!

Lấn vào Vô Lượng Môn, trộm lấy Hóa Thần Quyết, sau khi đạt đến Hóa Thần Kỳ sẽ thống soái thiên quân vạn mã, càn quét toàn bộ Vô Lượng Môn!

...

Trùng kích Hóa Thần Cảnh!

Vân Cư Tự hiện tại đã ra quyết định cuối cùng, phong bế sơn môn, khởi động đại trận hộ sơn, một lòng tăng tu vi, chỉ cần một người đạt tới Hóa Thần Cảnh sẽ lập tức khai môn!

...

Sau khi tiến vào tiểu viện, Liễu Tàn Dương trọng chỉnh trận pháp, linh lực từ bốn phương tám hướng tụ tập vào nơi đây.

Như vậy... Bắt đầu đi! Liễu Tàn Dương nhắm mắt lại, thần hồn xuất khiếu, từ hôm nay trở đi hần sẽ quấy tu tiên giới long trời lở đất! Không điên cuồng theo ta, vậy diệt vong cho ta!

Liên Vân Sơn, một thân ảnh xuất hiện trong sơn môn.

Toàn bộ Liên Vân Tông đã sớm thần hồn nát thần tính, uy áp như thiên thần hàng lâm bao phủ tâm thần bọn họ.

- Sư tôn! Sư tôn! Có người leo lên Liên Vân Tông!

Tông chủ Liên Vân Tông đứng dậy, thần thức phóng ra ngoài, cảm giác có thân ảnh đang đi tới, hôm nay phát sinh rất nhiều việc không thể tưởng tượng nổi, hần không dám xem thường.

Thân ảnh kia đã leo lên sơn môn, trước cửa môn phái có tấm biển ghi ba chữ ‘ Liên Vân Tông ’, chữ như rồng bay phượng múa.

- Từ hôm nay, toàn bộ nơi đây thuộc về Tiên quốc, Liên Vân Tông diệt!

Thân ảnh kia duỗi bàn tay ra, bàn tay chụp thẳng vào cửa lớn Liên Vân Tông.

Cửa chính Liên Vân Tông sụp đổ, hần tiến vào trong Liên Vân Tông, rất nhiều đệ tử Luyện Khí Kỳ trong Liên Vân Tông không ngừng lui ra phía sau, ba tên tu sĩ Trúc Cơ của Liên Vân Tông đứng trong nội viện, thần sắc ngưng trọng chờ đợi đại địch.

Lúc thân ảnh kia xuất hiện trước mặt, đột nhiên khí thể bộc phát, khí tức tu sĩ Nguyên Anh đã đánh nát chút may mắn trong lòng tông chủ Liên Vân Tông.

- Ta nguyện quy thuận!

Ba tên tu sĩ Trúc Cơ quỳ xuống đất, đạo thân ảnh này đứng trong linh nhãn trong Liên Vân Sơn, hần tán khí thể Nguyên Anh sau đó tạo thành một thạch điều sống động.

Sau nửa ngày, ba tu sĩ Trúc Cơ mới dám ngẩng đầu, trong giây lát ánh mắt bọn họ nhìn vào thạch điều, nhìn đồ án trên đó.

Đạt Ma Thần Kinh! Cổ Ma Công! Tâm Kiếm Thuật!

Ba tên Trúc Cơ đọc tên công pháp, ba loại công pháp này là công pháp đỉnh cấp tiếng tăm lừng lẫy trong tu tiên giới, vào lúc này lại hấp dẫn ánh mắt của bọn họ, công pháp trong môn phái của bọn họ còn không tốt bằng một loại trên thạch điều.

Các đệ tử Luyện Khí Kỳ nhìn thấy các công pháp khác nhau, bọn họ không ngừng sao chép một bản, nhưng căn bản mỗi lần nhớ đến, công pháp sẽ nhạt đi một phần, cuối cùng sẽ biến mất vô tung vô ảnh, có thể tu luyện nhưng không thể ghi nhớ công pháp.

Trong thạch điều Liễu Tàn Dương có chứa đựng công pháp Liễu Tàn Dương chém giết cướp đoạt từ trước tới nay, những công pháp này đều dùng hình thái thần thức bám vào tượng đá, phàm là người nhìn thấy tượng đá sẽ nhìn thấy công pháp tương ứng thích hợp với mình, cung cấp cho bọn họ quan sát, loại quan sát này ai cũng có thể xem, hoàn toàn không có tính ràng buộc.

Trong Tiên quốc, người người có thể tu tiên, đây là căn cơ Liễu Tàn Dương thành lập Tiên quốc, chỉ có nhanh chóng mạnh hơn, hắn mới có đầy đủ lực lượng tiêu diệt Vân Cư Tự!

Ban thiện duyên, được thiện quả, hành vi của Phi Ngự đạo sĩ đã đánh thức Liễu Tàn Dương, cuối cùng vì Phi Ngự đạo sĩ, Liễu Tàn Dương quyết định quảng kết thiện duyên, không ràng buộc hiệp trợ những người bình thường không có công pháp tu hành, triệt để phá vỡ thiết liệ tự tàng trong tu tiên giới, đây là hành vi nghịch thiên và điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mười vạn dặm (2)

Hơn mười ngày, Liễu Tàn Dương tiêu diệt không ít đại phái tu tiên trong phạm vi mười vạn dặm, một ít môn phái có tu sĩ Kim Đan tọa trấn vào trước khi Liễu Tàn Dương đến đã sớm đào tẩu, vứt bỏ cơ nghiệp ngàn năm của mình, càng có một ít môn phái trước khi Liễu Tàn Dương đến đã dỡ bỏ biển hiệu của mình, thay đổi thành biển hiệu Tiên quốc.

Phạm vi mười vạn dặm, triệt để trở thành phạm vi thế lực của Liễu Tàn Dương, tất cả quốc gia và môn phái đều bị tiêu diệt, mỗi người cảm thấy bất an, thần hồn nát thần tính, cho dù là sơn tặc cường đạo cũng không dám ra ngoài, trong lòng mọi người, Liễu Tàn Dương đã trở thành đại ác ma uống máu ăn thịt người.

Trong mười ngày này, sát khí của Liễu Tàn Dương rất nặng, thám tử Vân Cư Tự lúc báo cáo vẫn sợ hãi bất an, những hòa thượng Vân Cư Tự lão cau mày, phân tích hành vi của Liễu Tàn Dương.

Bởi vì Liễu Tàn Dương đột nhiên xuất hiện trong tu tiên giới đã sinh ra phong ba to lớn, một ít người sống lâu đã từng nghe qua uy danh Liễu Tàn Dương, càng phát hiện Vân Cư Tự đã nói dối, đại ma đầu kia không bị bọn họ tiêu diệt, hiện tại đã huyền ảo rất lớn, Vân Cư Tự đã biến thành con rùa đen rút đầu.

Không người nào dám tiến vào địa vực do Liễu Tàn Dương khống chế, một ít tu sĩ Kim Đan tu sĩ cũng chỉ là dám xa xa địa nhìn lên liếc.

Liễu Tàn Dương đứng trước Hoang Ma Lâm, hắn đi từng bước về phía trước.

- Từ hôm nay, toàn bộ nơi này thuộc về Tiên quốc, các loại yêu ma đều phải thần phục!

Ngao!

Hoang Ma Lâm là nơi tụ tập các loại yêu ma, nơi này do một đại yêu hóa thành hình người cầm đầu, tên này có tu vi Kim Đan hậu kỳ.

Liễu Tàn Dương vừa dứt lời, trong Hoang Ma Lâm sinh ra âm thanh xôn xao, không qua bao lâu toàn bộ yêu ma tụ tập lại, lớn là vượn, nhỏ là chuột ma, bao phủ các cảnh cây là xà ma, bọn chúng vô cùng tức giận nhìn qua kẻ xâm nhập trước mặt.

- Hoặc thần phục, hoặc chết!

Liễu Tàn Dương tuyệt đối không hạ thủ lưu tình, nhưng đối tượng lại là yêu ma.

Một nữ tử diêm dúa lẳng lơ đi ra khỏi rừng, nàng nhìn Liễu Tàn Dương sau đó cười nói:

- Ô ô ôi!!! Ngài muốn làm gì? Muốn săn bắt ai sao? Hay là săn bắt ta?

- Hôm nay ta đến đây là muốn các ngươi thần phục! Không phải bắt kẻ nào trong các ngươi.

Nữ tử đi hai bước:

- Muốn lấy yêu đan của chúng ta luyện dược hay là dùng yêu cốt luyện khí?

Sắc mặt nữ tử biến thành dữ tợn, cho dù nàng biết Liễu Tàn Dương là Nguyên Anh đại thừa, nhưng mà nàng vẫn muốn đo sức, thà chết không khuất phục.

- Ta cho các ngươi một hồi tạo hóa! Lần sau ta đến đây sẽ không lưu tình như hôm nay!

Liễu Tàn Dương đi nhanh về phía trước, rất nhiều yêu ma tránh đường cho hắn đi, càng không dám tới gần, Liễu Tàn Dương tìm một vị trí linh nhãn sau đó hóa thành tượng đá.

Rất nhiều yêu ma không hiểu đã xảy ra việc gì, sau đó phát hiện công pháp thích hợp với mình trên tượng đá.

Ngao ngao...

Tiếng rống to vang lên không dứt, một yêu ma biến hóa, thoát khỏi thú thể.

Nữ yêu nhìn vào tượng đá và thất thần, nàng vô cùng rung động khi quan sát Hồ Quyết trên tượng đá.

- Đây là... Công pháp nhân loại! Người này rốt cuộc là ai? Hắn không sợ chính phái tu tiên giới vậy quết hay sao?

Yêu ma không thông việc tu luyện, chỉ hấp thu nhật nguyệt tinh hoa theo bản năng, con hồ ly này ngẫu nhiên đạt được một bộ công pháp, cuối cùng đã biến hóa, các yêu ma khác cần trải qua thiên kiếp mới hoàn thành hóa hình, nhưng thiên kiếp là thứ vô cùng khủng khiếp, rất nhiều yêu ma không thể chống lại thiên kiếp, thời khắc biến hóa biến thành thời khắc tử vong.

Chỉ có tu luyện công pháp nhân loại, bọn chúng mới có thể tránh được thiên kiếp hóa thành hình người, thành tựu đại yêu chính thức.

Liễu Tàn Dương đúng là điên cuồng, vì tăng cường thể lực đã bất chấp tất cả, hắn truyền công pháp cho yêu ma, nếu là môn phái khác đã bị cả tu tiên giới truy sát, nhưng Liễu Tàn Dương không sợ, Vân Cự Tụ còn bị hắn dọa sợ phải phong sơn, các danh môn chính phái khác không dám chọc Liễu Tàn Dương.

Mấy ngày sau đó, tại các nơi yêu ma tụ tập trong phạm vi mười vạn dặm chung quanh Sa trấn, Liễu Tàn Dương đều ghé qua một lần, hắn lưu lại công pháp nhân loại sau đó rời đi.

Tiên ma đều phát triển, cùng hưởng thịnh thế.

Đây là lý niệm của Liễu Tàn Dương giao phó cho Tiên quốc, dưới nơi hắn thống trị, không những nhân loại phát triển, yêu ma cũng có được đầy đủ lực lượng.

Chỉ cần có thể tiêu diệt Vân Cự Tụ, cho dù trời sập xuống Liễu Tàn Dương cũng không hối hận.

Chỉ gần một tháng, phong cách bá đạo của Liễu Tàn Dương đã gây kinh ngạc cho cả tu tiên giới, phá hủy trật tự trong phạm vi thể lực mười vạn dặm của mình.

Liễu Tàn Dương tiếp tục bước vào Hoang Ma Lâm, một đám yêu ma đã hóa hình đang đứng chờ, còn có mười ba đại yêu hóa hình và tu vi tiến vào Kim Đan hậu kỳ.

- Hôm nay, ta giao nhiệm vụ bảo vệ lãnh thổ quốc gia cho các ngươi, phạm là người tu hành dám bước vào Tiên quốc, giết! Không kể là người hay yêu ma. Nhưng các ngươi không được ngăn cản phạm nhân tiến vào, hơn nữa không được can thiệp vào việc tu sĩ trong Tiên quốc tranh đấu với nhau, nếu bọn họ chủ động săn các ngươi, có bản lĩnh thì giết, không có bản sự cứ bỏ chạy, trốn đi tu luyện, tu luyện tốt, giết lại là được.

Liễu Tàn Dương nói lời này, rất nhiều yêu ma phóng thích yêu khí đầy trời, từ điểm này có thể nhận ra yêu ma rất hiếu chiến.

- Vâng!

Bọn chúng chưa bao giờ bộc lộ cảm xúc hiếu chiến ngập trời như vậy, bọn chúng bị tu sĩ nhân loại vây quết rất nhiều lần, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi, hiện tại một tu sĩ đỉnh phong của nhân loại nói với bọn chúng, bọn chúng có thể đánh giết tu sĩ nhân loại, đây là khoái cảm thế nào.

Liễu Tàn Dương lưu lại tượng đá đã giúp đỡ yêu ma rất lớn, hiện tại rất nhiều yêu ma đã thần phục hắn, không dám ngỗ nghịch.

Hắn rải không dưới vạn pho tượng trong phạm vi Tiên quốc, trong những tượng đá này có thần thức Liễu Tàn Dương, cho dù nơi nào, xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể hiểu rõ ràng, đây là đại bản doanh của hắn, hắn cần tích lũy thực lực.

Trong Đại Mãng Sơn, một thiếu niên đang bỏ mạng chạy thực mạng, phụ mẫu của hắn bị thổ phi Đại Mãn Sơn chặn giết, chỉ còn lại một mình hắn trên đời này.

- Ta muốn giết các ngươi, chờ ta tu luyện thần thông, nhất định sẽ giết các ngươi!

Thiếu niên ăn quả đại, uống sương sớm, trải qua ngàn vạn hung hiểm mới thoát khỏi phạm vi thể lực của đám thổ phi.

Thiếu niên bán tất cả của cải lấy tiền mặt, một thân một mình leo lên Phong Hỏa tự, trong phế tích Phong Hỏa tự có một bức tượng đá phóng thích hào quang sáng ngời, hắn quan sát bức tượng và phát hiện công pháp, thiếu niên trước kia vô tình phát hiện ra tượng đá, đã hiểu ra một ít da lông công pháp trên tượng đá, nhưng thủ lĩnh đám thổ phi có tu vi Luyện Khí tăng một, hiện tại thiếu niên chưa phải đối thủ của người ta.

- Ta muốn báo thù cho song thân!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tiên môn đại điển (1)

Sau khi thần thức Hóa Thần Cảnh biến mất, toàn thân Liễu Tàn Dương đỏ mồ hôi lạnh ròng ròng, quả nhiên Hóa Thần Cảnh không phải là tồn tại mình có thể chống lại, mình có thể tránh tu sĩ Anh Biến Kỳ đuổi giết, nhưng đối mặt với Hóa Thần Cảnh lại không có lực phản kháng.

Lão tổ Vô Lượng Môn, cũng là Hóa Thần Cảnh duy nhất hắn biết đến.

Liễu Tàn Dương cúi đầu xuống, chậm rãi tiến lên phía trước, hắn lại tươi cười đầy gian trá, Vô Lượng Môn, Liễu Tàn Dương ta đến đây.

Cách đó trăm vạn dặm.

Thần thức Liễu Tàn Dương biến ảo thành hóa thân đang đứng trong vũng bùn, trên trời đang có mưa rào rích.

Thần thức và thân thể Liễu Tàn Dương phân thành hai, thần thức không chế phân thân sa tinh tiến đến Vô Lượng Môn, trộm lấy Hóa Thần Quyết, trùng kích Hóa Thần Cảnh, đây là mục tiêu của Liễu Tàn Dương, không trộm Hóa Thần Quyết, tuyệt đối không quay về.

- Còn cách Vô Lượng Môn năm mươi vạn dặm, trải qua thời gian cọ rửa, thân thể này đã dung nhập với thế giới chung quanh, tuyệt đối không bị Vô Lượng Môn nhìn ra mảnh khỏe.

Mây đen tán đi, Liễu Tàn Dương tại một chỗ linh lực dày đặc chỗ ngừng chân.

Trong mười năm này hắn không ngừng tích lũy linh lực, có thể trùng kích cảnh giới Trúc Cơ, thân thể này chỉ được Liễu Tàn Dương cải tạo kinh mạch, cũng không tăng tu vi, bởi vì Vô Lượng Môn có thể dò xét ra, nếu như đã trải qua thể hồ quán đỉnh, Vô Lượng Môn tuyệt đối sẽ cự tuyệt Liễu Tàn Dương ngoài cửa.

Liễu Tàn Dương tìm nơi có linh lực nồng đậm tu luyện, cô động tâm thần.

Linh lực bàng bạc tuôn ra, bao phủ Liễu Tàn Dương, trùng kích cảnh giới Trúc Cơ.

Linh lực chạy khắp kinh mạch, cảnh giới Luyện Khí tầng mười ba bị đột phá, linh lực bàng bạc phóng ra ngoài, du long trong người Liễu Tàn Dương bay ra thôn phệ toàn bộ linh lực.

Liễu Tàn Dương mở mắt ra, toàn thân vang lên tiếng xương cốt kêu răng rắc, hắn đã đột phá cảnh giới Trúc Cơ.

Liễu Tàn Dương cũng không rời khỏi núi hoang, cô động tu vi toàn thân, có tu vi như vậy, Vô Lượng Môn sẽ thu làm môn hạ.

Vô Lượng Môn, đệ nhất đại phái tu tiên, thống soái quần hùng, mỗi mười năm sẽ mở sơn môn một lần, thu môn đồ, thiếu niên tư chất trác tuyệt có thể tiến vào sơn môn, dưới hai mươi tuổi tu hành đến cảnh giới Trúc Cơ cũng có thể tiến vào sơn môn.

Vô Lượng Môn cũng có ba không thu, người đoạt xá chuyển thể không thu, có sư môn khác không thu, người lớn tuổi không thu.

Mỗi lần sư môn mở ra sẽ có vô số thiên tài tuần kiệt đều muốn đến, rất nhiều đều đến từ gia tộc tu tiên, Vô Lượng Môn vì công bằng, đã cho phép phạm nhân khảo hạch, người tâm chí kiên định có thể thu vào ngoại môn, có chút cơ hội tiến vào nội môn.

Phạm là thời điểm Vô Lượng Môn thu đồ đệ, đây là thịnh thế cho các môn phái tu tiên này, càng có người biết kiếm tiền đã buôn bán một ít vật phẩm nhỏ, lợi nhuận đầy bồn đầy bát.

Trong mười năm, Liễu Tàn Dương trải qua không ít lần cướp bóc, trải qua đoạt bảo, trải qua yêu ma, cản đường, nhưng mà hắn đều dựa vào sức một mình vượt qua, bằng vào tu vi, Luyện Khí Cảnh đi trăm vạn dặm.

Từ khoảng cách rất xa đã có thể nhìn ra được đó là nơi có hào quang bảy màu, đây chính là ngoại viện của Vô Lượng Môn.

Thời gian Vô Lượng Môn tuyển chọn đệ tử còn hơn một tháng nữa, đa số người nơi đây có tu vi Luyện Khí, cũng có thể nhìn thấy rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ đi qua đi lại, càng có những tiểu phu không ngừng tìm kiếm vận may, mong muốn có thể đạt thành mục đích của mình.

Liễu Tàn Dương đi lại trong đám viên, gia nhập vào hàng ngũ những thành viên cầu tiên.

Một ít người dựng lên các khu vực tạm thời, hai bên có thị nữ hầu hạ, tư thái không giống kẻ cầu tiên vắn đạo, mà giống như người đang du sơn ngoạn thủy, có lẽ là đã tính trước.

Liễu Tàn Dương tìm nơi yên lặng không người, hẩn ngồi xếp bằng trên tảng đá như đang nhập định, chờ đợi cửa sơn môn mở ra vào tháng sau.

Mục đích của hẩn khác với mọi người, hẩn chỉ hướng đến tuyệt học Vô Lượng Môn, Hóa Thần Quyết.

Bộ công pháp kia được bảo hộ nghiêm mật, muốn học được rất gian nan, bản thân mình phải đi từng bước, đạt được Vô Lượng Môn tán thành mới có cơ hội xem qua, đây là đệ nhất bảo thư trong tu tiên giới, là sách hay là tượng đá thì Liễu Tàn Dương chưa biết được, tất cả chỉ có thể đi vào Vô Lượng Môn mới biết được.

Trước mắt, Liễu Tàn Dương thiếu hụt không phải pháp bảo, không phải đan dược, mà là công pháp có thể khai đạo cho hẩn, Hóa Thần Quyết chính là công pháp duy nhất, chỉ cần xem hết Hóa Thần Quyết, hẩn có thể đẩy mây mù đang bao phủ nội tâm của mình.

Vô Lượng Môn, ta muốn xem đệ nhất đại phái tu tiên có gì thần kỳ.

Một ngày, hai ngày...

Chờ đợi vài ngày liên tục, nơi này có rất nhiều tu sĩ đi lên núi, vị trí của Liễu Tàn Dương vốn yên lặng ít người, hiện tại có rất nhiều người đang vây quanh.

Ngày hôm nay có một thiếu niên mặc y phục hoa lệ đi đến, bên người có thị nữ xinh đẹp nâng khăn lụa, phía sau hẩn còn có tu sĩ Trúc Cơ đi theo, hiển nhiên là hộ vệ của thiếu niên này.

Liễu Tàn Dương đang mặc bộ quần áo đầy bụi bẩn, hẩn ngồi trên tảng đá không khác gì lão nông dân đang nghỉ ngơi, không có chút khí thế của tu sĩ Trúc Cơ.

Tên thiếu niên này nhìn trùng vị trí của Liễu Tàn Dương, hẩn muốn ngồi nơi này.

Liễu Tàn Dương nhìn tên thiếu niên đứng trước mặt hẩn.

Liễu Tàn Dương có kinh nghiệm mấy ngàn năm, biết được đám con cháu gia tộc tu tiên được gia tộc chuẩn bị phong phú, cho nên đa số những người này đều chết non trên con đường tu tiên, có rất ít người tu thành đại đạo.

Nguyên nhân chính là do những thiếu niên này được trưởng bối bảo vệ quanh năm, trẻ người non dạ, làm người không mục đích, tâm trí không kiên định.

Gia tộc tu tiên khổng chế phạm vi rất lớn, đệ tử của bọn họ ngang ngược can rờ, thiếu lực ước thúc, trải qua thời gian dài đã hình thành tính cách cao ngạo không thể cải biến được.

Chuyện lấy mạnh hiếp yếu, Liễu Tàn Dương gặp nhiều, cũng mặc kệ không quan tâm đến.

Đám thiếu niên này có thói quen sai sử kẻ khác, có lẽ nhìn thấy những người khác không dễ chọc cho nên vẫn áp chế, mắt thấy Liễu Tàn Dương ăn mặc đơn sơ, tà hỏa trong nội tâm lại xuất hiện, tính cách cao ngạo trong lòng thiếu niên lại mở rộng.

- Tránh ra, chúng ta muốn nghỉ ngơi tại nơi này.

Bọn họ đã mở miệng, Liễu Tàn Dương cười, loại người này hẩn đã gặp nhiều, cũng không thèm giết, hẩn không muốn phí nhiều khí lực và lực lượng.

Liễu Tàn Dương nhìn đám hộ vệ Trúc Cơ sau lưng thiếu niên, trong giây lát, hẩn bộc phát hung tàn khí tức, ánh mắt chẳng khác gì con sói cô độc trên thảo nguyên, Liễu Tàn Dương dùng ánh mắt con sói đang dò xét con mồi quan sát bọn họ.

Nhìn thấy ánh mắt giết người này, đám hộ vệ Trúc Cơ bảo hộ thiếu niên đều kinh hãi, người có được khí thế này, ánh mắt này là kẻ mới giết một hai người sao? Bọn họ nghĩ được mùi máu tươi đậm đặc, thậm chí nhìn thấy hài cốt vô tận sau lưng người này.

- Thiếu chủ lui ra phía sau! Người này rất nguy hiểm!

Chúng hộ vệ tiến lên bảo hộ thiếu niên, nhanh chóng rút vũ khí ra phòng bị Liễu Tàn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tiên môn đại điển (2)

Đám thiếu niên đã sớm bị dọa hồn phách bay lên trời, đối diện ánh mắt khủng bố vừa rồi, nội tâm của bọn họ sinh ra cảm giác sợ hãi vô tận.

Một đám người khẩn trương nhìn chăm chăm vào Liễu Tàn Dương, chậm rãi rút lui.

Đám thiếu niên hung hăng càn quấy mất đi khí phách ban đầu, chỉ một ánh mắt đã dọa bọn chúng sợ hãi như vậy, về sau làm sao có thể tu tiên?

Liễu Tàn Dương khôi phục về bình thường, hần chẳng khác gì hòn đá vô hại ngồi tại chỗ, không có bất kỳ người hay chuyện gì có thể quấy nhiễu hần.

Nếu lần này thành công học trộm Hóa Thần Quyết, việc này đại biểu hần đối lập với Vô Lượng Môn, bản thân mình phải có thực lực đối kháng với người ta, bảy mươi hai phong chủ, chương giáo Vô Lượng Môn đều có cảnh giới Nguyên Anh, có thể nói Vô Lượng Môn tuyệt đối còn cất dấu lực lượng khác, về phần lực lượng được cất dấu này mạnh bao nhiêu, trước mắt không cách nào phỏng đoán.

Trong khoảng thời gian trộm Hóa Thần Quyết, lực lượng Tiên quốc phải phát triển đến mức có thể chống lại một trăm Nguyên Anh, nếu như Vô Lượng Môn hiệu lệnh tu sĩ thiên hạ vây công Tiên quốc, như vậy phải có thực lực đối kháng hai trăm Nguyên Anh mới được.

Khó! Khó! Khó!

Trong Tiên quốc tuy có cảnh tượng toàn dân tu tiên, nhưng trước mắt thời gian ngắn ngủi, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ chưa đến hai mươi người, tu sĩ Nguyên Anh là bản tôn, dùng lực lượng này đối kháng Vô Lượng Môn, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

- A! Những việc này nên do bản tôn cân nhắc, ta nên cân nhắc làm thế nào tiến vào Vô Lượng Môn đây.

Liễu Tàn Dương tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi đại điển thu đồ đệ của Vô Lượng Môn bắt đầu.

Một ngày này, tiên nhạc nổi lên bốn phía, một hào quang bảy màu từ trên trời giáng xuống, giống như một con đường ánh sáng từ bầu trời hàng lâm thế gian.

Cảnh tượng này làm kinh hãi không ít người, các phạm nhân thậm chí quỳ rạp xuống đất, không ngừng hô to thần tiên.

Liễu Tàn Dương nhận ra thủ pháp của Vô Lượng Môn, hào quang bảy màu này là do tu sĩ Nguyên Anh tiện tay mở một lối đi mà thôi, không có gì quá lạ lẫm.

Đệ tử đời thứ ba của Vô Lượng Môn mặc phi vân đạo bào bay xuống, phần lớn đều có tu vi Kim Đan, hơn trăm người này đều có khí chất không nhiễm bụi trần.

- Rất dụng khí bảy tròng điện.

Liễu Tàn Dương lúc này nhắm mắt lại, hần không muốn nhìn tiếp, Vô Lượng Môn làm như thế quá rõ ràng, chỉ là vì muốn thu đồ đệ sau đó thu mua danh tiếng cho bản thân.

- Hôm nay là ngày Vô Lượng Môn thu môn đồ, Vô Lượng Môn ta có ba quy củ, người đoạt xá chuyển thể không thu, người có sư môn khác không thu, người lớn tuổi không thu.

Tiếng nói vang vọng thiên địa, các môn phái khác không có lực lượng như thế, cho dù là môn phái nào cũng không thể gom đủ bảy mươi hai phong chủ tu vi Nguyên Anh, đây cũng là nội tình của đệ nhất đại phái tu tiên.

- Người có chí, thỉnh lên, người lên được đỉnh núi trước khi mặt trời lặn sẽ được thu vào ngoại viện.

Tên tu sĩ Kim Đan quét tay một cái, lúc này một kiện pháp bảo hình ngọn núi xuất hiện, sau đó ngọn núi này biến lớn ngàn trọng, hai bên đều có bậc thang leo lên.

- Thiếu niên chưa tu luyện, dưới mười lăm tuổi có thể lên, tu sĩ Luyện Khí kỳ hơn mười lăm tuổi, dưới hai mươi tuổi không mượn phù chú pháp khí, tu sĩ Trúc Cơ dưới ba mươi tuổi theo ta.

Tên tu sĩ Kim Đan vừa dứt lời, rất nhiều người nhanh chóng tiến về phía pháp bảo hình ngọn núi, bọn họ rất hướng về khi nhìn thấy loại thần thông thần kỳ như thế.

Có không ít hơn ngàn vạn người báo danh, nếu tính gộp người hầu vào, có thể dùng biển người để hình dung, nhưng tất cả vẫn trật tự dưới sự chủ trì của hơn trăm tu sĩ Kim Đan.

Liễu Tàn Dương đi vào giữa đám tu sĩ Trúc Cơ, đi theo tu sĩ Kim Đan đến một khu vực có mây mù.

Thân thể tu sĩ Kim Đan này rất cao, cao hơn hai mét ba, hai tay phủ đầy vết chai, cũng không có cười nói với các tu sĩ Trúc Cơ sau lưng.

Có hơn ngàn tu sĩ Trúc Cơ đi báo danh, phần lớn là thế hệ tuần lã, có thể nói là thiên chi kiêu tử, người đạt đến Trúc Cơ trước ba mươi tuổi đều có thiên phú kinh người.

Trong mấy ngàn vạn người, cũng chỉ có hơn ngàn người trở thành đệ tử chính thức trong Vô Lượng Môn, đệ tử ngoại viên có khả năng cả đời không thể bước vào Vô Lượng Môn.

- Các người đã tự nhận có được cảnh giới Trúc Cơ, vậy đi vào trong đi, đây là vô tận huyền hải, chuyên khảo nghiệm tâm chí, tiến vào từng người một.

Tu sĩ Kim Đan phân phó.

Một người đi đầu tiến lên phía trước, khi đi đến trước mặt tu sĩ Kim Đan, tu sĩ Kim Đan vận dụng thần thức dò xét cốt linh.

- Trở về đi, người đã vượt tuổi rồi!

Người đầu tiên cả kinh.

- Ta mới ba mươi một tuổi.

Tu sĩ Kim Đan cũng không trả lời, hần vung tay lên, tu sĩ Trúc Cơ bị vòng xoáy cuốn đi ra ngoài.

- Chậm!

Tu sĩ Trúc Cơ hô lớn một tiếng, tu sĩ Kim Đan buông hần xuống, tu sĩ bị đào thải lúc này đi đến trước mặt tu sĩ Kim Đan, hần lạng lẽ đưa một túi trữ vật.

Tu sĩ Kim Đan thu túi trữ vật, nói:

- Người cốt linh kỳ lạ, xem như người vượt qua kiểm tra, vào đi thôi.

- Tiếp theo!

Rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ đều nhìn thấy cảnh này, một người cẩn thận đi về phía trước, tu sĩ Kim Đan nhìn qua một lần:

- Tiến vào đi.

Người này bước vào huyền hải, lập tức bị mây mù cắn nuốt, thân ảnh biến mất bên trong.

Tu sĩ này thở ra một hơi, các tu sĩ còn lại nhanh chóng tiến vào trong huyền hải.

Liễu Tàn Dương tiến lên, tu sĩ Kim Đan nhíu mày, nói:

- Vì sao cốt linh của người mới mười ba tuổi? Còn nữa, công pháp gia tộc người truyền lưu từ nơi nào?

- Ta thuở nhỏ nhiều bệnh, cốt chất không kiện toàn, sau tu tập thần công trong tượng đá ở Tiên quốc, tu vi đại thành.

- Tự cao tự đại, chỉ là nơi man hoang lại dám xưng là Tiên quốc, vào đi thôi, xem như người vượt qua kiểm tra.

Tu sĩ Kim Đan thuận miệng nói ra, hần đã sớm nghe qua Tiên quốc của Liễu Tàn Dương, chỉ là xì mũi coi thường, hần hoàn toàn không quan tâm một thể lực chỉ có tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn, cũng chẳng có gì lớn cả.

Liễu Tàn Dương vừa bước vào trong huyền hải, ảo giác vô cùng vô tận kéo đến, hần nghĩ đến lời nói của tu sĩ Kim Đan vừa rồi, nếu nói cho hần biết, ta là người thành lập Tiên quốc thì không hiểu hần sẽ nghĩ như thế nào.

- Chỉ có những thứ này thôi sao?

Sau khi Liễu Tàn Dương tiến vào trong huyền hải, trong suy nghĩ của hần không ngừng xuất hiện các loại yêu nghiệt đủ các hình dáng.

- Không đủ chân thật.

Liễu Tàn Dương bình phẩm, hần thông dong bỏ qua các yêu ma trong suy nghĩ đang gào thét.

- Thủ đoạn không lên mặt bàn, chấp vá thượng vàng hạ cám!

Liễu Tàn Dương nhìn thấy yêu ma thân rắn đầu hươu vây quanh mình, thủ đoạn có thể vây khốn Liễu Tàn Dương phải là những thứ trực chỉ bản tâm hần, bằng vào những ảo ảnh nhỏ nhỏ này chỉ là tiểu xảo mà thôi.

Liễu Tàn Dương đi lại tùy ý, hoàn toàn không quan tâm đến các loại yêu ma.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đệ nhất đại phái (1)

- Ah.

Tu sĩ đầu tiên bước vào trong huyện ảo đã kêu to cứu mạng.

Tu sĩ Kim Đan cũng không để ý tới, hấn tiếp tục cho tu sĩ khác đi vào.

Liễu Tàn Dương phê bình huyện hải nơi đây vết thương đầy mình, đằng sau là mười tám tầng địa ngục, cắt lưỡi, lột da, nhìn qua thì tàn nhẫn nhưng không thể vậy khốn Liễu Tàn Dương.

Người bố trí huyện hải này quá kém, Liễu Tàn Dương giờ tay tiêu trừ ảo cảnh, yêu ma chung quanh biến mất, trận nhãn xuất hiện.

Tu sĩ Kim Đan cho các tu sĩ Trúc Cơ đủ điều kiện tiến vào trong huyện hải, nhưng bên trong liên tục có tiếng kêu thảm thiết vọng ra.

- Các tiểu tử, đây chỉ là khảo nghiệm nhập môn đầu tiên thôi, nên nếm thử đại ma huyện cảnh của sư thúc đi.

Ảo ảnh chỉ có thể vậy khốn địch, ngăn địch, cũng không có lực sát thương gì.

- Ôi!!! Tên này không tệ, tâm chí đủ cứng cỏi.

Tu sĩ Kim Đan phát hiện Liễu Tàn Dương đã bại trừ trận pháp, hấn vung tay lên, Liễu Tàn Dương bị đưa ra khỏi huyện hải.

Khi Liễu Tàn Dương được đưa ra, lại có không ít tu sĩ đã phá trận.

Có một số tu sĩ đang giãy dụa trong huyện hải.

Tên tu sĩ cuối cùng tiến vào huyện hải, lại qua nửa canh giờ, mắt thấy hấn không thể đi ra, tu sĩ Kim Đan vung tay thu hồi trận pháp.

- Ngươi, ngươi, ngươi... Đi theo ta! Những kẻ còn lại chờ nơi này, sẽ có bảy mươi hai phong đến đây dò xét, nếu có thể chất đặc biệt sẽ thu vào môn tường.

Một đạo huyện ảnh ngăn cản các tu sĩ Trúc Cơ khác ra ngoài cửa, mặc cho bọn họ khóc rống, giải thích thế nào, tu sĩ Kim Đan cũng không quan tâm đến, dẫn theo đám người Liễu Tàn Dương đi tham gia khảo nghiệm thứ hai.

- Con đường tu tiên, đạo tâm kiên định chỉ là một bộ phận, nhưng thiên phú lại có tác dụng quyết định, các ngươi có thể Trúc Cơ trước ba mươi tuổi đều là thể hệ kinh tài tuyệt điểm, hiện tại bày ra tài hoa của các ngươi đi, Vô Lượng Môn bảy mươi hai phong sẽ thu các ngươi nhập môn.

Mọi người đi đến một bình đài hình vuông, chung quanh có mây khói lượn lờ.

- Muốn biểu hiện bản thân mình hay sao?

Liễu Tàn Dương hơi có nghe qua cảnh tượng Vô Lượng Môn thu đồ đệ, môn phái khác xuất hiện tu sĩ Trúc Cơ đã có thể không chế ngàn dặm, làm mưa làm gió, trong Vô Lượng Môn, tu sĩ Trúc Cơ chỉ có thể nhập môn, về phần có được thu vào môn tường hay không phải xem cơ duyên.

Có hơn sáu trăm tu sĩ Trúc Cơ tiến lên bình đài, cũng không có ai bắt đầu trước.

Tu sĩ Kim Đan nhìn thấy mọi người không hành động, mở miệng nói ra:

- Đã không có người xuất đầu, ta tùy tiện chỉ định một người.

- Ngươi đi ra!

Ánh mắt tu sĩ Kim Đan đặt lên người Liễu Tàn Dương, hấn là người phá trận đầu tiên, tu sĩ Kim Đan này nhớ kỹ.

Rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ nhường ra một con đường, Liễu Tàn Dương cất bước đi ra, hấn không cảm thấy áp lực khi đối mặt với tu sĩ Kim Đan, dù sao hấn là lão quái vật sống mấy ngàn năm, xương của tu sĩ Kim Đan bị hấn đánh chết có thể chất cao như núi, nhưng mà thực lực của hóa thân vẫn còn yếu.

- Biểu hiện đi!

- Tiền bối, phải biểu hiện cái gì?

Liễu Tàn Dương đáp lời.

Tu sĩ Kim Đan cảm thấy không thích, kẻ này quá mức cuồng vọng, tuy hấn là người phá trận đầu tiên, nhưng thái độ lạnh nhạt này làm hấn khó chịu, hấn không có nhìn thấy sợ hãi nên có trong mắt Liễu Tàn Dương, một tiểu tu sĩ Trúc Cơ lại dám nhìn thẳng vào mặt tu sĩ Kim Đan, đây là hành động gì?

- Biểu hiện thứ người sở trường nhất.

Tu sĩ Kim Đan áp chế lửa giận trong lòng.

Liễu Tàn Dương trầm tư thoáng một phát nói:

- Ta luyện khí không thành, luyện đan có chút thành tựu, hơi có kiến giải khi nghiên cứu công pháp, đạo thuật và kiếm thuật đã đại thừa.

Sau khi nghe những lời này, lửa giận trong lòng tu sĩ Kim Đan bùng phát, quát:

- Cuồng vọng!

Tu sĩ Trúc Cơ dám nói đạo thuật và kiếm thuật đại thừa trước mặt tu sĩ Kim Đan, không phải muốn ăn đòn hay sao, huống hồ nơi này là đệ nhất đại phái tu tiên Vô Lượng Môn, dám ở nơi này nói đạo pháp và kiếm thuật đại thừa là quá cuồng vọng.

- Cho người một thanh kiếm, ta muốn xem kiếm thuật đại thừa của người là như thế nào!

Tu sĩ Kim Đan khẽ vẫy tay, bội kiếm trên người một tu sĩ Trúc Cơ trong đám người xuất hiện trước mặt Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương cầm lấy thanh kiếm, chậm rãi rút ra, trên thân kiếm bộc phát hàn ý ra ngoài.

- Kiếm không tệ.

Liễu Tàn Dương rút kiếm ra, lập tức tất cả khí tức biến mất, chẳng khác gì người không biết dùng kiếm.

Hắn chậm rãi đưa kiếm ra sau đó thu kiếm lại, thanh kiếm quay vào trong vỏ, thần thái Liễu Tàn Dương rất lạnh nhạt, tu sĩ Kim Đan vẫn đang chờ biểu hiện của Liễu Tàn Dương.

- Biểu hiện đi!

Tu sĩ Kim Đan rống giận, hắn cảm giác mình đang bị trêu đùa, tên này muốn biểu hiện cái gì? Hắn tính trêu đùa ai? Nơi này chính là Vô Lượng Môn đấy.

Liễu Tàn Dương vẫn cầm thanh kiếm dưới đất, hắn vẫn không trả lời tên tu sĩ Kim Đan.

- Người bị loại bỏ...

Tu sĩ Kim Đan vô cùng tức giận, vào lúc hắn muốn quyết định vận mệnh của Liễu Tàn Dương, một đạo hàn quang xuất hiện, kiếm quang lạnh thấu xương bao phủ toàn thân tu sĩ Kim Đan.

Xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên xuất hiện một đạo kiếm quang? Một kiếm này thật khó phòng bị! tu sĩ Kim Đan áp chế rung động trong lòng, hắn nhìn về phía kiếm quang xuất hiện.

Kiếm quang chém thẳng vào mặt đất, nhăm thạch cứng rắn dưới chân xuất hiện vết cắt rất ngọt.

- Kiếm chiêu của ta có thể đột nhiên động, giáng một đòn trí mạng lên đối thủ.

Liễu Tàn Dương nói xong, lửa giận của tên tu sĩ Kim Đan biến mất, loại kiếm thuật này hắn chưa từng nghe qua, một kiếm này rất khó lường, nghĩ đến Liễu Tàn Dương nói kiếm thuật của hắn có một không hai, lửa giận của hắn biến mất không ít.

- Kiếm pháp của người rất hiếm thấy, xem như người vượt qua kiểm tra, chờ bảy mươi hai phong lựa chọn đi.

Các tu sĩ còn lại không ngừng thể hiện, phần lớn là các loại kỹ xảo, luyện đan, luyện khí.

- Ta có Thông Linh Mục, có thể dò xét quỷ thần!

Một tên tu sĩ Trúc Cơ khai báo bản lĩnh của mình để được tu sĩ Kim Đan xem trọng, trên thế giới này có một đám người đặc thù, bọn họ có thể chất kỳ lạ giống như tiên thiên linh thể, loại thể chất này nếu tu luyện có thể ngày tiến xa ngàn dặm, cơ bản không tồn tại bình cảnh, nhưng cực ít người có thiên phú thể chất, Thông Linh Mục là thể chất cực kỳ hiếm thấy, tu luyện công pháp đặc thù, thành tựu rất cao.

- Ta biết bói toán, mỗi lần đều linh nghiệm.

Lại có một tu sĩ Trúc Cơ báo thiên phú đặc biệt của mình, lúc này rất nhiều người hâm mộ nhìn hắn.

Liễu Tàn Dương cũng cảm khái, Vô Lượng Môn không hổ là đệ nhất đại phái tu tiên, những người thể chất đặc thù này ngày bình thường quá khó tìm, nhưng lúc này lại bị Vô Lượng Môn hấp dẫn, tụ tập nơi này chờ đợi bài vào Vô Lượng Môn.

Sau đó rất nhiều người báo ra thiên phú và thể chất đặc thù của mình, kiếm thuật của Liễu Tàn Dương biến thành không có ý nghĩa, bị người ta ném ra sau đầu, cho dù hắn là người đầu tiên ra khỏi huyền hải cũng chỉ được xem là người có tâm trí kiên định mà thôi.

Chương 25: Đệ nhất đại phái (2)

Sau khi đám tu sĩ Trúc Cơ biểu hiện xong, trên không trung xuất hiện thần hồn bảy mươi hai Nguyên Anh, trong đó có không ít là tu sĩ Nguyên Anh đại thừa.

Tu sĩ Kim Đan lui qua một bên, lúc này các phong chủ đứng trước mặt các tu sĩ Trúc Cơ.

Những tu sĩ Nguyên Anh này không sinh ra bất cứ khí thế nào, nhưng mọi người vẫn cảm thấy toàn thân bị ngọn núi trấn áp.

Đây là nội tình của Vô Lượng Môn, Liễu Tàn Dương cảm khái và rung động, so sánh với Vô Lượng Môn, Tiên quốc của mình quá nhỏ, nhỏ đến mức không lọt vào pháp nhãn Vô Lượng Môn.

Trên bầu trời, đệ nhất phong chủ tu vi cao nhất lắc đầu, thờ dài nói:

- Các ngươi chọn đi.

Thần hồn đệ nhất phong chủ nhìn qua chung quanh một vòng, lần thu đồ đệ này hẳn không thu người nào.

Đệ nhất phong chủ này sinh ra cảm giác áp bách thật lớn lên Liễu Tàn Dương, tu vi người này đã vượt qua bản tôn, nếu bản tôn đối địch với hắn, chỉ sợ thắng ít thua nhiều.

Đệ nhị phong chủ mang theo tu sĩ biết bói toán rời đi, hoàn toàn không nhìn các tu sĩ khác.

Các phong chủ khác cũng lựa chọn một hai người sau đó rời đi.

Sau khi phong chủ cuối cùng mang người rời đi, trên bình đài hình vuông chỉ còn lại hơn bốn trăm tu sĩ Trúc Cơ, Liễu Tàn Dương vẫn đứng trong đám người, cho dù hắn là người đầu tiên vượt qua huyền hải nhưng lại không nằm trong phạm vi thu đồ của đám Nguyên Anh.

Đệ tử được phong chủ chọn trúng sẽ nhất phi trùng thiên, trực tiếp trở thành đệ tử thân truyền của tu sĩ Nguyên Anh, cho dù là tu sĩ Kim Đan cũng không có được vinh quang như vậy.

- Những người còn lại có thể chọn một ngọn núi, có thể trở thành đệ tử nội môn.

Tên tu sĩ Kim Đan thả ra bảy mươi hai bảng hiệu, còn có bảy mươi hai truyền tống trận, phía trên xuất hiện rõ hệ thống tu luyện của phong chủ và phạm vi chủ tu của đệ tử.

Luyện đan, luyện khí, kiếm thuật, tâm pháp... Bảy mươi hai phong có đủ loại điển tịch phong phú, cho dù Liễu Tàn Dương là người từng thấy các mặt xã hội, sau khi nhìn thấy nội tình Vô Lượng Môn thì hắn rung động thật nhiều, hắn biết mình kém hơn người ta bao nhiêu.

Cuối cùng Liễu Tàn Dương vẫn quyết định che dấu mình, hắn chọn lựa thất thập nhị phong, phong chủ tu vi Nguyên Anh trung kỳ, am hiểu luyện đan, luyện khí, thiện dùng các loại vũ khí, môn hạ đệ tử rất hỗn tạp.

Tuy thất thập nhị phong có rất nhiều đệ tử, nhưng thực lực tổng thể lại là yếu nhất trong các phong chủ, tạp mà không tinh, đây là điểm trí mạng nhất.

Thiên môn mở rộng ra, một con đường thông thiên hiện ra trước mặt mọi người, Liễu Tàn Dương tiến nhanh về phía trước, hắn vừa bước vào, cảnh vật nhanh chóng lưu chuyển, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua phạm vi vạn dặm.

Truyền tống trận thế này tốn kém rất lớn, chỉ có đại phái tu tiên mới có một cái như vậy, nhưng mà nội tình Vô Lượng Môn vô cùng thâm hậu, lại xây dựng bảy mươi hai cái như thế.

Khó trách Vô Lượng Môn là đệ nhất đại phái tu tiên, khó trách Hóa Thần Quyết xuất xứ tại Vô Lượng Môn, môn phái như thế tuyệt đối hiếm có trong thiên địa, Liễu Tàn Dương nghĩ đến ngày sau đối mặt với kẻ địch thế này, lập tức cảm thấy đau đầu.

Vô Lượng Môn hiệu lệnh thiên hạ đã lâu, ra lệnh một tiếng, tu sĩ tụ tập, mà bản thân mình đánh cấp Hóa Thần Quyết, khẳng định bị quần công.

Tiên quốc phải tiến nhanh hơn, cho dù không sánh bằng Vô Lượng Môn cũng phải tạo thành uy hiếp với các tu sĩ khác!

Bảy mươi hai ngọn núi trong Vô Lượng Môn có diện tích không dưới mười vạn dặm, trải rộng các khu vực lớn, phạm vi trăm vạn dặm đều là lãnh địa của Vô Lượng Môn, từ xưa đến nay vẫn chưa có đại phái nào sánh bằng.

Liễu Tàn Dương và những người khác ra khỏi truyền tông trận, trước mặt có một tu sĩ Kim Đan đứng chờ sẵn, mỉm cười với mọi người rồi nói:

- Về sau các vị là đồng môn, sư huynh đã chờ ở đây thật lâu, sao các ngươi không tới đây tỏ vẻ một chút?

- Đầu tiên nói một chút, ta là sư huynh tiếp dẫn các ngươi, các ngươi sẽ được phân vào nơi nào là do ta điều phối, đương nhiên, nếu như ngoại môn thiếu người, ta sẽ phái các ngươi đi ra ngoài rèn luyện.

Tu sĩ Kim Đan vợ vết tài sản của các sư đệ mới nhập môn, điểm này tuyệt đối là tối kỵ trong môn phái khác, thực tế đối tượng bị vợ vết là tu sĩ Luyện Khí và Trúc Cơ.

Trong đám người có tu sĩ bước nhanh về phía trước với túi trữ vật nặng trĩu, bọn họ đã sớm chuẩn bị vật tư phong phú, chắc hẳn bọn họ đều xuất thân từ các gia tộc tu tiên lớn, cũng không cần quan tâm đến chút hiệu kính này.

Không qua bao lâu đã có không ít tu sĩ giao túi trữ vật ra, tu sĩ Kim Đan là tồn tại bọn họ không thể vượt qua, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cho dù là người nào bị bóc lột, không ai cảm thấy thoải mái cả.

Những đệ tử không có hiệu kính đều là đệ tử không giàu có gì.

- Tốt lắm, các ngươi có thiên phú không tệ, Kinh lâu trong nội viện và Diễn Võ đường đang thiếu nhân thủ, các ngươi đi báo danh đi, ta tên là Tài Thần.

Tên tu sĩ Kim Đan cười hòa ái thân thiết nói một câu.

Các đệ tử hiệu kính không ngừng cảm tạ rồi đi.

Tài Thần quay người, nụ cười trên mặt hắn biến mất cực nhanh, ánh mắt nhìn đám người không hiệu kính mình không khác gì kẻ thù.

- Ta thấy đám đệ tử các ngươi không có tư chất gì, có lẽ nên đi ngoại viện học hỏi kinh nghiệm, ngoại viện đạo tràng đang thiếu giảng sư, ta xem trọng các ngươi, khi nào trong nội viện có ghế trống ta sẽ điều các ngươi trở về.

Tên tu sĩ Kim Đan này nói câu đầu tiên đã đá bọn họ ra khỏi bảy mươi hai phong, câu nói sau cùng càng trực tiếp hơn nữa, lúc nào hiệu kính ta, ta sẽ cho các ngươi nhập môn.

Các tu sĩ đang chờ vào sự may mắn biết rõ không trốn được, trong lòng nhỏ máu giao túi trữ vật cho Tài Thần.

Tài Thần thu túi trữ vật xong lại vỗ ót, nói:

- Ah, ta nhớ ra rồi, đan phòng đang thiếu người, các ngươi đi đưa tin đi.

Liễu Tàn Dương không có linh thạch dư thừa để cung phụng, cho dù có hắn cũng không giao, hắn có ý định lâu dài, hoàn toàn không vội lọt vào tầm mắt cao tầng Vô Lượng Môn.

Tiến vào nội đường cũng không có bao nhiêu chỗ tốt, nhưng lại có tu sĩ Kim Đan truyền thụ kinh nghiệm, Liễu Tàn Dương lĩnh ngộ công pháp không cần tu sĩ Kim Đan chỉ điểm, cho nên chỗ tốt khi tiến vào nội môn giảm đi nhanh chóng, tình hình tốt nhất là nên rời xa nội môn huyền ảo, đầu tiên nên tiến đến ngoại môn chờ thời, sau khi được Vô Lượng Môn tán thành, tìm được tín nhiệm ở ngoại viện Vô Lượng Môn, dù sao bọn họ đi từng bước thực tế tiến lên phía trước, càng làm người ta cảm thấy yên tâm hơn đám người một bước lên trời ở nội viện.

Cuối cùng chỉ có hơn mười người bị Tài Thần đuổi tới ngoại viện, một ít tu sĩ như phụ mẫu chết, không thể tiến vào nội viện nghe tu sĩ Kim Đan giảng giải lĩnh ngộ là tổn thất lớn với bọn họ, nhưng mà vì đủ nguyên nhân nên không thể xuất tiền hiệu kính.

Tài Thần không có hù dọa người, hắn thật sự ném đám người không hiệu kính đến ngoại viện, lâu các ngoại viện lại xuất hiện trước mặt, bọn họ vừa đi không lâu đã quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Giáo hóa

Mấy người đi theo sau lưng Tài Thần đi vào ngoại viện Vô Lượng Môn.

- Sư huynh đưa đến nơi đây, các ngươi đi đạo tràng đưa tin đi, nói là Tài Thần ta đưa tới.

Tên tu sĩ Kim Đan Tài Thần hát tay áo, đập mây rồi đi.

Tuyển chọn tại ngoại viện còn chưa kết thúc, một ít thiếu niên tâm trí kiên định đang leo bảo sơn, rất hiển nhiên, những thiếu niên này đều là hài tử nông hộ bình thường, có lẽ chỉ cầu tiến vào ngoại viện lẫn lộn mấy năm, khi đi ra khỏi ngoại viện sẽ không lo đói bụng.

Mấy tu sĩ Trúc Cơ không hiểu kính tụ tập với nhau, Liễu Tàn Dương bày ra bộ dáng xa cách mọi người, cũng không có ai tìm mặt đi nói chuyện với hắn.

Liễu Tàn Dương không muốn kết giao với đám tu sĩ Trúc Cơ này là vì nhiều nguyên nhân, nguyên nhân quan trọng nhất là những tên tu sĩ Trúc Cơ kia đều là vương tử, luyện khí không thành, công pháp không thành, cảnh giới không thành, tư tưởng ngây thơ.

Tuy cảnh giới hắn vẫn chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng mà ánh mắt lại không vì cảnh giới thấp mà giảm tầm mắt của mình xuống, dựa vào kinh nghiệm phong phú đã giúp hắn hiểu được, trong giai đoạn hiện tại, sư huynh đệ thân mật với nhau chỉ là vì ôm thành một nhóm mà thôi, cũng không có cảm tình gì đáng nói.

Liễu Tàn Dương một mình một người đi lại trong ngoại viện, tu sĩ nơi đây đa số có cảnh giới Luyện Khí, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy tu sĩ Trúc Cơ.

Ngoại viện trên ý nghĩa thực tế cũng không thuộc về Vô Lượng Môn, chỉ là nơi tụ tập tu sĩ phục vụ Vô Lượng Môn, gọi chung là ngoại viện, ngẫu nhiên có người có tài thành đạt muộn và tài phú thông thiên trở thành cá chép vượt Long môn, bái nhập Vô Lượng Môn.

Liễu Tàn Dương đã tiến vào Vô Lượng Môn lại bị đá ra ngoại viện, phần lớn là đắc tội với người nên bị ném tới ngoại viện, danh nghĩa nói là truyền đạo nhưng ai cũng rõ ràng, đây là một loại trừng phạt biến tướng.

Vô Lượng Môn rất lớn ngoại viện Vô Lượng Môn càng lớn, Liễu Tàn Dương đang đứng trong ngoại viện chỉ là một trong bảy mươi hai phong, hàng năm Vô Lượng Môn đều có phân danh ngạch nội môn, đệ tử ngoại viện ưu tú sẽ có cơ hội tiến vào nội môn, mấy chục vạn tu sĩ tranh đoạt danh ngạch có hạn, chém giết chỉ tàn khốc, cạnh tranh kịch liệt có thể nghĩ.

Liễu Tàn Dương đi vào một đạo tràng, một tòa lầu các cổ kính hiện ra trước mặt, ngói vàng mái cong, trên các hàng cột điều long khắc phượng, có hình dáng như tiên cảnh nhân gian.

Ở cửa có hai thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi cầm chổi quét lá trước sân, nhìn thấy Liễu Tàn Dương đi đến, một thiếu niên buông chổi đi tới trước mặt Liễu Tàn Dương, cung kính hỏi:

- Tiền bối, ngài tìm ai?

- Ai là chủ sự của các ngươi, ta là đệ tử thất thập nhị phong, được bổ nhiệm tới đây làm giảng sư.

Liễu Tàn Dương nói xong, hai tên thiếu niên càng cung kính mời Liễu Tàn Dương vào bên trong.

Chủ sự đạo tràng cũng là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng mà tuổi đã cao, không dưới trăm tuổi.

- Sư thúc, ta là chủ sự nơi này, ngài đã đắc tội vị thần tiên nào?

- Tài Thần.

Liễu Tàn Dương nói ra.

- Nếu Tài Thần sư thúc đưa tới, vậy không có việc gì, chờ thêm hai năm, tích lũy đủ tiền thì Tài Thần sư thúc sẽ đưa đi, là thăng chức chân chính.

Liễu Tàn Dương nghe chủ sự nói thế, hắn nghĩ trong bụng: xem ra Tài Thần nhét vào nơi này không ít người, chắc hẳn đều là tu sĩ không hiểu kính hắn.

- Sư thúc, ngươi muốn truyền thụ bốn sự gì, là công pháp, luyện khí hay luyện đan, nơi này có phân loại, mỗi tháng có thể nhận bổng lộc.

Chủ sự giao một quyển sách phân phối nhiệm vụ cho Liễu Tàn Dương.

Truyền thụ công pháp, mỗi tháng được nhận mười khối linh thạch hạ phẩm.

Truyền thụ luyện khí thuật, mỗi tháng được nhận mười lăm khối linh thạch hạ phẩm.

Chủ sự thấy Liễu Tàn Dương nhìn qua bổng lộc, hắn hiểu đây là đệ tử nội môn vừa đến chưa khai khiếu, thấp giọng nói:

- Sư thúc, không nói gat ngươi, bổng lộc chỉ là biểu tượng, ngoại viện có không ít đệ tử đại gia tộc, chỉ cần sư thúc nháy mắt, chắc chắn không thiếu đan dược và linh thạch, không quá một năm nửa năm sẽ thu đủ hiểu kính, nhất định sẽ thăng chức, nên hung ác một chút.

Liễu Tàn Dương được chủ sự đạo tràng giảng thuật về nơi đây, nơi này chỉ là một ngoại viện trong bảy mươi hai ngoại viện, phụ trách truyền thụ cho đệ tử ngoại môn luyện khí, luyện đan... Phần lớn chủ sự là người trưởng thành từ ngoại viện, rất ít có đệ tử nội viện bị trừng phạt đá tới nơi đây.

Trong Vô Lượng Môn chú ý phải hiểu kính, đệ tử ngoại viện chỉ cần chuẩn bị tốt, phát triển thật nhanh, không bao lâu sẽ thoát khỏi thân phận ngoại viện..

Đạo tràng của Liễu Tàn Dương có ba ngàn đệ tử, lần này thu đồ đệ này đã đá một nhóm đệ tử lớn tuổi nhưng chưa thể Trúc Cơ ra ngoài, lại đưa vào một đám nhân vật mới, đây là thời điểm các giảng sư kiểm tiền.

Chủ sự đạo tràng an bài trụ sở cho Liễu Tàn Dương, đây là tiểu viện yên tĩnh, bên trong có hai gã đồng tử quét dọn phụng dưỡng.

Phụ mẫu hai đồng tử này đều là phạm nhân phụ trách vận chuyển vật tư cho Vô Lượng Môn, dùng nhiều tiền lưu hài tử trong nơi này, hơn mười năm sau sẽ bị ném ra ngoài, cũng có thể chuồng quán sản nghiệp thế tục trong Vô Lượng Môn.

Liễu Tàn Dương không có đuổi bọn họ đi, mặc cho hai tiểu đồng tử bảy tám tuổi lưu lại.

Linh lực nơi đây không nồng đậm bằng nội viện Vô Lượng Môn, nhưng cũng hơn xa các nơi khác, Liễu Tàn Dương bố trí Tự Linh Trận đơn giản trong tiểu viện, linh khí như biển tụ tập đến nơi đây, Liễu Tàn Dương ngồi trên ghế đá nhắm nháp tiền trà chờ đợi lần thu đồ đệ này kết thúc.

Vô Lượng Môn không hổ là đệ nhất đại phái tu tiên, Liễu Tàn Dương nhìn thấy rất nhiều đệ tử ngoại viện đều là thế hệ tài hoa hơn người, nhưng những người này chỉ là đệ tử ngoại môn, còn không đủ tư cách tiến vào nội viện, nếu chuẩn bị đủ tiền, chắc chắn sẽ tiến vào nội môn.

Một tháng sau lần thu đồ đệ lần này đã tiến vào khâu cuối cùng.

Có rất nhiều người thần sắc buồn bã những người cảm thấy tức giận cũng không ít, chỉ có một phần nhỏ lại vui mừng.

Đám người vây quanh ngoại viện Vô Lượng Môn như thủy triều đã giải tán, không bao lâu cả ngoại viện to như thế đã vắng lặng rất nhiều, không bao lâu cảnh tượng tu sĩ đập tiền kiếm trong ngoại viện cũng biến mất.

Nơi này người đến người đi không dứt, ngoại viện vẫn vận động dựa theo quy củ bao nhiêu năm qua.

Ngoại viện Vô Lượng Môn cũng khôi phục hình dáng lúc ban đầu.

Liễu Tàn Dương lần đầu tiên giảng bài cho phạm nhân trong đạo tràng.

Hắn ngồi trên bệ đá cao, cúi đầu có thể thấy hơn ngàn đệ tử đang ngồi dưới chờ hắn giảng giải.

Câu đầu tiên của đám đệ tử này là:

- Sư thúc vất vả!

Có vài đứa bé lạnh lợi nháy mắt ra hiệu, bọn họ nóng lòng tiến lên dâng hiến kính cho Liễu Tàn Dương.

Nếu đã đánh chủ ý lọt vào tầm mắt cao tăng Vô Lượng Môn, Liễu Tàn Dương phải biểu hiện thật tốt, như vậy vào thời cơ chín muồi mới có thể trộm Hóa Thần Quyết!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trộm sách không phải là trộm (1)

- Thế nào là tu tiên! Tu tiên giả nghịch thiên hành sự, không bị thiên lý trói buộc, mỗi thời mỗi khác đều có kiếp nạn hàng lâm, lại có phạm thân trói buộc, thế tục trói buộc, nếu muốn thành đại đạo, tất phải bỏ phạm thân, bỏ thế tục! Luyện Khí là luyện xu thế phi thiên, luyện ra hạo nhiên chính khí không sợ trật tự thiên địa! Trúc Cơ là bước chân đầu tiên bước vào đại đạo, ngưng tụ Kim Đan là vì có lực lượng đối kháng thiên địa, nếu có một ngày Nguyên Anh đại thừa mới chính thức thoát khỏi phạm thân, thế tục trói buộc, hạo nhiên chính khí ngày xưa biến thành thần hồn, hoành hành thiên hạ.

Liễu Tàn Dương nói rất đồng dạng, các đệ tử phía dưới nghe như mê như say, Liễu Tàn Dương giảng giải rất đơn giản, lại xâm nhập nhân tâm, những lời giảng giải của hắn đã hấp dẫn tinh thần và lực chú ý của các đệ tử.

Liễu Tàn Dương có kinh nghiệm Nguyên Anh đại thừa, đừng nói dạy dỗ phạm nhân, dạy dỗ tu sĩ Luyện Khí hay tu sĩ Kim Đan đều dễ dàng.

Khóa đầu tiên chấm dứt, Liễu Tàn Dương đã dựng lên hình tượng cao lớn vĩ đại trong lòng các đệ tử ngoại môn nơi đây, những lời giáo hóa vạn dân của hắn đã xâm nhập linh hồn nhiều người.

Sư giả, truyền đạo thụ nghiệp, giải thích nghi hoặc, Liễu Tàn Dương trình bày hết lý luận của mình sau đó đứng lên rời đi.

Một đám thiếu niên được gia tộc dẫn dò đã tiến lên, cẩn thận giao túi trữ vật lên, Liễu Tàn Dương tiện tay tiếp nhận, sau khi mở ra xem, bên trong có gần trăm khối linh thạch hạ phẩm nằm trong đó.

Những linh thạch này không có tác dụng lớn với Liễu Tàn Dương, nhưng đối với các tiểu gia hỏa Luyện Khí lại có tác dụng không thể thay thế.

Liễu Tàn Dương thu hồi túi trữ vật, cũng không tỏ vẻ gì.

Sau khi hần bước ra khỏi đạo tràng, lại có vài thiếu niên chạy theo, bọn họ cúi đầu xuống, tay đang niết túi trữ vật của mình.

- Sư thúc, chúng ta có mắt không trông, lúc trước đắc tội sư thúc, mong sư thúc tha thứ.

Là mấy thiếu niên trước khi báỉ sư đi quấy rầy thanh tịnh của Liễu Tàn Dương.

- Đệ tử gia tộc như các ngươi ta đã giết quá nhiều rồi, lúc ấy chẳng muốn động thủ, nhớ kỹ, nếu không có thực lực thì phải kẹp đuôi làm người.

- Đúng, đúng, chúng ta lắng nghe sư thúc dạy bảo.

Mấy thiếu niên nâng túi trữ vật lên.

Liễu Tàn Dương thuận tay thu nhận, mấy thiếu niên âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán.

Bầu không khí ô nhiễm này đã đến tình trạng không thể thay đổi được, Vô Lượng Môn đã mục nát từ gốc rễ.

Trong sinh hoạt sau đó, mỗi ngày Liễu Tàn Dương đều truyền thụ công pháp, thời gian nhàn hạ lại đi Kinh lâu trong ngoại viện xem xét công pháp điển tịch, ngay cả ở ngoại viện Vô Lượng Môn, trong Kinh lâu cũng ẩn chứa không ít công pháp hiếm thấy, tử thiên văn, địa lý, bói toán, thông thần... Đều có.

Trộm sách không phải là trộm, Liễu Tàn Dương xem các loại công pháp, bản tôn ở cách đó trăm vạn dặm lại khắc công phá vào tượng đá, chỉ hơn mười ngày ngắn ngủi, Liễu Tàn Dương đã trộm không dưới ngàn bộ kinh thư, chờ thêm một thời gian sẽ trộm sạch cả Kinh lâu.

- Vô Lượng Môn, không hổ là đệ nhất đại phái trong thiên hạ, lưu trữ quá phong phú, ngoại viện đã như thế, nội viện sẽ phong phú đến mức độ nào?

Kinh lâu Liễu Tàn Dương đang đứng cao hai trăm trượng, nó là tòa tháp cao chín mươi chín tầng, mỗi tầng đều đặt rất nhiều điển tịch, thậm chí một ít điển tịch không người xem, đã phủ đầy bụi bặm.

Hai đệ tử Luyện Khí trông coi Kinh lâu thu một linh thạch hạ phẩm với người tiến vào, đương nhiên, cao tầng ngoại viện Vô Lượng Môn là ngoại lệ, Liễu Tàn Dương là giảng sư đạo tràng, ở trong ngoại viện có địa vị gần với chương giáo chủ sự ngoại viện.

- Sư thúc! Đi thông thả!

Liễu Tàn Dương rời khỏi Kinh lâu, hai đệ tử Luyện Khí lập tức cúi chào.

- Ân.

Liễu Tàn Dương ứng một tiếng sau đó quay về tiểu viện của mình.

Ngoại viện có rất nhiều đệ tử, phần lớn là đệ tử gia tộc tu tiên, tài sản phong phú, có nhân mạch phức tạp với nội viện.

Trong nơi này vẫn tồn tại một số đệ tử có phụ mẫu là thợ săn, nông hộ, ít có bối cảnh, càng không có linh thạch.

Trong khoảng thời gian này, Liễu Tàn Dương lưu lại ấn tượng cao ngạo, lạnh lùng, cự tuyệt người từ ngoài dặm với ngoại viện, theo không chủ động thu tài vật, nhưng chưa bao giờ cự tuyệt hiếu kính, nhưng mà cũng không ưu đãi với đệ tử hiếu kính.

Liễu Tàn Dương đi qua chánh điện cao lớn, trong một góc nhỏ có vài tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ vây quanh một thiếu niên bình thường, ăn mặc tùy ý, đây là một phạm nhân chưa tiến vào Luyện Khí kỳ.

Hắn đi qua nơi này thì nghe được đám tiểu tử đang quát tháo.

- Hôm nay, ngươi phải giao linh thạch ra đây, nếu không từ hôm nay trở đi, gặp ngươi một lần, đánh một lần.

- Ta không có linh thạch.

- Ta không quản, sư thúc nói, phạm là đệ tử của hần, mỗi tháng phải giao một linh thạch hạ phẩm, mặc kệ ngươi đi trộm, chém giết cũng phải giao linh thạch ra.

Liễu Tàn Dương dừng bước lại, hần thấy đám tiểu tu sĩ này bộ dáng cao ngạo, thiếu niên bị bọn chúng vây quanh lại có đôi mắt cứng cỏi kiên định, thần sắc bất khuất, Liễu Tàn Dương nhìn thấy bóng dáng mình trên người thiếu niên kia, vài ngàn năm trước hần trải qua ngàn khổ vạn khó mới có thể báỉ sư, thiếu niên này có chút gì đó tương tự với mình.

Một thiếu niên con nhà nông bình thường có thể leo lên đỉnh ngọn núi trước khi mặt trời lặn, hần phải có nghị lực phi phạm, nhìn kỹ hai tay của hần, da thịt trên tay nứt bấy vẫn chưa lành lặn.

Thiếu niên này có tính dẻo mà đệ tử gia tộc không có được.

- Thiên tướng giao phó đại nhậm cho người có chí. Trước khổ tâm trí, lao gân cốt, đói thể da, khổ cùng thân, đi phạt loạn thần, động nhẩn nại, từng bước ép hần tiến lên phía trước.

Liễu Tàn Dương mở miệng, biểu lộ vẫn lạnh lùng và thờ ơ lạnh nhạt, đi đến sau lưng đám tiểu tu sĩ, nhìn thẳng vào thiếu niên đang bị ức hiếp.

Thiếu niên kia ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Tàn Dương, suy nghĩ hàm nghĩa trong lời hần vừa nói.

Đám thiếu niên quay lại, nhìn thấy Liễu Tàn Dương, lập tức cung kính, nịnh nọt hô:

- Sư thúc tốt!

Một người lấy ra một khối linh thạch đưa lên.

Thiếu niên nhà nông kém đám thiếu niên tu tiên kia về phẩm cơ linh, cũng kém một chút thiên phú, hần lúc này đang tĩnh tâm giải thích lời Liễu Tàn Dương vừa nói, đám thiếu niên đại gia tộc có thiên phú hơn hần lại hiểu kính và nịnh nọt đầu tiên.

Liễu Tàn Dương cũng không nhìn khối linh thạch kia, quay người rời đi, thân ảnh của hần dường như đang rời khỏi thế tục, không dính phạm trần, giống như dưới chân có bậc thang, từng bước đi thẳng lên trời, không có kỵ, không lùi bước.

Thiếu niên nhìn bóng lưng Liễu Tàn Dương đi xa, nội tâm của hần sinh ra một đám hỏa diễm đang thiêu đốt, thúc dục hần phải tiến lên.

- Cảm tạ sư thúc chỉ điểm sai lầm!

Thiếu niên quỳ rạp trên đất, khấu bái thật cung kính.

Đám thiếu niên tu tiên thấy Liễu Tàn Dương rời khỏi, rống vào mặt tên thiếu niên phạm nhân.

- Rốt cuộc ngươi giao hay không giao?

- Giao! Ta cần một ít thời gian!

- Một tháng! Lại thư thả ngươi một tháng, nếu như tháng sau ngươi không giao, chúng ta sẽ không khách khí! Đi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trộm sách không phải là trộm (2)

Đám thiếu niên gia tộc tu tiên rời đi, giống như đã thắng một trận chiến.

Thiếu niên nắm chặt nắm đấm, thì thầm:

- Thiên tướng giao phó đại nhậm cho người có chí. Trước khổ tâm trí, lao gân cốt, đói thể da, khổ cùng thân, đi phạt loạn thần, động nhẩn nại, từng bước ép hần tiến lên phía trước.

- Sư thúc đang nói cho ta biết, cực khổ không phải tra tấn, mà là rèn luyện! Trải qua cực khổ mới biết được bản thân mình đang thiếu thứ gì nhất! Hiện tại ta bị bọn chúng cướp đoạt, đó là vì ta không có tu vi Luyện Khí kỳ, nếu như ta có thực lực vượt qua bọn chúng, bọn chúng sẽ không dám làm gì ta!

Thiếu niên rời đi thật nhanh, hần đã tìm được mục tiêu phần đầu của mình, sư thúc nói một câu đã mở thiên địa rộng lớn trước mặt hần.

Liễu Tàn Dương quay về tiểu viện, hai tiểu Đồng dâng trà thơm, hần nâng chén trà, ngửi hương trà, trong các đệ tử hần truyền giáo đa số đến từ gia tộc tu tiên, trong bọn họ nhiều người có tuệ căn, thiên tư phi phàm, nhưng bởi vì nhiều năm sống trong nhung lụa nên có vài phần nhát gan, sợ khổ, điểm này không cách nào loại trừ, người như thế lại không ít.

Một ít thiếu niên bình thường thông qua khảo hạch tiến vào ngoại viện lại không như thế, bọn họ không sợ khổ, có can đảm đối mặt khó khăn, có tinh thần đối mặt với các đau khổ, tuy thiên phú của bọn họ kém những đệ tử gia tộc tu tiên, nhưng bọn họ lại thích hợp tu tiên, hiện tại khó khăn lớn nhất của bọn họ chính là thiếu tài nguyên và giải thích công pháp.

Mỗi ngày Liễu Tàn Dương diễn ra theo quy luật: thụ nghiệp, trộm kinh thư, bởi vì tính tình lạnh lùng của mình, Liễu Tàn Dương không qua lại với các tu sĩ trong ngoại viện, trong mắt của các tu sĩ ngoại viện, Liễu Tàn Dương chính là con sói cô độc, cao ngạo, lãnh khốc, nhưng bọn họ không biết rằng, Liễu

Tàn Dương khinh thường kết giao với bọn họ, những tu sĩ này lịch duyệt nông cạn, những lý giải công pháp của bọn họ không lọt vào mắt Liễu Tàn Dương.

Ngày hôm đó Liễu Tàn Dương xem hết kinh thư, hần lại đi đến chánh điện hần phát hiện thiếu niên bị cướp linh thạch lúc trước đang đứng thất thần, hoàn toàn mất đi thần thái trước kia, người này đang nhũn mỳ suy nghĩ.

Liễu Tàn Dương yên lặng đi đến bên cạnh thiếu niên.

- Sư thúc! Ta... Ta không thể cảm ứng linh khí!

Liễu Tàn Dương nâng tay phải lên, một đạo hỏa diễm xuất hiện, hào quang màu đỏ chiếu sáng gương mặt thiếu niên.

- Đây là...

Thiếu niên cảm giác thân thể bị linh khí nồng đậm bao phủ, trí nhớ của hần ghi nhớ cảm giác hỏa diễm vừa xuất hiện.

Liễu Tàn Dương tắt hỏa diễm, yên lặng nhìn thiếu niên.

- Đây là linh khí! Sư thúc, ta cảm giác được...

Thiếu niên vui đến phát khóc, nan đề làm phức tạp nội tâm của hần đã được giải quyết, hần đã chờ ở đây hai tuần, rốt cuộc đã chờ đến lúc sư thúc xuất hiện.

- Nay sư đệ, ngươi có hiểu quy củ hay không? Đệ tử của ta lúc nào cần ngươi quản, nếu rảnh rồi thì đi chơi bòn đi!

Một giọng nói mang theo tức giận vang lên sau lưng Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương xoay người, một tên tu sĩ diện mạo tuấn tú xuất hiện trước mặt Liễu Tàn Dương, hần rất bất mãn khi Liễu Tàn Dương trợ giúp đệ tử do mình quản lý.

Thiếu niên nhà nông tức giận xiết chặt nắm đấm, hần hận, hận không thể xé tên sư tôn Tư Mã này ra thành mảnh nhỏ, chính kẻ này vơ vét tài sản của mình, lúc giảng bài còn đuổi những đệ tử không giao đủ linh thạch cho hần ra ngoài.

Tư Mã Đằng vô cùng tức giận giảng sư Trúc Cơ sơ kỳ Liễu Tàn Dương trước mặt, nếu đệ tử của hần quản lý đều bị người này xía vào, con đường tìm tài nguyên của mình sẽ kết thúc, sau này có ai nộp linh thạch cho hần chứ?

Hần có tu vi Trúc Cơ trung kỳ cho nên mới dám quát tháo Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương im lặng nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Đằng.

- Ngươi muốn chết sao?

Liễu Tàn Dương nói một câu, thần sắc vẫn lãnh đạm như trước, giống như đang hỏi: ngươi ăn cơm chưa?

Tư Mã Đằng bị lời nói của Liễu Tàn Dương chọc giận.

- Ngươi lập lại lần nữa!

Tư Mã Đằng gầm lên, hần tức nổ phổi, tiểu tử cuồng vọng kia cho rằng tu thành Trúc Cơ thì thiên hạ vô địch sao?

Liễu Tàn Dương nhìn Tư Mã Đằng, thiếu niên nhà nông nhìn bóng lưng Liễu Tàn Dương tuy sư thúc lạnh lùng, nhưng hần cảm giác được sư thúc mới là tiên, đây mới là tu tiên giả trên con đường tu tiên, trong lòng có thiên địa giám, không hổ với thiên, không thẹn với địa.

Nhưng mà sư thúc có thể đánh thắng Tư Mã Đằng không?

Ánh mắt Liễu Tàn Dương từ lạnh lùng chuyển biến thành tuyệt tình.

- Ta là người ghét khiêu khích, nhất là kẻ yếu!

Sát ý trong lòng Liễu Tàn Dương bị kích thích, hần đã lâu chưa giết người, đã quên đi mùi vị máu tanh.

Tư Mã Đằng rút bội kiếm ra, mũi kiếm chỉ thẳng vào Liễu Tàn Dương:

- Nếu như vừa rồi ngươi quỳ xuống đất xin lỗi ta, ta chọn tha cho ngươi, nhưng mà hiện tại, ngươi phải chết!

Tư Mã Đằng gầm lên, hai mắt bị lửa giận bao phủ, hần đã lâu chưa gặp được ai liều lĩnh như thế, hần muốn tiểu tử cuồng vọng trước mặt đi xuống địa ngục xám hối.

Liễu Tàn Dương nhìn bội kiếm đang nhăm vào ngực của mình, kiếm quang lạnh thấu xương. Liễu Tàn Dương tươi cười nhìn thẳng vào Tư Mã Đằng, bắt đầu chỉ là cười khẽ, cuối cùng lại ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười rất cuồng vọng, trong cuồng vọng mang theo thâm thiết, giống như tướng quân lập quân lệnh trạng trên chiến trường, chung quanh là thi thể tàn khuyết, hắc cảm kiếm cười vang trong chiến thắng.

- Ngươi rất ngu xuẩn!

Bỗng nhiên ánh mắt Liễu Tàn Dương trở nên lạnh lẽ, hắc xuất thủ, lại làm như không thấy kiếm của đối phương, một tay bóp cổ Tư Mã Đằng nhấc lên cao.

- Cho dù ngươi có chỗ dựa như thế nào, nhớ kỹ, trước mặt lực lượng tuyệt đối, những thứ như bối cảnh rất đáng cười!

Liễu Tàn Dương vận chuyển Du Long Công, hắc không ngừng thôn phệ tu vi của Tư Mã Đằng.

Tư Mã Đằng vùng vẫy bội kiếm trong tay, tu vi không ngừng giảm xuống, hắc bị Liễu Tàn Dương khống chế, hoàn toàn không còn sức phản kháng.

- Nếu như ta muốn giết ngươi, chỉ cần dùng sức là bóp nát cổ của ngươi ngay!

Liễu Tàn Dương ném Tư Mã Đằng ra xa, hiện tại tu vi Tư Mã Đằng từ Trúc Cơ trung kỳ giảm xuống Luyện Khí tầng mười ba.

Tư Mã Đằng vô cùng hoảng sợ.

- Ngươi đã làm gì ta! Làm cái gì?

- Ta đã bỏ qua cho ngươi một lần!

- Ta muốn ngươi chết!

Tư Mã Đằng mất đi lý trí nhất bội kiếm lên, hắc không ngừng bấm niệm pháp quyết điều khiển bội kiếm chém thẳng vào Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương lách người tránh né phi kiếm, hắc giờ tay hóa thành du long, du long này xuyên thủng thân thể Tư Mã Đằng, sinh mệnh Tư Mã Đằng vụt tắt.

Du long tiêu tán, Tư Mã Đằng đã mất đi dáng vẻ trẻ trung lúc trước, hình dạng của hắc già nua, hai mắt vô thần.

Thiếu niên nhà nông sau lưng Liễu Tàn Dương đang ngây dại, lực lượng này chính là thứ hắc hướng tới.

Liễu Tàn Dương rời đi, cũng mang theo tu vi Trúc Cơ trung kỳ của Tư Mã Đằng, du long vừa xuyên qua thân thể Tư Mã Đằng lúc này đã phệ tu vi của hắc, hắc đã ba trăm tuổi, thọ nguyên không đủ chèo chống hắc tiếp tục đột phá Trúc Cơ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tự tiện xông vào động phủ người khác, giết không tha (1)

Các đệ tử chung quanh đứng xa quan sát tình hình, từ khi Liễu Tàn Dương ra tay đến khi Tư Mã Đằng biến thành già, tất cả chỉ diễn ra trong vài cái nháy mắt.

Các đệ tử này nhìn Liễu Tàn Dương rời đi, qua một lúc lâu vẫn không có ai dám nói câu nào.

Bọn họ xem ra, Liễu Tàn Dương không chỉ có tính cách lạnh lùng, hắc còn là hung ma đi ra từ địa ngục, hắc là ma quỷ hút thọ nguyên con người.

Giảng sư ngoại viện chết thảm đã dọa nhiều người sợ hãi, Tư Mã Đằng cũng là người cũ ở ngoại viện, có rất nhiều mối quan hệ, nhưng quan hệ có rộng hơn nữa, chỉ cần không phải đệ tử nội môn, tại ngoại viện, thực lực quyết định tất cả, thời điểm Tư Mã Đằng nằm hấp hối trên giường, không có người nào liếc mắt nhìn hắc một lần.

Sinh hoạt của Liễu Tàn Dương vẫn bình thường như nước.

Các đệ tử thế gia tu hành tiến triển thần tốc, bọn họ có rất nhiều tài nguyên, con đường tu hành ban đầu rất bằng phẳng, những thiếu niên nghèo khó thiếu linh thạch vẫn đang dừng bước tại Luyện Khí tầng một.

Liễu Tàn Dương vẫn như ngày bình thường, sau khi giảng bài xong liền rời đi, một thiếu niên nhà nông vội vàng chạy đến, kiên trì nói ra:

- Sư thúc! Ta tu hành gặp bình cảnh không thể đột phá.

Liễu Tàn Dương làm như không nghe, vẫn tiếp tục tiến lên phía trước.

- Sư thúc! Giúp đỡ ta! Nếu ngươi không giúp ta, tu hành của ta không tiến bộ...

Bỗng nhiên Liễu Tàn Dương quay người lại, tát một cái vào mặt thiếu niên, quát:

- Không thể tu luyện thì cút xuống núi, đừng đến cầu đạo!

Thiếu niên bụm mặt suy nghĩ xuất thần, Liễu Tàn Dương quay người rời đi.

Trên đường tu tiên, cầu người không bằng cầu mình, nếu sợ khó, gặp chút vấn đề đã cầu xin trợ giúp sẽ khó thành châu báu, thời gian sau này rất dài, rất nhiều thời gian phải tu hành một mình, lúc bắt đầu còn có người dạy bảo, giúp đỡ, nhưng không ai có thể giúp đỡ ngươi cả đời.

Liễu Tàn Dương giận hờn không tranh giành, giận hờn sợ khó.

Phi Ngự đạo nhân đã từng bị người ta đuổi giết đến trước động phủ Liễu Tàn Dương bế quan, Liễu Tàn Dương khảo nghiệm hắn ba năm, tính dẻo của Phi Ngự rất mạnh, thể gian hiểm thấy, hắn cuối cùng truyền thụ một bộ công pháp, người có tính dẻo như vậy sẽ không cần sư phụ, nếu thu hắn chỉ ảnh hưởng đến tu hành của hắn mà thôi.

Đây chính là nguyên nhân Phi Ngự đạo nhân chỉ dùng thời gian hai mươi năm tu thành Kim Đan, Liễu Tàn Dương lại không nhận hắn làm đồ đệ.

Liễu Tàn Dương là một giảng sư ưu tú, hắn giảng giải công pháp phi thường thấu triệt, kẻ này tu hành ban đầu đã gặp bình cảnh, chỉ có thể nói rõ hắn không dụng tâm ghi nhớ mình giảng giải.

Vì sao hắn không dụng tâm như những đệ tử ngoại viện khác?

Bởi vì Liễu Tàn Dương chẳng những muốn trộm sách, hắn còn trộm người.

Người có thiên phú trong thiên hạ đang tụ tập trong Vô Lượng Môn, nếu không thể thu một nhóm người cho mình sử dụng, hắn sẽ tổn thất thật lớn.

Đệ tử thế gia có quá nhiều quan hệ lợi ích, sẽ không vì một chút ân tình mà dao động, chỉ có những thiếu niên không có căn cơ và bối cảnh mới có thể coi trọng ân tình của Liễu Tàn Dương.

Trong thời gian ngắn, những thiếu niên này sẽ không có thành tựu quá lớn, khi bọn họ trưởng thành sẽ là lực lượng trung kiên của Vô Lượng Môn, cũng có thể ra sức cho mình.

Thi ân chôn vùi hạt giống trong lòng bọn họ lúc này, như thế mới có thể trưởng thành thành đại thụ.

Ngày sau nếu như có thể đánh cắp Hóa Thần Quyết, hắn sẽ quyết liệt với Vô Lượng Môn, trong Vô Lượng Môn có một đám người trung thành với mình, bản thân hắn trăm lợi không có một hại.

Đương nhiên, đây chỉ là một phần dã tâm của Liễu Tàn Dương, nếu thật sự có một ngày như thế, chính mình không chế rất nhiều đệ tử Vô Lượng Môn, chưa hắn không thể làm Cừu chiếm tổ Thước.

Vân Cư Tự, chờ lửa giận ngập trời của ta đi! Liễu Tàn Dương chưa bao giờ quên kẻ địch lớn nhất của mình, hiện tại Vân Cư Tự ẩn mình như độc xà săn mồi, lúc nào cũng có thể phóng ra đớp một cái trí mạng, Liễu Tàn Dương chưa bao giờ lơ là phòng bị đám người này.

Cách ngoài kia trăm vạn dặm.

Trong Tiên quốc, bản tôn Liễu Tàn Dương vẫn ngồi trong tiểu viện, Nguyệt Yêu đứng bên cạnh, đáng vẻ thướt tha yêu kiều nổi bật, nàng đã là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

- Ngươi hối hận không, tuổi của ngươi nên hưởng thụ tự do, bây giờ phải phí thời gian tu hành ở nơi này.

Nguyệt Yêu lắc đầu.

Liễu Tàn Dương lấy một mộc bài bằng gỗ đào ra.

- Cầm nó, đi trải nghiệm đi, quan sát thế giới bên ngoài.

- Sư phụ! Ngươi muốn đuổi ta đi sao?

Nguyệt Yêu hỏi.

- Cũng không phải, tu tiên vô cùng gian nan, ngươi cần trải nghiệm cay đắng ngọt bùi, thể gian biến hóa.

- Vâng.

Nguyệt Yêu đi, cũng không lưu luyến.

Hơn mười năm qua, mỗi ngày nàng đều ở bên cạnh sư tôn, sư tôn vẫn tốt với nàng, nhưng mà nàng không còn cảm nhận được cảm giác ảm áp lúc trước, cảm giác thủ hộ mình đã không còn sót lại chút nào, sư tôn rõ ràng đang ở trước mặt, nhưng trong đáy lòng nàng lại không muốn thừa nhận.

Khi đó hắn đứng dưới Tàn Dương Sơn, trong bão cát, thân ảnh của hắn đơn bạc, nhưng hắn vẫn kiên trì chờ đợi mình đến...

Phong gia đột kích, hắn đứng trước mặt mình, giống như núi lớn thủ hộ cho mình.

Đạo sĩ Liên Vân Tông đến, hắn vẫn không lùi nửa bước...

Nhưng sau ngày ấy khi sư tôn quay về, cảm giác thủ hộ này biến mất không còn sót lại chút gì, mặc dù sư tôn pháp lực thông thiên, nhưng cảm giác ảm áp khi xưa đã không còn nữa.

- Quái thú thúc! Ngươi đi đâu? Ngươi không thích Nguyệt Yêu sao! Ngươi trở về đi... Trở về đi!

Nguyệt Yêu bước ra khỏi tiểu viện, đôi mắt nàng đang rơi lệ.

- Người nào dám đánh chủ ý lên động phủ của ta?

Bỗng nhiên bản tôn Liễu Tàn Dương mở mắt ra, hắn cảm giác trận pháp trong động phủ của mình chấn động.

Liễu Tàn Dương phi thân bay ra ngoài, thi triển thần thông Đại Na Di, trong chớp lát đã vượt qua không biết bao nhiêu vạn dặm.

Sâu trong biển cả, trên một hòn đảo to lớn, chung quanh có hơn trăm tu sĩ Kim Đan vận dụng pháp bảo và phù chú của mình oanh kích trận pháp.

- Nhanh lên! Lúc mặt trời lặn, động phủ sẽ chìm vào trong biển cả, sau khi ra khỏi biển cả, trận pháp sẽ khôi phục như trước

Một tên tu sĩ Kim Đan cầm pháp bảo hình ngọn núi nện thẳng vào hòn đảo.

Pháp bảo này biến lớn, sau khi lớn trăm trượng thì nện vào trận pháp, lực ảnh hưởng khuếch tán ra chung quanh.

Kẻ này chính là tu sĩ Kim Đan ném ngọn núi khảo nghiệm trong ngày Vô Lượng Môn thu đồ đệ.

- Tài Thần, tiểu tử ngươi không được biếng nhác, nếu bỏ lỡ thời cơ, Vô Lượng Phong của ta sẽ nện nát ngươi.

Đám tu sĩ Kim Đan này dùng tu sĩ Vô Lượng Môn cầm đầu, các tu sĩ Kim Đan khác phần lớn là trưởng lão, chương giáo môn phái nhỏ.

Tài Thần nâng ngọc như ý lên nện xuống, hào quang bảy màu va chạm vào trận pháp, thẩm thấu vào bên trong.

Một đám tu sĩ Kim Đan phát hiện động phủ trên hòn đảo không người, lập tức triệu tập nhân thủ đến đây tầm bảo, không ngờ tu sĩ Vô Lượng Môn lại nhận được tin tức nên chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tự tiện xông vào động phủ người khác, giết không tha (2)

Ông! sau khi trận pháp rung rẩy vài lần, nhanh chóng tan vỡ, động phủ trên hòn đảo hiện ra trước mắt bọn họ.

Chung quanh động phủ đầy rêu xanh, cửa đá bị nước biển ăn mòn nên đầy lỗ thủng, điểm này nói rõ không có người ra vào trong thời gian dài, rất nhiều tu sĩ Kim Đan vô cùng chờ mong.

- Động phủ hiện ra rồi!

Không biết ai hô một câu, rất nhiều tu sĩ đẩy cửa đá sau đó tiến vào trong động phủ.

Đám tu sĩ Kim Đan đề phòng lẫn nhau, cẩn thận đi từng bước trong hành lang động phủ.

Đường hành lang trong động phủ không mai phục cơ quan gì, tình huống này vô cùng quý dị, theo lý thuyết, đường hành lang phải bao phủ cơ quan trùng trùng điệp điệp mới đúng.

Các tu sĩ này chần chờ, thử ném một con khôi lỏi ra dò đường, xác định không có cơ quan thì nhanh chóng xâm nhập bên trong.

- Chư vị đạo hữu, Vô Lượng Môn chúng ta làm việc công bằng, sau khi lấy bảo vật ra ngoài, mọi người cùng đánh giá, phân phối công bằng, tuyệt đối không thể chém giết, vạn nhất xúc động cơ quan, chúng ta phải chết không thể nghi ngờ!

Tài Thần mở miệng, rất nhiều tu sĩ Kim Đan liên tiếp gật đầu, đồng ý cách nói của Tài Thần.

Rất nhiều tu sĩ xâm nhập vào động phủ, lại một cửa đá phủ đầy bụi xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt rất nhiều tu sĩ mang theo hào quang tham lam, chờ mong tài bảo sau cửa đá.

Đám tu sĩ này sau khi bỏ đi do dự ban đầu, lúc này đã lớn mật hơn trước.

Một tu sĩ Kim Đan của Vô Lượng Môn không thể áp chế nổi mọi người, một đám tu sĩ không ngừng phát động pháp bảo, công kích cửa đá.

Chỉ một lát, cửa đá sụp đổ, đám tu sĩ Kim Đan tham lam lao vào bên trong.

Trong nháy mắt bọn họ tiến vào trong động phủ, lập tức có tiếng kêu thảm thiết vang lên.

- Ah!

Sau khi bọn họ tiến vào trong động phủ đã nhìn thấy một người, hấn ngồi ngay ngắn trong động phủ, người này không nhúc nhích giống như đã tọa hóa.

Động phủ này có người bế quan!

Phát hiện này đã dọa đám tu sĩ Kim Đan hồn phi phách tán, càng làm bọn họ khủng hoảng chính là người tọa hóa này mở mắt ra.

- Tiền bối! Xin lỗi tiền bối! Chúng ta không biết tiền bối đang bế quan tại đây!

Khí thế bùng nổ thật nhanh, rất nhiều tu sĩ Kim Đan quỳ rạp xuống đất, không ngừng cầu xin tha thứ.

Người đang bế quan chính là tu sĩ... Nguyên Anh đại thừa!

Trong động phủ này có tu sĩ Nguyên Anh đại thừa bế quan!

Bản thân bọn họ đánh chủ ý lên động phủ tu sĩ Nguyên Anh đại thừa, cũng xông vào trong động phủ muốn vơ vét một phen.

Hiện tại tham lam trong lòng bọn họ đã biến mất.

Liễu Tàn Dương chậm rãi đứng lên, đám tu sĩ Kim Đan này sợ hãi vỡ mật.

- Tiền bối tha mạng! Chúng ta không dám nữa! Nếu biết rõ ngài đang bế quan, đánh chết chúng ta cũng không dám đến đây quấy rầy!

Một tên tu sĩ khóc lóc giải thích.

Nếu bọn họ biết rõ nơi này có tu sĩ Nguyên Anh đại thừa bế quan, đánh chết bọn họ cũng không dám xông tới, thậm chí còn đi đường vòng qua.

- Tiền bối! Chúng ta là đệ tử Vô Lượng Môn!

Tên tu sĩ cầm pháp bảo ngọn núi hô to.

- Chết đi!

Liễu Tàn Dương vung tay lên, một con gió quét qua người tu sĩ cầm pháp bảo ngọn núi, tên tu sĩ này biến thành cát bay theo gió, chỉ còn lại pháp bảo và túi trữ vật còn lưu lại.

Nhìn thấy tên tu sĩ kia chết thảm, rất nhiều tu sĩ Kim Đan run rẩy, tu sĩ có tu vi cao nhất còn không thừa nhận nổi một kích của tiền bối đang bế quan, lúc này chỉ cầu mong lão tiền bối Nguyên Anh đại thừa khai ân tha mạng mà thôi.

Liễu Tàn Dương quay đầu nhìn về phía Tài Thần nói:

- Người cũng là người Vô Lượng Môn!

- Ah! Không! Ta không phải! Ta không phải Vô Lượng Môn!

Sắc mặt Tài Thần tái nhợt, không ngừng khoát tay.

- Là người!

Liễu Tàn Dương khẽ vươn tay, thân thể Tà Thần hóa thành cát sau đó biến mất trong gió, chỉ còn lại ba túi trữ vật và ngọc như ý lưu lại.

Một tên tu sĩ Kim Đan thấy Liễu Tàn Dương giết hai tên tu sĩ, lấy Truyền Tống Phù trong ngực ra, hắn muốn bóp nát, Liễu Tàn Dương quay đầu nhìn qua, Truyền Tống Phù trong tay tên tu sĩ Kim Đan vỡ nát, tu sĩ Kim Đan thấy Truyền Tống Phù không còn, lập tức quay người bỏ chạy.

Chỉ một cái khoát tay, tên tu sĩ Kim Đan bỏ chạy hóa thành bụi bậm, ‘ xoạch ’ một tiếng, chỉ còn lại phi kiếm và túi trữ vật rơi xuống.

Chỉ trong nháy mắt đã có ba tu sĩ Kim Đan chết thảm, những tên tu sĩ Kim Đan còn lại bỏ đi suy nghĩ chạy trốn, trước mặt tu sĩ Nguyên Anh đại thừa, bọn họ không có cơ hội chạy trốn.

- Người tự tiện xông vào động phủ! Chết!

Liễu Tàn Dương giang hai tay ra, tóc đen bay lên, năng lượng cuồng bạo quét qua, đám tu sĩ trong động phủ vẫn bảo trì trạng thái, chậm rãi hóa thành bão cát tiêu tán trong thiên địa, bỏ lại túi trữ vật và pháp bảo đầy đất, Liễu Tàn Dương cũng không thèm nhìn, vung tay lên, các đồ vật bay đi như rác rưởi.

- Đạo hữu, hạ thủ lưu tình!

Một tiếng hô vang lên, Liễu Tàn Dương ngẩng đầu, thân ảnh mơ hồ tỏa ra hào quang sáng ngời, hắn đứng trên mặt biển, thân thể bộc phát tà khí凛冽!

Thần thức cực hạn, một cái hồ lô màu đỏ xuất hiện trước động phủ, dừng lại trước mặt Liễu Tàn Dương, người này đứng trên hồ lô, ánh mắt nhìn từ trên cao xuống.

- Đạo hữu, người ra tay quá ác rồi!

Người này là một hòa thượng, là tu sĩ Nguyên Anh đại thừa.

- Nếu có người đánh động phủ của người, người sẽ làm như thế nào?

Liễu Tàn Dương hỏi.

Hòa thượng chậm rãi nói:

- Nếu là ta, ta sẽ bỏ qua cho bọn họ.

- Nói láo.

Liễu Tàn Dương quát một tiếng, hòa thượng nghe lời này, huyết khí trong người quay cuồng, từ hai ngàn năm trước đã không có người nào dám nói với hắn như thế.

Hồng Liên hòa thượng là nhân tài mới xuất hiện, hai ngàn năm trước đột phá Nguyên Anh, hắn không thiên suốt một ngàn năm đã đột phá Nguyên Anh đại thừa.

- Đệ tử của ta thiên phú phi phàm, lần này ta cho hắn ra ngoài rèn luyện, lại bị đạo hữu diệt sát, đạo hữu định đền bù tổn thất cho ta như thế nào?

Hồng Liên hòa thượng âm thầm nắm chắc Hồng Liên xá lợi.

- Đền bù tổn thất?

Liễu Tàn Dương ngẩng đầu, hắn chê cười, nói:

- Tốt! Vậy xem ta đền bù tổn thất cho người thế nào.

Liễu Tàn Dương giang hai tay ra, hỏa diễm bộc phát ngập trời, nước biển chung quanh bốc hơi, sát cơ bộc phát ngập trời.

- Ah! Đây là... Hồng Liên Nghiệp Hỏa! Người là ai?

Thân thể Hồng Liên hòa thượng bay ngược, đánh Hồng Liên Nghiệp Hỏa vào người, nghiệp chương không lùi! Đây là hỏa diễm phạt gia sợ hãi nhất.

Liễu Tàn Dương không khác gì ma thần giáng lâm thế gian, Hồng Liên Nghiệp Hỏa bộc phát hào quang trăm vạn trượng.

Hồng Liên hòa thượng nhìn thấy hỏa diễm này, toàn thân run rẩy dữ dội, chỉ trong chớp lát hắn đã nhớ đến một cái tên đang truyền lưu trong sự mờ.

- Người là.. Người là Hỏa Diễm Ma Thần —— Liễu Tàn Dương!

Hồng Liên hòa thượng bị uy danh của Liễu Tàn Dương dọa sợ vỡ mật.

Sở dĩ hắn xưng là Hồng Liên hòa thượng, đó là vì sư tôn bảo hắn nhớ kỹ, vĩnh viễn tránh xa người có thể sử dụng Hồng Liên Nghiệp Hỏa! Nhất là Hỏa Diễm Ma Thần, tuyệt đối không được làm kẻ thù với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hỏa Diễm Ma Thần

Từ nhỏ Hồng Liên hòa thượng được sư tôn dạy bảo, suy nghĩ này càng thâm canh cố để trong nội tâm hắn.

Ba ngàn năm trước, sư tôn đã là Nguyên Anh trung kỳ, cộng thêm ba cao thủ Nguyên Anh trong Vân Cự Tụ liên thủ cướp lấy tiên thiên linh bảo, nào biết giữa đường có một tu sĩ cướp đoạt tiên thiên linh bảo, hơn nữa thi triển Hồng Liên Nghiệp Hỏa gặp trời, một trận đại chiến diễn ra, ba tu sĩ Nguyên Anh Vân Cự Tụ thân tử đạo tiêu, sư tôn cũng bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa ăn mòn, tu vi rút lui xuống Nguyên Anh sơ kỳ, quãng đời còn lại phải thừa nhận nỗi khổ bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa nung khô.

Sau đó Vân Cự Tụ xuất động toàn bộ tông môn, phái ra tất cả tu sĩ Nguyên Anh, tiến hành trả thù.

Trận đại chiến kinh thiên kia đã phá vỡ trăm lảng trong tu tiên giới, đại dương mệnh mông bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu đốt hóa thành sa mạc, tám Nguyên Anh lão tổ Vô Lượng Môn bị thương nặng, hiện nay chỉ còn lại một người, cuối cùng tổ sư Vô Lượng Môn ra tay, hắn dùng một tấm linh phù phong ấn hung ma kia.

Từ đó về sau, uy danh Hỏa Diễm Ma Thần Liễu Tàn Dương vang vọng tu tiên giới.

Một năm sau, Vô Lượng Môn tuyên bố Hỏa Diễm Ma Thần bị Vân Cự Tụ đánh chết.

Nhưng mà tất cả mọi người cũng không nghĩ tới, hiện thực tàn khốc chỉ mới bắt đầu, đại kiếp nạn tu tiên giới bộc phát.

Một người tên là Phi Ngự đạo sĩ, tự xưng đệ tử thân truyền thừa của Hỏa Diễm Ma Thần đơn thương độc mã độc tiến vào Vân Cự Tụ, một trận đại chiến kinh thiên suýt phá nát cổ tháp vạn năm nơi này, tổ sư Vô Lượng Môn ra tay lần nữa, hắn ngăn cản một kích tự bạo Nguyên Anh của Phi Ngự đạo sĩ, nhưng Vân Cự Tụ bị hủy hơn phân nửa, chương giáo Vân Cự Tụ vì che chở cổ tháp vạn năm, vào lúc Nguyên Anh tự bạo đã thân tử đạo tiêu.

Một trận giết chóc thảm thiết khác bộc phát, Liễu Tàn Dương nhất mạch bắt đầu điên cuồng đánh chết tu sĩ giao hảo với Vân Cự Tụ, cuối cùng biến thành tu tiên giới tự giết lẫn nhau, lúc này Vô Lượng Môn cũng bị trùng kích to lớn, bị hủy hơn mười ngọn núi.

Tổ sư Vô Lượng Môn ra tay ba lần mới hoàn toàn trấn áp đại kiếp nạn tu tiên giới lần đó.

Ba ngàn năm trôi qua, sự khủng bố của Hỏa Diễm Ma Thần dần dần bị người ta quên lãng.

Nhưng mà...

Mười năm trước, Hỏa Diễm Ma Thần phá phong ấn thoát ra ngoài, chiêu cáo thiên hạ, thề không đội trời chung với Vân Cự Tụ, tu tiên giới chấn động, có tu sĩ Nguyên Anh đại thừa thọ nguyên mấy ngàn năm đều nghe qua sự tích Liễu Tàn Dương, bọn họ phá quan xuất thế, khuyên bảo môn hạ đệ tử tuyệt đối không được trêu chọc người nào biết sử dụng Hồng Liên Nghiệp Hỏa, bằng không sẽ bị diệt môn.

Ma Thần lại xuất hiện, thế gian run rẩy.

Vân Cự Tụ sợ tới mức phong bế sơn môn, co đầu rút cổ không xuất hiện, lão tổ Vô Lượng Môn cũng không muốn lại gây chuyện, chỉ đứng ngoài quan sát.

- Tiền bối! Tiểu tăng không biết tiền bối ở đây, có điểm đắc tội xin tha thứ!

Hồng Liên hòa thượng bóp nát xá lợi, hắn chạy trốn để khỏi chết, cho dù hắn có tu vi Nguyên Anh đại thừa, nhưng đối mặt với hung ma dẫn phát họa kiếp ba ngàn năm trước, hắn không có dũng khí đối địch.

Nếu như tu sĩ Nguyên Anh đại thừa một lòng muốn chạy trốn, tu sĩ ngang cấp không thể đuổi theo.

Liễu Tàn Dương thu hỏa diễm, hắn quay về động phủ và bố trí trận pháp, tiếp tục quay về Tiên quốc, trở về tiểu viện hưởng thụ sinh hoạt an bình.

Tiên quốc đang phát triển thần tốc.

Cách đó trăm vạn dặm, ngoại viện Vô Lượng Môn, phân thân Liễu Tàn Dương vẫn tiến vào Kinh Lâu như mọi ngày.

Tại ngoại viện, hình tượng Liễu Tàn Dương lãnh khốc vô tình đã xâm nhập nhân tâm.

Trong ngoại viện có bảng Phi Thăng, đây là nơi tu sĩ ngoại viện biểu hiện chính mình.

Vốn Liễu Tàn Dương không có tiếng tăm gì, hần xếp sau một ngàn, bởi vì đánh chết Tư Mã Đằng cho nên tăng lên vị trí chín mươi chín.

Đệ tử ngoại viện rất xem trọng bảng Phi Thăng, mỗi lần đều đến đây quan sát, Liễu Tàn Dương lại cho rằng đây là thứ vô dụng.

- Sư thúc! Ngài đến.

Đệ tử thủ hộ Kinh Lâu chào hỏi.

Liễu Tàn Dương tiến vào Kinh lâu, tầng thư từ tầng một đến tầng hai mươi sáu đã bị hần sao chép, không đến một năm, Kinh Lâu này sẽ bị hần sao chép hoàn toàn.

Đệ tử ngoại viện cho rằng, sư thúc lãnh khốc này trừ giảng bài uống trà ra, ưa thích lớn nhất là đọc sách, hần đọc các loại sách, không bỏ qua thể loại gì.

- Ồ!

Liễu Tàn Dương cảm nhận có khí tức yếu ớt, sau khi Liễu Tàn Dương đi đến thì hần lặng lẽ trốn đi.

Thậm chí có người lên tiến vào Kinh lâu, Liễu Tàn Dương cũng không có vạch trần, sau khi đi đến tầng này, hần lập tức đi lên tầng tiếp theo.

Thiếu niên trốn sau giá sách thở ra một hơi, tiếp tục quan sát công pháp như si như mê.

Màn đêm hàng lâm, thiếu niên đặt công pháp lên giá sách, hần lặng lẽ ra khỏi Kinh lâu, thiếu niên đi rồi, Liễu Tàn Dương đi đến vị trí thiếu niên, phát hiện thiếu niên đang xem một bộ Đạt Ma Tâm Kinh.

Kinh thư này chú ý an thần, tĩnh tâm tu hành.

Liễu Tàn Dương thay đổi vị trí Đạt Ma Tâm Kinh với một bộ Vạn Pháp Chú.

Ngày thứ hai, Liễu Tàn Dương thụ nghiệp hoàn tất, hần tiếp tục đi đến Kinh lâu, quả nhiên thiếu niên lên tiến vào Kinh lâu đã ở nơi này, nhưng mà hần không có quan sát Vạn Pháp Chú, chỉ khổ tu Đạt Ma Tâm Kinh.

- Ngộ tính không tệ, tâm tính kiên định.

Liễu Tàn Dương lại đi lên tầng khác.

Mấy ngày như thế, mỗi lần thiếu niên tiến vào Kinh lâu đều quan sát Đạt Ma Tâm Kinh, hần rốt cục đã mở Vạn Pháp Chú ra xem, từ ngày đầu tiên hần nhìn thấy bộ Vạn Pháp Chú này phối hợp với Đạt Ma Tâm Kinh, nhưng hần không bị hấp dẫn, không tu Đạt Ma Tâm Kinh trước, Vạn Pháp Chú khó thành.

- Ai ở đằng kia!

Tiếng hét vang lên, thiếu niên kia sợ hãi đặt Vạn Pháp Chú trở về, lập tức trốn đi.

Đệ tử trông coi Kinh lâu đuổi tới, thỉnh thoảng nhìn thấy Liễu Tàn Dương đứng ở nơi đó, đệ tử trông coi Kinh lâu xin lỗi, sau đó rời đi.

- Xuất hiện đi, đệ tử trông coi đã rời đi rồi.

- Sư thúc, người đã phát hiện ta từ lâu rồi đúng không?

Một thiếu niên đi ra khỏi góc khuất, là thiếu niên được Liễu Tàn Dương trợ giúp nhiều lần.

- Chỉ một lần, thần thức có thể quan sát bốn phương tám hướng.

- Vâng, sư thúc!

Liễu Tàn Dương quay người xuống lầu, thiếu niên lại tiếp tục ở trong Kinh lâu đọc trộm công pháp.

Lại qua hơn mười ngày, ngoại viện Vân Cư Tự sắp diễn ra một thịnh hội, đó là đại chiến tấn cấp.

Danh ngạch nội viện có hạn, người có thể tiến vào nội viện không quá mười người, lại có hơn mười vạn đệ tử ngoại viện bộc lộ tài năng, tình cảnh không khác gì thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, trừ người có thiên phú tuyệt vời và dụng đại khí vận được bảy mươi hai phong chủ chọn trúng trực tiếp thu làm đệ tử thân truyền, nhưng mà tỷ lệ này quá nhỏ.

Ai cũng mơ ước tiến vào nội viện, Liễu Tàn Dương là đệ tử nội viện, tại ngoại viện có địa vị cao quý, đương nhiên đây chỉ là một trong những chỗ tốt của nội viện, chỗ tốt lớn hơn chính là được nghe tu sĩ Kim Đan dạy bảo.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Đạp vào mặt (1)

Trong ba ngàn đệ tử được Liễu Tàn Dương giảng giải có người xoa tay không ngớt, tuy bọn họ biết cơ hội rất xa vời, nhưng không có nghĩa bọn họ sẽ buông tha, cho dù như thế nào cũng phải thử một chút.

Liễu Tàn Dương hiểu tâm tính của bọn họ, lúc trước chính mình không phải là giảng sư thật tốt, nhưng đối với bọn họ mà nói, nếu vào nội viện là thất sách to lớn, bởi vì Liễu Tàn Dương lý giải công pháp vượt xa bảy mươi hai phong, tương đương một tu sĩ Nguyên Anh đại thừa đích thân truyền thụ cho bọn họ.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn trao đổi với nhau, đệ tử Trúc Cơ vượt qua trăm tuổi không có cơ hội tiến vào nội viện, nhưng mà có thể đảm nhiệm chức vụ nhỏ tại ngoại viện, có rất nhiều nhân mạch, cũng có thể sống rất tốt.

Tuy Liễu Tàn Dương rất lãnh khốc, nhưng đệ tử được truyền thụ sư thúc là người mặt lạnh tim nóng, tuy sư thúc sẽ không ban trợ giúp khác cho mình, nhưng trong ngoại viện trừ sư thúc ra, chưa từng có giảng sư nào không thu linh thạch của đệ tử, hành vi cướp đoạt này trở ngại nghiêm trọng tiến độ tu hành của đệ tử, chỉ có sư thúc là không thu linh thạch, xem như trợ giúp bọn họ một cách vô hình.

Đó là vì linh thạch hạ phẩm pha tạp không lọt vào pháp nhãn của Liễu Tàn Dương.

Trong tiểu viện, hai tiểu đồng đang chăm sóc hoa cỏ, sau khi Liễu Tàn Dương đi về đã gọi bọn họ đến bên cạnh:

- Các ngươi đã ở bên cạnh ta một thời gian rồi, tuy thiên phú không thành, nhưng cũng có thể tu luyện một ít pháp thuật, hai quyển sách này các ngươi cầm lấy quan sát đi.

Liễu Tàn Dương đặt hai quyển công pháp lên mặt bàn.

- Tôn chủ, chúng ta không dám tham lam!

Ánh mắt hai tiểu đồng tỏa sáng, si ngốc nhìn qua công pháp trên mặt bàn, lại nói ra lời trái lương tâm.

- Cầm đi đi, một người một bản!

Liễu Tàn Dương vung tay lên, hai bộ Du Long Đại Pháp rơi vào trong ngực hai tiểu đồng.

Du Long Đại Pháp chính là một bộ công pháp do Liễu Tàn Dương nghiên cứu ra trong thời gian bị phong ấn ba ngàn năm, công pháp này khác với công pháp khác là có thể tự động vận hành, không cần linh lực dẫn đạo, công pháp này sẽ tự động chạy trong kinh mạch, tu vi sẽ tăng trưởng liên tục.

Trước mắt chỉ có Du Long Đại Pháp của Liễu Tàn Dương là chính tông, công pháp tặng cho hai tiểu đồng đã bỏ đi đặc tính thôn phệ.

Hai tiểu đồng nâng công pháp bái tạ.

Lúc này tiểu viện khôi phục trạng thái yên tĩnh.

Rầm rầm rầm

Tiếng đập cửa không hài hòa vang lên.

Không chờ tiểu đồng mở cửa, người bên ngoài không chờ được đã hô to:

- Bên trong có người không?

Cửa sân bị đạp vỡ nát.

- Tháng sau là đại thọ của Tàì Thần sư huynh, các ngươi phải mang nhiều lễ vật hiếu kính!

Người tới đứng ngoài cửa hô to.

Liễu Tàn Dương đứng dậy đi ra ngoài sân, hắn nhìn thấy trên cửa có bốn năm dấu giày, hai tiểu đồng hầu hạ Liễu Tàn Dương sợ hãi sắc mặt tái nhợt, người tới chưa đi xa, từ quần áo và trang sức là người nội viện, tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

- Thì ra bên trong có người sống, nói cho các ngươi biết một tiếng, đừng đi muộn, nếu không các ngươi sẽ không có quả ngon để ăn đâu.

Liễu Tàn Dương nhìn dấu chân trên cửa, mắt điếc tai ngơ không quan tâm lời đám người kia đang nói.

- Ai đáp?

Bốn đệ tử nội viện thấy Liễu Tàn Dương chất vấn, nhất thời nóng tính quát:

- Ta thấy ngươi không hiểu quy củ, vài ngày trước, Tài Thần sư huynh đã nói chiếu cố ngươi một chút, xem ra tiểu tử ngươi là người không biết điều.

Một tên đệ tử quay người đi đến trước mặt Liễu Tàn Dương, thần sắc đầy cao ngạo.

- Là ngươi đáp?

Liễu Tàn Dương hỏi.

Vài tên đệ tử thấy Liễu Tàn Dương nói chuyện mang theo tức giận, bọn họ tụ tập với nhau tạo thành trận pháp, cùng liên thủ đối địch.

- Ít nói nhảm, ta đến thông tri cho ngươi biết một tiếng, đập cửa nhà ngươi thì thế nào, lão tử còn đập vào mặt của ngươi đấy! Trúc Cơ sơ kỳ nho nhỏ mà thôi..

Tên đệ tử này giờ chân lên đập vào mặt Liễu Tàn Dương

Liễu Tàn Dương ra tay, hắn né qua một đập này, bàn tay giờ lên sinh ra hấp lực to lớn, lập tức chụp vào đỉnh đầu tên tu sĩ này.

- Đầu ngươi không dùng được, ta mang đi rửa cho sạch!

Liễu Tàn Dương nói xong, bàn tay giật mạnh, đầu của tên tu sĩ này bị kéo đứt, hắn không thể phát ra tiếng kêu thảm thiết nào khác.

Ba tên đệ tử khác không kịp phản ứng, Liễu Tàn Dương đã ra tay với bọn họ, lúc này trên mặt đất xuất hiện thêm ba đầu lâu.

Đó là cảm giác đau đớn khủng khiếp, máu tươi không ngừng chảy ra, bọn họ chỉ có cảnh giới Trúc Cơ, vẫn chưa thoát khỏi nhục thân trời buột.

Dưới Già Đan kỳ, Liễu Tàn Dương là tồn tại vô địch, hoàn toàn không quan hệ đến tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của hắn, kinh nghiệm chiến đấu mấy ngàn năm, lĩnh ngộ công pháp, pháp thuật và phi kiếm đã đạt đến mức khinh thường tu sĩ Trúc Cơ.

- Tài Thần, Tài Thần sư huynh sẽ không tha cho ngươi! Sẽ không!

Một tên đệ tử nhặt đầu của mình gắn lên người.

Nếu là phạm nhân bị tổn thương như thế đã sớm chết rồi, nhưng mấy tên đệ tử này vẫn hoạt động.

- Ta chờ hắn đấy, nhưng mà các ngươi lại không thể chờ hắn đến cứu được đâu!

Liễu Tàn Dương bắt lấy một tên đệ tử, Du Long Đại Pháp phát uy, tên đệ tử này khô héo, triệt để mất đi sinh cơ.

Ba tên đệ tử khác nhìn thấy tình huống này, cũng chẳng quan tâm uy hiếp, lập tức vận dụng phù chú bỏ trốn.

- Các ngươi không chạy được đâu!

Liễu Tàn Dương vung tay lên, hấp lực thật lớn kéo ba người bay ngược ra phía sau.

- Sư huynh tha mạng!

Ba người thấy Liễu Tàn Dương ra tay tàn nhẫn, căn bản không úy kỵ tu sĩ Kim Đan, bọn họ sợ vỡ mặt, bọn họ là đệ tử thế gia tu tiên, bình thường thích cáo mượn oai hùm, đã bao giờ trải qua tình cảnh nguy hiểm tính mạng?

- Tha mạng? Hiện tại mới cầu xin tha thứ? Muộn, thời điểm các ngươi đập cửa nhà ta, các ngươi nên nghĩ đến tình huống này, kiếp sau đừng có hung hăng càn quấy như thế!

Thi triển Du Long Đại Pháp, ba linh long tiến vào trong cơ thể ba tên tu sĩ Trúc Cơ, chúng không ngừng cắn nuốt linh lực và huyết nhục bọn họ, trong nháy mắt ba thi thể khô héo ngã xuống đất.

- Bốn phế vật.

Liều Tàn Dương bảo tiểu đồng thay cửa, lúc này quay trở về.

Bốn tên đệ tử nội môn đã chọc giận Liều Tàn Dương, hấn ra tay không có kị, mấy ngàn năm qua, Liều Tàn Dương giết tu sĩ chất đầy thành núi, cũng không quan tâm mấy con cá tạp này.

Nếu nói có phiền toái, chỉ sợ sẽ quấy nhiễu kế hoạch của hắn, nhưng mà Liều Tàn Dương không phải là người vì một chút tính toán mà nén giận, nhất là gặp đám tu sĩ gia tộc tu tiên không có đầu óc.

Hai tiểu đồng biết rõ Liều Tàn Dương lãnh khốc, nhưng bọn họ chưa bao giờ nghĩ tôn chủ vì một câu nói không hợp đã ra tay giết người, hơn nữa còn giết đệ tử nội môn, bọn họ không giống đệ tử ngoại môn, bởi vì mỗi người tiến vào nội môn đều có thiên phú tuyệt, được sư môn coi trọng, tôn chủ nói giết liền giết, có thể gặp hậu quả không tốt hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Đạp vào mặt (2)

Cứ như vậy, hai tiểu đồng sống trong sợ hãi suốt mười ngày, bốn đệ tử nội môn chết đi đã bị người nội viện mang đi, nhưng sau ngày đó ngoại viện vẫn sống yên bình lặng, dường như bốn tên đệ tử nội môn chết đi chỉ là bốn con sâu cái kiến mà thôi.

Mỗi ngày Liều Tàn Dương vẫn giảng bài như thường lệ, đi Kinh lâu trộm kinh sách.

Rốt cục một tháng sau, nội viện đã có xử phạt với Liều Tàn Dương... Sau tháng năm hắn sẽ theo tu sĩ Kim Đan ra ngoài lịch lãm, hoàn thành nhiệm vụ sư môn.

Nhiệm vụ cần tu sĩ Kim Đan hoàn thành, độ khó có thể nghĩ, một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ đi cùng, nhất định sẽ phải chết! Hai tiểu đồng nhận được tin tức này, bọn họ hoàn toàn không thừa nhận nổi.

Sau khi ngoại viện nhận được tin tức này, ánh mắt nhìn Liều Tàn Dương đã biến hóa, từ sợ hãi biến thành thương cảm, tiểu tử này xem như xong, đệ tử nội môn cũng dám giết, chắc chắn phải chết trong quá trình làm nhiệm vụ.

Nhưng bọn họ không nhìn thấy Liều Tàn Dương sợ hãi, dường như hắn không quan tâm đến sinh tử của mình.

- Sư thúc!

Liều Tàn Dương đi đến chánh điện, nghe thiếu niên được hắn trợ giúp kêu gọi.

- Có chuyện gì?

- Sư thúc, người cầm đi!

Thiếu niên này cẩn thận nhìn qua chung quanh, lặng lẽ kín đáo đưa cho Liều Tàn Dương một vòng ngọc tinh xảo, phù bảo sơ cấp? Loại bảo vật này là cực phẩm với tu sĩ Trúc Cơ, cho dù là tu sĩ Kim Đan tồn trữ càng nhiều càng tốt, không ngờ tiểu tử nghèo này lại có thứ tốt như vậy.

- Sư thúc, việc này vạn phần hung hiểm, có lẽ nó sẽ giúp đỡ sư thúc.

Liều Tàn Dương đánh giá thiếu niên, hắn rất thương thức người này, lúc vừa đến một nghèo hai trắng, bây giờ lại xuất ra một kiện phù bảo, hắn không phải là người có số mệnh mạnh mẽ, như vậy chỉ có một khả năng, có đệ tử gia tộc bị hắn giết, phù bảo này là hắn cướp được.

- Ngươi sai rồi.

Liều Tàn Dương nói ra.

- Sư thúc có ý gì?

Thiếu niên không hiểu.

- Tiền tài không để ra ngoài, ngươi hiểu không?

Thiếu niên lắc đầu.

- Vậy ta sẽ cho ngươi biết, hiện tại ta nên làm không phải cảm kích ngươi, mà là giết ngươi diệt khẩu.

Ánh mắt Liễu Tàn Dương lảng lẽ giống như muốn thôn phệ thiếu niên, một tay bóp cổ hắn nâng lên cao, sát khí lảng lẽ bộc phát dữ dội.

Thiếu niên ngây người, tuy bị bóp cổ, trong mắt của hắn lại mang theo hồi hận vô hạn.

Rốt cục Liễu Tàn Dương ném thiếu niên xuống đất, vòng ngọc bay vào túi thiếu niên.

- Hôm nay tâm tính của ta rất tốt, chẳng muốn giết ngươi, lúc nào tâm tính không tốt, sẽ bắt ngươi khai đao, đoạt bảo vật của ngươi!

Liễu Tàn Dương quay người đi, thiếu niên nằm trên mặt đất, hắn cảm nhận cảm giác đối mặt tử vong vừa rồi.

- Trọng Lâu cảm tạ sư tôn dạy bảo!

Rốt cuộc thiếu niên hiểu dụng ý của Liễu Tàn Dương, lập tức quỳ xuống, lễ bái bóng lưng Liễu Tàn Dương.

Lúc rời đi, khoe miệng Liễu Tàn Dương vẫn tươi cười, tiểu tử, ngươi quá non, vẫn còn thiếu kinh nghiệm, ta đã trải qua vô số lần bị người ta đâm đao sau lưng, cho dù là người thân cận với ngươi cũng có thể vì lợi ích mà trở mặt, con đường ngươi phải đi sau này còn rất dài.

Con đường tu hành của Liễu Tàn Dương trải qua rất nhiều gian khó, tuyệt đối không thể lộ bảo vật của mình ra ngoài, nếu không sẽ bị người ta nhớ thương, nhất là người bên cạnh.

Trọng Lâu quỳ trên mặt đất, tuy sư thúc không dùng miệng nói cho hắn biết, nhưng nên có tâm phòng bị người, hành động của sư thúc có ý nghĩa rõ ràng, nếu như sư thúc muốn giết mình, hắn cần gì nói nhiều với mình như thế? Trực tiếp giết chẳng phải xong sao, sư thúc dám giết cả đệ tử nội môn, hắn giết mình cũng không cần cố kỵ cái gì.

Màn đêm hàng lâm, Trọng Lâu là người sinh hoạt trong núi rừng, hắn đến từ ngọn núi lớn cách đây mười vạn dặm, phụ thân của hắn không trở về sau một chuyến đi săn, các thợ săn khác nhất được cung săn đỉnh đây máu.

Trọng Lâu cảm lấy cung sẵn, đuổi theo dã thú, hắn không ngừng tiến vào trong núi lớn.

Hắn mắt thấy gấu chó cuồng bạo bị tu tiên giả đánh chết, chỉ một kích tùy ý, thân thể con gấu chó ngã xuống, đó là lần đầu tiên Trọng Lâu ăn thịt gấu.

Một cây non sinh ra trong lòng hắn... Tu tiên, ta muốn tu tiên, ta không muốn sống trong hoàn cảnh đuổi theo săn giết dã thú, ta muốn chúng nó phải run rẩy dưới chân của ta.

Vô Lượng Môn tổ chức đại điển thu đồ đệ.

Ngọn núi kim loại cao sừng sững, leo lên đi, leo lên sẽ được tu tiên!

Trọng Lâu dùng cả tay và chân leo lên, hắn chỉ có một mục tiêu, đi lên đỉnh núi, bái làm môn hạ tiên nhân, tu thành thần thông, trở thành vương của vạn thú!

Giày rom đã nát, hắn vứt bỏ giày rom, chân hắn đầm máu, móng tay tróc ra, hắn dùng hàm răng cắn dây leo bò lên, hắn có mục tiêu, leo đỉnh, tu tiên!

Lúc hắn lên đỉnh núi đã không còn khí lực, ngược lại còn nằm trong vũng máu, nhưng mà hắn thành công, cánh cửa tu tiên mở rộng ra trước mặt hắn.

Liễu Tàn Dương đứng trong nội viện, ánh trăng chiếu xuống, bóng hắn kéo dài trên mặt đất.

Ngọn núi gào thét, ngoại viện lâm vào yên lặng, ngẫu nhiên có con cú mèo không ngừng kêu thê lương.

Liễu Tàn Dương bước ra khỏi cửa sân, hắn đi về hướng Kinh lâu, hắn có suy nghĩ, Kinh lâu ngoại viện hắn đã xem hết chín mươi tầng, cũng sắp kết thúc, trong khoảng thời gian này, kinh thư ở ngoại viện hắn đã sao chép hơn phân nửa, gần mười vạn công pháp cấp thấp, đủ loại điển tịch trên tầng đều bị hắn xem qua một lượt.

Hành trình ngoại viện chấm dứt, kế tiếp chính là nội viện, điển tịch ngoại viện đã phong phú như thế, điển tịch nội viện tồn kho sẽ phong phú đến mức nào?

Liễu Tàn Dương đi ra khỏi sân nhỏ, phát hiện một nữ đệ tử mặc sa y trắng đi về phía trước, thần thái không có thần trí, cánh tay buông lỏng, tóc xanh phủ đầy mặt.

Thần Không Thuật, nữ đệ tử ngoại viện này bị Thần Không Thuật khống chế tâm thần.

Liễu Tàn Dương dừng bước, nữ đệ tử này đi qua bên người Liễu Tàn Dương, gió nhẹ thổi đến, tóc xanh của nữ đệ tử bay lên, lộ ra gương mặt yêu kiều xinh đẹp.

Hai mắt nàng nhắm chặt, nhẹ cắn môi, nàng đang kháng cự Thần Không Thuật.

Lụa trắng, thân thể lung linh, dung mạo xinh đẹp, Liễu Tàn Dương nhớ tới Nguyệt Yêu, tuy bản tôn đang chiếu cố nàng, nhưng cảm giác nhớ nhung này chưa bao giờ biến mất, ngược lại càng ngày càng mạnh.

- Bàn tôn ah, ta và ngươi tuy đồng thể, nhưng vì sao ta lại xuất hiện tư tưởng độc lập? Rốt cuộc chúng ta là một người hay là hai người, hoặc nói cho đúng, ta là tâm ma sao?

Liễu Tàn Dương dừng bước lại, tuy ánh mắt nhìn qua thiếu nữ áo trắng, nhưng mà tư tưởng của hắn đã bay về Sa trấn cách đây trăm vạn dặm.

- Sư thúc! Cứu ta!

Tiếng kêu yếu ớt vang lên tức thì, Liễu Tàn Dương nhìn qua thiếu nữ, thấy nàng há miệng cầu xin giúp đỡ, rõ ràng nàng đã đột phá Thần Không Thuật, nhưng trong nháy mắt nàng lại bị Thần Không Thuật không chế thân hình.

Vu Môn Thần Không Thuật lại tồn tại trong Vô Lượng Môn, đệ nhất chính phái đúng là hữu giáo vô loại.

Liễu Tàn Dương đi đến, hắn vỗ một chưởng lên vai thiếu nữ, thần thức xoa đi Thần Không Thuật, giải cứu thiếu nữ thoát khỏi Thần Không Thuật không chế.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thần Không Thuật

- Sư thúc!

Sau khi thiếu nữ khôi phục thần trí, lập tức trốn sau lưng Liễu Tàn Dương, Liễu Tàn Dương ngửi được hương thơm nhẹ, Liễu Tàn Dương quay đầu, hắn phát hiện nữ đệ tử này có dung mạo khuynh quốc khuynh thành.

- Ta khuyên ngươi không nên chõ mõm vào việc của người khác.

Tiếng cảnh cáo từ trong sân truyền ra.

Liễu Tàn Dương nhìn qua cửa sân, nói:

- Ta không có ý nhúng tay, nhưng nữ đệ tử này đã xin giúp đỡ, ta lại không thể không hỏi, ta không cho phép vi phạm bản tâm của mình, bản tâm nói cho ta biết, nàng là người thiện lương, gặp được người vô tội, ta sẽ cứu nàng.

- Đừng tưởng rằng ngươi có thể đánh chết tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ thì có thể càn rỡ, đừng quên, sau tháng năm ngươi phải chấp hành nhiệm vụ sư môn! Nhiệm vụ phải chết không thể nghi ngờ!

Người trong tiểu viện nói:

- Nếu như ngươi chịu giao nàng cho ta, ta có thể giao thân thể của nàng cho ngươi chơi đùa vài ngày cuối cùng.

Nữ đệ tử nắm tay Liễu Tàn Dương, cầu xin:

- Sư thúc, cứu ta, mấy hảo hữu của ta không biết vì cái gì đi vào tiểu viện này, sau đó không còn ai đi ra.

Liễu Tàn Dương không trả lời, hắn đứng trước tiểu viện, tìm kiếm người đang thi pháp.

Pháp thuật phối hợp với Thần Không Thuật tên là Đoạt Âm Hấp Phách, vài ngàn năm trước Liễu Tàn Dương diệt một ma tông có tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn, môn hạ đệ tử đều tu hành công pháp nham hiểm này, hút nguyên âm thiếu nam thiếu nữ, nguyên dương tinh khí, tốc độ tu hành rất nhanh.

Loại công pháp này cực kỳ ác độc, thiếu nam thiếu nữ bị hút qua sẽ hóa thành khô lồi, thân thể cảnh giới Trúc Cơ có được thiên phú tốt bị bọn chúng bán cho tu sĩ đoạt xá, có được năng lực ẩn nấp rất mạnh.

Sau khi Liễu Tàn Dương diệt ma tông này, hắn không ngừng bị phục kích, tuy mỗi lần đều biến nguy thành an, nhưng dư nghiệt còn sót lại của ma tông này, Liễu Tàn Dương gặp phải sẽ diệt cho thống khoái.

- Nếu ngươi không định làm giao dịch này, như vậy đừng trách ta không lưu tình.

Cửa sau tiểu viện mở ra, một tên tu sĩ sắc mặt trắng bệch xuất hiện.

Vô Lượng Môn thật sự thu đủ hạng người, người quý đều có thể trà trộn vào, đệ tử ngoại viện bị giết tùy ý, Vô Lượng Môn cũng không hỏi qua, chết vài tu sĩ chỉ là râu ria.

- Cho chân thân của ngươi xuất hiện đi, thả khỏi lỗi ra làm được gì chứ?

Liễu Tàn Dương dùng linh thức tấn công, chém đứt liên hệ của khôi lỗi, tu sĩ sắc mặt trắng bệch ngã xuống, đây chỉ là thi thể mà thôi.

- Bỏ đi, ta sẽ buông tha nàng, ngươi mang theo nàng đi thôi.

Người trong tiểu viện nhận thua, giao phong thần thức vừa rồi, hắn dễ dàng sụp đổ, đã bị Liễu Tàn Dương chấn nhiếp, hắn biết khôi lỗi không có tác dụng với Liễu Tàn Dương, đối mặt địch thủ như thế, tránh đi là thượng sách.

- Ta là người làm việc theo chân lý trăm thảo trừ căn, nếu đã đắc tội với ngươi, như vậy không bằng..

Thân thể Liễu Tàn Dương lao vào trong tiểu viện, trong tiểu viện có một thiếu niên, ở bên cạnh hắn có sáu thi thể thiếu nữ, Liễu Tàn Dương tiến đến trước mặt hắn, giờ tay bóp cổ nhấc lên cao.

- Không bằng giết ngươi bớt lo!

Liễu Tàn Dương nói xong, bóp nát cổ tên tu sĩ này.

- Tuy ta biết ngươi không ở trong thân thể này, nhưng nếu hủy toàn bộ, ngươi sẽ không có đường trốn!

Liễu Tàn Dương vừa dứt lời, mắt một thi thể thiếu nữ lộ ra hung quang.

- Ngươi khinh người quá đáng! Ta không trêu chọc ngươi, vì sao cản đường ta?

- Không thể trả lời!

Thi thể thiếu nữ lùi lại, nhưng mà Liễu Tàn Dương vẫn đi đến gần.

- Kết thúc!

Liễu Tàn Dương dùng thần thức xâm nhập vào óc thiếu nữ, thần thức khống chế nữ thi kinh hãi, đang chuẩn bị thoát khỏi thân thể này, một tầng bình chương vô hình giam cầm thần thức của hắn.

- Vì sao đạo hữu làm thế?

Thần thức trao đổi với Liễu Tàn Dương.

- Muốn trách, cứ trách sư môn của ngươi!

Thần thức Liễu Tàn Dương nghiền ép, thần thức trong nữ thi bị tiêu diệt.

Phương pháp tu hành của ma tông rất quái dị, không tu thân thể, chỉ tu thần thức, có thể tùy ý khống chế một cỗ thân thể, chắc hẳn đệ tử ngoại viện Vô Lượng Môn gặp độc thủ của ma đầu này, sau đó ma đầu khống chế thân thể này tiến vào Vô Lượng Môn.

- Thật sự khó chơi!

Ma tông tu luyện thần thức, buông tha thân thể, Hấp Âm Đoạt Phách phối hợp Thần Khống Thuật quả nhiên vô cùng âm độc.

- Sư thúc!

Nữ đệ tử đi theo Liễu Tàn Dương vào trong tiểu viện.

- Trở về đi.

Liễu Tàn Dương rời đi, hắn không nhìn nữ đệ tử được mình cứu, cho dù nàng có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn.

- Sư thúc! Ta tên là Hồng Liên.

Nữ đệ tử hô to theo bóng lưng Liễu Tàn Dương, đối với nàng mà nói, đây là một đêm không yên tĩnh, nam nhân lạnh như băng lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong nội tâm nàng, tuy hắn nói lời lạnh lùng, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được trái tim ấm áp của hắn.

Thuở nhỏ sinh hoạt trong gia tộc, nàng được trưởng bối nâng như minh châu, đến Vô Lượng Môn, người theo đuổi nhiều như vẹt, nhưng nàng chưa bao giờ có cảm giác động tâm, đó là vì bối cảnh ưu việt.

Nhưng trái tim đang rộn ràng lại gặp nam nhân lãnh khốc trong đêm vắng...

Có lẽ nàng không động tâm với nam nhân lạnh như băng này, là động tâm trước lực lượng của hắn, nàng lúc trước không thể phản kháng lực lượng trong

tiểu viện, chính mình sợ tiểu viện này như sợ cộp.

Nhưng sau khi nàng được nam nhân có lực lượng cường đại này cứu giúp, hắn dễ dàng giải cứu nàng, hắn cảm thấy việc này không có ý nghĩa, nhưng đối với Hồng Liên mà nói, đây là lực lượng cường đại, lực lượng có thể bảo vệ nàng.

Một nữ nhân cần bà vai dựa vào, cho dù nàng là tu tiên giả.

Sau khi Liễu Tàn Dương rời đi, suy nghĩ dụng ý của ma tông, Vô Lượng Môn hoàn toàn không quan tâm đến việc này.

Trong môn phái khi dễ nhỏ yếu, phong trào cướp đoạt tài vật đã tràn lan khắp nơi, hiện tại lại có người ma tông trà trộn vào Vô Lượng Môn, chẳng lẽ tổ sư Vô Lượng Môn không phát giác hay sao? Hoặc là hắn cố ý bỏ mặc hành vi này?

Người ngoại viện chết cũng không hiếm thấy, thường cách một đoạn thời gian sẽ có một đám đệ tử ngoại viện biến mất, Vô Lượng Môn cũng không hỏi qua, những đệ tử này không được xem trọng.

Liễu Tàn Dương leo lên Kinh lâu sao chép kinh thư, hai đệ tử trông coi Kinh lâu đang ngáy ngủ.

Chỉ sợ một đóm lửa đốt cháy Kinh lâu cũng không có ai đi cứu hỏa. Trong nội tâm Liễu Tàn Dương sinh ra ý niệm tà ác.

Hắn sinh hoạt trong ngoại viện gần năm tháng, trong thời gian ngắn, Liễu Tàn Dương đã gắng gãi yếu lĩnh đoạt phá giai đoạn Trúc Cơ, Kim Đan cho các đệ tử, còn có phương pháp vận hành công pháp hấp thu linh lực, Liễu Tàn Dương nói rất rõ ràng, phần còn lại sẽ do bọn họ tự lĩnh ngộ.

Hậu sơn Vô Lượng Môn, trong một hang động.

Chủ trì đã thoái ẩn của Vân Cư Tự đang ngồi ở đây, trước mặt hắn là một bệ đá, trên đó có một cá gỗ.

- Vì sao ngươi không ra tay? Hắn đã phá phong, lúc này hắn tất diệt Vân Cư Tự của ta!

Sắc mặt lão hòa thượng dữ tợn, hắn cũng không phải hạng người lương thiện gì.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Yêu không thể quên

Lời của hắn quanh quẩn hang động.

- Ngươi lại ra tay thêm một lần!

Lão hòa thượng đứng lên, ánh mắt nhìn vào sâu trong hang động.

- Ta đã giúp ngươi ba lần, đủ rồi!

Một tiếng nói yếu ớt vang lên.

Lão hòa thượng Vân Cư Tự không cam lòng:

- Vậy ngươi cho ta một tấm linh phù! Ta triệt để phong ấn hắn.

Trong hang động không có đáp lại.

- Ngươi trở mặt nhìn hắn hủy diệt Vân Cư Tự do ngươi thành lập hay sao?

Lão hòa thượng tức giận quát lớn, hắn đã có cảnh giới Toái Anh sơ kỳ, nếu là tu sĩ Nguyên Anh đại thừa bình thường, hắn sẽ ra tay không có kỵ, nhưng mà người nó có được Hồng Liên Nghiệp Hỏa, đây là khắc tinh công pháp Phật môn, Hồng Liên đỉnh thể, nghiệp hỏa bắt diệt.

- Ngươi muốn ta chết sao? Thọ nguyên của ta đã hết, mỗi một lần ra tay đều tiêu hao tính mạng nguyên lực! Nếu như không phải vì mẫu thân của ngươi, ta đã sớm ném ngươi ra ngoài.

Giọng nói trong hang động vang lên, trong lời nói mang theo tức giận.

Hòa thượng Vân Cư Tự trầm mặc, hắn nâng bộ kinh thư, không nói thêm lời nào nữa, tên của quyển kinh hư là: Hóa Thần Quyết.

Hắn muốn đột phá đến Hóa Thần Kỳ, lúc đó hắn sẽ không sợ hãi Hồng Liên Nghiệp Hỏa, khi đó hắn có thể nghiền nát ma tinh kia, hoàn toàn không cố kỵ.

Ngoại viện luận võ diễn ra rất sôi động, chém giết tàn khốc, giẫm lên thi thể đối thủ tiến lên.

Luận võ tiến hành suốt mười ngày, đệ tử ngoại viện chết tổn thương hơn ngàn, cuối cùng chỉ có mười người thực lực mạnh nhất tấn cấp, người thông qua ngoại viện chém giết tiến vào nội môn đều là người có thực lực siêu quần, pháp thuật trác tuyệt, nghị lực kinh người, có thể nói từ ngoại viện tấn cấp nội môn, có lẽ không có thiên phú nhất trác tuyệt, nhưng nhất định là người tâm trí cứng cỏi.

Trên đường tiến về Kinh lâu, Liễu Tàn Dương nhìn thấy Trọng Lâu, thiếu niên này mang theo cánh tay bị thương chờ tại đó.

- Sư tôn.

Trọng Lâu tiến lên phía trước, hắn muốn quỳ lạy nhưng bị Liễu Tàn Dương đỡ lấy.

- Bối phận loạn, người đã tiến vào nội môn, chúng ta nên xưng hô sư huynh đệ, huống hồ, cho dù người không tiến vào nội môn, người cũng nên gọi ta là sư thúc, không phải là sư tôn.

Trọng Lâu ngoan cố lắc đầu:

- Dù sư tôn không nhận ta, trong lòng Trọng Lâu, ngài đã là sư tôn, Trọng Lâu chỉ nhận ngài là sư tôn.

- Đường của mình phải do mình đi!

Liễu Tàn Dương cất bước leo lên Kinh lâu.

Trong luận võ lần này giết ra một thớt hắc mã, thiếu niên tên Trọng Lâu quá quan trọng, tiến vào trước một trăm, rồi sau đó bị gặp cường địch đã đột phá Trúc Cơ, một đường hất vang chiến thắng trở về, giết vào top mười ngoại viện.

Nhưng mà Trọng Lâu biết rõ, thực lực của mình tăng lên rất nhanh, nguyên nhân thật lớn là được Liễu Tàn Dương trợ giúp, nếu trong Kinh lâu không được sư tôn chỉ điểm, sợ rằng khó tìm được công pháp thích hợp với mình.

- Sư tôn! Ta sẽ theo sát bước chân của người!

Trọng Lâu âm thầm hạ quyết tâm, hắn biết rõ thực lực Liễu Tàn Dương tuyệt đối mạnh mẽ, nếu không căn bản không có khả năng dùng tu vi Trúc Cơ sơ kỳ dễ dàng đánh chết Trúc Cơ trung kỳ, loại chuyện chém giết vượt cấp này, tâm tính cường giả không thể mô phỏng, trong thi đấu ngoại viện lần này, hắn hao hết át chủ bài mới đánh chết một tên tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, so với Liễu Tàn Dương, khác nhau một trời một vực, hắn thấy tận mắt nhìn thấy tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đứng trước mặt Liễu Tàn Dương không khác gì hải đồng, nói đánh là đánh, nói giết liền giết, căn bản không phí bao nhiêu khí lực.

- Còn một tầng cuối cùng.

Liễu Tàn Dương leo lên Kinh lâu, tháp cao chín mươi chín tầng, trước mắt chỉ còn một tầng cuối cùng, sau khi trộm xong Kinh lâu này, hắn không cần ở ngoại viện nữa.

Về phần đám đệ tử kia, sau khi mình rời đi không lâu sẽ biết được chỗ tốt của mình, về phần sau này nên đi như thế nào, Liễu Tàn Dương đã có kế hoạch.

Lung lạc nhân tâm không thể nóng lòng cầu thành, mà là căn cơ hội, mà bây giờ cơ hội chưa tới.

Hai đệ tử trông coi Kinh lâu mở rộng cửa cho Liễu Tàn Dương đi vào.

Liễu Tàn Dương đi vào tầng chín mươi chín, lúc này hắn không nhìn thấy diễn tịch nào, trong không gian to như thế chỉ đặt một bộ Tri Âm Tri Kỳ Đồ.

Ý cảnh?

Liễu Tàn Dương nhìn qua Tri Âm Tri Kỳ Đồ, đó là đỉnh núi với con suối cuộn cuộn, nước chảy từ trên cao xuống, khí thế bàng bạc, hủy diệt tất cả mọi thứ.

- Ý cảnh này không có gì!

Trong không gian to như thế không có kinh thư nào khác, Tri Âm Tri Kỳ Đồ này là pháp bảo của một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, có thể khiếp thần hồn, nếu có cơ duyên hiểu thấu đáo, có thể hiểu rõ cảm ngộ công pháp của tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Đối với những người khác mà nói, Tri Âm Tri Kỳ Đồ này không khác gì chí bảo, nhưng đối với Liễu Tàn Dương chỉ là gân gà, bởi vì bản tôn của hắn là tu sĩ Nguyên Anh đại thừa, ý cảnh hắn cảm ngộ hơn xa người chế tác Tri Âm Tri Kỳ Đồ.

Một ít đệ tử ngoại viện may mắn được Liễu Tàn Dương truyền thụ mấy tháng, tuy bọn họ cũng không rõ ràng, nhưng bọn họ đã được một tu sĩ Nguyên Anh đích thân dạy bảo.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Liễu Tàn Dương không giảng bài, một giảng sư mới nhận thức truyền thụ thay Liễu Tàn Dương, gian nan gấp đôi.

Mỗi ngày Liễu Tàn Dương đều ngắm hoa uống trà trong tiểu viện, dường như không quan tâm chuyện tu hành.

Ở xa xa có một nữ đệ tử tên Hồng Liên đáng gác, nhìn chăm chăm vào tòa tiểu viện này, mỗi ngày nàng đều đến đây, mong mỗi tiểu viện này mở cửa, sư thúc lãnh khốc đi ra ngoài.

Cảm tình đau khổ này tên là thâm mẫn, mượn các cơ khác nhau đến gần hần, đứng xa nhìn một lần, nhưng thời điểm hần xuất hiện lại không dám gặp trực tiếp, sẽ lảng tránh ra xa.

Mỗi khi đêm xuống, Hồng Liên đều rời đi trong dáng vẻ thất hồn lạc phách, dung nhan khuynh sắc khuynh thành mang theo thất lạc và bi thương.

Tia sáng mặt trời đầu tiên ngày thứ hai lộ dạng, nữ hài vẫn đứng dưới tàng cây nhìn vào tiểu viện đóng chặt cửa này

Một ngày lại một ngày.

Ba tháng qua đi, Hồng Liên đã dưỡng thành một tập quán, trừ giảng bài, thời gian khác nàng đều ở nơi đây, đứng nhìn từ xa, chờ mong nam nhân kia xuất hiện.

Mỗi ngày nàng đều đến, khát vọng càng ngày càng mạnh, đã từng, nàng chỉ ảo tưởng hần lãnh khốc, lực lượng của hần, hiện tại, thế giới nội tâm của nàng đã bị nam nhân lãnh khốc kia chiếm cứ.

Cảm giác này đã đạt đến mức khó hiểu, có đôi khi có thể làm nàng đỏ mặt tía tai.

Sáng sớm tháng thứ tư, nàng nhìn thấy cửa sân nhỏ mở ra, hai tiểu đồng đi ra ngoài quét dọn sân nhỏ, nàng si ngốc chờ đợi mấy tháng nhưng người nọ không hiện thân.

- Hần đi nội viện, không trở lại!

Tiểu đồng nói với Hồng Liên, tin tức này như sấm sét giữa trời quang, nàng không thể tiếp nhận nổi, nàng cảm thấy đau đớn, cảm giác đau tê tâm liệt phế từ sâu trong nội tâm.

- Hần đã đi!

Hồng Liên chỉ gặp mặt hần một lần, đó là một đêm giá lạnh, dung mạo của hần đã cô định trong đêm đó, gương mặt lạnh lùng, ăn nói lãnh khốc, ra tay tùy ý, hóa giải nguy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ta có một kiếm, tên Liệt Thiên (1)

Cũng trong đêm đó, ánh mắt hần nhìn nàng vô cùng tinh khiết, giống như một vũng nước trong có thể nhìn thấy đáy.

Bóng lưng hần rời đi rất cao lớn, hần dùng lạnh lùng che dấu nội tâm, hần che dấu tịch mịch.

Hồng Liên ngẩng đầu, trong ánh mắt mang theo ý chí chiến đấu hùng hục.

- Sư thúc! Chúng ta sẽ gặp nhau trong nội viện! Hồng Liên ta sẽ đứng trước mặt ngươi, lớn tiếng nói cho ngươi biết! Kiếp này không phải ngươi không gả đi!

Ban đầu đó là yêu đương thuần túy, là yêu đơn phương, cũng là yêu bền bỉ nhất, nóng bỏng nhất, loại yêu này có tên là thâm mẫn.

Hồng Liên đuổi theo bước chân Liễu Tàn Dương, ngoại viện tấn chức nội viện, cần phải giết ra trong thiên quân vạn mã, nhưng mà Hồng Liên không hề sợ hãi sẽ không lùi bước, bởi vì có người trong nội viện, tâm nàng đã theo hần tiến vào nội viện.

Liễu Tàn Dương lại đi tới Truyền Tống Trận đi vào bảy mươi hai phong.

Cảnh vật chuyển đổi, bảy mươi hai phong trong Vô Lượng Môn xuất hiện trước mặt, cho dù đã rời đi một năm nhưng không có chút biến hóa nào.

Hần rời khỏi nơi này đã một năm rồi.

Trong một năm qua, Liễu Tàn Dương sống rất khá, rất thoải mái, giảng bài là một chuyện nhẹ nhàng, tuy trong quá trình đó có vài huyền não không thoải mái, giết một ít thằng quỷ không may, nhưng tổng kết lại một năm qua sống rất vui vẻ, có một việc làm hân thỏa mãn nhất chính là mình đã trộm sạch Kinh lâu.

Kinh lâu nguy nga như ngọn núi, kinh thư công pháp bên trong nhiều vô số kể, Vô Lượng Môn tích lũy gần vạn năm lại bị trộm trong một năm.

Trong một năm qua, cảnh giới Liễu Tàn Dương cũng không tăng trưởng, hân vẫn là Trúc Cơ sơ kỳ, hân đang áp chế, đây là đặc điểm của Du Long Đại Pháp, bảo là chỗ thiếu hụt cũng không đủ, tuy Du Long Đại Pháp có thuộc tính hấp thu linh lực của người khác rất bá đạo, nhưng muốn loại bỏ tạp chất trong đó lại cần thời gian dài.

Lần này không bị Tài Thần gây khó dễ, bởi vì tên tu sĩ Tài Thần vào nửa năm trước đã chết trong động phủ hải ngoại rồi, ngay cả hải cốt cũng không còn.

Truyền Tống Trần thành lập trên đỉnh núi, trước mặt là bình đài thật lớn, trên mặt đất lát đá xanh, tại nơi này nếu biến thành diễn võ trường, có thể chứa được hơn vạn người.

Ánh mắt nhìn vào đạo quan cổ kính, mái ngói xanh phong cách cổ xưa, bức tường nhuộm màu rêu phong cổ kính.

Liễu Tàn Dương cất bước tiến về phía trước, đi vào nội viện bảy mươi hai phong.

Đột nhiên cánh cửa nội viện mở rộng ra, bảy tên đệ tử nội môn ngự kiếm bay đến, đằng đằng sát khí vây quanh Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương lui về phía sau một bước, tốc độ vận chuyển Du Long Đại Pháp nhanh hơn.

Bảy tên đệ tử nội môn này sớm có dự mưu, phân bảy phương vị, trực tiếp thúc dục phi kiếm, bảy đạo hàn quang bay tới tạo ra tiếng nổ mạnh kinh thiên.

Đây là lấy mạng! Liễu Tàn Dương phát giác sát tâm của bảy tên đệ tử này.

Liễu Tàn Dương không dám khinh thường, Du Long Đại Pháp phát uy, một đầu cự long gào thét bay ra đâm vào bảy thanh phi kiếm, lập tức chặt đứt liên hệ giữa phi kiếm với chủ nhân của chúng, Liễu Tàn Dương cúi người phóng đi giống như con báo săn, lập tức lao tới trước mặt một tên đệ tử nội môn, hân vút bỏ phù chú và pháp thuật, dùng phương thức công kích trực tiếp nhất.

Bảy tên đệ tử nội môn này không quen phong cách chiến đấu như vậy, bởi vì đệ tử nội môn chiến đấu với nhau đều so phi kiếm và phù chú uy lực lớn hay nhỏ, nhưng mà người này buông tha phù chú, sau khi đánh rơi phi kiếm đã lao tới, sát khí hung tợn ập thẳng vào mặt bọn họ.

Phương thức chiến đấu phụ thuộc vào lịch duyệt và kinh nghiệm, tuy phù chú có uy lực lớn nhưng nhược điểm là rất chậm, tuy phi kiếm mạnh nhưng Liễu Tàn Dương hiện tại còn chưa có phi kiếm tiện tay.

Bảy tên đệ tử nội môn thấy Liễu Tàn Dương lao đến trước mặt mình, căn bản không kịp lấy phù chú ra, tuy cảnh giới bọn họ đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng kém xa Liễu Tàn Dương thân kinh bách chiến.

- Các ngươi đã muốn chết! Ta sẽ thành toàn các ngươi!

Sát ý của Liễu Tàn Dương bành trướng, ánh mắt khát máu.

Đây là một trận chiến đấu bất ngờ, bảy tên đệ tử nội môn này chưa từng trải qua chém giết thảm thiết, đối mặt Liễu Tàn Dương tấn công bằng phong cách quái dị, bọn họ không biết cách ứng phó.

Huyết vụ bắn tung tóe, hai tay Liễu Tàn Dương đâm xuyên qua lồng ngực một tên đệ tử, hai tay của hân như móng vuốt chim ưng săn mồi, cắm thẳng vào tim phổi đối thủ.

- Ah!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng bên ngoài cửa nội môn.

Sáu tên đệ tử khác phát hiện tình hình không đúng, người này quá kinh khủng, sức chiến đấu vượt xa tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ bình thường.

Liễu Tàn Dương không cho bọn họ cơ hội bỏ chạy, bỗng nhiên hấp lực Du Long Đại Pháp bộc phát, linh lực tuôn ra kéo sáu tên đệ tử bỏ chạy trở về.

- Dừng tay!

Trong cửa nội môn có tiếng thét vang lên, một đạo hào quang bắn thẳng đến trước mặt Liễu Tàn Dương, lập tức chém đứt hấp lực từ Du Long Đại Pháp, sáu tên đệ tử lập tức chạy trốn tới nơi an toàn, sợ tới mức mồ hôi đầm đìa, bọn họ vừa mới đi dạo qua Quỷ Môn Quan một vòng.

Một tu sĩ đáng người lung linh xinh xắn xuất hiện trước mặt Liễu Tàn Dương, trợn mắt nhìn hân.

Hành động chém giết Liễu Tàn Dương do nàng làm chủ, nhiệm vụ sư môn này rất quan trọng với nàng, sư môn ban thưởng là thứ yếu, chủ yếu là gốc thâm tình kia, nàng bắt buộc phải có được nó, vốn nàng đã liên hệ với một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đại đi cùng, nhưng đột nhiên sư tôn an bài một tên tu sĩ

Trúc Cơ sơ kỳ tiến vào, chiếm dụng danh ngạch của tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

- Hôm nay, ngươi phải chết!

Tu sĩ Kim Đan đáng người nhỏ nhắn đã tuyên bố, nàng phải đánh chết Liễu Tàn Dương, nhường vị trí này lại, sư tôn tuyệt đối sẽ không so đo với mình chỉ vì một tên đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ, nói sau, lại nói sư tôn có ý định giết Liễu Tàn Dương trong nhiệm vụ sư môn, giết hắn tại nơi này xem như miễn tra tấn cho hắn.

Liễu Tàn Dương tỉnh táo nhìn tu sĩ Kim Đan trước mặt, tuy nàng mang mạng che mặt, nhưng mà Liễu Tàn Dương có thể cảm giác được nàng là nữ tu sĩ, thể chất của nàng âm hàn nhưng lại tu luyện công pháp chí cương chí dương.

- Tránh ra!

Đột nhiên Liễu Tàn Dương quát một tiếng:

- Nếu không, chết!

Liễu Tàn Dương nhìn qua tu sĩ Kim Đan này, hai mắt tỏa ra hào quang khiếp người.

Bỗng nhiên tu sĩ Kim Đan cảm giác sau lưng rét run, bản thân mình đang sợ hãi, mà đối tượng sợ hãi lại là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

- Ngươi muốn giết ta? Ngươi không biết ta lúc ở ngoại viện có thanh danh Sát Thần Kim Kiều hay sao? Ta là người từ ngoại viện giết vào nội viện.

Tu sĩ Kim Đan khôi phục tâm thần, xua tan bất an trong lòng.

Liễu Tàn Dương không quan tâm Kim Kiều nói gì, hần lập lại:

- Tránh ra!

Kim Kiều nhìn thấy uy hiếp của mình không ảnh hưởng đến tâm trí Liễu Tàn Dương, giang cánh tay ra, một ruy băng bắn ra ngoài như cầu vồng vạn trượng, lập tức bao phủ Liễu Tàn Dương vào bên trong, tuy Liễu Tàn Dương chỉ có cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng mà khí tức của hắn lại làm Kim Kiều cảm thấy sợ hãi, cho nên ý đồ nói thêm vài câu ảnh hưởng tâm trí Liễu Tàn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Ta có một kiếm, tên Liệt Thiên (2)

- Tránh ra!

Liễu Tàn Dương vung vẩy hai tay của mình, linh long phóng lên tận trời, khí thế bao phủ toàn thân Liễu Tàn Dương.

Trúc Cơ trung kỳ, Trúc Cơ hậu kỳ...

Kim Kiều phát hiện tu vi Liễu Tàn Dương đại tăng, nàng không dám khinh thường, cầm pháp bảo hình châm trong người ném ra ngoài.

Thần thức của Liễu Tàn Dương có cảm giác như bị kim đâm, ý thức suy tán loạn, linh long biến mất, Kim Kiều thấy pháp bảo kim châm có tác dụng, lập tức bắn phi kiếm ra lấy thủ cấp kẻ địch.

Đạo hào quang này không thể tránh khỏi tốc độ phi kiếm quá nhanh, mà cảnh giới Liễu Tàn Dương quá thấp, cho dù tu vi của hắn tăng lên Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng khó tránh khỏi thế công của Kim Đan.

Đỉnh!

Phi kiếm chém lên cổ Liễu Tàn Dương lại phát ra âm thanh kim loại, huyết nhục đã bị xé rách, máu tươi chảy xuống, nhưng thanh phi kiếm lại khảm lên cổ Liễu Tàn Dương. Kim Kiều khiếp sợ khi nhìn thấy cảnh này.

Liễu Tàn Dương cười dữ tợn như người điên, hần tiện tay gạt phi kiếm chém vào cổ mình xuống, lập tức xóa ý thức của Kim Kiều trên phi kiếm.

Xương cốt trên người hắn không phải phạm cốt như các tu sĩ khác, mà là Sa tinh cốt, xương cốt của hắn có thể so sánh với pháp bảo.

Kim Kiều phát giác mình mất đi quyền điều khiển phi kiếm, điều này sao có thể? Một tu sĩ Trúc Cơ có thể ngăn một kích trí mạng của mình? Còn cường đạo phi kiếm?

Liễu Tàn Dương cầm phi kiếm của Kim Kiều, nâng lên từ từ giống như nó nặng ngàn cân.

Tâm thần của nàng sinh ra cảm giác nguy hiểm trí mạng trước nay chưa từng xuất hiện, Kim Kiều lập tức sợ hãi một kiếm này.

- Làm sao có thể! Hẳn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ mà thôi! Chỉ là tu sĩ Trúc Cơ!

Kim Kiều áp chế sợ hãi trong đáy lòng.

- Ta có một kiếm, tên Liệt Thiên!

Rốt cuộc Liễu Tàn Dương cũng nâng kiếm lên, thanh kiếm bắn ra kiếm khí vạn trượng, một thanh kiếm hóa thành hai thanh, bốn thanh, mười sáu thanh...

- Ah...

Kim Kiều bị ngàn vạn phi kiếm chấn nhiếp, ngàn vạn phi kiếm sinh ra hung uy cực kỳ khủng bố.

Đình đình đình! Kim Kiều liều mạng kêu gọi phi kiếm trở về, không ngừng lui ra phía sau.

Đình đình đình đình!

Toàn thân Kim Kiều đổ mồ hôi lạnh ướt đầm quần áo, nhưng mà phi kiếm vô tận không biến mất.

- Sư huynh cứu ta!

Kim Kiều hét to lên.

Đột nhiên một bàn tay lớn xuất hiện, phi kiếm đánh thẳng vào bàn tay to như núi kia.

Kim Kiều ngã ngồi dưới đất, không ngừng há miệng thở dốc, vừa rồi nàng cảm thấy tử vong ở rất gần mình, nếu như sư huynh đến chậm một bước, chỉ sợ nàng đã biến thành thi thể.

Liễu Tàn Dương khôi phục tu vi, một kích Liệt Thiên đã tiêu hao toàn bộ linh lực trong người hắn.

Một kích Liệt Thiên này là kiếm kỹ của riêng hắn, nhìn qua không khác gì đang nâng kiếm, nhưng mà trong quá trình nâng kiếm lại ngưng tụ mấy trăm đạo kiếm khí, ngưng tụ tới cực điểm mới phóng thích ra, mấy trăm đạo kiếm khí của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bộc phát cùng một lúc, cho dù là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ cũng khó ngăn cản được.

- Kiếm tu tuyệt thế!

Bàn tay kia biến mất, một tu sĩ thân thể cao lớn xuất hiện trước mặt Liễu Tàn Dương, chính là tu sĩ Kim Đan khảo thí ảo cảnh lúc nhập môn.

- Ta từng gặp qua ngươi, kiếm thuật của ngươi rất tinh diệu, không thể ngờ lại diệu dụng đến mức này, hôm nay ta xem như mở rộng tầm mắt, vào đi thôi, từ hôm nay trở đi, không có người nào dám ngăn cản đường của ngươi.

Tu sĩ cao lớn nhường đường cho Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương kéo kiếm đi vào, hắn đi từng bước lưu từng vết máu khi tiến vào Vô Lượng Môn, hắn quay đầu nhìn Kim Kiều rồi nói một câu.

- Phi kiếm, ta sẽ không trả lại!

Kim Kiều há miệng nhưng không nói nên lời, đường đường tu sĩ Kim Đan lại sợ một tu sĩ Trúc Cơ, đây là chuyện hoang đường cỡ nào.

Sáu đệ tử nội môn bên cạnh, Liễu Tàn Dương cũng không nhìn bọn họ thêm lần nào, nhưng mà toàn thân mấy đệ tử này như nhũn ra, nếu không phải có sư huynh sư tỷ ở bên người, bọn họ đã sớm chạy trốn.

Liễu Tàn Dương tiến vào trong Vô Lượng Môn, cánh cửa đóng lại!

Kim Kiều đứng dậy, lòng còn sợ hãi:

- Sư huynh, tiểu tử này quá mạnh mẽ, ta chưa từng gặp qua đối thủ hung hãn như thế, tâm trí, nắm bắt chiến cơ, tàn nhẫn, ta không bằng hắn.

Tu sĩ thân hình cao lớn nhìn Kim Kiều nói:

- Ta dám khẳng định, hắn bị hoán cốt, nếu như ta không có đoán sai, hẳn là vật thí nghiệm của ma môn, là binh khí chiến đấu hình người.

- Binh khí hình người?

- Đúng vậy, nếu không phải binh khí hình người, tại sao thân thể của hắn có thể ngăn cản phi kiếm? Theo ta thấy không quá ngàn năm, hắn sẽ hóa thành thần binh lợi khí, thần trí mất đi, đây là vận mệnh của hắn.

Tu sĩ thân hình cao lớn khiến thức rất rộng, ứng khẩu tìm một thân phận phù hợp cho Liễu Tàn Dương.

Trên cổ Liễu Tàn Dương còn lưu vết sẹo thật lớn, tuy hắn vô cùng đau đớn nhưng miệng vết thương đang từ từ khép lại.

- Kim Kiều? Mỗi thù hôm nay, ngày sau ta sẽ báo!

Liễu Tàn Dương tìm được tiểu viện của mình, hắn đi vào, sau khi bố trí xong trận pháp, hắn ngã xuống đất mê man, trận chiến vừa rồi hắn đau đớn và thấm nhất, sau khi cố hết sức đấu một trận, cảnh giới Trúc Cơ thật sự không có biện pháp đối phó tu sĩ Kim Đan! Cho dù hắn có được ý thức chiến đấu phong phú và lịch duyệt phi phạm.

Ngày thứ ba, Liễu Tàn Dương chậm rãi mở mắt ra, vết thương trên cổ biến mất, linh lực khôi phục bảy thành.

Hắn nhớ lại chiến đấu vài ngày trước nếu không phải mình có được Sa tinh cốt, hắn đã chết ngay lúc ban đầu.

Tốc độ tu luyện của mình không chậm, nhưng mà còn chưa đủ! Chính mình lúc nào mới đạt đến tình trạng của bản tôn? Lực lượng, ta cần lực lượng!

Liễu Tàn Dương hung hãn đã chấn nhiếp một ít đệ tử, trừ hắn, không có đệ tử nào vừa vào nội môn đã hung hãn như thế, dùng cảnh giới Trúc Cơ lực kháng tu sĩ Kim Đan.

Liễu Tàn Dương vượt cổ, ba ngày trước phi kiếm đánh úp, bản thân hắn không có sức chống cự, chỉ có thể dựa vào thân thể ngăn cản, nếu không phải xương cốt của mình phi phạm, chắc chắn đầu rơi xuống đất.

Hắn đã đột phá cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng tạp chất trong linh lực vẫn chưa bị tinh luyện hoàn toàn, lúc vận hành công pháp sẽ sinh ra đau đớn trong lồng ngực, hắn cần phải áp chế cảnh giới, triệt để loại bỏ tạp chất trong linh lực mới tấn cấp, nhưng bị tu sĩ Kim Đan uy hiếp, hắn không thể không tấn cấp sớm.

Kim Kiều! Trong mắt Liễu Tàn Dương bắn ra ngọn lửa báo thù, mỗi thù hôm nay, ngày sau tất báo.

Ta cần lực lượng, lực lượng càng cường đại hơn, Liễu Tàn Dương nhìn phi kiếm trước mặt, thanh phi kiếm này suýt nữa giết ta...

Nếu như ta biến mất, như vậy có phải ta... Đã chết?

Nếu như ta chết, bản tôn sẽ làm sao? Lại sáng tạo ra một phân thân khác sao? Liễu Tàn Dương nghĩ tới đây không rét mà run, chẳng lẽ sự tồn tại của ta chỉ là công cụ hay sao?

- Rốt cuộc ta là ai? Chẳng lẽ ta chỉ là một hóa thân! Chẳng lẽ chỉ là một đám ý thức của bản tôn phân ra!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nhiệm vụ sư môn

Liễu Tàn Dương nghĩ đến các khả năng có thể tồn tại, nếu ý kiến giữa mình và bản tôn không hợp, vậy phải làm sao?

- Không phải như vậy, chuyện này không có khả năng xảy ra!

Liễu Tàn Dương tự an ủi bản thân mình.

Nhưng nếu bản tôn muốn thay đổi mình thì sao? Mặc kệ không quan tâm sinh tử?

Mình không phải tu sĩ Nguyên Anh đại thừa, cho dù có kinh nghiệm của bản tôn, nhưng mình không phải bản tôn, chính mình chỉ là tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ mà thôi.

Bản tôn có được tu vi Nguyên Anh đại thừa, nhưng mình không có!

Nếu mình chết không biết có hậu quả gì, bản tôn lại tạo ra một thân thể, đó có còn là mình hay không?

Không thể, không được dựa vào lực lượng bản tôn, tuy ta và bản tôn là một phân thành hai, nhưng ta là ta, bản tôn là bản tôn, hắn không cách nào điều khiển ta.

Liễu Tàn Dương loại bỏ các tạp niệm trong nội tâm, toàn tâm toàn ý luyện hóa phi kiếm trong tay.

Hắn đoạt phi kiếm từ Kim Kiều, phi kiếm của tu sĩ Kim Đan chỉ là râu ria với bản tôn, hắn đánh chết quá nhiều tu sĩ Kim Đan, cất chứa cực kỳ phong phú, nhưng thanh phi kiếm này có ý nghĩa phi phàm với hắn, bởi vì đây là phi kiếm duy nhất có thể thừa nhận uy lực kiếm kỹ Liệt Thiên.

Liễu Tàn Dương tế luyện phi kiếm, xây dựng lại trận pháp trên phi kiếm.

Trong một động phủ khác, Kim Kiều mở mắt ra!

- Hắn luyện hóa phi kiếm của ta.

Kim Kiều phun một ngụm máu tươi, thần thức nàng khắc lên phi kiếm đã biến mất triệt để.

Vào hai trăm năm trước, nàng đã từng cầu xin sư tôn rèn cho mình, trải qua hơn trăm năm ân cần săn sóc đã xuất hiện kiếm linh, tuy nó đang ở trạng thái ngủ say, nhưng mà Kim Kiều tin tưởng, không quá trăm năm kiếm linh sẽ thức giấc, đến lúc đó uy lực của phi kiếm sẽ bạo tăng, được xếp vào hàng linh khí.

- Tốt, ngươi chờ, trong nhiệm vụ sư môn lần này, ta tất sẽ cho ngươi chết không chỗ chôn.

Sắc mặt Kim Kiều âm trầm, nàng hận Liễu Tàn Dương hơn cả lúc trước, hiện tại, cho dù thế nào cũng phải giết hắn, mối thù đoạt bảo không đội trời chung.

Trật tự trong Vô Lượng Môn càng ngày càng hỗn loạn, Vô Lượng Môn hoàn toàn không quan tâm đệ tử nội môn tranh đấu với nhau.

Liễu Tàn Dương âm thầm suy nghĩ tình cảnh của mình, chỉ sợ thập phần không ổn ah, khắp nơi đều là địch nhân.

Tế luyện phi kiếm hoàn tất, bị Liễu Tàn Dương đeo sau lưng, nguy cơ lần này đã giúp hắn nhìn ra một thực tế, chính là, mình là Liễu Tàn Dương không giả, nhưng mình không có tu vi Nguyên Anh đại thừa.

Cho dù ta tồn tại với trạng thái gì, ta vẫn là Liễu Tàn Dương, bản tôn, ta không biết ngươi có tâm tính gì, nhưng mà ta tuyệt đối không ủng hộ kết luận bản thân mình chỉ là phân thân.

Vận hành Du Long Đại Pháp, loại trừ tạp chất trong người, mặc dù mình đã tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng mà cảnh giới không ổn, cần phải củng cố mới được.

Nửa tháng sau, Liễu Tàn Dương rời khỏi tiểu viện, hắn mặc Phi Ngư đạo bào, lưng công bái quái kiếm, lúc này hắn mang khí chất hoàn toàn khác đối diện với tương lai.

Hung uy của Liễu Tàn Dương chấn nhiếp ngọn núi bảy mươi hai, tuy tu vi Kim Kiều cũng không phải cao nhất, nhưng có thể dùng cảnh giới Trúc Cơ đối kháng tu sĩ Kim Đan, đây là hành động người bình thường không thể làm được, có thể nói hắn có sức chiến đấu nghịch thiên.

Phong chủ ngọn núi bảy mươi hai đang bế quan tu hành, người quản lý sơn môn là đại đệ tử Lôi Hồ, Lôi Hồ có thân thể cao lớn là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, hắn tu luyện Vân chương của mình biến ảo tự do.

Là hắn cứu Kim Kiều khỏi chết dưới kiếm của Liễu Tàn Dương.

Rất nhiều đệ tử Kim Đan đã ra ngoài du lịch, tìm kiếm cơ duyên, các tu sĩ Kim Đan còn lại chỉ hơn hai mươi người, tu sĩ Trúc Cơ lại có đến mấy trăm.

Hàng năm đều có tu sĩ Kim Đan đi ra ngoài mất đi tin tức, chắc là lật thuyền trong mương, không biết chết ở đâu.

Liễu Tàn Dương đi vào chánh điện, Lôi Hồ đã chờ sẵn ở đó.

- Thương thế của ngươi đã hoàn toàn khôi phục, không tệ, đến đây, nhìn nhiệm vụ sơn môn ngươi sắp đối mặt, đây là trừng phạt của sư tôn vì tội tàn sát đồng môn của ngươi, nếu như ngươi còn sống trở về, ngươi sẽ là đệ tử nội viện ngọn núi bảy mươi hai của Vô Lượng Môn một cách chân chính.

Lôi Hồ mở tấm bản đồ ra, tiện tay vẽ một đường, nói:

- Năm nay nơi này có sâm tinh qua lại, tính toán thời gian, nửa tháng sau đệ tử ngọn núi thứ bảy mươi hai sẽ đi đến đây.

- Chẳng lẽ còn có đệ tử nội môn khác?

- Đúng vậy, nhiệm vụ này do đệ tử ngọn núi thứ nhất chọn trước, bảy ngày sau đệ tử ngọn núi thứ hai trình diện, nếu như không thể hoàn thành nhiệm vụ sư môn này, nhiệm vụ sẽ tuần hoàn kéo dài tiếp. Nhưng mà thời gian hoàn thành nhiệm vụ sư môn là ba tháng, ba tháng sau sẽ mất đi tư cách làm nhiệm vụ sư môn, hoàn thành nhiệm vụ quá thời gian quy định cũng không thể nhận được ban thưởng.

Liễu Tàn Dương hơi cau mày.

- Có lẽ bản thân mình sắp đối mặt với tu sĩ Kim Đan, hơn nữa còn là vài người.

Dựa theo tình huống trước mắt Vô Lượng Môn, sợ rằng tình hình đồng môn đánh giết nhau cũng không ít.

- Tranh đoạt sâm tinh sao? Bất tinh linh cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Liễu Tàn Dương nghĩ thầm.

Trong sách có rất nhiều miêu tả về sâm tinh, nhưng chúng rất đơn sơ, sâm tinh chính là linh vật do thiên địa thai nghén mà thành, cũng là miêu tả thường thấy nhất.

Liễu Tàn Dương hiểu rõ về sâm tinh, sâm tinh chỉ là sơn sâm bình thường hấp thu nhật nguyệt tinh hoa trong thời gian mấy ngàn năm biến thành tinh quái có thần trí.

Sâm tinh này rất thâm, chẳng những tu sĩ nhân loại muốn bắt nó, các tinh quái khác cũng muốn bắt nó làm thức ăn.

Cũng chính bởi vì sinh hoạt trong hoàn cảnh vô cùng hung hiểm, chúng luyện ra bản lĩnh chạy trốn rất tuyệt diệu.

- Nhớ kỹ, việc này hung hiểm, người không cần hoàn thành nhiệm vụ sư môn, chỉ cần có thể giữ được tánh mạng là tốt nhất.

Lôi Hồ mở miệng chỉ điểm một phen, hắn vẫn xem trọng Liễu Tàn Dương, bởi vì trong mắt hắn, Liễu Tàn Dương là bình khí hình người, ngày sau sẽ biến thành thần binh lợi khí.

Xoát xoát xoát!

Có vài thân ảnh từ trên không trung hạ xuống, là ba tu sĩ Kim Đan sơ kỳ.

- Sư huynh, đây là tiểu sư đệ đã thương Kim Kiều sao, không tệ, căn cốt rất hiếm thấy.

Một tên tu sĩ mắt ưng nhìn chăm chăm vào Liễu Tàn Dương, ánh mắt của hắn không khác gì dò xét bảo vật hiếm lạ.

Hai người khác cũng quan sát Liễu Tàn Dương, ánh mắt không thân thiện, ban thường nhiệm vụ sư môn lần này rất tốt, hơn nữa sâm tinh lại là đại bổ vật, bọn họ vốn có tu sĩ Kim Đan hậu kỳ tham gia vào, nhưng mà sư phụ đột nhiên an bài một tên đệ tử Trúc Cơ tiến vào, cho nên xác suất thành công của nhiệm vụ lần này giảm xuống rất lớn.

Nhiệm vụ sư môn có hạn chế, nhiệm vụ này chỉ có năm người tham gia, nhiều ra một người sẽ ít đi một phần ban thưởng.

Rốt cục một thân ảnh nhỏ nhắn lung linh xuất hiện trước cửa, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Liễu Tàn Dương, bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi như muốn ăn tươi nuốt sống Liễu Tàn Dương ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Người khiêu khích, giết!

- Sư muội đến!

Ánh mắt tu sĩ mắt ưng nhìn qua, hắn tiến lên ôm eo Kim Kiều, không ngờ hai người này là đạo lữ của nhau.

- Trả phi kiếm cho ta!

Kim Kiều cả giận nói.

Lôi Hồ cau mày nói:

- Sư môn trọng địa cấm huyền náo lớn, có ân oán gì cứ giải quyết trong lúc làm nhiệm vụ.

Kim Kiều nghe Lôi Hồ nhắc nhở, cũng không dám lên tiếng, đôi mắt đầy hung ác nhìn thẳng vào Liễu Tàn Dương.

- Trong vòng nửa tháng, nếu không hoàn thành nhiệm vụ sư môn, ta sẽ triệu tập các người, hiện tại các người thương thảo chiến thuật đi.

Lôi Hồ vung tay đuổi năm người ra khỏi đại điện.

Vừa rồi có Lôi Hồ áp chế, bốn người Kim Kiều cũng không gây khó dễ Liễu Tàn Dương, nhưng mà hiện tại...

Liễu Tàn Dương đi ra khỏi chánh điện quay về tiểu viện của mình, tên nam tử mất ung ngăn cản đường Liễu Tàn Dương đi:

- Tiểu sư đệ, người khác đều gọi ta là Ứng đạo nhân, sổ sách người đã thương Kim Kiều sư muội sẽ tính toán sau, hiện tại người phải trả phí kiểm cho nàng.

Ứng đạo nhân nói xong, Kim Kiều đã âm thầm xiết chặt pháp bảo hình châm, nàng hận không thể lập tức chém giết Liễu Tàn Dương đoạt phí kiểm của mình trở về.

Liễu Tàn Dương nhìn Ứng đạo nhân, hắn đi sang một bên, lúc này Ứng đạo nhân lại cản đường, không cho Liễu Tàn Dương rời đi.

- Người muốn chết phải không?

Liễu Tàn Dương ngẩng đầu, ánh mắt đầy sát khí nhìn chăm chăm vào Ứng đạo nhân.

Câu hỏi rất tùy ý, hắn hoàn toàn không đặt tu vi Kim Đan của Ứng đạo nhân vào mắt.

Ứng đạo nhân cười ha ha, hắn nghe được câu nói đáng cười nhất trên đời, một tiểu tu sĩ Trúc Cơ lại dám uy hiếp tu sĩ Kim Đan trung kỳ, nếu câu nói này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ là câu chuyện cười lớn nhất thế gian.

Cảm giác này không khác gì con kiến cản đường con voi, mà con kiến vẫn vẫn đứng trước mặt con voi quát tháo:

- Tiểu tử, tránh ra, nếu không ta sẽ giẫm chết ngươi.

Hai tên tu sĩ Kim Đan sau lưng Ứng đạo nhân vô cùng tức giận tính cách cuồng vọng của Liễu Tàn Dương.

- Sư huynh, người phí lời với tiểu tử này làm cái gì, chờ rời khỏi sơn môn, Long Nhất ta sẽ bóp chết hắn.

- Đại ca, người không cần đối phó loại côn trùng này làm gì, Long Ngũ ta sẽ kết liễu hắn.

Ứng đạo nhân khoát tay chặn lại:

- Không cần huynh đệ các người, đến lúc đó ta rất muốn nhìn vốn liếng cuồng vọng của hắn là gì, sư muội, là kiếm pháp của hắn đã thương người sao?

Kim Kiều đi tới, sắc mặt nóng lên, nói:

- Kiếm pháp của tiểu tử này rất quái lạ, hơn nữa gần cốt hắn không tầm thường, nghe đại sư huynh nói, hắn là bình khí hình người được ma tông đào tạo.

Đôi mắt Ứng đạo nhân tỏa sáng khi nghe mấy chữ bình khí hình người, nói:

- Chính là thân khô lồi, nhìn không ra, tiểu tử này đáng giá như thế, sau khi rời khỏi sơn môn, chúng ta quát thần hồn của hắn, luyện hóa thân thể, bán qua tay cũng có thể thu được mười khối linh thạch thượng phẩm đấy.

Liễu Tàn Dương trong mắt của bọn chúng chỉ là mười khối linh thạch thượng phẩm mà thôi.

Bốn người đã xem Liễu Tàn Dương thành chiến lợi phẩm, bọn chúng cho rằng, dù kiếm thuật của Liễu Tàn Dương tinh diệu hơn nữa cũng không thể đối kháng bốn tu sĩ Kim Đan liên thủ, Liễu Tàn Dương quay đầu nhìn qua phía chánh điện, có lẽ Lôi Hồ nghe thấy mấy lời này rất rõ ràng, nhưng mà hắn không có ý đi ra áp chế, cũng nói rõ hắn buông tha cho mình.

Như vậy...

Liễu Tàn Dương nhìn bốn người Ứng đạo nhân, Vô Lượng Môn không thêm quân thúc bọn họ, cũng không quan tâm sự sống chết của bọn họ khi ở bên ngoài.

Ứng đạo nhân thấy ánh mắt lạnh như băng của Liễu Tàn Dương nhìn qua mình thì cảm thấy bức bối, đây là ánh mắt hắn rất sợ hãi, bởi vì chỉ có sư tôn mới có ánh mắt như thế.

- Tiểu tử, nếu người hiện tại cầu xin tha thứ và trả phí kiểm trở về, ta có thể thả người sống sót quay về.

Ứng đạo nhân mở miệng lần nữa.

- Không cần, các người sẽ không còn sống quay về đâu.

Liễu Tàn Dương rất tự tin khi nói câu này, nhưng bốn người kia cảm thấy rất chói tai, bởi vì ý gây hấn rất rõ ràng, chính là nói cho bọn họ biết, trong nhiệm vụ sư môn lần này, gia hỏa Trúc Cơ Kỳ muốn chém giết bốn tu sĩ Kim Đan bọn họ.

Long Ngũ tức giận dữ dội, hắn muốn lập tức ra tay đánh chết kẻ cuồng vọng này, nhưng lại bị Ứng đạo nhân ngăn cản.

- Cứ để hắn đi!

Ứng đạo nhân tránh đường, cũng ngăn cản Long Ngũ định ra tay.

- Sư huynh!

Long Ngũ hô.

- Ta muốn xem hắn có bản lĩnh gì mà cuồng vọng như thế!

Ứng đạo nhân vung tay áo rời đi, Kim Kiều theo sát phía sau.

Long Ngũ hung ác nhìn chăm chăm vào Liễu Tàn Dương, quát:

- Tiểu tử, mười lăm ngày sau là ngày giỗ của ngươi!

Liễu Tàn Dương mặc kệ Long Ngũ kêu gào, hắn đi về tiểu viện của mình, Long Ngũ thấy Liễu Tàn Dương làm như không thấy mình, hắn nổi trận lôi đình, nhưng lại không dám ra tay ở nơi đây.

Liễu Tàn Dương vừa quay về tiểu viện của mình, hai mắt trừng trừng, bàn tay nổi gân xanh.

- Các ngươi muốn giết ta, ta cũng muốn giết các ngươi.

Hắn lấy phù chú mình chuẩn bị ra, nơi này có hơn vạn tấm phù chú, hắn chế tác khi nhàn hạ ở ngoại viện.

Liễu Tàn Dương lấy những lá bùa trống trong túi trữ vật ra ngoài, tay hắn vận dụng linh lực vẽ đồ án khắc lên phù chú, tu sĩ bình thường chế tác phù chú cần linh bút, linh lực mặc thủy, hai thứ này quá trọng yếu, bởi vì khi chế tác linh phù không được sai sót, phù bút và linh lực mặc thủy sẽ phụ trợ tu sĩ hoàn thành quá trình này.

Nhưng Liễu Tàn Dương đã không cần phù bút và linh lực mặc thủy phụ trợ cho mình.

Liễu Tàn Dương toàn tâm vui đùa chế tác phù chú, lúc này đây hắn muốn chế tác phù chú cấp nỗ liên hoàn, là loại có thể xuyên chuỗi nhiều phù chú vào nhau, lập tức bộc phát uy lực sánh ngang một kích toàn lực của tu sĩ Kim Đan.

- Một tấm không nỗ chết các ngươi, ta cấp nỗ một trăm tấm, một trăm tấm không nỗ chết các ngươi, ta sẽ cấp nỗ hơn vạn tấm!

Ánh mắt Liễu Tàn Dương biến thành điên cuồng.

Một vạn tấm phù chú cùng bộc phát sẽ hoàn toàn khác với nỗ lần lượt, đó là xuyên phù chú thành chuỗi sau đó đồng thời bộc phát.

Ba tấm Hòa Phù Thuật kết hợp Tụ Linh Phù, xuyên chuỗi thành Bạo Hòa Phù, tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ; ba tấm Bạo Hòa Phù kết hợp Tụ Linh Thuật xuyên chuỗi thành Liệt Diễm Phù, tương đương với một kích toàn lực của Trúc Cơ hậu kỳ; chín mươi chín tấm Liệt Hòa Phù xuyên chuỗi với nhau sẽ tạo thành Địa Ngục Hòa Phù, tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Kim Đan sơ kỳ; ba tấm Địa Ngục Hòa Phù kết hợp với Băng Liệt Phù, xuyên chuỗi thành Hỏa Sơn Bạo Phát Phù, uy lực tương đương một kích toàn lực của Kim Đan trung kỳ.

Xuyên chuỗi phù chú cùng một chỗ, tổ hợp thành Phù Chú Trận phi thường gian nan, cho dù là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cũng không dám thử.

Nhưng Liễu Tàn Dương hoàn thành quá trình xuyên chuỗi phù chú vào nhau lại không thất bại lần nào.

Màn đêm buông xuống, Liễu Tàn Dương đã thu thập tất cả phù chú.

- Không ngờ có lúc ngươi gặp phải nguy cơ không thể giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngọn lửa tức giận (1)

Đột nhiên một giọng nói vang lên trong đầu Liễu Tàn Dương, đây là giọng nói của bản tôn.

- Ngươi muốn làm cái gì?

Liễu Tàn Dương hỏi.

- Ta không muốn làm cái gì, chỉ lo lắng người chết, vì cái gì tính cách của người lại không thay đổi chút nào, tại sao lại cuồng ngạo như thế?

Giọng nói của bản tôn rất bình thản.

Nghi hoặc trong nội tâm Liễu Tàn Dương đã đến mức không thể không hỏi, hẳn phải biết rõ thân phận của mình, mình rốt cuộc là cái gì, là hóa thân sao.

- Người không cần hoang mang, ta sẽ giải đáp cho người biết, Thân Ngoại Hóa Thân chính là đại thần thông, là đạo thuật tu sĩ viễn cổ dùng chém giết tâm ma, bọn họ cảm thấy thất tình lục dục là tâm ma, nên chém!

- Ý người nói ta là tâm ma?

- Không! Người là Liễu Tàn Dương, đương nhiên ta cũng là Liễu Tàn Dương, ta và người vốn là một người, người chỉ phối trí nhớ Liễu Tàn Dương, buồn vui, mà ta chỉ phối lực lượng Liễu Tàn Dương.

- Nếu có một ngày, ta chết, người vẫn có thể tồn tại, nhưng nếu người chết, ta sẽ biến thành khôi lỗi, trí nhớ có quan hệ đến Liễu Tàn Dương sẽ hoàn toàn biến mất, trở thành người không trí nhớ, không có linh hồn, không có tư duy, có thể xưng là tiên!

Bản tôn giải thích.

- Nếu như người gặp phải nguy cơ không thể giải quyết, tuyệt đối không thể gach ngồi cùng nát, ta sẽ ra tay giúp người ta không thể tiếp tục truyền âm với người, nếu không tất sẽ bị Vô Lượng lão tổ phát giác, ghi nhớ lời ta nói.

Giọng nói bản tôn từ từ biến mất.

Liễu Tàn Dương nghiền ngẫm dư vị những lời bản tôn vừa nói, rốt cuộc tiên là cái gì? Không có buồn vui, không có cảm tình, có ý nghĩa sống không?

Bỏ đi, không nghĩ nữa, đầu tiên phải vượt qua cửa ải khó trước mắt đã!

Ba ngày sau Liễu Tàn Dương đã tổ hợp toàn bộ phù chú thành trận phù uy lực to lớn.

Liễu Tàn Dương đẩy cửa đi vào trong sân, vài tên đệ tử nội môn đi qua bên người Liễu Tàn Dương, lúc này đang nói chuyện với nhau.

- Chính là tiểu tử này, không có bản lĩnh gì còn dám khiêu khích Ứng đạo nhân, nghe nói là tà ma ngoại đạo, Kim Kiềm sư tỷ rất nhìn trúng hắn, thanh phi kiếm kia cũng đưa cho hắn, ai biết hắn lại tiểu nhân như thế, hạ độc với sư tỷ sau đó cướp lấy phi kiếm.

- Đúng vậy, tiểu tử này đáng chết, Vô Lượng Môn không thể chứa loại bại hoại này được.

Vài tên đệ tử nội môn này nói chuyện không chút kiêng nể, chỉ trích nghị luận Liễu Tàn Dương.

- Dù sao hắn không sống qua tháng này, bốn sư huynh đã quyết định giết hắn trong nhiệm vụ sơn môn.

Đám người này nghị luận cũng không sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì đến Liễu Tàn Dương, đơn giản bọn họ nhận định Liễu Tàn Dương phải chết không nghi ngờ, chỉ muốn ra dáng trung tâm với Ứng đạo nhân mà thôi.

Đường đường Vô Lượng Môn, đệ nhất đại phái tu tiên, các đệ tử lại thói nát như thế. Liễu Tàn Dương thờ dài, môn phái như thế có thể dùng làm gì?

Liễu Tàn Dương đi vào phù điểm trong nội viện, hắn chuẩn bị mua một ít lá bùa vẽ phù chú uy lực lớn.

Hắn vừa bước vào bên trong, một đệ tử nội môn trông coi phù điểm ngăn cản, nói:

- Nơi này không bán vật phẩm cho người, trở về chờ chết đi.

Liễu Tàn Dương dừng bước, tên đệ tử nội môn kia nói:

- Không nghe thấy sao? Nơi này không chào đón người, chờ tể kiếm của Ứng đạo nhân đi.

Ứng đạo nhân đã bố trí ngăn cản Liễu Tàn Dương ở các nơi, hẳn trừ dựa vào bản thân mình thì không thể dựa vào ngoại lực được.

Liễu Tàn Dương quay người rời đi, hắn đi đến nơi nào đều thấy có đệ tử cười nhạo chế giễu mình, trong lúc nhất thời, Liễu Tàn Dương biến thành chuột chạy qua đường, người hô người đánh, tuy hắn không có rụt rè, nhưng lửa giận đã bốc cháy hừng hực.

Hắn quay về tiểu viện của mình, thỉnh linh thấy trước cửa bị giới thứ tanh hôi, ánh mắt Liễu Tàn Dương nhìn qua đám đệ tử nội môn chung quanh.

Đám đệ tử này đang tươi cười, không kiêng nể chỉ trích chế nhạo Liễu Tàn Dương.

Đây cũng là quy tắc của Vô Lượng Môn sao, còn thói nát hơn cả phàm nhân.

- Ta sẽ làm các ngươi nằm khóc dưới phần mộ của mình.

Liễu Tàn Dương mở miệng giống như mùa đông giá lạnh, tiếng cười nhạo im bật.

Bảy tám tên đệ tử này nghe Liễu Tàn Dương nói xong, lập tức biến sắc, bọn họ nghe nói Liễu Tàn Dương cuồng vọng, nhưng bọn họ không nghĩ tới hắn lại hung hăng can quấy như vậy, chẳng lẽ hắn không sợ chết sao? Trong hoàn cảnh hiện tại còn dám mở miệng nói lời uy hiếp.

- Ngươi cuồng cái gì! Ngươi không biết sắp chết đến nơi sao?

Một tên đệ tử hô.

- Việc ta chết hay không, không cần người khác để ý tới, nhưng các ngươi lại lái nhai bên tai ta, giết không tha!

Bỗng nhiên Liễu Tàn Dương quay đầu lại, ánh mắt nhìn đám đệ tử nội môn ngoài cửa đầy hung tàn.

Đám đệ tử nội môn này bị ánh mắt hung tàn kia dọa sợ.

- Con vịt chết còn mạnh miệng!

Cuối cùng vẫn có đệ tử trả lời, nơi này là nội môn, bọn họ không tin Liễu Tàn Dương dám ra tay ở đây.

Liễu Tàn Dương chậm rãi xoay người lại, đối mặt đám đệ tử này, cánh tay phải vượt qua vai, ngón tay chạm vào kiếm, rút linh lực vào trong.

Thái Cực Kiếm run động thật mạnh, giống như cự long gào thét, lại không khác gì ác ma khát máu.

Liễu Tàn Dương cười, nụ cười của hắn rất tàn nhẫn.

Mấy tên đệ tử nội môn này có cảm giác bị thứ gì đó khóa chặt.

- Không tốt!

Đám đệ tử nội môn này lập tức vận dụng phi kiếm.

Khí thế Liễu Tàn Dương không ngừng tăng lên, hắn tức giận đến đỉnh điểm, không khác gì ngọn núi lửa phun trào.

- Ra khỏi vỏ!

Tiếng gầm như sấm sét sinh ra.

Tay phải Liễu Tàn Dương quét ngang, âm thanh kim loại ngân vang truyền đến tận chân trời, sau lưng Liễu Tàn Dương bắn ra một đạo hào quang chém thẳng vào đám đệ tử nội môn.

Vô lực chống cự, rất nhiều đệ tử nội môn nhìn thấy ngân long gào thét, khí tức tử vong đang bao phủ tâm thần bọn họ, hàn quang sau lưng Liễu Tàn Dương đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, phi kiếm của bọn họ trở nên yếu ớt, không có tác dụng ngăn cản.

Bọn họ chưa bao giờ cảm thấy tử vong gần mình như thế, các đệ tử này bị sợ hãi bao phủ, bọn họ có cảm giác phi kiếm sẽ chém đứt đầu bọn họ.

- Dừng tay!

Trong chánh điện gần đó có tiếng gầm lên, một ngón tay cực lớn đâm vào phi kiếm, lập tức cứu mạng đám đệ tử nội môn này.

Liễu Tàn Dương thu hồi phi kiếm, linh lực chấn động dữ dội, lực lượng của Lôi Hồ quả nhiên mạnh mẽ, mình ra tay toàn lực lại bị một ngón tay của hắn ngăn cản.

- Xem như các ngươi vận khí tốt.

Liễu Tàn Dương nói với đám đệ tử nội môn, lần này không còn người nào dám trả lời, đám đệ tử này bị hung tàn của Liễu Tàn Dương dọa sợ phá gan.

- Các ngươi lui ra, không được tụ tập ở đây.

Tiếng nói của Lôi Hồ truyền ra khỏi chánh điện, giọng nói như sấm sét.

Đám đệ tử nội môn vừa thoát khỏi Quỷ Môn Quan làm gì dám dừng lại nơi đây, bọn họ rời đi thật nhanh, không dám liếc nhìn Liễu Tàn Dương cái nào, đám đệ tử nội môn vây quanh Liễu Tàn Dương đã đi sạch sẽ.

Tiếng nói của Lôi Hồ lại vang lên, cảnh cáo:

- Đây là thánh địa nội môn, cấm đánh nhau, nếu tái phạm, ta sẽ không tha ngươi.

Chương 41: Ngọn lửa tức giận (2)

Liễu Tàn Dương nhìn đồ vật dơ bẩn trước cửa rồi cười, cười rất điên cuồng, cười không kiêng nể gì cả, cười đến mức Lôi Hồ nhàu mày, cười đến khi đám đệ tử nội môn chế nhạo Liễu Tàn Dương toàn thân phát lạnh, bọn họ cảm giác uy hiếp, dường như có ác ma thức tỉnh sắp thôn phệ huyết nhục bọn họ.

Sau nửa ngày, Liễu Tàn Dương ngưng cười, hần vượt qua cánh cửa đầy vật dơ bẩn, cửa sân đóng lại, những vật dơ bẩn vẫn ở trước cửa, tỏa ra mùi hôi tanh tưởi.

- Vô Lượng Môn đã mục nát đến mức này rồi.

Trong đầu Liễu Tàn Dương nhớ đến đám đệ tử chế nhạo mình, nhớ đến những trắc trở khi bị đẩy vào tuyệt cảnh.

- Đây cũng là Vô Lượng Môn sao, ta chỉ muốn trộm Hóa Thần Quyết của các ngươi, nhưng nếu không quấy các ngươi long trời lở đất, khó bình tức giận trong lòng ta.

- Ứng đạo nhân! Tất cả là do ngươi sai sử, trong nhiệm vụ sư môn lần này, ta sẽ giết ngươi!

Liễu Tàn Dương ngồi trong nội viện, hần bình ổn lửa giận trong lòng.

Mấy ngày sau, giọng Lôi Hồ vang lên:

- Ứng đạo nhân, Long Nhất, Long Ngũ, Kim Kiều, Liễu Tàn Dương, tiến về đại điện nhận nhiệm vụ sư môn.

Liễu Tàn Dương đứng lên, hần đã sớm chuẩn bị thật tốt, hần chờ ngày nhiệm vụ sư môn bắt đầu, hần muốn phát tiết lửa giận, mà Ứng đạo nhân là người bắt đầu.

Bởi vì mình chiếm dụng một vị trí, Kim Kiều liền muốn tiêu diệt mình, chắc chắn đã đạt được Ứng đạo nhân đồng ý, hần không ngờ lý do giết mình hoang đường như thế.

Liễu Tàn Dương nhớ lúc vừa vào nội môn, bảy tên đệ tử nội môn giết ra khỏi cửa, nếu không giết ra biển máu ngập trời, các ngươi sẽ còn vô tri thêm nhiều lần nữa.

Hần bước ra khỏi sân, lần này không còn đệ tử nội môn nào dám ở gần đây nữa, nhưng mà dấu vết dơ bẩn đã khô vẫn còn lưu lại.

Bốn người Ứng đạo nhân đã sớm đến chánh điện, huynh đệ Long Nhất Long Ngũ vẫn bảo trì tư thái cuồng ngạo, Kim Kiều hơi cau mày, ẩn tượng khủng bố về một kiếm Liệt Thiên của Liễu Tàn Dương ngày ấy vẫn chưa biến mất.

Ánh nắng chói mắt chiếu vào trong chánh điện, nơi đây sinh ra vài phản xạ nhiễu loạn chính khí.

Một thân ảnh xuất hiện ngăn cản ánh sáng chiếu vào, bóng dáng kéo rất dài, Ứng đạo nhân nhìn ra sau, một thân ảnh đi vào từ cửa chính đã che đi hào quang của hần.

Hần đi vào từng bước giống như binh khí đầy như kinh nghiệm sa trường, cho dù đối rùng rợn đao biển tên vẫn không sợ hãi.

Ứng đạo nhân hít mắt lại, sau lưng Liễu Tàn Dương công Bát Quái Kiếm đi vào trong chánh điện.

Lôi Hồ thấy Liễu Tàn Dương đã đến, ý bảo năm người tới gần.

- Các ngươi phải đi đến một nơi cách nội môn năm mươi vạn dặm, việc này cực kỳ hung hiểm, các ngươi phải cẩn thận, nếu qua ba tháng không hoàn thành nhiệm vụ sư môn, cứ quay về đi!

Lôi Hồ nhìn Ứng đạo nhân và Liễu Tàn Dương, lại mở miệng nói:

- Ta biết rõ các ngươi có một ít hiểu lầm, nhưng hy vọng các ngươi nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng tiến cùng thoái.

Ứng đạo nhân và Liễu Tàn Dương đều không có trả lời.

Lôi Hồ cũng không có tiếp tục khuyên bảo, lại nói về nhiệm vụ sư môn.

- Lần này các ngươi phải bắt một gốc sâm tinh tu hành vài ngàn năm, xem như sư môn khảo nghiệm các ngươi, gốc sâm tinh này có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, am hiểu chạy trốn, đương nhiên, các ngươi đối mặt hung hiểm không phải đến từ sâm tinh, nhớ lấy, coi chừng đệ tử các sơn môn khác, hiện tại ta tiến ngươi đi một đoạn.

Lôi Hồ phát tay áo, hất đi ra khỏi chánh điện, đi vào trong nội viện, khẽ đảo bàn tay lấy ra một tấm Truyền Tống Phù.

- Việc này hung hiểm, ta hy vọng các ngươi đều sống sót trở về.

Lôi Hồ nói xong, tu vi Kim Đan hậu kỳ hiển thị thân uy, năm đạo hào quang bao phủ đám người Liễu Tàn Dương vào trong.

Chấn động thật lớn sinh ra, Truyền Tống Phù khởi động.

Đám người Liễu Tàn Dương biến mất trong nội viện, Lôi Hồ quay về chánh điện, khoanh chân ngồi xuống, hắn không quan tâm mấy người này, sau khi rời sơn môn, mặc cho bọn họ đầu tiên hôn địa âm cũng chỉ là râu ria.

Cảnh vật biến hóa nhanh chóng, khi thì xuất hiện khi thì mất đi, Liễu Tàn Dương hơi cúi người xuống, hắn không khác gì con báo lẩn vào trong rừng sâu.

Truyền Tống Phù không có điểm đến cố định, sau khi truyền tống năm mươi vạn dặm thì vị trí mỗi người sẽ sai lệch vài chục mét.

Liễu Tàn Dương ẩn thân trong rừng rậm, trận sân giết đã bắt đầu, đám người Ứng đạo nhân phải chết, hắn nhanh chóng tới gần Long Ngũ lạc đàn, đây là kẻ phải chết đầu tiên.

Sau khi Ứng đạo nhân khôi phục năng lực hành động, hắn nhanh chóng thả thần thức ra bao phủ phạm vi trăm dặm, nhanh chóng dò xét vị trí của những người khác, Liễu Tàn Dương tiến đến gần Long Ngũ cũng bị hắn nhìn thấy rõ ràng.

- Hắn là tên điên hay sao? Chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng tu sĩ Trúc Cơ có thể đánh bại tu sĩ Kim Đan, hơn nữa còn là bốn tu sĩ Kim Đan, bản thân ta lại đạt đến Kim Đan trung kỳ, phải biết rằng sau Trúc Cơ Kỳ còn có cảnh giới Giả Đan, vượt qua Giả Đan mới tiến vào Kim Đan sơ kỳ.

Ứng đạo nhân càng hiểu kỳ về Liễu Tàn Dương nhiều hơn, hắn đã sớm bỏ qua lòng khinh thường, người này có thể đã thương Kim Kiều chắc chắn có chỗ hơn người, tuyệt đối không được xem nhẹ hắn.

Thân ảnh Liễu Tàn Dương thân như ẩn như hiện đi tới gần Long Ngũ.

Trong mấy người này, Long Ngũ tính tình táo bạo nhất, hắn cũng có quan hệ tốt nhất với Ứng đạo nhân, Ứng đạo nhân sai bảo gì hắn cũng làm theo, hắn cảm giác Liễu Tàn Dương là con rệp buồn nôn, hắn xem ra, Liễu Tàn Dương chính là con rệp đáng chết, phải giết thật thông khoái.

- Ta sẽ lột da rút gân ngươi ra!

Long Ngũ cảm giác Liễu Tàn Dương đã đến, thân thể chấn động, lập tức bay thẳng về phía Liễu Tàn Dương.

Phi kiếm sau lưng Liễu Tàn Dương đã ra khỏi vỏ, nó giống như ngân long đang xoay quanh thân thể, thanh phi kiếm này liên hệ chặt chẽ với Du Long Đại Pháp, công phòng nhất thể.

Hai phút sau, Liễu Tàn Dương và Long Ngũ đã chạm mặt nhau.

Liễu Tàn Dương nhìn chằm chằm vào Long Ngũ, hắn cười tàn nhẫn, ác ma giang cánh, răng nanh ẩn hiện, chém giết điên cuồng chính thức bắt đầu...

- Đi!

Ứng đạo nhân cách Liễu Tàn Dương ba mươi dặm, ba mươi dặm này là phạm vi công kích của hắn, sau khi thần thức phát xạ đến thì phi kiếm sẽ bay đi, vượt qua toàn bộ cây rừng ngăn cản ven đường, xuyên qua núi rừng với tốc độ cực nhanh.

Tu sĩ Kim Đan công kích rất rộng, nhưng còn chưa đạt đến hiệu quả giết người ngoài ngàn dặm.

Tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh lại có thể khống chế sinh tử tu sĩ Kim Đan trong phạm vi vạn dặm, đạt tới cảnh giới Nguyên Anh được gọi là ma đầu chân chính, bởi vì chỉ cần hắn muốn chạy, trừ tu sĩ Hóa Thần kỳ đuổi theo, trừ có pháp bảo theo dõi đặc thù, nếu Nguyên Anh muốn giết người có cảnh giới thấp hơn sẽ không cần hiện thân, động ngón tay cách vạn dặm là có thể làm được, đây chính là năng lực đặc biệt của tu sĩ Nguyên Anh, thần hồn xuất thể.

Liễu Tàn Dương xây dựng Tiên quốc, trong mấy ngày bình định tất cả môn phái, quốc gia trong phạm vi mười vạn dặm là dựa vào năng lực này, nếu như đi từng bước giết từng bước, không biết hắn phải mất năm nào tháng nào mới làm xong.

Chương 42: Giết người ngoài ngàn dặm

Đây cũng là đặc điểm khủng bố của tu sĩ Nguyên Anh.

Cho dù là môn phái tu sĩ cỡ lớn cũng không muốn trêu chọc tu sĩ Nguyên Anh, bởi vì tu sĩ Nguyên Anh báo thù có lực chấn nhiếp thật sự quá mạnh, nếu thật bị tu sĩ Nguyên Anh nhìn chằm chằm vào, cho dù môn phái có tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn cũng sẽ bị quấy rối không yên tĩnh, bởi vì môn hạ đệ tử không có thực lực chống lại tu sĩ Nguyên Anh, nếu thật bị tu sĩ Nguyên Anh đánh lén, các đệ tử sẽ bị tàn sát, trừ phi phong bế sơn môn, không cho đệ tử của mình đi ra ngoài.

Ba ngàn năm trước, tu tiên giới náo động thật lớn vì thù hận giữa Liễu Tàn Dương và Vân Cư Tự, dẫn xuất một trường họa kiếp, Vân Cư Tự suy tởm mất đi đạo thống, Vô Lượng Môn cũng tổn thất thảm trọng, môn phái tu tiên trong thiên hạ đều trải qua tình phong huyết vũ, mỗi ngày đều có vài môn phái biến mất.

Đây là thời đại điên cuồng, tu sĩ Nguyên Anh ra tay không kiêng nể gì, chém giết đạo thống và căn cơ của đối phương.

Cho đến khi Vô Lượng lão tổ ra tay, chấn nhiếp mấy chục tu sĩ Nguyên Anh mới bình ổn trường họa kiếp như thế, nhưng tu tiên giới tổn thương nguyên khí nặng nề, thời gian ba ngàn năm trôi qua vẫn chưa đạt đến đỉnh phong lúc trước.

Liễu Tàn Dương phá phong mà ra, chiêu cáo thiên hạ, thề không đội trời chung với Vân Cư Tự, Vân Cư Tự đã sợ rồi, bởi vì cùng Liễu Tàn Dương trở mặt, Vân Cư Tự đã từng có mười hai tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, bây giờ chỉ còn lại một người, nội tình hao hết trong đại chiến năm xưa, trước mắt chỉ còn lại hai tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ không nên thân, mười hai thủy tổ vốn có thể tiến vào Toái Anh Kỳ, nhưng trước mắt cũng chỉ có một người bước vào Toái Anh Kỳ, mười một thủy tổ khác đã biến thành xá lợi trong tháp Xá Lợi.

Một siêu cấp đại phái có thể đối kháng Vô Lượng Môn lại biến thành đại phái, hoàn toàn không có thực lực tranh phong với Vô Lượng Môn, từ đó Vô Lượng Môn trở thành siêu cấp đại môn phái duy nhất trong tu tiên giới, thực lực bề ngoài đã có bảy mươi hai Nguyên Anh tọa trấn.

Liễu Tàn Dương nhìn phi kiếm bay đến, hần lấy một chuỗi Bạo Hòa Phù trong túi trữ vật ra ngoài, nghênh đón phi kiếm của Ung đạo nhân.

Phi kiếm bị lực nổ đánh ảnh hưởng, nhưng phi kiếm chỉ hơi lắc lư vài lần sau đó khôi phục như cũ, tiếp tục bay thẳng về phía Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương không do dự, lập tức lấy một tấm Tung Ân Phù dán vào thân thể.

Ung đạo nhân cách hơn ba mươi dặm hoảng sợ phát hiện, Liễu Tàn Dương biến mất trong phạm vi thần thức của hắn, phi kiếm lập tức mất đi đối tượng công kích, Ung đạo nhân tăng cường phạm vi thần thức dò xét, nhưng lại không thu hoạch được gì.

- Không tốt, Long Ngũ gặp nguy hiểm!

Ung đạo nhân phát tay triệu hồi phi kiếm, nhanh chóng chạy về phía Long Ngũ.

Liễu Tàn Dương biến trong phạm vi thần thức của mọi người, dường như lập tức mất đi tất cả khí tức, nhưng mà bọn họ biết rõ, hắn đang ở bên cạnh, Liễu Tàn Dương dùng Tung Ân Phù phá ưu thế thần thức của bọn họ, bọn họ trọn mắt há hốc mồm.

Thân ảnh Long Ngũ xuất hiện trong thần thức của Liễu Tàn Dương.

Phạm vi thần thức của Liễu Tàn Dương chỉ có mười dặm, nhưng nơi này cây cao núi lớn che chắn, mười dặm là ưu thế cực lớn.

Thần thức tập trung vị trí Long Ngũ.

- Không tốt!

Long Ngũ cảm giác sau lưng phát lạnh, đây là năng lực cảm ứng nguy cơ của Kim Đan.

- Đi!

Bàn tay Long Ngũ bắn ra một đạo linh lực hình sóng quét qua phạm vi ẩn nấp của Liễu Tàn Dương.

- Liệt Thiên!

Liễu Tàn Dương đã vung vẩy kiếm hơn ngàn lần.

Liệt Thiên ngưng tụ hơn ngàn đạo kiếm khí, lực lượng cuồng bạo cắn nuốt tất cả, kiếm khí đan vào nhau, cây cối ngăn cản bị đánh thành bụi phấn, nam thạch ngăn cản bị đánh nát thành bột đá.

Khí tức kiếm khí này mang theo tử vong bắn thẳng về phía Long Ngũ, cho dù hắn né tránh, lui về phía sau cũng không thể thoát Liệt Thiên truy kích.

Giữa Liễu Tàn Dương và Long Ngũ xuất hiện cái hào lớn rất rộng, nhưng hiện tại Liệt Thiên đã dẹp tan tất cả chướng ngại để đến mục tiêu.

Da đầu Long Ngũ run lên, hắn đã nghe được Kim Kiều kể rằng Liễu Tàn Dương có một chiêu kiếm uy lực vô cùng, tuy hắn ghi nhớ trong lòng, nhưng thời điểm kiếm chiêu tuyệt diệu này xuất hiện, hắn vẫn đánh giá thấp lực uy hiếp của Liễu Tàn Dương.

Long Ngũ té phi kiếm ra, một đạo hào quang rực rỡ đánh thẳng vào kiếm chiêu.

Ông!

Tâm thần Long Ngũ run rẩy, phi kiếm bốn mạng va chạm với Liệt Thiên sinh ra tiếng nổ thật lớn, trong nháy mắt đã công kích nhau mấy trăm lần, tuy lực độ công kích mỗi lần chỉ có uy lực Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng không thể thừa nhận nổi va chạm liên tục.

Liễu Tàn Dương sử dụng Liệt Thiên công kích một lần, mà là ngàn kiếm khí cùng công kích.

Oanh!

Tiếng vỡ vụn vang lên, phi kiếm Long Ngũ đã đứt gãy khi giằng co với Liệt Thiên, sau đó mất đi tất cả ánh sáng, hoàn toàn bị Liệt Thiên thôn phệ sau đó xoắn thành bụi phấn.

- Đây là cảnh giới Trúc Cơ sao?

Long Ngũ chưa bao giờ nhìn thấy kiếm kỹ lăng lệ như vậy, có thể dùng cảnh giới Trúc Cơ đánh tan kiếm kỹ của tu sĩ Kim Đan.

Phốc...

Long Ngũ phun ra một ngụm máu tươi, phi kiếm bốn mạng bị hủy, hắn cũng trọng thương.

Long Ngũ nhìn qua kiếm khí lao đến, hắn lập tức vận dụng âm ba công kích.

Mục tiêu công kích của hắn không phải kiếm kỹ, mà là Liễu Tàn Dương đang khống chế kiếm kỹ.

Tiếng Ung hót vang sinh ra, sóng âm có lực xuyên thấu rất mạnh, lá rụng bốn phía bị sóng âm đánh thành bụi phấn, Liệt Thiên cũng bị ảnh hưởng, tốc độ giảm đi một phần.

Liễu Tàn Dương cách đó hơn mười dặm lại có cảm giác như bị vây khốn trong gió lốc có ngàn vạn thanh đao, y phục trên người xuất hiện vết rách thật nhỏ.

Liễu Tàn Dương vận hành Du Long Công trong gió lốc, không ngừng cắn nuốt sóng âm công kích, Long Ngũ dùng sóng âm công kích hắn không hiệu quả.

Long Ngũ cảm nhận được uy hiếp tử vong, đám kiếm khí kia có lực lôi kéo rất mạnh, hắn cảm giác trong kiếm thức còn ẩn chứa thứ gì đó rất sắc bén.

- Thật sự cho rằng tu sĩ Kim Đan không có chuẩn bị khác sao?

Long Ngũ lấy một tấm phù chú ra khỏi túi trữ vật, vàng sáng lấp lòe, thân thể Long Ngũ bị vòng khí xoáy bao phủ vào bên trong.

- Khoảng cách quá xa, tốc độ quá chậm.

Liễu Tàn Dương triệt để cắn nuốt sóng âm công kích, hắn tổng kết ra nhược điểm của Liệt Thiên.

Long Ngũ lập tức đào thoát khỏi phạm vi công kích của Liệt Thiên, rốt cuộc một kiếm này không thể tạo thành tổn thương cho hắn.

- Là ta xem thường ngươi, nhưng mạng của ngươi cũng phải lưu lại tại đây!

Long Ngũ lấy một cây quạt trong túi trữ vật ra ngoài, đây là một kiện pháp bảo hạ phẩm!

Trong tu sĩ Kim Đan, pháp bảo là thứ quý hiếm, uy lực của nó lớn hơn phi kiếm, nhưng sự linh hoạt lại không bằng phi kiếm, vũ khí tác chiến chủ yếu của Kim Đan kỳ vẫn là phi kiếm.

Long Ngũ múa cây quạt năm màu trong tay, lúc này có vài tia chớp rời rạc đánh thẳng về phía Liễu Tàn Dương, nhìn chúng di chuyển chậm chạp nhưng thực chất chúng có tốc độ rất nhanh, quả cầu tia chớp bay qua, lôi điện dày đặc đánh lên mặt đất, hoa cỏ trên đường nó đi qua đều mất đi sinh cơ.

Chương 43: Phù chú phong bạo (1)

- Pháp bảo có năng lực điều khiển tia sét.

Hai mắt Liễu Tàn Dương tỏa sáng, tuy pháp bảo này không có tác dụng trong tay bản tôn, nhưng đối với hắn mà nói đây là pháp bảo rất tốt.

- Qua một thời gian ngắn nhất định phải lấy pháp bảo và đan dược trong động phù ra, tăng cường thực lực của mình.

Liễu Tàn Dương lấy vài tấm phù chú phòng ngự trong túi trữ vật ra ngoài, hắn ném ra xa.

Long Ngủ vung vẩy Phong Lô phiến, lôi điện dày đặc đánh xuống, hình thành từng chùm lôi điện bao phủ Liễu Tàn Dương.

Rầm rầm rầm!

Lôi điện đánh vào phù chú phòng ngự bộc phát uy năng kinh thiên động địa, lưới điện bao phủ thu nhỏ phạm vi hoạt động của Liễu Tàn Dương.

- Cảnh giới Trúc Cơ vẫn phải mất nhiều sức lực chèo chống đối mặt tu sĩ Kim Đan!

Liễu Tàn Dương cắn răng chịu đựng, mấy tấm phù chú phòng ngự không ngừng chấn động, chúng sắp không ngăn cản được, Long Ngủ đứng xa xa không buông lỏng cảnh giác, Phong Lô phiến trong tay không ngừng tăng cường áp lực, ép Liễu Tàn Dương không thở nổi.

- Nếu tiếp tục như vậy, đám người Ứng đạo nhân sẽ đuổi tới, phải tốc chiến tốc thắng! Phù chú phong bạo. . . Bắt đầu!

Liễu Tàn Dương vỗ vào túi trữ vật, một đạo Bạo Hòa Phù bay ra ngoài, nó giống như mũi tên bay thẳng vào lôi điện, phù chú nổ trong lôi điện nhưng không thể đánh tan lôi điện bao phủ.

Long Ngủ tập trung tâm thần, không có tu sĩ Trúc Cơ nào có thể sống sót trong vòng lôi điện của hắn, chính hắn dựa vào uy năng to lớn của Phong Lô đánh chết không biết bao nhiêu tu sĩ Kim Đan, đây là chiến tích hắn kiêu ngạo nhất.

- Còn chưa chấm dứt đâu.

Bạo Hòa Phù vừa biến mất, Liễu Tàn Dương lại vỗ túi trữ vật, từng đạo phù chú bay ra ngoài đánh vào lôi điện chung quanh, Liễu Tàn Dương thi pháp rất nhanh, tốc độ kích hoạt phù chú cũng không chậm.

Bầu trời lúc này bị phù chú bao phủ rậm rạp, phù chú bay đến như châu chấu, vòng lôi điện bao phủ Liễu Tàn Dương trở nên không có ý nghĩa trước phù chú.

- Ah!

Long Ngủ kinh hãi, hắn vung mạnh Phong Lô phiến trong tay, lôi cầu cuồng bạo xuất hiện, nhưng khi đối mặt với phù chú đầy trời, lôi quang trong Phong Lô phiến đã trở nên quá yếu ớt.

Phù chú không ngừng nghiền nát vòng lôi điện.

Trong khoảnh khắc này, biển phù chú lập tức bao phủ Long Ngủ vào trong.

Hào quang chói mắt xuất hiện, tất cả phù chú cùng dịp nổ, vị trí Long Ngủ đứng xuất hiện hố sâu mười mét.

Thân ảnh Liễu Tàn Dương lao ra ngoài, Long Ngủ tu vi Kim Đan sơ kỳ đã tan xương nát cốt trong vụ nổ vừa rồi, chỉ còn lại một viên Kim Đan dưới đáy hố, bên cạnh Kim Đan có một túi trữ vật và Phong Lô phiến hơi bị tàn phá.

- Kinh nghiệm chiến đấu yếu như vậy, lâm trận đối phó với kẻ địch mà tốc độ phản ứng quá chậm.

Liễu Tàn Dương đánh giá một câu, hắn thu vật phẩm của Long Ngủ xong liền rời đi.

Nếu chỉ là một phù chú bộc phát, tuyệt đối không thể làm Long Ngủ bị thương, nhưng tất cả phù chú cùng phát uy, uy lực của nó không khác gì Kim Đan trung kỳ, thậm chí tương đương uy lực pháp thuật của Kim Đan hậu kỳ.

Liễu Tàn Dương đối mặt Long Ngủ, đánh chết Long Ngủ chỉ là chuyện đơn giản mà thôi.

Liễu Tàn Dương hoàn toàn dựa vào phù chú phong bạo đánh chết Long Ngũ, nếu như Long Ngũ có kinh nghiệm chiến đấu như Liễu Tàn Dương, hẳn tuyệt đối không bị người có cảnh giới thấp hơn giết chết.

Sau khi Liễu Tàn Dương rời đi vài phút, Ứng đạo nhân đã xuất hiện tại nơi chiến đấu, hắn nhú mào quan sát chung quanh.

- Long Ngũ không thể ngăn cản tu sĩ Trúc Cơ quá một phút!

Ứng đạo nhân tuyệt đối không ngờ lại có tình huống này, trong mắt hắn Long Ngũ không kinh địch sẽ không bị tu sĩ Trúc Cơ đánh chết, nhưng bây giờ sự thật bày ra trước mắt, Long Ngũ không có năng lực chống lại Liễu Tàn Dương, hắn đã bị một kích cường đại diệt sát.

Ứng đạo người đi đến trước cái hồ to trên mặt đất, hắn cảm thụ năng lượng chấn động truyền ra.

Hắn hít khí lạnh, uy lực phù chú chỉ đạt đến cảnh giới Trúc Cơ, nhưng tất cả phù chú bộc phát lại có uy lực vượt qua Kim Đan trung kỳ, tương đương một kích toàn lực của tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

Người nọ không chế linh phù quá kinh người! Không chế một phù chú bộc phát rất đơn giản, mười cái không thành vấn đề, nhưng đồng thời hổng chế hơn trăm phù chú bộc phát, cho dù là Ứng đạo nhân cũng không làm được, nhưng mà người này lại có thể dùng cảnh giới Trúc Cơ không chế hơn trăm phù chú, hẳn thật sự chỉ có cảnh giới Trúc Cơ sao? Ứng đạo nhân rất hoài nghi.

- Sư huynh!

Giọng nói của Long Nhất vang lên, Ứng đạo nhân gian nan quay đầu nhìn ra phía sau, Long Ngũ là thân huynh đệ của Long Nhất, nếu hắn biết rõ Long Ngũ đã bị nổ chết...

Long Nhất chạy đến trước mặt Ứng đạo nhân, hắn nhìn tình hình chiến đấu thảm thiết chung quanh, trong lòng sinh ra dự cảm xấu.

- Sư huynh, Long Ngũ đâu?

Long Ngũ chưa xuất hiện.

Một đạo hào quang xuất hiện dưới mặt đất, các vết rạn lan ra khắp mặt đất, Ứng đạo nhân phát hiện năng lượng cuồng bạo dưới chân mình! Ứng đạo nhân quyết định thật nhanh, hắn lập tức bay lên cao, nhưng dưới mặt đất lại truyền ra hấp lực thật lớn, hắn vừa bay lên thì bị kéo xuống, muốn rời đi rất gian nan.

Ông . .

Mặt đất rung động thật mạnh, năng lượng cuồng bạo không ngừng tụ tập vào mặt đất.

- Không tốt, Hòa Sơn Bạo Phát Phù!

Ứng đạo nhân cố gắng bay đến nơi an toàn, hắn cẩn thận quan sát tình huống bên dưới, hắn nhận ra Hòa Sơn Bạo Phát Phù kia có uy lực tương đương một kích toàn lực của tu sĩ Kim Đan trung kỳ, vị trí Long Nhất đang đứng là trung tâm bộc phát của nó.

- Đi cho ta!

Ứng đạo nhân vung tay lên, đột nhiên một tòa bảo tháp xuất hiện, thời điểm Hòa Sơn Bạo Phát Phù phát uy, hắn giam cầm Long Nhất vào trong bảo tháp.

Một cột hỏa diễm thông thiên xuất hiện, nham thạch nóng chảy bắn tung tóe, mặt đất chấn động thật mạnh, vị trí bảo tháp lồm xồm, núi lửa phun trào, hỏa diễm đang thiêu đốt bảo tháp.

- Thu!

Ứng đạo nhân cầm bảo tháp chạy ra khỏi phạm vi của phù chú.

Một lát sau, núi lửa dần dần dập tắt, chung quanh khôi phục như thường, thần sắc Ứng đạo nhân tái nhợt, bản thân mình bị tu sĩ Trúc Cơ ám toán, tuy phù chú không gây tổn thương đến mình, nhưng mà tôn nghiêm của hắn lại bị tu sĩ Trúc Cơ khiêu khích, đây là việc Kim Đan nào cũng không bỏ qua được.

Ứng đạo nhân thu pháp bảo trở về, hắn thả Long Nhất ra, tuy Hòa Sơn Bạo Phát Phù rất cuồng bạo, nhưng Long Nhất có bảo tháp bảo hộ nên không bị thương.

- Sư huynh! Long Ngũ đâu?

Long Nhất gào lên, hắn không cảm nhận được khí tức của Long Ngũ, lập tức nhìn chung quanh một hồi.

- Ta đến chậm một bước, hắn đã chết rồi!

Ứng đạo nhân nói ra.

Long Nhất nghe kết quả như thế, giật mình đứng ngây người tại chỗ, hần lắc đầu nói:

- Không có khả năng, Long Nhất là tu sĩ Kim Đan, hần sẽ không chết, không, hần chắc chắn chưa chết, ta tìm hần...

Long Nhất bộc phát thần thức ra chung quanh, hần muốn tìm kiếm khí tức Long Ngũ.

Ứng đạo nhân đứng giữa không trung, nhắm mắt lại, thần thức quét qua các nơi tìm kiếm tung tích Liễu Tàn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Phù chú phong bạo (2)

Thật lâu, Ứng đạo nhân mở mắt ra, hần không hiểu Liễu Tàn Dương dùng phù chú tàng hình gì, không ngờ có thể che dấu tất cả khí tức bản thân.

- Ta muốn giết ngươi! Long Ngũ! Ngươi chờ, ca ca sẽ giết hần báo thù cho ngươi!

Long Nhất tìm được một tấm vải nát, phía trên còn có vết máu của Long Ngũ, Long Ngũ đã bị nổ tan xương nát thịt, cũng không tìm được bao nhiêu manh mối.

- Ta hoài nghi hần ản giấu tu vi, tuyệt đối không thể xem thường hần, không có lệnh của ta, ngươi tuyệt đối không được động thủ, nghe chưa?

Sắc mặt Ứng đạo nhân vô cùng khó coi, hần phản phó Long Nhất một tiếng.

- Ta muốn báo thù cho đệ đệ!

Long Nhất hoàn toàn không quan tâm lời Ứng đạo nhân nói, trong lòng của hần chỉ muốn báo thù mà thôi.

- Ứng sư huynh nói đúng.

Kim Kiều là người ở xa mọi người nhất, tu vi cũng yếu nhất, lúc này nàng vừa chạy đến đã thấy mặt đất tan nát, nghe Ứng đạo nhân phân tích, nội tâm của nàng càng sợ Liễu Tàn Dương hơn trước, nội tâm bắt đầu cẩn thận nhiều hơn.

- Lúc này chúng ta phải hành động cẩn thận, tuyệt đối không nên xem hần là tu sĩ Trúc Cơ bình thường.

Ứng đạo nhân cảnh cáo Long Nhất.

Liễu Tàn Dương ẩn nấp trong một hốc cây u ám cách đó vài chục dặm, hần đang khôi phục tu vi, chiến đấu với Long Ngũ vừa rồi đã làm hần tiêu hao rất lớn, lúc này cũng không còn bao nhiêu chiến lực, quan sát trận chiến thì thấy hần đánh chết Long Ngũ rất nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế Liễu Tàn Dương đã sử dụng toàn bộ linh lực bản thân.

Lúc ban đầu Thiên Liệt được dùng để mở đường cho phù chú tấn công, tiêu hao một phần nhỏ linh lực, cuối cùng là đến phù chú phong bạo hấp thu toàn bộ linh lực của hần, không chế một quả phù chú cũng không phí bao nhiêu khí lực, nhưng không chế mười tám phù chú lại tiêu hao rất nhiều linh lực, Liễu Tàn Dương không chế hơn ba trăm tám phù chú, tu sĩ Kim Đan cũng khó làm được điểm này.

- Quá yếu! Ta quá yếu, đối phó tu sĩ Kim Đan lại tốn nhiều sức như vậy!

Liễu Tàn Dương nhớ tới lực lượng bản tôn, phải gia tốc tăng tu vi lên, Liễu Tàn Dương có cảm giác bản tôn không đủ thành thật với mình, dựa theo miêu tả về Thân Ngoại Hóa Thân, đây rõ ràng là thần thông trăm tâm ma, mà mình là hóa thân, nếu như bản tôn bị hấp dẫn thành tiên, trăm hóa thân, hần nên làm sao cho phải?

Việc cấp bách là tăng tu vi lên thật nhanh.

Liễu Tàn Dương vận chuyển Du Long Đại Pháp nhanh hơn, hần cố gắng khôi phục tu vi, hần bố trí ảo trận tại nơi mình ẩn thân, tu sĩ Kim Đan bình thường không cách nào dò xét được.

Ba ngày sau, tu vi Liễu Tàn Dương khôi phục hoàn toàn.

Ứng đạo nhân đang làm Lã Vọng buông cần, mấy ngày qua hắn không có rời đi, hắn có một cảm giác, Liễu Tàn Dương không có bỏ chạy, người này đang ẩn nấp gần đây, hắn cần làm chính là chờ đợi, chờ đợi Liễu Tàn Dương xuất hiện, sau đó phải đánh chết thật nhanh! Tuyệt đối không cho đối phương cơ hội thi triển phù chú.

Liễu Tàn Dương lặng lẽ phóng thần thức thăm dò, hắn có thể đánh chết tu sĩ Kim Đan sơ k, nhưng hắn không có một thành nắm chức tu sĩ Kim Đan trung kỳ, đánh chết tu sĩ Kim Đan trung kỳ cần phải bố trí thiên la địa võng, chỉ có tu sĩ Kim Đan rơi vào trong lưới mới có thể chém giết.

Ứng đạo nhân nhíu mày suy nghĩ, tuy hắn không thể dò xét Liễu Tàn Dương ẩn nấp nơi nào, nhưng thần thức của hắn lại phát hiện chấn động rất nhỏ.

- Xuất hiện!

Thần thể Ứng đạo người lao đi, hắn tiến thẳng về nơi Liễu Tàn Dương ẩn nấp.

- Tiểu tặc, ngươi chết chắc rồi.

Ứng đạo nhân đi đến nơi sinh ra linh lực chấn động lại không tìm thấy Liễu Tàn Dương, nhưng trực giác nói cho hắn biết tiểu tử này đang nấp ở đây.

Ứng đạo nhân phát giác nơi này có bố trí ảo trận, trận pháp rất tinh diệu, trách không được cho dù mình tìm thế nào cũng không tìm ra.

Ứng đạo nhân vận dụng bảo tháp của mình.

- Tuy ta không biết ngươi nấp ở nơi nào, nhưng ta sẽ phá hủy nơi đây, ta không tin không tìm ra nơi ngươi ẩn nấp.

Ứng đạo nhân nói ý đồ của mình là muốn kích thích Liễu Tàn Dương xao động.

Ứng đạo nhân ném bảo tháp trong tay ra ngoài, trong nháy mắt bảo tháp biến cao vài chục trượng.

Tòa bảo tháp này nện thẳng xuống đất, mặt đất chấn động dữ dội, cây cối chung quanh rụng lá gãy đổ không ít, ảo trận Liễu Tàn Dương bố trí cũng biến mất.

Ứng đạo nhân lại nâng pháp bảo lên cao lần nữa, tiếp tục nện thẳng xuống, cây cỏ và cỏ thị bị đè nát hoặc nhổ tận gốc.

Liễu Tàn Dương thờ dài nhìn hung uy của Ứng đạo nhân.

Ứng đạo nhân dám khẳng định Liễu Tàn Dương đang ở gần đây, cho nên cứ phá hủy nơi này là xong.

Một kích vừa rồi còn cách Liễu Tàn Dương năm trăm trượng, Liễu Tàn Dương cảm giác được tử vong đến gần, xem ra đối mặt tu sĩ Kim Đan trung kỳ, hắn không có phần thắng, cho dù bố trí trận pháp cũng không thể làm gì được người có tu vi cao hơn mình quá nhiều.

Liễu Tàn Dương nhìn bảo tháp bay lên đỉnh đầu của mình thì biết không xong, hắn không thể nhịn được nữa, nếu bảo tháp kia nện xuống, cho dù thân thể mình làm bằng Sa tinh, hắn trúng một kích này sẽ phải chết không nghi ngờ.

Liễu Tàn Dương ngưng tụ tu vi gia trì lên hai chân, hắn nhảy ra khỏi phạm vi công kích của bảo tháp.

Bảo tháp rơi xuống, nơi Liễu Tàn Dương ẩn thân bị nện nát, nếu hắn đi chạm một bước sẽ bị nện thành thịt nát, xem ra cảnh giới của mình quá thấp, cho dù có kinh nghiệm và lịch duyệt vẫn không thể bù đắp được.

Không chờ Liễu Tàn Dương đào thoát, một bàn tay bay tới bắt lấy thân thể Liễu Tàn Dương, cho dù Liễu Tàn Dương muốn vận dụng phù chú cũng không có thời gian.

- Lực lượng quá yếu, nhưng ta rất xem trọng ngươi.

Liễu Tàn Dương nhìn Ứng đạo nhân, hắn phát hiện mình đã bị giam cầm, không thể vận dụng linh lực.

- Quả nhiên, cảnh giới cao thấp là cái hào rộng, Trúc Cơ Kỳ không thể đối kháng tu sĩ Kim Đan.

Liễu Tàn Dương mở miệng, Ứng đạo nhân vốn định lập tức đánh chết Liễu Tàn Dương, nhưng sau khi nghe nói xong lại chần chờ một chút, những lời này có ý gì? Đây là tâm tính thế nào? Sắp chết đến nơi còn cuồng vọng như thế.

Liễu Tàn Dương nhìn Ứng đạo nhân nói một câu:

- Ngươi không thể giết ta.

- Ngươi có ý gì?

Thần thức Ứng đạo nhân tỏa ra chung quanh, hắn muốn dò xét hậu chiêu của Liễu Tàn Dương.

- Ý của ta là, ngươi chết chắc rồi!

Liều Tàn Dương bị Ứng đạo nhân giam cầm, nhưng hắn không sợ hãi nói ra lời này, Ứng đạo nhân sinh ra cảm giác sợ hãi, trực giác đang nói cho hắn biết, hắn phải chạy nhanh đi! Rời khỏi nơi này thật nhanh, chạy càng xa càng tốt.

- Rốt cuộc ngươi là ai, cứ việc nói ra đi, ta xem xét có tha cho ngươi hay không.

Ứng đạo nhân nói ra, chuyện hắn lo lắng nhất là vì sao kẻ này ngông cuồng như thế, có thể dùng tu vi Trúc Cơ đánh chết tu sĩ Kim Đan, sau lưng hắn có chỗ dựa nào? Chỗ dựa hắn là ai? Sau khi mình giết hắn sẽ có hậu quả thế nào?

Hai thân ảnh lóe lên, Kim Kiều và Long Nhất chạy tới, Kim Kiều đứng sau lưng Ứng đạo nhân, dùng thần thức tập trung Liều Tàn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đột phá

Long Nhất tức giận kích phát phi kiếm.

- Tiểu tặc! Ta sẽ giết ngươi báo thù cho Long Ngũ.

- Chậm!"

Ứng đạo nhân ra tay ngăn cản, phi kiếm của Long Nhất bị Ứng đạo nhân bắt lấy.

Long Nhất nhìn chằm chằm vào Ứng đạo nhân, quát:

- Ngươi làm gì! Ta muốn giết hắn báo thù cho đệ đệ!

- Ta muốn xác định thể lực sau lưng hắn, tùy tiện giết hắn, ta sợ có hậu hoạn! Hắn không chạy thoát, chúng ta có thời gian giết hắn, không vội nhất thời.

Ứng đạo nhân truyền âm giải thích với Long Nhất.

- Tốt!

Long Nhất áp chế lửa giận trong lòng mình.

Ứng đạo nhân nhìn qua Liều Tàn Dương, tiếp tục nói:

- Nói ra chỗ dựa của ngươi đi, đây là cơ hội cuối cùng.

Liều Tàn Dương nhìn vào mắt Ứng đạo nhân, nói:

- Ta định dùng lực lượng hiện tại đánh chết các ngươi, vì ngươi ta đã chuẩn bị rất nhiều phù chú, nhưng hiện tại xem ra, loại ý nghĩ này có phần ngây thơ, là ta cân nhắc không chu toàn, lại quá tự tin vào kinh nghiệm bản thân, cũng bởi vì ta đứng ở đỉnh phong quá lâu nên sinh ra sai lầm, cảnh giới có tính áp chế tuyệt đối, có lẽ Trúc Cơ Kỳ có thể bằng vào kỹ xảo chém giết tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, nhưng tuyệt đối không cách nào giết chết Kim Đan trung kỳ!

- Ngươi quá can đảm! Ta không thể không giết ngươi!

Ánh mắt Ứng đạo nhân nghiêm túc, bàn tay xiết chặt, linh lực cuồng bạo áp bách Liều Tàn Dương, tuy hắn không xác định ai là người đứng sau kẻ này, nhưng hắn không thể áp chế lửa giận trong lòng, người này phải chết! Quyết không thể lưu!

Liều Tàn Dương đã sớm phát giác, bằng vào tu vi của mình không thể đối kháng Ứng đạo nhân, cho dù phù chú của mình có lực sát thương cường đại, chính mình có vô số kinh nghiệm chiến đấu, nhưng trước mặt cảnh giới áp chế, hắn hoàn toàn vô lực.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể chuyển lực lượng với bản tôn.

Nếu đổi thành tu sĩ Trúc Cơ kỳ khác, chỉ sợ không có biện pháp hóa giải nguy cơ này.

- Bản tôn! Truyền chuyển tu vi cho ta.

- Tốt! Tùy thời sẽ cho ngươi, nhưng trạng thái của ngươi hiện tại chỉ có thể thừa nhận tu vi Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa chỉ có thể duy trì một lát, khi ngươi chính thức đặt chân lên cảnh giới Kim Đan mới có thể hoàn toàn khống chế lực lượng này.

Cách đó trăm vạn dặm, bản tôn Liễu Tàn Dương chấp tay trước ngực, bắt đầu quán thủ tu vi cho hóa thân.

Một lực lượng hạt giống, nảy sinh trong khí hải Liễu Tàn Dương.

- Ngươi tùy thời có thể tiến vào Kim Đan hậu kỳ, nhưng phải nhớ kỹ, hiện tại ngươi không phải tu sĩ Kim Đan chân chính, ngươi chỉ là tu sĩ Trúc Cơ mà thôi.

Liễu Tàn Dương cảm thụ được cây non trong khí hải, đó là cảm giác quen thuộc, dung nhập vào linh hồn và huyết nhục, linh lực áp bách chung quanh, trong cơ thể một khóa hạt giống bắt đầu nảy sinh, nhanh chóng lớn lên.

- Xây ra chuyện gì!

Đột nhiên Ứng đạo nhân phát hiện mình đã không thể khống chế Liễu Tàn Dương, hần thản nghĩ không tốt, bảo tháp bay lên cao nên thẳng vào Liễu Tàn Dương.

Nhưng mà Ứng đạo nhân khiếp sợ phát hiện, Liễu Tàn Dương giờ một tay lên cao ngăn cản bảo tháp của mình nên xuống, một tên tu sĩ Trúc Cơ có thể một tay bắt lấy pháp bảo hình tháp của tu sĩ Kim Đan trung kỳ công kích.

Khí thể Liễu Tàn Dương không ngừng tăng vọt.

Tóc Liễu Tàn Dương bay lên, trong lúc nhất thời linh lực phong bạo quét qua các nơi, bảo tháp trên đỉnh đầu bị lật tung.

Hần bước lên một bước, tu vi đột phá Giả Đan.

Nhưng lực lượng vẫn không dừng lại, tu vi không ngừng tăng cao, bước thêm một bước hần bước vào Kim Đan.

Kim Đan sơ kỳ!

- Ah!

Hai mắt Ứng đạo nhân mở to, hần không dám tin tình huống mình nhìn thấy trước mắt.

Sau đó sự việc làm hần sợ hãi, tràng diện hần khiếp sợ xuất hiện, khí thể của Liễu Tàn Dương tăng vọt, một ma thần bao phủ trong hóa điểm xuất hiện.

Linh lực phong bạo bao phủ đám người bọn họ.

Đột phá Kim Đan trung kỳ!

Đột phá Kim Đan hậu kỳ!

Chỉ qua thời gian ngắn, Liễu Tàn Dương đã biến thành quái vật khủng bố, hần không còn là tu sĩ Trúc Cơ mà Ứng đạo nhân có thể tùy ý bóp chết, nhưng bây giờ hần đã biến thành tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, là tồn tại có thể dễ dàng bóp chết Ứng đạo nhân.

Liễu Tàn Dương cảm giác lực lượng quen thuộc với mình, lực lượng cường đại này thuộc về mình.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Ứng đạo nhân, Liễu Tàn Dương từ một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đã biến thành tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

- Làm sao có thể? Vì sao lại xảy ra chuyện như thế!

Ứng đạo nhân hoảng sợ, tốc độ tăng trưởng thực lực này quá đáng sợ, phải biết rằng, tu thành Kim Đan khó khăn cỡ nào? Có thể nói là cử tử nhất sinh, nhưng tiểu tử trước mặt lại lướt qua giai đoạn này quá dễ dàng, từ Trúc Cơ hậu kỳ nhảy đến Kim Đan hậu kỳ?

- Ngươi! Ngươi che dấu tu vi!

Ứng đạo nhân mở miệng nói ra.

Hiện tại Ứng đạo nhân đã mất đi tất cả sát ý, hần đang suy nghĩ nên làm thế nào thoát khỏi tay tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

Long Nhất và Kim Kiều đã sớm bị khí thể của Liễu Tàn Dương áp bách ngã ngồi xuống đất, đối mặt với uy áp cường đại của Kim Đan hậu kỳ, bọn họ phủ phục trên mặt đất, cảm giác trên lưng có ngọn núi lớn áp xuống, ép bọn họ thở không ra hơi, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

- Đây là lực lượng của ta, nó chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi.

Liễu Tàn Dương mở miệng lần nữa, sắc mặt Ứng đạo nhân không còn chút máu, ngay cả lực khống chế bảo tháp cũng không ổn định.

Liễu Tàn Dương giữ bảo tháp trong tay, hần tiện tay gạt bỏ thần thức Ứng đạo nhân trên bảo tháp, bảo tháp cao trăm trượng nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng nhỏ chừng hai thốn, nó nằm gọn trong tay Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương lại nhìn về phía Ứng đạo nhân, Ứng đạo nhân đã thất kinh không nói nên lời.

- Ngươi... Ngươi là...

- Đến đây đi! Thừa nhận lửa giận ngập trời của ta.

Đây là lần đầu tiên Liễu Tàn Dương thi triển lực lượng chính thức của hần, trong cuộc sống sau này, hần còn phải ẩn giấu thực lực để trà trộn vào Vô Lượng Môn, nếu như ai thừa nhận lửa giận của Liễu Tàn Dương, đó sẽ là lúc thừa nhận một kích như sấm sét giáng xuống.

Liễu Tàn Dương cảm thấy trong thân thể tràn đầy lực lượng, Kim Đan hậu kỳ, đây là cảnh giới vừa nhìn thấy thiên cơ, hần nâng bảo tháp của Ứng đạo nhân lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ba người Ứng đạo nhân trước mặt.

Nội tâm Kim Kiều vô cùng hối hận.

- Tại sao có thể như vậy? Ta tự mình ra tay đánh giết hần không phải vì tìm một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cùng đi làm nhiệm vụ hay sao? Nhưng hần lại là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ! Bản thân mình thật sự hồ đồ.

- Các ngươi phải dùng tính mạng của mình để trả giá cho hành vi ngu dốt của mình.

Liễu Tàn Dương như thiên thần hàng lâm, không chế thiên hạ.

Ánh mắt Ứng đạo nhân chuyển động, hần đang tìm biện pháp thoát thân.

- Tiền bối tha mạng!

Long Nhất lúc trước còn lớn tiếng hô đánh đòi giết Liễu Tàn Dương, bây giờ lại cầu xin tha thứ.

Liễu Tàn Dương đuổi một chỉ điểm thẳng vào Long Nhất, một chỉ này như ngọn núi đè xuống, thân thể Long Ngũ vặn vẹo biến hình.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Pháp bảo hiển thần uy (1)

- Ra!

Long Nhất phóng thích phi kiếm bốn mạng, ý định dốc sức liều mạng, nhưng khi một chỉ đè xuống đã làm Long Nhất thổ huyết.

Phanh! Cuối cùng Long Nhất bị uy áp đè ép thành bãi máu, chỉ còn lại một viên Kim Đan nằm ở vị trí hần vừa đứng.

- Không phải ngươi muốn báo thù cho Long Ngũ sao? Ta cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi lại không nắm chắc.

Liễu Tàn Dương vẫy tay một cái, thu Kim Đan và túi trữ vật Long Nhất vào trong tay mình.

Kim Kiều đã sớm sợ hãi hồn phi phách tán, Long Nhất biến thành bãi máu bên cạnh nàng, bị Liễu Tàn Dương diệt sát quá dễ dàng.

- Ta sai rồi, sư huynh! Xem tình nghĩa đồng môn mà tha ta một mạng! Từ nay về sau, ta sẽ làm mọi việc vì sư huynh, mong sư huynh tha mạng.

Kim Kiều khóc lóc cầu xin tha thứ.

Liễu Tàn Dương nhìn Kim Kiều, nhớ đến tình cảnh bị trào phúng trong nội môn, đó là cảm giác tứ cố vô thân, thậm chí ngay cửa tiểu viện của mình còn bị giới đồ vật dơ bẩn, hần từng bị sỉ nhục như thế bao giờ?

Tất cả là do đám người này sai sử! Hai kẻ trước mặt lại là đầu sỏ gây ra tất cả.

- Các ngươi phải chết!

Liễu Tàn Dương thu Kim Đan của Long Nhất, Ứng đạo nhân vận chuyển linh lực khổng chế phi kiếm dưới chân, hần lúc này đã bỏ qua Kim Kiều, hần chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là bỏ chạy để khỏi chết!

Dù sao Ứng đạo nhân cũng là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, hần không đến mức không có sức phản kháng như Long Nhất.

- Xuống đây cho ta!

Liễu Tàn Dương phát tay một cái, một dòng gió xoáy quét ngang qua chung quanh, lúc đến trước mặt Ứng đạo nhân đã biến thành một bàn tay to lớn, bàn tay như ngũ chỉ sơn đề xuống, Ứng đạo nhân bị trấn áp xuống đất.

Mặc dù Ứng đạo nhân có tu vi Kim Đan trung kỳ, nhưng đứng trước mặt tu sĩ Kim Đan hậu kỳ thì hần biến thành con kiến hôi, hần không cách nào chạy thoát khỏi bàn tay tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

- Đây là do các người ép ta ra tay! Muốn trách thì trách các người có mắt không trông! Muốn trách, nên trách mình quá càn rỡ! Muốn trách thì trách các người ép ta phải bộc lộ tu vi mà ta không muốn sử dụng!

Liễu Tàn Dương nói xong, hai tay nâng lên kéo thân thể Kim Kiều và Ứng đạo nhân đến trước mặt của mình.

Bản thân Ứng đạo nhân bị trọng thương không có sức chiến đấu, Kim Kiều không có thực lực đối kháng tu vi Kim Đan hậu kỳ của Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương chấp tay trước ngực, toàn thân bộc phát khí thế khủng khiếp, xác nhập thiên địa vào trong cơ thể, Ứng đạo nhân và Kim Kiều bị lực lượng cuồng bạo đè ép sau đó hóa thành bãi máu tiêu tán trong thiên địa.

Thành công đánh chết Ứng đạo nhân và Kim Kiều, Liễu Tàn Dương cảm giác thân thể đau đớn kịch liệt, kinh mạch không thể thừa nhận nỗi tu vi Kim Đan hậu kỳ cho nên đang rạn nứt.

- Ai! Xem ra mình còn không có biện pháp khổng chế lực lượng thuộc về mình!

Liễu Tàn Dương phóng thích thần thức dò xét tình hình trong phương viên trăm dặm, hần thu Kim Đan của Ứng đạo nhân và Kim Kiều, lập tức bay thẳng về một hướng.

Gió đang thổi bên tai, tốc độ Liễu Tàn Dương đã tăng lên đến cực hạn.

Chỉ qua mấy hô hấp, Liễu Tàn Dương ngừng bước trước một sơn cốc ẩn mật, trong tình huống cảnh giới Kim Đan hậu kỳ chưa biến mất, hần bố trí trận pháp bên ngoài sơn cốc, trận pháp này tu sĩ Kim Đan hậu kỳ bình thường không có biện pháp công phá, dù sao trận pháp này sử dụng lực lượng Kim Đan của Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương bước vào trong sơn cốc, cuối cùng hần không thể áp chế thân thể sụp đổ, tu vi không ngừng giảm xuống

Kim Đan hậu kỳ! Kim Đan trung kỳ! Kim Đan sơ kỳ! Giả Đan kỳ! Trúc Cơ hậu kỳ! Trúc Cơ trung kỳ!

Khí thể toàn thân Liễu Tàn Dương biến mất nhanh chóng, thực lực giảm xuống còn Trúc Cơ trung kỳ, so với lúc rời khỏi Vô Lượng Môn còn thấp hơn một cảnh giới.

Cảm giác trời đất quay cuồng truyền đến, Liễu Tàn Dương ngã sấp trong sơn cốc, dùng thân thể Trúc Cơ hậu kỳ thừa nhận tu vi Kim Đan hậu kỳ, hiện tại di chứng đã bộc phát.

Kinh mạch trong người Liễu Tàn Dương vỡ nát như đồ sứ, các vết rạn không ngừng mở rộng ra, linh lực trong người không ngừng chữa trị các vết rách trong kinh mạch.

Hần ngã xuống nơi giống như chết đi, sinh cơ bên ngoài thân thể gần như biến mất, nhưng trong thân thể hần sinh mệnh lực rất dồi dào, cây non trong khí hải không ngừng bộc phát sinh mệnh lực chữa trị thân thể hần.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Một cơn mưa tí tách rơi xuống, nước mưa bám vào mặt Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương chậm rãi mở mắt ra, tu vi của hần giảm xuống còn Trúc Cơ trung kỳ, đây là di chứng khi vận dụng lực lượng Kim Đan hậu kỳ, nhưng hần cũng không lo lắng, bởi vì Liễu Tàn Dương xem việc này quá bình thường, chỉ cần hần muốn, không quá ba ngày là có thể đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Nếu không phải hần có cảnh giới Nguyên Anh đại thừa làm hậu thuẫn, lúc này đây hần phải chết không nghi ngờ, hai mắt Liễu Tàn Dương đang bốc lửa.

Hần muốn rút thời gian tu luyện thật nhanh, mặc dù hần có được lực lượng cường đại, nhưng vì cảnh giới không đủ, lại không thể sử dụng tùy ý, tình hình này không phải đang đứng trước bảo tàng nhưng không tìm được cửa vào sao?

- Kim Đan kỳ! Ta phải đột phá Kim Đan kỳ trong thời gian ngắn nhất! Chỉ có như thế mới bảo chứng ta có thực lực đứng chân trong nội môn Vô Lượng Môn!

Liễu Tàn Dương dò xét sơn cốc, nơi này có hoàn cảnh không tệ, linh lực sung túc, là nơi thích hợp đột phá Kim Đan kỳ!

Có suy nghĩ này, Liễu Tàn Dương dò xét khí hải, hắn khiếp sợ với những gì mình nhìn thấy, trong khí hải vốn có một cây non, nhưng hiện tại gốc cây non đã cao hai thước và mọc ra bảy tám phiến lá xanh.

Cảm giác quen thuộc trước nay chưa từng có, lực lượng này là lực lượng thuộc về hắn, hắn thông qua gốc cây này truyền chuyển lực lượng với bản tôn.

Nhưng Liễu Tàn Dương đã quyết định, hắn không dễ dàng vận dụng lực lượng này, bởi vì di chứng quá nghiêm trọng, nếu không hắn sẽ lâm vào tuyệt cảnh, không thể tìm được cảm giác an toàn, cảm giác vô lực này bao phủ tâm thần, như thế làm sao đối mặt với kẻ địch chứ?

Liễu Tàn Dương lấy Kim Đan của đám người Ứng đạo nhân ra, trong đầu nhớ lại tình cảnh tứ cố vô thân trong nội môn.

- Nếu các ngươi muốn giết ta, vậy đừng trách ta!

Hắn thả bốn viên Kim Đan đến bên người Du Long Đại Pháp đại phát thần uy, hấp thu linh lực trong Kim Đan.

- Ba Kim Đan sơ kỳ, một Kim Đan trung kỳ, đủ cho ta tu hành đến Kim Đan rồi!

Liễu Tàn Dương nghĩ tới đây, chuyên tâm không chế Du Long Đại Pháp, cướp đoạt tu vi trong Kim Đan.

Có thể nói Du Long Đại Pháp là ma công, cướp đoạt tu vi kẻ khác, thủ đoạn tàn nhẫn, tốc độ tu hành nhanh hơn người khác quá nhiều, nhưng loại ma công này cũng có thiếu hụt lớn, hấp thu tu vi của người khác sẽ tạo thành tình huống linh lực của mình có tạp chất, cần tốn nhiều thời gian loại bỏ tạp chất.

Linh khí rót vào trong người, bao phủ toàn thân Liễu Tàn Dương, Du Long Đại Pháp tham lam hấp thu linh lực trong Kim Đan.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Pháp bảo hiển thần uy (2)

Liễu Tàn Dương chữa đựng linh khí vừa hấp thu trong khí hải, bước đầu tiên là chứa đựng linh lực, sau đó cần tốn rất nhiều thời gian luyện hóa linh lực này thích hợp với bản thân, triệt để dung nhập vào trong thân thể mình.

Bốn loại linh lực khác nhau bị Liễu Tàn Dương hấp thu, bài xích nhau, nhưng có một tuyến nhỏ áp chế chúng bộc phát.

Khí hải trong người Liễu Tàn Dương sôi trào, khí hải không ngừng bành trướng lớn hơn, một thốn, hai thốn...

Một tháng sau, bốn viên Kim Đan nhỏ đi một phần mười, hai mắt Liễu Tàn Dương hai mắt như điện, khí hải đã đạt tới một cực hạn, tình huống lực lượng rút cuộc áp chế không nổi.

Vào lúc đối chiến với Kim Kiều, hắn cường ép bản thân đột phá, căn cơ cũng chưa vững chắc, hiện tại hắn đã đánh chắc căn cơ bản thân.

Hai tay Liễu Tàn Dương chống trời, lực lượng cuồng bạo bốc lên, linh lực hóa thành cự long du tẩu trong thân thể, cùng cố vững chắc cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ!

Lần này hắn đánh chắc căn cơ, hoàn toàn không có cảm giác vô lực, bước vào Trúc Cơ hậu kỳ một cách chân chính, không còn cảm giác phù phiếm.

Liễu Tàn Dương xiết chặt nắm đấm, hắn đứng lên đi lại vài bước trong sơn cốc, uống một ngụm sương sớm để bình ổn nóng rất trong người.

Hắn đứng trên khu đất trống luyện một bộ quyền pháp, hoạt động gân cốt một lúc.

- Kế tiếp là cảnh giới Giả Đan kỳ!

Liễu Tàn Dương quay về động phủ, vận hành Du Long Công, bốn viên Kim Đan bị cuốn lên, hắn không ngừng cắn nuốt linh lực bên trong.

Trong một đêm ba tháng sau.

Kiếp vân hàng lâm, một đám lôi quang xé tan bóng tối.

Liễu Tàn Dương ngưng tụ khí hải trong cơ thể, linh lực từ trạng thái khí biến thành trạng thái dịch, hần đột phá Giả Đan kỳ!

Rất cực sắp đột phá, thậm chí Liễu Tàn Dương có một chút cảm giác kích động, đã lâu rồi hắn mới có cảm giác vui vẻ như thế, đây mới là lực lượng thuộc về mình, Liễu Tàn Dương lấy Phong Lôi phiến trong túi trữ vật ra.

Lôi quang bắt đầu khởi động, lôi quang giáng xuống, Liễu Tàn Dương ném Phong Lôi phiến vào trong lôi kiếp.

Tạch...

Sấm sét không ngừng đánh vào Phong Lôi phiến.

Lôi điện không ngừng giăng khắp bầu trời, sấm sét tán loạn

Kiếp vân bị Liễu Tàn Dương đánh tan.

- Long Ngũ đạt được Phong Lôi phiến nhưng không biết cách sử dụng chân chính, thật sự là bi kịch!

Liễu Tàn Dương tiện tay thu Phong Lôi phiến vào trong tay.

Ở trong tay Long Ngũ, Phong Lôi phiến có thể đánh ra từng đám lôi quang vây công đối thủ, nhưng mà Liễu Tàn Dương biết rõ, đây không phải là phương pháp sử dụng của Phong Lôi phiến một cách chính xác.

- Phương pháp sử dụng chính xác là như thế này!

Liễu Tàn Dương ném Phong Lôi phiến ra, mắt nhìn Phong Lôi phiến biến mất trong bầu trời, kiếp vân lại hiện ra, nhưng lúc này lại có hình quạt.

- Đây mới là là phương thức vận dụng pháp bảo chính thức!

Phong Lôi phiến biến hóa kiếp vân, sấm gió bắt đầu khởi động, cắn nuốt linh lực bốn phía, chỉ trong chốc lát một đạo điện quang to như cây cột xuất hiện ở đường chân trời, thiên uy khủng bố áp xuống, lôi điện đánh thẳng vào ngọn núi cách đó vài trăm dặm, lập tức đánh nát đỉnh núi thành tro bụi.

Lôi quang dày đặc không ngừng sinh ra âm thanh tạch tạch tạch! Ngọn núi vô danh thừa nhận không thể thừa nhận nỗi một kích này, tu sĩ Trúc Cơ càng không cần nói, cho dù Ung đạo nhân trúng một kích này cũng phải chết ngay lập tức.

Long Ngũ cầm Phong Lôi phiến trong tay, vung vẩy lôi cầu, hoàn toàn là cách công kích đơn giản nhất, cách này không cần thiên địa linh khí, dựa vào tu vi trong người điều động Phong Lôi phiến.

Nếu như Long Ngũ vận dụng lực lượng chính thức của Phong Lôi phiến, Liễu Tàn Dương đã sớm vận dụng át chủ bài cuối cùng rồi.

Liễu Tàn Dương thu Phong Lôi phiến vào trong tay, kiếp vân nhanh chóng biến mất.

Các tu sĩ Kim Đan đang tìm kiếm sâm tinh đều khiếp sợ cảm thụ công kích lôi điện vừa rồi, sau khi lôi vân tiêu tán, nội tâm bọn họ vẫn còn sợ hãi, công kích khủng khiếp như vậy, không phải tu sĩ Nguyên Anh không thể thi triển ra.

Liễu Tàn Dương thu hồi Phong Lôi phiến, thần thức ẩn núp đi, chuẩn bị tiếp tục đột phá, tiến vào Kim Đan.

Nhưng lúc này có một chấn động rất nhỏ hấp dẫn sự chú ý của Liễu Tàn Dương.

Trong sơn cốc này còn có người khác.

- Đi ra!

Liễu Tàn Dương quát, cô động tu vi toàn thân.

Chấn động biến mất, nhưng mà Liễu Tàn Dương dám khẳng định, trong sơn cốc nhất định còn có người khác, người nọ đã nấp ở đây trước khi hắn đến, cũng có thể nói, người này bị trận pháp của mình vây khốn trong cốc.

Liễu Tàn Dương thông qua chấn động vừa rồi phát hiện tu vi của người này không cao, cũng chỉ có cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi, nhưng năng lực ẩn thân lại là nhất tuyệt.

- Nếu như ngươi không đi ra, đừng trách ta ra tay!

Liễu Tàn Dương nói xong, bàn tay ngưng tụ lực lượng cuồng bạo, nhưng vẫn không có người đáp lại.

Liễu Tàn Dương thấy không có người hiện thân, nói ra tay liền ra tay, linh lực trong tay bộc phát dữ dội, người trong sơn cốc không thể lẩn trốn.

- Đại ca ca tha mạng! Đừng ăn ta!

Một nữ hài mặc váy xuất hiện phía sau một thân cây.

Nữ hài này chừng tám chín tuổi, trên gương mặt nhỏ nhắn yêu kiều tràn ngập thần thái khủng hoảng, trên người nàng có hương khí đặc thù lượn lờ, cánh tay long lanh như ngọc sen..

- Không ngờ ngươi nấp ở nơi này!

Liễu Tàn Dương chỉ liếc nhìn đã nhận ra thân phận của nữ hài, nàng là sâm tinh tu luyện mấy ngàn năm hóa thành hình người.

- Đại ca ca, ta van cầu ngươi, tha ta một mạng, ngươi có thể ăn cánh tay của ta, xin ngươi không nên lấy mạng ta?

Nữ hài này chạy đến bên người Liễu Tàn Dương, bởi vì tu vi của nàng yếu ớt nên không thể thoát khỏi khống chế của Liễu Tàn Dương, huống hồ nơi này có bố trí trận pháp, nàng sợ hãi nấp ở đây mấy tháng, động cũng không dám động, nàng định chờ người này đi sẽ trốn sang nơi khác, kết quả rất không may, nàng bị Liễu Tàn Dương phát hiện.

- Nếu là người bên ngoài, sợ rằng đã sớm nhào tới ăn tươi ngươi, nhưng mà ta không có hứng thú với ngươi, trung thực trốn sang một bên đi, đừng nhiễu ta tu hành!

Liễu Tàn Dương không có tâm tư đối phó sâm tinh, sâm tinh là thuốc bổ với tu sĩ khác, nhưng Liễu Tàn Dương lại không dùng được.

Liễu Tàn Dương tiếp tục dò xét, xác định trong sơn cốc không có kẻ thứ ba, hẩn quay về động phủ tu hành tiếp, lưu lại nữ hài sâm tinh đang suy nghĩ xuất thân, nàng không thể tin nổi có người lại bỏ qua cho mình.

- Đại ca ca, ta tên là Phong Nhi! Ngươi ăn một cánh tay của ta đi.

Nữ oa đứng bên ngoài động, đã qua nhiều năm như thế, nàng thường xuyên bị các yêu tinh khác bắt, thật sự trốn không thoát sẽ cho đối phương ăn một cánh tay, dùng cách này bảo vệ tánh mạng.

- Đừng ồn ào!

Liễu Tàn Dương nói vọng ra:

- Nếu tiếp tục ồn ào, ta sẽ ném ngươi ra khỏi sơn cốc.

Ngoài động phủ yên tĩnh, tiểu sâm tinh trốn sau thân cây, lặng lẽ ló đầu nhìn vào trong động phủ, cũng không dám lên tiếng.

Liễu Tàn Dương luyện hóa bốn viên Kim Đan, rất nhiều tu sĩ kẹt ở cửa ải này, luyện Kim Đan cần các đan dược khác phối hợp, thậm chí cần trường bối trong tông môn trợ giúp.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tu hành trong sơn cốc

Trong động phủ, bốn viên Kim Đan đã hoàn toàn biến mất, bị Liễu Tàn Dương hấp thu vào trong người.

Khí hải của hẩn chấn động dữ dội, Liễu Tàn Dương dùng tăng tu vi lên, hiện tại linh lực trong người hẩn có quá nhiều tạp chất, hẩn cần thời gian dài loại bỏ tạp chất.

Liễu Tàn Dương đi ra khỏi động phủ, Phong Nhi lại hiện thân, ánh mắt hoảng sợ nhìn Liễu Tàn Dương.

- Có lẽ lần này mình trốn không thoát!

Trong lòng Phong Nhi sinh ra cảm giác buồn bã thật nhiều, đây là vận mệnh của mình, ông trời thật bất công, cho mình thần trí, lại mang đến nhiều vận rủi cho nàng.

- Ngươi đã tu luyện bao lâu rồi?

Liễu Tàn Dương dò xét tiểu sâm tinh.

- Năm ngàn năm!

Phong Nhi mở miệng.

Liễu Tàn Dương sinh ra nghi hoặc, một yêu tinh tu hành năm ngàn năm, ít nhất cũng có thể đột phá Kim Đan kỳ, vì sao tu vi tiểu sâm tinh lại yếu như thế? Căn bản không giống tinh quái tu hành năm ngàn năm,

- Ngươi quyết định, muốn ăn ta sao?

Khóe mắt tiểu sâm tinh Phong Nhi đỏ rực, thân thể run rẩy.

- Không nên đùa giỡn ta, ngươi nói ngươi tu hành năm ngàn năm, ngươi nhất định biết rõ, bị đuổi giết năm ngàn năm là chuyện tàn khốc cỡ nào? Tâm trí cứng cỏi thế nào? Bộ dáng diễm đam đáng yêu của ngươi không có tác dụng với ta, bởi vì ta không tin ngươi, chẳng lẽ ngươi tu vi thấp, lịch duyệt cũng không có sao? Nếu ngươi thật sự ngây thơ, ngươi có thể sống sót trong năm ngàn năm bị đuổi giết sao?

Liễu Tàn Dương nói lời này, tiểu sâm tinh ngây người nhìn Liễu Tàn Dương, dường như bị nói trúng suy nghĩ cho nên không nói nên lời.

- Mặc kệ ngươi nói cái gì, ta đều nghe ngươi, chỉ cần ngươi không ăn ta là được.

Cuối cùng tiểu sâm tinh đánh bạo nói ra những lời này.

Liễu Tàn Dương nhìn tiểu sâm tinh, nhớ tới lời nàng nói lúc trước, hỏi:

- Ngươi nói có thể ăn một cánh tay của ngươi, ăn cánh tay của ngươi có chỗ tốt gì?

Phong Nhi nghe Liễu Tàn Dương hỏi như vậy, sắc mặt vui vẻ:

- Cánh tay của ta có rất nhiều chỗ tốt, có thể cường thân kiện thể, tăng tiến tu vi, bình tâm tĩnh khí.

Liễu Tàn Dương nghe sâm tinh nói thế, rốt cuộc biết vì sao sâm tinh tu hành năm ngàn năm lại không thể đột phá Kim Đan.

Bởi vì mỗi lần nàng bị người ta bắt được, liền buông tha một phần tu vi, cung cấp cho người ta ăn, không khác gì tu hành vài trăm năm thay kẻ khác, tuần hoàn ác tính như vậy cho nên nàng không thể tấn cấp.

- Vận mệnh của ngươi thật thê thảm.

Liễu Tàn Dương nói ra.

Tiểu sâm tinh nghe Liễu Tàn Dương nói thế, đau đớn trong tâm hồn cũng bộc lộ ra:

- Bọn họ nhìn thấy ta đều muốn ăn ta, ai cũng muốn ăn ta, cho dù ta trốn ở đâu đều bị bắt được, nếu không phải ta thông minh, đã sớm bị ăn tươi rồi.

- Kỳ thật lần này ta đến đây cũng là vì bắt ngươi.

Đột nhiên Liễu Tàn Dương mở miệng chen ngang lời sâm tinh.

Tiểu sâm tinh nghe được lời này, thân thể lập tức run rẩy.

- Đừng bắt ta, ta sợ, ta cho ngươi ăn một cánh tay của ta, đừng bắt ta đi, ta sợ bị luyện thành đan dược!

Thân thể tiểu sâm tinh lui ra phía sau, Liễu Tàn Dương đã biến thành ác ma trong mắt nàng.

- Yên tâm đi, ta sẽ không bắt ngươi trở về, ta chẳng những sẽ không bắt ngươi trở về, ta còn truyền thụ cho ngươi một bộ công pháp nhân loại!

Liễu Tàn Dương nhìn tiểu sâm tinh, trịnh trọng nói một câu, tiểu sâm tinh Phong Nhi hiện tại không có đường lui, chỉ có thể mặc cho Liễu Tàn Dương bài bố, là ăn, hay là luyện đan, nàng không thể không chể, bởi vì nàng quá yếu ớt.

Liễu Tàn Dương chưa bao giờ gặp sâm tinh có tu vi Kim Đan, trong thời gian mấy ngàn năm tồn tại của hắn, hắn chưa từng nghe nói hay phát hiện có sâm tinh đột phá Kim Đan, cho nên hắn rất chờ mong.

Trước mắt tiểu sâm tinh có cảnh giới Trúc Cơ không có tác dụng với mình, nhưng nếu nàng tấn cấp lên Kim Đan thì sao? Có thể trợ giúp mình đột phá Toái Anh kỳ hay không? Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ, có lẽ sau khi tiểu sâm tinh đột phá Kim Đan, Liễu Tàn Dương đã cải biến suy nghĩ này.

Trong sơn cốc, Liễu Tàn Dương chung sống hòa bình với tiểu sâm tinh.

Liễu Tàn Dương trừ tu luyện ra, hẳn còn truyền cho Phong Nhi một ít công pháp và thủ pháp tu hành của nhân loại.

Phong Nhi đã tu luyện năm ngàn năm, thần trí đã mở, năng lực tiếp nhận công pháp rất mạnh, hiện tại đang ở trong hoàn cảnh an nhàn, tiểu sâm tinh có thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa không có kỵ, không ngừng rèn luyện thân thể mình.

Nửa năm sau, Liễu Tàn Dương bước ra khỏi động phủ, tiểu sâm tinh đi theo sau lưng.

- Sư phụ, người nói, nếu như ta bị người khác ăn tươi, ta có khả năng phục sinh hay không?

- Không thể!

- Sư phụ, ta muốn trường sinh bất tử, cho dù người khác ăn ta thế nào, ta cũng bất tử, sư phụ, người truyền cho ta thuật trường sinh bất tử đi.

Tiểu sâm tinh nói ra nguyện vọng lớn nhất trong lòng.

- Người đừng lời kéo làm quen như thế, ta chưa bao giờ thu người làm đồ đệ.

Liễu Tàn Dương trách cứ, thế gian làm gì có thuật trường sinh bất tử, cho dù mình có cảnh giới Nguyên Anh đại thừa, cũng sẽ có ngày thọ nguyên khô cạn, cho dù tu vi Hóa Thần cũng có ngày phải chết, Liễu Tàn Dương không biết thế gian này có thuật trường sinh bất tử hay không.

- Sư phụ, người xem pháp thuật của ta thế nào?

Phong Nhi đã không còn sợ hãi Liễu Tàn Dương, nàng biết rõ Liễu Tàn Dương biểu hiện lạnh như băng, nhưng hẳn rất tốt với nàng, cho dù nàng hỏi cái gì, hẳn đều giải đáp, cho dù là vấn đề rất nhảm chán, hơn nữa ánh mắt hắn nhìn mình cũng không hung ác, một điểm mấu chốt nhất là hắn không ăn nàng, cũng không ăn cánh tay của nàng.

Tiểu sâm tinh vung tay lên, một dòng suối xuất hiện dưới đất, chỉ trong giây lát đã hóa thành dòng sông nhỏ chảy ra chung quanh, sau đó dòng sông biến mất trước mặt Liễu Tàn Dương.

Đây là một loại ảo thuật, cho dù Liễu Tàn Dương đã đến cảnh giới Giả Đan cũng bị mê hoặc, không thể phân biệt đâu là thật đâu là giả.

- Đây chỉ là con đường nhỏ, thuận tiện thì dùng, bình thường không nên vận dụng, người cần phải tăng cảnh giới và lực lượng lên!

Liễu Tàn Dương khuyên bảo, tình cảnh của tiểu sâm tinh còn tàn khốc hơn cả hắn, chung quanh nàng đều là địch nhân, sẽ chiến đấu nhiều lần, trốn tránh không phải biện pháp tốt.

Sâm tinh Phong Nhi thu ảo thuật, trong mắt mang theo khí tức khắc nghiệt, một cổ thụ đầy dây leo cách đó không xa hóa thành một cự nhân không thể di động, nhánh cây biến thành vũ khí, có thể công kích người xâm phạm.

- Không tệ.

Liễu Tàn Dương nói ra.

Phong Nhi trời sinh thông linh với cây cỏ, sau khi tu hành công pháp Liễu Tàn Dương truyền thụ đã có thể câu thông cây cỏ, có thể sử dụng chúng tác chiến, trước mắt lực lượng chiến đấu còn yếu, nhưng mà ngày sau, sau khi phát triển đến cảnh giới nhất định, Phong Nhi là cường giả vô địch trong rừng, chỉ cần có một cây cỏ còn sống, nàng sẽ không bị bắt.

Trong khoảng thời gian này, Liễu Tàn Dương đã tiêu trừ hơn phân nửa tạp chất trong người, không quá một tháng hẳn sẽ ngưng tụ Kim Đan, đặt chân lên cảnh giới Kim Đan chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ký ức vui vẻ nhất (1)

Phong Nhi tu hành trong sơn cốc, tu luyện công pháp, tăng cường lực lượng, Liễu Tàn Dương tiếp tục quay về động phủ.

Mười ngày sau, Liễu Tàn Dương cảm giác thân thể dễ chịu chưa từng có, linh lực trong người vô cùng tinh khiết, Kim Đan kỳ, hẳn có thể trùng kích Kim Đan.

Ngoài sơn cốc tụ tập hơn mười tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ và Kim Đan trung kỳ, một tên cầm đầu nói:

- Nơi này có trận pháp, cẩn thận!

- Thất sư huynh, người nói thâm tình có thể trốn ở đây hay không, chúng ta đã tìm ở đây hai năm rồi, căn bản không có tung tích thâm tình, chỉ còn nơi đây là chưa dò xét.

Một người tu sĩ tiến lên nói ra.

Tu sĩ Kim Đan cầm đầu nhìn qua trận pháp, hơi cau mày, nói:

- Trận pháp nơi này rất tinh diệu, chỉ sợ tu sĩ bề quan ở đây không phải là người chúng ta có thể trêu chọc.

- Thất sư huynh, người sợ cái gì, chúng ta là đệ tử Vô Lượng Môn ngọn núi thứ năm, có người nào dám ngỗ nghịch chúng ta?

Tên tu sĩ Kim Đan cầm đầu nghe nói như thế, nội tâm vững vàng, bắt đầu phân phó mọi người mai phục, hẩn lại ôm quyền nói vọng vào sơn cốc.

- Xin hỏi, vị cao nhân nào đang bề quan, đây là lãnh địa Vô Lượng Môn chúng ta, đệ tử Vô Lượng Môn ngọn núi thứ năm đang ở đây, mau mau ra tiếp đón!

Liễu Tàn Dương đang tu luyện đến mức khẩn yếu, linh lực trong người rất tinh khiết, khí hải đặc đỉnh không ngừng áp súc.

Lúc này bên ngoài sơn cốc có tiếng hô vang lên, quấy nhiễu Liễu Tàn Dương, hẩn đang ngưng tụ một đạo linh dịch đã tan mất, bước đầu ngưng tụ Kim Đan đã thất bại trong gang tấc.

Liễu Tàn Dương phát tay ném Phong Lô phiến ra ngoài sơn cốc, một đám lôi quang phóng lên trời, sấm sét không ngừng sinh ra.

Lôi điện khủng khiếp vài tháng trước lại xuất hiện.

Rất nhiều tu sĩ bên ngoài sơn cốc sợ tới mức bỏ chạy.

- Xin lỗi tiên bối! Chúng ta lập tức rời đi!

Tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ tự nhiên nhận ra lôi vân này, mấy tháng trước chính lôi vân này san bằng một đỉnh núi, hung uy hiểm thấy trên đời.

Uy lực này không phải Kim Đan hậu kỳ không thể chống cự, đám người bọn họ còn không đủ ngăn cản một kích của người ta.

Hơn mười tên tu sĩ Kim Đan thi triển thần thông, bọn họ muốn rời khỏi nơi này, chỉ trong nháy mắt đã đi được mười dặm.

Lôi vân ngưng tụ trên không, cũng không tiêu tán, nhưng không có sấm sét giáng xuống.

Lúc này các tu sĩ thở ra một hơi, đột nhiên sấm sét đánh xuống, lôi quang bao phủ thiên địa, nện thẳng bên ngoài sơn cốc, hung uy khiếp người.

Tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ dùng thần thức quét đến, lập tức sợ phá gan.

Từng đạo sấm sét không ngừng giáng xuống, lúc này ngưng tụ ra bốn chữ đầy khí tức hủy diệt.

- Người xông vào! Chết!

Sở dĩ hẩn sợ hãi không phải vì khí thế của sấm sét, mà là khả năng khống chế pháp bảo rất linh hoạt, khống chế điểm rơi của từng tia chớp giáng xuống rất tinh diệu! Từ đó có thể thấy được khả năng khống chế của người này mạnh tới mức nào.

Sấm sét đã biến mất, nhưng mà lôi vân lại không biến mất, Phong Lô phiến khống chế kiếp vân, khống chế thiên uy thiên địa.

Liễu Tàn Dương lưu lại chữ viết có tác dụng uy hiếp, nếu thật sự có kẻ không biết sống chết xông vào trong, tất nhiên sẽ bị Phong Lô phiến dẫn sấm sét oanh tạc tan xương nát thịt.

Đám đệ tử ngọn núi thứ năm Vô Lượng Môn tụ tập với nhau.

- Sư huynh! Người trong sơn cốc tu vi rất cao, sợ rằng đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ, hẩn có pháp bảo bậc này, chắc chắn chương mắt một góc thâm tình.

Một tu sĩ mở miệng nói ra.

Tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ cầm đầu nói:

- Pháp bảo như vậy chắc chắn là thiên địa linh vật, nếu có thể... Đoạt lấy...

Tiếng nói của tu sĩ Kim Đan trung kỳ càng ngày càng nhỏ, sợ người trong sơn cốc nghe thấy.

- Đoạt trọng bảo của người trong sơn cốc...

Trong mắt đám đệ tử khác xuất hiện thần sắc tham lam, pháp bảo uy lực mạnh như thế, không ai không muốn chiếm lấy, chiến lực sẽ tăng lên thật nhiều.

Mọi người nhìn nhau, nhanh chóng bay ra xa xa, chuyện đoạt bảo cần phải bàn bạc kỹ hơn, bọn họ cần mưu đồ, sau đó chuẩn bị những vật phẩm đầy uy lực.

Đám đệ tử này đã sớm mất tư cách hoàn thành nhiệm vụ sư môn, hiện tại dừng ở đây chỉ vì muốn đoạt sâm tinh, bây giờ có trọng bảo xuất hiện trước mặt, tham niệm sinh ra, tuy sư môn có phân phối pháp bảo cho bọn họ, nhưng mà uy lực không lộ mạnh lắm, cho nên rất đỏ mắt với pháp bảo dẫn phát sấm sét kia.

Liễu Tàn Dương lại tiếp tục tu hành trong sơn cốc, hắn muốn đột phá Kim Đan.

- Pháp bảo phòng hộ còn chưa đủ.

Liễu Tàn Dương suy nghĩ một lát, hiện tại hắn cần yên tĩnh nhất, sợ bị người khác quấy rầy.

Liễu Tàn Dương lấy bảo tháp của Ứng đạo nhân ra ngoài, phóng trên mặt đất, pháp bảo này giống như có linh tính, nhanh chóng dung làm một thể với núi đá, một tòa thạch tháp dính liền vào núi xuất hiện, cả sơn cốc bị thạch tháp bao phủ vào bên trong.

Trên không trung thạch tháp có sấm sét dữ dội, lúc có sấm sét rơi xuống, tầng ngoài thạch tháp đầy lôi điện, hai kiện pháp bảo hạ phẩm kết hợp với nhau.

Tòa bảo tháp này trong tay Ứng đạo nhân chỉ có thể dùng mạn lực đã thương địch thủ, không có thần thông, có thể thấy được hắn còn chưa biết phương thức vận dụng pháp bảo.

- Sư phụ! Người thật lợi hại!

Sâm tinh Phong Nhi lại xuất hiện, trong mắt nàng, Liễu Tàn Dương quả thực không gì làm không được, tiện tay ném một ít đồ vật tinh xảo xuống đất, liền huyền hóa một thạch tháp, ảo thuật quá kinh người.

- Ta muốn bế quan, ngắn thì mười ngày, dài thì hơn tháng, chờ quấy rầy!

Liễu Tàn Dương bước vào tầng cao nhất của thạch tháp, tiếp tục tu hành.

Phi kiếm là vũ khí chủ yếu của tu sĩ Kim Đan, một khi tiến vào Nguyên Anh kỳ, phi kiếm mất đi tất cả khả năng của mình, bị pháp bảo cùng pháp thuật thay thế, Liễu Tàn Dương lúc này chỉ đạt đến cảnh giới Giả Đan kỳ, vẫn chưa hoàn toàn khống chế pháp bảo, chỉ khi tiến vào Nguyên Anh kỳ mới chính thức vận dụng uy lực thật sự của pháp bảo.

Hai kiện pháp bảo phối hợp hoàn mỹ, chỉ cần không phải tu sĩ Kim Đan hậu kỳ mạo hiểm nghiền nát phi kiếm bốn mạng tấn công, tuyệt đối không cách nào đánh vỡ phòng ngự nơi này.

Hiện tại tâm thần Liễu Tàn Dương vô cùng bình thản, phong bế giác quan, dung nhập toàn bộ tâm thần vào khí hải.

Khí hải đặc dính tụ tập lại, linh lực trong bốn Kim Đan đã bị Liễu Tàn Dương hấp thu, diện tích khí hải của hắn còn lớn hơn tu sĩ Trúc Cơ gấp trăm lần, độ khó khi cô đọng Kim Đan cũng cao hơn tu sĩ Trúc Cơ khác cả trăm lần.

- Bắt đầu đi!

Liễu Tàn Dương điều động Du Long Đại Pháp, hắn hành động rất thông suốt.

Bản tôn Liễu Tàn Dương chính là tu sĩ Nguyên Anh đại thừa, hắn cảm thấy ngưng tụ Kim Đan không có nguy hiểm gì, cho dù hắn ngưng tụ Kim Đan khó hơn người khác gấp trăm lần.

Cây nhỏ trong khí hải cần nuốt linh lực không kiêng nể gì, đương nhiên Liễu Tàn Dương vẫn không chế phạm vi cần nuốt của nó.

Nó là cây cầu kết nối với bản tôn, thông qua nó, mình có thể chuyển chuyển lực lượng bản tôn, nó phát triển càng mạnh, năng lực thừa nhận càng cao, giúp đỡ Liễu Tàn Dương càng lớn, ắt chủ bài càng mạnh.

Chương 50: Ký ức vui vẻ nhất (2)

Ba ngày sau, Kim Đan của Liễu Tàn Dương hơi lộ ra, khí hải đã cô đọng thành quả bóng.

Bên ngoài thạch tháp, đám đệ tử ngọn núi thứ năm Vô Lượng Môn cảm thấy rất rung động, thạch tháp đứng sừng sững trong mây, chung quanh thạch tháp có lôi điện vờn quanh, có cảm giác kiên cố gấp trăm ngàn lần.

- Đây cũng là pháp bảo?

Đám đệ tử có tham niệm Phong Lôi phiến ngừng đầu nhìn qua thạch tháp, trong mắt xuất hiện thần sắc nghi hoặc.

Lúc trước bọn họ muốn sử dụng phù chú oanh tạc sơn cốc, cho dù phù chú không thể phá nát sơn cốc, như vậy bọn họ sẽ tập thành phi kiếm đại trận công kích.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, bọn họ quay trở lại, lúc này đang đẳng đẳng sát khí tụ tập trước sơn cốc.

Nhưng sau khi bọn họ xuất hiện trước sơn cốc, lại phát hiện có thạch tháp đang tồn tại, tất cả lòng tin lúc ban đầu mất sạch sẽ, lại là một kiện pháp bảo, còn là pháp bảo phòng ngự, bọn họ biết rõ, pháp bảo cực phẩm ngay trước mặt nhưng không thể cướp lấy, biết rõ đụng phải cực sát, vì sao còn dám đầu vào?

Tòa thạch tháp này gọi nước lạnh vào đầu bọn họ, triệt để dập tắt ngọn lửa tham lam trong lòng họ.

- Sư huynh, chúng ta còn đánh nữa hay không?

Một tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ tiến lên hỏi thăm.

Tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ xanh mặt quay đầu lại, lạnh lùng nhìn vào tên sơ đệ hỏi thăm, thần sắc kích động lên, hoàn toàn mất đi phong thái thần tiên khi xưa:

- Đánh... Đánh cái đầu nguoi, nguoi nói nên đánh thế nào? Ah! Nguoi muốn chết, nguoi lên đi...

Tên tu sĩ cầm đầu phát tay áo, hần cười phi kiếm rời đi, cũng không quay đầu lại nhìn một cái, tuy hần không cam lòng, nhưng hần cũng không bị tham lam mê hoặc đầu óc, tu sĩ có được hai kiện pháp bảo cực phẩm không phải tồn tại mình có thể khiêu khích, nếu ra tay, sợ rằng sẽ bị đánh chết tại chỗ.

Đám tu sĩ nhìn thấy sư huynh chủ sự rời đi, lập tức bỏ chạy, cũng không dừng lại.

Liễu Tàn Dương bề quan một thoáng, Phong Nhi đang nhảm chán tu luyện pháp thuật, khi thì biến hóa thành một đóa hoa vàng không thu hút, sau đó lại hóa thành đại thụ che trời.

Đây là thần thông chỉ yêu tinh mộc hệ mới có, bọn chúng có thể biến ảo bản thể tùy ý, tu sĩ nhân loại không thể làm được chuyện này, đương nhiên có lẽ có tồn tại biết thần thông này, nhưng mà tu hành đến nay, Liễu Tàn Dương chưa bao giờ gặp qua.

Một đám linh lực bắn lên trời, vói trên bầu trời xuất hiện hoa sen, thiên kiếp Kim Đan sắp hàng lâm.

Vô số lôi điện giáng xuống, lôi điện đánh thẳng vào trong Phong Lôi phiến, pháp bảo này phi thường hường thụ.

Liễu Tàn Dương mở mắt ra, linh lực nội liễm, khí hải triệt để hóa thành Kim Đan lơ lửng trong đan điền, Liễu Tàn Dương cảm thụ lực lượng quen thuộc, cuối cùng mình cũng khôi phục tu vi Kim Đan.

Lúc ở cảnh giới Trúc Cơ, linh lực tràn ngập toàn thân Liễu Tàn Dương, giống như muốn phát nát thân thể hán, nhưng mà hiện tại, linh lực không có giảm bớt chút nào, Liễu Tàn Dương lại cảm thấy linh lực còn quá ít.

Đối!

Liễu Tàn Dương chỉ có dùng từ này miêu tả cảm giác của mình hiện tại, Liễu Tàn Dương lúc còn ở cảnh giới Trúc Cơ tương đương một ly nước, ly nước đầy sẽ có cảm giác tràn đầy, nhưng sau khi đột phá Kim Đan, Liễu Tàn Dương biến thành một cái thùng, rót ly nước vào trong thùng, làm sao có thể đầy được?

Liễu Tàn Dương phóng thích Du Long Đại Pháp, hần không ngừng cắn nuốt thiên địa linh khí.

Ba ngày sau cuối cùng Liễu Tàn Dương có một chút cảm giác thoải mái, tuy chỉ khôi phục ba thành linh lực trong người, nhưng cảm giác đói khát đã biến

mất.

Hắn thu bảo tháp lại, sơn cốc trở lại hình dáng ban đầu.

Phong Nhi đang nâng một đóa hoa màu đỏ, chạy đến trước anwtj Liễu Tàn Dương, giấu đóa hoa ra sau lưng, hô:

- Chúc mừng sư phó, người đột phá.

Liễu Tàn Dương nhìn tiểu sâm tinh, nói ra:

- Người cần tu luyện công pháp, không thể lười biếng, pháp thuật cũng không thể quên.

Phong Nhi nghe xong, đóa hoa giấu sau lưng rơi xuống đất, nàng vốn muốn mang hoa này tặng cho Liễu Tàn Dương, nhưng nghe xong lại cải biến chủ ý, nụ cười trên mặt Phong Nhi mất đi thần thái.

Sau nửa ngày, Phong Nhi mở miệng nói:

- Sư phụ, người muốn đuổi ta đi sao?

Liễu Tàn Dương vuốt đầu Phong Nhi, nói:

- Ta cũng không phải muốn đuổi người đi, mà là ta và người không chung đường, ta muốn đi Vô Lượng Môn, mà người phải ở trong núi sâu rừng thẳm.

- Không! Ta không đi! Ta muốn đi theo sư phụ tiến vào Vô Lượng Môn!

- Người không thể đi! Người đi sẽ bị người ta luyện thành đan dược.

Liễu Tàn Dương nói, Phong Nhi nghe xong đã sợ hãi lui ra phía sau một bước, nhìn thẳng vào Liễu Tàn Dương, lắc đầu và nói:

- Ta không muốn bị luyện thành đan dược, ta không muốn!

- Đi Tiên quốc cách nơi này trăm vạn dặm đi! Ở đó chờ ta, có một ngày ta sẽ trở về.

Liễu Tàn Dương vạch một con đường sáng cho Phong Nhi, chỉ có ở đó Phong Nhi mới không gặp nguy hiểm bị luyện thành đan dược..

- Đó là nơi nào?

Liễu Tàn Dương chỉ phương hướng Tiên quốc:

- Đó là nơi tiên ma cùng phát triển, Tiên quốc cùng cộng hưởng thịnh thế.

Phong Nhi nhìn ánh mắt Liễu Tàn Dương, Liễu Tàn Dương lại nói:

- Đó là Tiên quốc do ta sáng tạo ra.

Liễu Tàn Dương nói xong, Phong Nhi đang thất hồn lạc phách lại khôi phục thần sắc, tiểu sâm tinh lại cơ linh như trước.

- Đi thôi, thuận buồm xuôi gió!

Liễu Tàn Dương thu Phong Lôi phiến, thân thể biến mất tại chỗ.

- Sư phụ, ta sẽ chờ người, người phải về nhanh một chút!

Phong Nhi si ngốc nhìn nơi Liễu Tàn Dương biến mất, nhìn động phủ Liễu Tàn Dương tu luyện, nhìn vị trí Liễu Tàn Dương đứng chỉ điểm cho nàng, hai hàng nước mắt chảy dài, chưa từng có người nào đối xử tốt với nàng như vậy, từ thời điểm nàng bắt đầu có được thần trí đều trải qua trong khủng hoảng, truy đuổi, săn bắt, cảm giác như vậy vây quanh nàng suốt năm ngàn năm, thời gian vui vẻ nhất chính là ở nơi này, nhưng thời gian đó quá ngắn.

Nàng có thể quên những việc khác, nhưng nàng vẫn nhớ kỹ sư phụ đã nói, đến Tiên quốc, chờ hắn!

- Sư phụ, ta sẽ chờ người, ngàn năm, vạn năm, chỉ cần người không trở lại, ta vẫn chờ đợi, chờ đến vĩnh viễn...

Thân ảnh Phong Nhi biến mất, lúc này giọt nước mắt nóng rơi xuống đất mang theo ký ức vui vẻ nhất cả đời.

Liễu Tàn Dương chỉ dạy cho nàng, sau khi tu luyện ở đây, bản lĩnh chạy trốn của tiểu sâm tinh lại tăng tiến, chỉ cần là nơi có hoa cỏ, không ai có thể bắt được nàng.

Liễu Tàn Dương bước ra khỏi sơn cốc, nơi này linh lực đã mỏng manh, việc cấp bách hiện tại chính là đi tìm nơi khác có linh lực sung túc hơn.

Hắn bay nhanh trong rừng, Liễu Tàn Dương bay gần vạn dặm, linh lực chung quanh dần dần nồng đậm hơn.

Nơi này là khu vực mười vạn dặm thuộc phạm vi thế lực ngọn núi thứ năm Vô Lượng Môn, nơi này tồn tại các môn phái và gia tộc tu tiên, cũng là thuộc hạ của ngọn núi thứ năm Vô Lượng Môn.

Từ đó có thể thấy tầm ảnh hưởng của Vô Lượng Môn lớn như thế nào.

Trong ngày hôm nay, Liễu Tàn Dương dừng bước trên một đám mây.

Chung quanh là núi cao nguy nga, cũng có không ít tu sĩ đang phi hành, nơi đây có linh lực nồng đậm, cũng là nơi tu luyện rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Không đồng hành với kẻ yếu (1)

Liễu Tàn Dương đáp xuống đỉnh núi, nơi này có khu vực gieo trồng tiên thảo linh dược, mùi thuốc nồng đậm bao phủ cả ngọn núi, nơi này là nơi một môn phái tu tiên gieo trồng linh thảo.

- Được rồi, đây là nơi tốt.

Liễu Tàn Dương cảm thụ linh lực nồng đậm, cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu.

Dược viên này bao phủ cả đỉnh núi, nơi đây có cỏ thụ che trời, có sơn sâm sinh trưởng mấy trăm năm, linh thảo gieo trồng trong khu vực này cực kỳ có linh tính, dễ dàng luyện đan.

Bên trái dược viên có một ngôi nhà đá, một tiểu đồng đang ngồi trên ghế nghiên cứu công pháp.

Liễu Tàn Dương đáp xuống dược viên, hắn đi đến một cây đại thụ rồng ruột, sau khi bố trí Tụ Linh Trận chung quanh đại thụ, hắn lại tiến vào bên trong cỏ thụ, linh lực nơi đây vô cùng sung túc, hắn toàn lực vận chuyển Du Long Đại Pháp hấp thu linh lực nơi đây.

Năm ngày sau, tiểu đồng trông coi dược viên kinh ngạc phát hiện, rất nhiều dược linh lại tăng trưởng thêm vài năm, tình huống cực kỳ cổ quái, cực kỳ hiếm thấy, nhưng sư phụ đã đi đến sơn môn luyện đan, mình cũng không thể hỏi thăm sư phụ được.

Tiểu Đồng đi lại trong dược viên, hắn quan sát các linh thảo quen thuộc, càng đi về phía trung tâm càng có nhiều dược linh, cuối cùng tiểu đồng đứng trước cỏ thụ che trời.

- Ô! Nó sống thế nào?

Cỏ thụ này đã chết được vài năm, tiểu đồng thường xuyên chặt bỏ cành khô nhóm lửa, nhưng hiện tại toàn thân cỏ thụ tỏa ra màu xanh mom mơn, những chạc cây khô héo đã đâm chồi nảy lộc.

Tiểu đồng đi chung quanh, cẩn thận quan sát những biến hóa nhỏ bé.

- Thật quái lạ, chờ sư phụ quay về, ta sẽ hỏi một chút!

Tiểu Đồng đồng rồi đi, hắn quay về nhà đá, chỉ cần linh dược không chết thì đó chính là chuyện tốt, hắn không cần nghĩ nhiều về các việc khác.

Liễu Tàn Dương chậm rãi mở hai mắt ra, linh lực trong người đã bổ sung năm thành, lại cần một ít thời gian, linh lực sẽ khôi phục toàn bộ, thần thức Liễu Tàn Dương tập trung vào chân núi.

Dưới núi có một thanh niên lưng cổng đại kiếm từng bước tiến lên núi, đang đi vào môn phái tu tiên này.

- Không ngờ là Trọng Lâu.

Mấy năm trước, Liễu Tàn Dương rất thường thức tiểu tử ngoại viện này, năm đó hắn đột nhiên biến thành hắc mã tiến vào top mười ngoại viện, sau đó có tư cách tiến vào nội môn Vô Lượng môn.

Chẳng lẽ hắn có thù oán với môn phái tu tiên này?

Không gặp vài năm, Trọng Lâu vậy đã đột phá Trúc Cơ sơ kỳ, tiến vào Trúc Cơ trung kỳ, thiên phú và tính dẻo cơ này, ngay cả Liễu Tàn Dương cũng phải khâm phục.

Rốt cuộc Trọng Lâu đi vào sơn môn, hần nhìn thẳng vào đám người đang đứng trước cửa.

- Hôm nay, ta sẽ báo mỗi hận đoạt bảo!

Tuy đám người kia sợ hãi thế lực Vô Lượng Môn, nhưng nếu Trọng Lâu giết đến tận cửa, bọn họ không thể không ra tay nghênh địch.

Chiến đấu lập tức bộc phát.

Kiểm khí tung hoành, phù chú va chạm.

Trọng Lâu dùng tu vi Trúc Cơ trung kỳ đấu với mấy tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ không lâm vào hạ phong.

Trong chiến đấu, Trọng Lâu lại thi triển rất nhiều đạo thuật, tế ra rất nhiều phù bảo và các thủ đoạn xảo diệu.

- Trọng Lâu phát triển rất nhanh, nhanh đến mức kinh người, nhất là những phù bảo tầng tầng lớp lớp kia, tuy phẩm cấp không cao nhưng số lượng rất nhiều, chỉ sợ hần đã đạt được kỳ ngộ không nhỏ.

- Nhưng mà kinh nghiệm chiến đấu chưa đủ, tầm mắt cũng chưa đạt.

Nếu nói Trọng Lâu gặp kỳ ngộ lớn nhất, như vậy không gì có thể vượt qua Liễu Tàn Dương là tu sĩ Nguyên Anh đại thừa chỉ điểm.

Tuy Trọng Lâu hung hãn, có rất nhiều phù bảo, nhưng khi đối mặt với vài tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, cảnh giới kém hơn người ta, hần chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ mà thôi.

Trọng Lâu miệng mũi trào máu, kinh mạch bị hao tổn nghiêm trọng.

Hần chống đại kiếm thờ hồn hển, máu tươi chảy dọc theo đại kiếm xuống đất.

Đám tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ của môn phái này cũng trọng thương.

Trong giây lát, Trọng Lâu ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào các cường địch, hần ném đại kiếm ra xa, sau khi đại kiếm rơi xuống đất lập tức nghiền nát, bộc lộ các loại phù chú bên trong.

Rầm rầm rầm..

Tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền ra khắp bốn phía.

Trọng Lâu thừa cơ khổng chế phi kiếm bỏ chạy xuống núi, không quay đầu nhìn lại lần nào.

Một tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ kéo thân thể tổn thương đuổi theo.

Liễu Tàn Dương thu hồi thần thức.

Mỗi người đều có đường của mình, Liễu Tàn Dương cũng có đường của mình, Trọng Lâu không nên phụ thuộc vào người khác.

Liễu Tàn Dương không biết Trọng Lâu trải qua cái gì, mấy năm trước hần vừa tiến vào ngoại viện Vô Lượng Môn chỉ là thiếu niên ngây thơ mà thôi, bây giờ đã trở thành tu sĩ Trúc Cơ sát phạt quyết đoán.

Lại qua mười ngày, Liễu Tàn Dương cảm giác linh lực bao phủ khắp toàn thân, Liễu Tàn Dương chứa đựng linh lực gấp trăm lần tu sĩ Kim Đan sơ kỳ bình thường, có thể so với tu sĩ Kim Đan trung kỳ.

Liễu Tàn Dương thả thần thức ra, nói thầm:

- Ngươi tiểu tử này.

Trọng Lâu lại giết đến, trong mười ngày này, cứ cách ba ngày Trọng Lâu sẽ khởi xướng thế công đánh vào môn phái tu tiên, sau khi bị thương lập tức chạy đi.

Môn phái tu tiên này bị Trọng Lâu giày vò khổ không thể tả, đệ tử trong môn phái bị giết hơn phân nửa, bảy tên tu sĩ Trúc Cơ cũng chỉ còn lại ba người.

Tu tiên giới là nơi tín ngưỡng luật rừng, nếu như không có lực lượng, sớm muộn gì cũng gặp khó khăn.

Liễu Tàn Dương nhớ đến thời gian mình bị phong ấn ba ngàn năm, đó là thời điểm nhật nguyệt vô quang, cô đơn làm bạn.

- Tự giải quyết cho tốt.

Liễu Tàn Dương phóng lên trời, về phần Trọng Lâu là chết là trốn, Liễu Tàn Dương không can thiệp.

Nếu hần bị giết, đây là kiếp số của hần, nếu như không có nắm chắc tuyệt đối, cũng đừng nên đụng vào đối thủ mạnh hơn mình.

Liễu Tàn Dương rời đi...

Tiểu đồng trông coi được viên lúc này sống trong sợ hãi, ba ngày trước có một tin tức giống như sấm sét giữa trời quang xuất hiện, thế giới tinh thần của hần sụp đổ.

Sư phụ bị người ta đánh chết.

Thế giới vẫn nhiều màu sắc rực rỡ như trước, nhưng thế giới của hần đã bị tàn phá.

Trong thế giới này, cuộc sống của ai cũng độc nhất vô nhị, nhưng không ai biết trước tai họa sẽ xuất hiện lúc nào.

Liễu Tàn Dương rời đi, hần chỉ là khách qua đường quan sát chuyện xảy ra trong nhân sinh của người khác.

Một ngày này, Liễu Tàn Dương quay về ngọn núi bảy mươi hai.

Trần Tiên Hiệp, đây là nơi tu sĩ Trúc Cơ tụ tập, Liễu Tàn Dương mới vừa vào trần Tiên Hiệp đã nghe tin tức có linh bảo xuất thế, lập tức sinh ra hứng thú.

Linh bảo cũng phân ra nhiều loại, trong đó thứ hấp dẫn Liễu Tàn Dương lớn nhất chính là tiên thiên linh bảo, trời sinh đất nuôi, ngàn năm không gặp, có thể tăng một đại cảnh giới, nguyên nhân Liễu Tàn Dương kết thù với Vân Cư Tự chính là vì tiên thiên linh bảo.

Còn có linh bảo do đại tu sĩ, tinh quái đẳng cấp cao đào tạo ra, pháp bảo thượng phẩm có linh trí cũng được tính là linh bảo.

Bởi vì nó, Liễu Tàn Dương từ Nguyên Anh sơ kỳ tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ, cũng bởi vì nó hần mới bị Vân Cư Tự ám toán.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Không đồng hành với kẻ yếu (2)

Liễu Tàn Dương không yêu cầu xa vời gặp được tiên thiên linh bảo, cho dù là linh bảo phổ thông cũng được, nhưng xác suất này rất nhỏ, bởi vì phần lớn tin đồn linh bảo xuất thế đều là tin tức giả.

Trần Tiên Hiệp rất phồn hoa, rất nhiều tu sĩ qua lại nơi này, Liễu Tàn Dương dùng thần thức thăm dò, dường như hần biến thành một thiếu niên hứng thú với mọi thứ chung quanh.

Rất nhiều tu sĩ ra tay phần lớn là phù chú, hoặc là đan dược Cổ Bản Bồi Nguyên đan cấp thấp, hoặc là phi kiếm tàn thứ phẩm.

Những vật phẩm tu sĩ Kim Đan xem như rác rưởi, bọn họ xem chúng như trân bảo, không dễ dàng cho người khác nhìn thấy.

Thậm chí một tiểu tu sĩ sau khi đạt được một thanh phi kiếm rác rưởi, lại trốn vào tiểu viện bố trí ảo trận, tự cho là mình tính toán không bỏ sót, nào biết rằng việc hần làm bị tu sĩ Kim Đan nhìn rõ ràng, nếu hần thật sự có trọng bảo, người ta đã sớm xuất hiện cướp đoạt rồi.

Đối mặt với một đám tu sĩ Trúc Cơ kiến thức thiên cận, trừ khi thật sự có trọng bảo làm Kim Đan động tâm xuất hiện, nếu không tu sĩ Kim Đan rất ít khi quan tâm đến tu sĩ Trúc Cơ, nếu như tu sĩ Kim Đan không muốn bọn họ nhìn thấy, tu sĩ Trúc Cơ vĩnh viễn không thể nhìn thấy bọn họ.

Tu sĩ Trúc Cơ và tu sĩ Kim Đan có bình chương tự nhiên, tu sĩ Trúc Cơ vĩnh viễn không cách nào dung nhập vào thế giới tu sĩ Kim Đan, thậm chí rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ cả đời cũng không nhìn thấy tu sĩ Kim Đan, đây là quy tắc tu tiên giới, cường giả không đồng hành cùng kẻ yếu, không phải tu sĩ Trúc Cơ chưa bao giờ gặp tu sĩ Kim Đan, mà là bọn họ không cách nào phân biệt, trừ phi tu sĩ Kim Đan chủ động hiện thân, bày ra tu vi.

Liễu Tàn Dương thuê một tiểu viện yên lặng, hần tế luyện Phong Lô phiến, Phong Lô phiến xem như pháp bảo không tầm thường trong Vô Lượng Môn, các đệ tử có chút công tích sẽ mua sắm nó.

Phong Lô phiến này trong tay tu sĩ Kim Đan khác không được trọng dụng, nhưng Liễu Tàn Dương xem ra, Phong Lô phiến rèn rất tốt, xem như pháp bảo hạ phẩm không tệ.

Phong Lô phiến trong tay Liễu Tàn Dương đã trải qua lôi kiếp ân cần săn sóc, đã có dấu hiệu tấn cấp, pháp bảo hạ phẩm tấn cấp thành pháp bảo trung cấp, hần quan sát Phong Lô phiến trong tay, suy nghĩ đến ba kiện pháp bảo thượng phẩm trong động phủ, ba kiện pháp bảo thượng phẩm này có uy lực không tầm thường, hần đoạt từ trong tay tu sĩ Nguyên Anh của Vân Cư Tự, nhưng không phải tu sĩ Nguyên Anh không thể sử dụng.

Ba ngày sau, một lần đấu giá hội thanh thế to lớn được cử hành, đấu giá hội thu hút không ít tu sĩ Trúc Cơ, trong đó không thiếu tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, những kẻ này tuyệt đối là đại nhân vật trong mắt tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

Từng thanh phi kiếm, từng viên đan dược được bán ra, tu sĩ Trúc Cơ vô cùng hưng phấn và xúc động, không ngừng kêu giá, thậm chí có người kích động đứng lên nhìn chằm chằm vào đối thủ cạnh tranh, có một ít tu sĩ giả heo ăn thịt hổ, tự cho là lừa dối, nhưng chỉ tăng thêm hải hươc mà thôi.

Thần thức Liễu Tàn Dương đảo qua, hần nhìn rõ các vật phẩm bán ra, vật phẩm áp trực chỉ là một kiện pháp bảo tàn phiến.

Mặc dù Liễu Tàn Dương chường mất những vật phẩm này, nhưng các tu sĩ sau khi nhận được vật phẩm, thanh toán xong lập tức rời đi, sợ bị người ta nhớ thương.

Đừng nói Liễu Tàn Dương chường mất những vật này, cho dù các tu sĩ Kim Đan khác cũng không thèm nhìn đến, một đồng rác rưởi mà thôi, nhưng một đồng rác rưởi như vậy lại khiến cả trấn Tiên Hiệp xôn xao, tu sĩ trong trấn Tiên Hiệp vô cùng vui mừng, giống như gặp phải thịnh thế xuất hiện.

Đấu giá hội dành cho tu sĩ Trúc Cơ kết thúc, tu sĩ mua được vật phẩm vội vàng rời đi.

Pháp bảo tàn phiến bị một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ ít xuất hiện mua đi, tuy hần tận lực ẩn nấp thân hình, nhưng vẫn có tu sĩ đi theo như giò trong xương.

Liễu Tàn Dương đã hoàn thành tế luyện Phong Lô phiến, pháp bảo hạ phẩm này đã có thể xác pháp bảo trung phẩm, uy lực đại tăng, nhưng nó không thuộc về pháp bảo trung phẩm, pháp bảo hạ phẩm tấn cấp pháp bảo trung cấp cần khí linh, mà Phong Lô phiến còn thiếu khí linh lõi điện.

Sau khi đấu giá hội chấm dứt là một trận chém giết thảm thiết.

Ngoài trăm dặm, tên tu sĩ mua pháp bảo tàn phiến bị một đám tu sĩ cản đường.

Đám người này nhắm vào pháp bảo tàn phiến, hai bên không nói lời gì, lập tức lao vào nhau.

Chiến đấu của bọn họ xảy ra dưới tầm mắt Liễu Tàn Dương, có lẽ bọn họ vĩnh viễn không biết, có người trong tiểu viện cách đó trăm dặm nhìn thấy toàn bộ quá trình diễn ra.

Vài tên chặn giết đều có tu vi thâm hậu, một người trong đó có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, có lẽ bọn chúng đã nhiều lần tham dự vào hành động giết người đoạt bảo này, một việc vốn dễ dàng lại sinh ra ngoài ý muốn, nghịch chuyển to lớn, tên tu sĩ bị chặn giết vừa ra ta đã bộc phát sức chiến đấu cường đại, sử dụng công pháp là thượng cổ thiên công —— Đại Vô Tướng Thần Công.

Đại Vô Tướng Thần Công là bí mật bất truyền của Vân Cư Tự lại được tu sĩ này thi triển ra, hần dùng tu vi Trúc Cơ trung kỳ một chiêu chém giết đám người chặn đường, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tự bạo phi kiếm bốn mạng mới thoát chết.

- Tiền bối Vân Cư Tự tha mạng!

Tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ sợ hãi, hần không ngừng cầu xin tha thứ, cũng bắt chấp đối thủ chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

Tên tu sĩ ít xuất hiện lại không cho đối thủ con đường sống, Đại Vô Tướng Thần Công bộc phát thần uy tiêu diệt tên tu sĩ cầu xin tha thứ, trước khi diệt sát, hần nói bên tai tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ một câu:

- Ta đến từ Tiên quốc...

Tu sĩ này đến từ Tiên quốc cách đây trăm vạn dặm, thiếu niên này lúc ở Tiên quốc đã học được truyền thừa Đại Vô Tướng Thần Công trong tượng đá, hần tu hành tiến bộ thần tốc, chỉ dùng thời gian mười lăm năm đột phá Trúc Cơ trung kỳ, sức chiến đấu của hần còn hùng hần hơn cả tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, từng chạy thoát khi bị tu sĩ Kim Đan sơ cấp đuổi giết, thanh danh lan truyền ra xa.

Liễu Tàn Dương thu hồi thần thức.

Tiểu viện yên tĩnh như lúc ban đầu, xem ra tin tức linh bảo xuất thế trong trấn Tiên Hiệp là tin tức đồn nhảm.

Liễu Tàn Dương quyết định rời đi, quay về ngọn núi bảy mươi hai, lúc quay trở về hần muốn đại khai sát giới, trong đại điển khai sơn lúc trước có rất nhiều đệ tử nội môn cô lập mình, bởi vì tu vi không đến Kim Đan kỳ, hần bị Lôi Hồ áp bách, chỉ có thể nhẫn nhịn, còn có đám tiểu nhân bội đít đáng chết kia.

Hần rời khỏi tiểu viện, ném một viên linh thạch hạ phẩm cho chủ viện, chủ viện tiếp nhận viên linh thạch liền cười không ngậm miệng được.

Đúng vào lúc này có một thân ảnh xuất hiện trên bầu trời, áo trắng phiêu đăng, song kiếm đeo sau lưng, thần sắc cao ngạo, ánh mắt bao quát chúng sinh.

- Các tu sĩ trong trấn Tiên Hiệp nghe đây, hiện tại không ai được phép rời đi, ngày mai đi theo tu sĩ Kim Đan ngọn núi thứ năm Vô Lượng Môn chúng ta

đã thông sơn mạch Cửu U, người tự tiện rời đi, giết không tha!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Sơn thần xuất thế

Tên tu sĩ Kim Đan này nói chuyện giống như truyền pháp chỉ, chỉ một câu nói đã kéo tất cả tu sĩ ở đây đi làm lao công.

Cho dù có người không phục cũng không có ai phản đối, đối mặt thiên uy của Kim Đan, bọn họ chỉ có thể nhận mệnh, trừ phi tu vi của người đạt đến Kim Đan.

- Núi Cửu U?

Thần thức Liễu Tàn Dương bay ra ngoài, hắn dò xét núi Cửu U tràn ngập linh khí cách đó ngàn dặm, nơi này có sinh mệnh lực cường đại đang thổ nạp, càng có tinh quái độ kiếp, là Nguyên Anh kiếp!

Tinh quái nơi này có đại thần thông, nói chung, tinh quái tu hành vạn năm mới có thể độ Nguyên Anh kiếp.

Vô Lượng Môn ra lệnh cho tu sĩ Trúc Cơ đi đã thông sơn mạch Cửu U, chẳng phải muốn tu sĩ nhỏ yếu đi chịu chết sao?

Nếu tinh quái này có được năng lực lôi điện, nó chính là linh khí tốt nhất, chuyện tốt như thế, cứ đoạt trước rồi nói sau, hắn phải hành động thật nhanh mới được, bằng không bảo vật sẽ đổi chủ, nghĩ thế thần thức Liễu Tàn Dương co rút thật nhanh, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía núi Cửu U, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, quả nhiên có người đi đến, nơi đó quả nhiên có đánh nhau, linh lực trong phạm vi ngàn dặm quanh núi Cửu U đang hỗn loạn.

- Không thể đợi thêm nữa!

Liễu Tàn Dương bước nhanh, hắn phóng người bay về phía núi Cửu U.

Tên đệ tử ngọn núi thứ năm Vô Lượng Môn thấy có người bay thẳng về núi Cửu U, lập tức giận dữ,

- Lớn mật, người lại dám cãi lời ngọn núi thứ năm Vô Lượng Môn chúng ta, ta sẽ làm người chết không chỗ chôn.

Tên đệ tử này sử dụng phi kiếm, phi kiếm hóa thành hào quang bay thẳng về phía Liễu Tàn Dương, đệ tử Vô Lượng Môn làm mưa làm gió đã lâu, ít có người phản kháng, thấy có tu sĩ không nghe lời mình, lập tức sinh ra tâm tư giết gà dọa khỉ, hắn đánh ra một kích này, mục tiêu chủ yếu là giết kẻ chìm đầu đàn.

Liễu Tàn Dương nhìn thấy tên tu sĩ Kim Đan ra tay không lưu tình, phi kiếm đánh thẳng vào Kim Đan của mình, lập tức sát ý sôi trào, sớm muộn gì cũng quyết liệt với Vô Lượng Môn, giết chết một đám đệ tử Vô Lượng Môn, ngày sau sẽ giảm đi nhiều khí lực, nghĩ vậy, bỗng nhiên Liễu Tàn Dương quay người, Bát Quái Kiếm rời vỏ.

- Liệt Thiên!

Một đạo kiếm quang khai thiên tích địa chém thẳng về phía trước, tên đệ tử ngọn núi thứ năm sợ hãi, đối mặt với một kiếm kinh thiên kia, hắn không thể né tránh, phi kiếm của mình vừa va chạm đã biến mất, hắn chưa từng gặp qua công kích khủng bố như vậy.

- Sư huynh cứu ta...

Tên đệ tử này còn chưa kêu cứu xong, một kiếm Liệt Thiên đã chém hắn thành hai nửa, máu tươi tung tóe bầu trời, ngay cả Kim Đan của hắn cũng bị Liệt Thiên đánh nát vụn.

Liễu Tàn Dương không dừng lại, sau khi lấy túi trữ vật của kẻ này, hắn nhanh chóng đi đến núi Cửu U, lúc trước trong trấn Tiên Hiệp có lời đồn, Liễu Tàn Dương đã biết nơi đây không có linh bảo, mà là có tinh quái độ kiếp!

Rất nhiều tu sĩ trong trấn Tiên Hiệp khiếp sợ, tu sĩ Kim Đan chiến đấu rất hung hãn, nhất là một kiếm Liệt Thiên kia có thể bỏ thiên địa.

- Rốt cuộc người này là ai, dám đánh chết đệ tử Vô Lượng Môn!

Rất nhiều tu sĩ lo sợ bất an, sợ bị người này liên lụy đến mình, nhao nhao tìm tiểu viện yên tĩnh tránh né, có người sợ bị tu sĩ Vô Lượng Môn bắt đi hỏi thăm.

Trần Tiên Hiệp lúc trước vô cùng náo nhiệt biến thành quanh quẩn, đường phố rộng như thể không một bóng người, nơi đây giống như tòa thành không.

Trong thời gian ngắn, Liễu Tàn Dương phi hành tám trăm dặm, một trận pháp công kích xuất hiện trước mặt, có bảy tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đứng ở các góc, Liễu Tàn Dương tập trung tư quan sát, hần hoảng sợ phát hiện...

Tinh quái bị vây khốn trong trận pháp lại là một sơn thần thành niên.

Đây là sơn thần vừa xuất thế, nơi đây không có Nguyên Anh kiếp xuất hiện, mà là sơn thần xuất thế.

Sơn thần là ngọn núi tràn ngập linh khí biến thành, có được pháp lực phi phàm, là tồn tại đứng đầu các tinh quái, tuy uy danh kém hơn Giao Long, nhưng chiến lực của nó không kém gì Giao Long, sơn thần trưởng thành là cường giả một phương, được các đại phái tu tiên và đế vương cung phụng.

Sơn thần thành niên có tu vi Kim Đan hậu kỳ, sơn thần trưởng thành sẽ có được tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Bảy tên tu sĩ Kim Đan vây khốn sơn thần thành niên, nó chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ.

- Mình gặp được tinh quái sơn thần hiếm thấy, tuy sơn thần không có đặc tính tia chớp, nhưng lại có không gian phát triển kinh người, nếu thu vào dưới trướng, không qua vài năm sẽ là trợ lực lớn.

Vài ngàn năm trước, Liễu Tàn Dương vừa đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ đã chiến đấu với sơn thần trưởng thành, đấu gần trăm năm, cũng không cách nào bắt giữ đối thủ, đây là chuyện hãn đáng tiếc nhất.

Ngọn núi thứ năm Vô Lượng Môn quyết tâm bắt giữ sơn thần thành niên này, nếu không cũng không cần một đám tu sĩ Trúc Cơ tu đi đào căn cơ sơn thần.

Nơi này có sơn thần, như vậy chung quanh sẽ có tu sĩ Nguyên Anh ẩn nấp, Liễu Tàn Dương không tiến lên phía trước, hần ẩn nấp, tuy hần có lòng tin sau khi vận dụng át chủ bài chém giết tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, nhưng hần hiểu rõ mình không thể đối kháng tu sĩ Nguyên Anh.

Liễu Tàn Dương quyết tâm đoạt sơn thần, hần vận dụng Ấn Hình Phù, vận dụng toàn bộ tu vi nhanh chóng rút lui khỏi nơi đây, trong một ngày, phi hành gần vạn dặm còn chưa đủ xa!

Liễu Tàn Dương tăng linh lực, thúc dục tốc độ nhanh hơn, trong mấy ngày hần phi hành mười vạn dặm mới dừng bước lại, sau khi tìm huyết động ẩn nấp, hần lập tức bố trí rất nhiều trận pháp vây quanh.

- Tốt! Hiện tại ra tay đi! Bản tôn!

Liễu Tàn Dương nhắm hai mắt lại.

Cách đó trăm vạn dặm, bản tôn Liễu Tàn Dương mở mắt ra.

- Sơn thần, ta phải đoạt được! Người nào ngăn ta đều phải chết!

Bỗng nhiên Liễu Tàn Dương đứng lên, thần thức khuếch tán mấy chục vạn dặm, thân ảnh mờ đi, trong chốc lát hần thi triển thay hình đổi vị, hàng lâm cách núi Cửu U trăm dặm.

Liễu Tàn Dương dừng bước trên đỉnh núi Cửu U.

Đám tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đang cố sức ngăn cản sơn thần, một ít tu sĩ Trúc Cơ đã đến, đang đào móc căn cơ sơn thần.

Liễu Tàn Dương ngưng tụ thần thức tu sĩ Nguyên Anh đại thừa dò xét khắp nơi, lập tức phát hiện cách đó ngàn dặm có mười tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đang tụ tập, tranh luận quyền sở hữu sơn thần, hiển nhiên bọn họ đã xem sơn thần là vật trong tay mình.

Sơn thần bị nhốt rống giận, nó không ngừng tấn công trận pháp, nhưng cho dù nó tăng khí lực thế nào, trận pháp vẫn không nhúc nhích.

Liễu Tàn Dương nhìn qua sơn thần đang giãy dụa, trong đầu nghĩ đến thời gian bị giam cầm, lúc trước mình cũng bị Vô Lượng Môn phong ấn vây khốn như thế, tuy người ra tay là Vân Cư Tự, nhưng Phong Ấn Phù lại đến từ Vô Lượng Môn.

- Yên tâm, ta lập tức cứu ngươi thoát khốn!

Thần thức Liễu Tàn Dương xuyên thấu trận pháp, nói vọng vào đầu sơn thần, sơn thần trong trận pháp nhanh chóng an tĩnh lại.

- Ngươi muốn điều gì!

Tu sĩ Nguyên Anh ngoài ngàn dặm phát hiện thân ảnh Liễu Tàn Dương, bởi vì Liễu Tàn Dương có tu vi Nguyên Anh đại thừa nên vô cùng kính sợ, tất cả mọi người dừng tranh luận, nhao nhao lấy pháp bảo đi đến trước mặt Liễu Tàn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Di sơn đảo hải (1)

Mười người này đều là phong chủ nội viện Vô Lượng Môn, cũng chỉ có thiên hạ đệ nhất đại phái Vô Lượng Môn mới có thể tụ tập nhiều tu sĩ Nguyên Anh như thế.

Người cầm đầu ôm quyền nói:

- Tại hạ phong chủ ngọn núi thứ năm Vô Lượng Môn Vạn Hải Tuyền, dám hỏi đạo hữu muốn gì?

Vạn Hải Tuyền tuy cung kính, cũng không vì có chỗ dựa là Vô Lượng Môn mà liều lĩnh, cũng không phải hấn không muốn, mà là vì Liễu Tàn Dương là tu sĩ Nguyên Anh đại thừa.

- Ta là Liễu Tàn Dương!

Vừa báo tên của mình, sắc mặt Vạn Hải Tuyền biến hóa, vô ý thức lui về phía sau một bước, dường như sợ dính nghiệp hóa vào người.

- Hòa diễm hung ma!

Một tên phong chủ quát lên, lập tức nhớ đến các tin tức về Liễu Tàn Dương, nhất là siêu cấp môn phái Vân Cư Tự suy yếu khi đấu đá với Liễu Tàn Dương, hung nhân như thế đang đứng trước mặt mình, nghe nói hấn phá phong mà ra, Vân Cư Tự sơn tới mức phong bế sơn môn, ngàn năm không ra ngoài.

Hấn không chế hòa diễm kinh khủng nhất trong thiên địa —— Hồng Liên Nghiệp Hóa.

Vạn Hải Tuyền ổn định tâm thần, mở miệng nói:

- Không biết Tàn Dương đạo hữu đến đây vì việc gì?

- Biết rõ còn có hỏi, ta đến đây vì nó!

Liễu Tàn Dương tiện tay chỉ vào sơn thần trong trận pháp.

Đám tu sĩ Nguyên Anh Vô Lượng Môn nhìn nhau, một tên phong chủ nói:

- Ta có việc quan trọng cần xử lý, đi trước một bước.

Phong chủ này vừa nói xong, thân ảnh biến mất, hấn đã rời đi, rời xa lần tranh đoạt này.

Vạn Hải Tuyền âm thầm quyết định đổi sách, hơn mười năm trước, Liễu Tàn Dương phá phong thoát ra ngoài, Vô Lượng Môn đã từng tổ chức hội nghị phong chủ, chương giáo khuyến bảo các phong chủ không nên trêu chọc hòa diễm hung ma, hung ma này đã từng gây ra họa kiếp tu tiên giới vào ba ngàn năm trước, tuy bị lão tổ trấn áp, nhưng sau khi thoát khốn đã tiến vào Nguyên Anh đại thừa, Hồng Liên Nghiệp Hóa là thứ lão tổ cũng không muốn dính vào.

Bảy mươi hai phong chủ Vô Lượng Môn cũng nghe lệnh, những năm qua vẫn tránh tiếp xúc với người Tiên quốc.

Không nghĩ tới, đệ tử Vô Lượng Môn không đi trêu chọc Liễu Tàn Dương, hung ma này lại đi vào lãnh địa ngọn núi thứ năm Vô Lượng Môn, xem ra nếu không nhường sơn thần lại, đại chiến chắc chắn sẽ diễn ra.

- Liễu Tàn Dương đạo hữu, người không nên bá đạo, chúng ta phát hiện sơn thần đã lâu, mưu đồ gần trăm năm, người lại muốn độc chiếm, dù thế nào cũng nói không qua.

Vạn Hải Tuyền là phong chủ ngọn núi thứ năm, nếu hấn dễ dàng chịu thua, làm gì có tư cách dạy bảo đệ tử?

Liễu Tàn Dương đánh giá Vạn Hải Tuyền, mở miệng nói:

- Sơn thần là thiên địa chi linh, lúc nào biến thành đồ vật của người rồi?

Tuy Vô Lượng Môn thế lực lớn, nhưng không có nghĩa Liễu Tàn Dương sợ bọn họ, vì sơn thần, hắn không nhường một bước, nguyên nhân hắn có đủ lực lượng như vậy, đó là vì Vô Lượng lão tổ không cho phép Tiên quốc vượt qua giới, điểm này nói rõ hắn không ngăn cản mình đoạt bảo vật, vài ngàn năm trước, hắn đã nghe nói, thọ nguyên Vô Lượng lão tổ khô cạn, hiện tại ba ngàn năm qua đi, nếu hắn vẫn còn ở cảnh giới Hóa Thần Cảnh, khẳng định thọ nguyên không còn lại bao nhiêu.

Trong thiên địa này, Liễu Tàn Dương chỉ biết có một mình Vô Lượng lão tổ là tu sĩ Hóa Thần Cảnh, có lẽ còn có những người khác, nhưng bởi vì cảnh giới Liễu Tàn Dương không đủ cho nên không thể tiếp xúc.

Vạn Hải Tuyền rất tức giận vì hành vi bá đạo của Liễu Tàn Dương, nhưng hắn phải áp chế lửa giận, Vạn Hải Tuyền tu thành Nguyên Anh vào hai ngàn năm trước, không có trải qua thời đại của Liễu Tàn Dương, nhưng đủ loại tin tức vẫn hiện rõ trước mặt hắn.

- Liễu Tàn Dương, người lần Vô Lượng Môn chúng ta không người sao?

Vạn Hải Tuyền quát lớn.

Liễu Tàn Dương nhìn qua Vạn Hải Tuyền, chậm rãi duỗi tay phải ra, bỗng, một đám hỏa diễm đỏ rực xuất hiện trên tay hắn.

Hỏa diễm này sinh ra hào quang khiếp người, Vạn Hải Tuyền cảm giác Nguyên Anh run rẩy, đây là cảm giác sợ hãi từ tận cốt tủy, hắn từng cảm nhận được cảm giác sợ hãi này trên người phong chủ ngọn núi thứ nhất.

- Muốn đánh nhau sao? Nếu như người có thể thắng ta, ta không cần sơn thần này, hơn nữa ta đền bù tổn thất cho người ba kiện pháp bảo thượng phẩm!

Liễu Tàn Dương nói xong liền nhìn đám tu sĩ Nguyên Anh sau lưng Vạn Hải Tuyền, bổ sung:

- Các người cùng tiến lên cũng không sao cả!

Liễu Tàn Dương vẫn đứng đó, hỏa diễm bao phủ cánh tay, hoàn toàn không có chút sát khí nào.

Ánh mắt Vạn Hải Tuyền nhìn chằm chằm vào Hồng Liên Nghiệp Hòa, hắn cắn chặt hàm răng, rất nhiều tu sĩ sau lưng hắn lui lại.

Đánh? Lấy cái gì đánh? Hỏa diễm hung ma có tu vi Nguyên Anh đại thừa, mà đám người kia chỉ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ mà thôi, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Huống hồ, ma uy của hỏa diễm hung ma đã xâm nhập nhân tâm, bọn họ thật sự không có dũng khí đối kháng đại ma đầu Liễu Tàn Dương hung danh hiển hách ba ngàn năm trước.

Nội tâm Vạn Hải Tuyền nhỏ máu, hắn nhìn sơn thần bị vây khốn trong trận pháp.

- Liễu đạo hữu, hảo thủ đoạn! Vạn mỗ ghi nhớ! Cáo từ!

Vạn Hải Tuyền vung tay áo rời đi, các tu sĩ khác nhìn thấy Vạn Hải Tuyền bỏ đi, cũng không dám dừng lại ở đây, nhanh chóng chạy sạch sẽ.

Tu sĩ Nguyên Anh rất ít đánh nhau, ba ngàn năm nay cả tu tiên giới đạt thành cân bằng vì điều, cũng không có ai dám đánh võ, bởi vì các tu sĩ Nguyên Anh đều sợ hãi trận hạo kiếp kia.

Hạo kiếp là gì?

Trận hạo kiếp kia từ khi bắt đầu đến khi chấm dứt chỉ diễn ra trong mấy trăm năm, nhưng trong mấy trăm năm đó Vô Lượng Môn vẫn lạc chín tu sĩ Nguyên Anh, hơn mười ngọn núi bị phá hủy Văn Cư Tự vẫn lạc mười một Nguyên Anh, từ vị trí đỉnh phong trong tu tiên giới rơi xuống phạm trần, các môn phái còn lại công phạt lẫn nhau, tu sĩ Nguyên Anh vẫn lạc hơn trăm người, Kim Đan chết vô số kẻ.

Bây tên tu sĩ Kim Đan nghe sư tôn truyền âm cho mình, lúc này thu hồi trận pháp sau đó rời đi, sơn thần đã khôi phục tự do.

Đám tu sĩ Trúc Cơ đi đến núi Cửu U đào hầm, lúc này vẫn đang miệt mài đào bới, hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài.

Liễu Tàn Dương vẫy tay một cái, sơn thần xuất hiện trước mặt Liễu Tàn Dương.

Căn cơ sơn thần nằm ở núi Cửu U, đối mặt với tu sĩ Nguyên Anh như Liễu Tàn Dương triệu hoán, nó cũng có chút cổ sức, xem ra đám tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ có điểm cổ kỵ sơn thần, không dám ra tay, sợ làm sơn thần bị thương.

Đào rỗng núi Cửu U, biện pháp chặt đứt căn cơ sơn thần này rất đơn, nhưng lại bảo hiểm.

- Người rời đi cùng ta, ta cho người nơi ở mới.

Liễu Tàn Dương nói ra.

Hai mắt son thần đầy bạo ngược nhìn chăm chăm vào Liễu Tàn Dương, nó hoàn toàn không cảm kích khi được Liễu Tàn Dương cứu.

Ngao ngao...

Son thần gào thét hai tiếng, rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ đang đào móc đã rút lui, có mấy trăm người bỏ mạng tại chỗ.

Thân thể son thần chấn động, sau đó lập tức quay về núi Cửu U.

- Vô liêm sĩ!

Liễu Tàn Dương đưa tay ra, hần dùng một tay bắt lấy son thần, toàn bộ núi Cửu U chấn động dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Di sơn đảo hải (2)

Ngao ngao ngao...

Son thần rống giận, nó có ý đồ thoát khỏi tay Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương hoàn toàn không thèm quan tâm đến nó, bắt lấy son thần, thân thể bay lên, son thần có hình thể như ngọn núi nhỏ, cao hơn nghìn trượng, nó chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, cho nên không thể thoát khỏi tay Liễu Tàn Dương.

Son thần bị Liễu Tàn Dương rút ra khỏi núi Cửu U, cả son mạch Cửu U chấn động dữ dội, son thần bị rút ra, cả ngọn núi tồn tại mấy ngàn vạn năm mất đi linh khí, lập tức sụp đổ, mặt đất chấn động dữ dội, mặt đất chìm xuống.

Một son mạch to lớn đã biến mất như thế, thay thế bằng thung lũng cực lớn, giống như mặt đất bị mãnh thú tấp một cái.

Son thần bị đau, Liễu Tàn Dương không thêm để ý tới, nếu không giáo huấn nó một chút, nó sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

Liễu Tàn Dương bay lên không trung, nhanh chóng quay về Tiên quốc.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều khiếp sợ, một ngọn núi to lớn bay qua đỉnh đầu, thỉnh thoảng lại có nham thạch to như căn phòng rơi xuống ngọn núi to lớn bay qua bầu trời với tốc độ cực nhanh.

Son thần rời khỏi mặt đất đã mất đi bình chương lớn nhất, son thần bị Liễu Tàn Dương bắt lấy vô cùng an tĩnh.

Liễu Tàn Dương lại quay về lãnh địa Tiên quốc, đi đến một lãnh địa gần Sa trấn, hần ném son thần xuống.

Mặt đất chấn động dữ dội, trên bình nguyên xuất hiện một ngọn núi lớn, người đời đều nói tiên nhân có thể di sơn đảo hải, thật ra tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh đã có thể di sơn đảo hải rồi, cũng không phải tiên nhân mới làm được.

Liễu Tàn Dương đứng trước mặt son thần, hiện tại son thần bạo ngược lại tràn ngập sợ hãi Liễu Tàn Dương, hần không muốn lại ném thông khổ tách ra khỏi mặt đất.

- Kể từ hôm nay, ngươi sẽ trấn thủ nơi này, ta sẽ thường xuyên đến truyền thụ một ít đạo thuật cho ngươi.

Liễu Tàn Dương nói ra, son thần lúc này gật đầu, không dám ngỗ ngược ý của hần.

Liễu Tàn Dương thấy son thần thuần phục, hần quay về tiểu viện trong Sa trấn bế quan.

Hần vừa ra tay lại rung động cả tu tiên giới Vô Lượng Môn chấn nhiếp thiên hạ đã lâu, chưa từng có người nào ngỗ ngược qua, nhưng bây giờ hóa diễm hung mà lại ra tay cướp son thần trong tay Vô Lượng Môn, chẳng lẽ hần không sợ thế lực Vô Lượng Môn sao?

Trong Vô Lượng Môn đang tổ chức hội nghị bảy mươi hai phong chủ, Vạn Hải Tuyền giận dữ mắng Liễu Tàn Dương hung hăng càn quấy, phong chủ ngọn núi thứ nhất trăm mặc không nói, các phong chủ khác im lặng, son thần rất có lực hấp dẫn, nhưng với bọn họ mà nói, có cũng được, không có cũng chẳng sao.

- Các ngươi nói chuyện đi chứ! Chẳng lẽ Vô Lượng Môn chúng ta cứ bị người ta khi dễ như vậy sao?

Vạn Hải Tuyền nói ra.

Chương giáo Vô Lượng Môn giờ tay bảo Vạn Hải Tuyền ngưng gào thét, mở miệng nói:

- Vô Lượng Môn chúng ta giữ gìn thiên hạ thái bình, ngày bình thường cũng nhận thiên tài địa bảo từ các nơi trong thiên hạ, không có thiếu sơn thần cũng không sao!

- Vô Lượng Môn chúng ta đặt mặt mũi ở đâu? Nếu không giáo huấn hần, chúng ta làm sao phục chúng!

Vạn Hải Tuyền không phục, lớn tiếng ồn ào, hần không có thực lực phản kháng Liễu Tàn Dương, cũng không dám là địch với Liễu Tàn Dương, hần chỉ hy vọng kích thích lửa giận các phong chủ Vô Lượng Môn khác, mọi người cùng ra tay với kẻ thù.

- Im ngay, ngươi muốn khơi mào đại chiến sao?

Chương giáo nổi giận nói.

Vạn Hải Tuyền tức giận ngồi xuống, thở hắt hần.

- Chuyện này dừng ở đây, không ai được nhắc lại, bây giờ nói đến đệ tử nội viện thôi, hiện tại trong nội viện có không ít đệ tử nổi tiếng, các ngươi tiến cử một ít người đi ra, có thể tiến vào Phong Thần tri tu luyện.

Chương giáo đổi chủ đề sang các đệ tử, mặc dù Vạn Hải Tuyền còn muốn nói một ít lời đồng dạng, hiện tại cũng chỉ có thể nuốt buồn bực vào trong bụng.

Đại sự chấn động thiên hạ đã trở nên bình thường như vậy.

Sơn thần giai đoạn hiện tại không có lực chiến đấu, dù vậy, trong phạm vi ngọn núi lớn, Nguyên Anh cũng không dám dễ dàng ra tay, dựa vào tốc độ phát triển của sơn thần, không quá ngàn năm là trưởng thành, đến lúc đó sơn thần sẽ tương đương tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, trong phạm vi ngọn núi lớn, có thể địa chiến với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ một trận.

Đây là nguyên nhân Liễu Tàn Dương cướp lấy sơn thần, Liễu Tàn Dương cần chiến lực, chiến lực đủ cường đại, chiến lực có thể san bằng Vân Cư Tự.

Thực lực chính thể của Tiên quốc đang phát triển, phạm là tu sĩ Tiên quốc đi ra ngoài đều có được chiến lực vượt qua tu sĩ khác, điều này phải quy công tượng đá truyền công của Liễu Tàn Dương, nhưng Tiên quốc hiện giờ thiếu chiến lực đỉnh phong, tu sĩ Nguyên Anh cũng chỉ có một mình Liễu Tàn Dương, so sánh với bảy mươi hai phong chủ Vô Lượng Môn vẫn còn chênh lệch quá lớn.

Nhưng mà Liễu Tàn Dương tin tưởng, chỉ cần Tiên quốc dựa theo tình huống phát triển mình bày ra, không quá ngàn năm sẽ biến thành quái vật có thể khiêu khích Vô Lượng Môn, đây cũng là át chủ bài lớn nhất của hần, cũng là nội tình của mình, từ nay về sau, hần không phải chiến đấu một mình, sau lưng hần còn có cả Tiên quốc khổng lồ.

Cách đó trăm vạn dặm, hóa thân Liễu Tàn Dương đã rời khỏi động phủ, lúc này nhanh chóng xuất phát quay về nội môn.

- Nội môn, chờ ta, ta sẽ trở về nhanh thôi.

Liễu Tàn Dương rời khỏi nội viện gần hai năm, nghĩ tới trong khoảng thời gian này, đệ tử nội viện đã định liệu mình đã chết, không biết mình đột nhiên xuất hiện trong sơn môn sẽ có biểu lộ như thế nào.

Cũng không biết đám đệ tử ở ngoại viện đang học tập như thế nào, Liễu Tàn Dương không có quên ba ngàn đệ tử mình dạy bảo, lần này trở lại sơn môn, hần rút thời gian quay về ngoại viện một chuyến, chính mình đang cướp đoạt tài phú lớn nhất của Vô Lượng Môn.

Vượt qua mười vạn dặm, ngày hôm đó Liễu Tàn Dương đã nhìn thấy ngọn núi bảy mươi hai.

Liễu Tàn Dương vừa chạy vừa rèn luyện thân thể, sau khi đến nội môn, thân thể như sắt thép, kinh mạch như giao long, khí thể đạt đến đỉnh phong.

- Đệ tử nội môn ngọn núi bảy mươi hai nghe đây! Ta đã trở về!

Liễu Tàn Dương phi thân bay lên bầu trời, hần đứng trên đám mây, lập tức rồng lên thật lớn, tiếng nói vang xa ngàn dặm.

Tiếng rồng này truyền khắp nội viện ngọn núi bảy mươi hai Vô Lượng Môn, Lôi Hồ nhú mảy nhảy lên đám mây như giẫm trên đất bằng, hần đi đến trước mặt Liễu Tàn Dương.

Lúc trước hai người bọn họ gặp mặt nhau, Lôi Hồ cảm thấy Liễu Tàn Dương quá mức lễu lĩnh, lần này hắn gặp mặt Liễu Tàn Dương, lần này nhìn thấy một thanh kiếm tỏa ra hào quang sắc bén.

Lôi Hồ đi đến trước mặt Liễu Tàn Dương, trong lòng vô cùng kinh hãi, chỉ không gặp hai năm không gặp, kẻ này đã đạt đến Kim Đan, mặc dù thiên phú của hắn rất cao, cũng không có khả năng chỉ trong hai năm đạt đến Kim Đan.

- Hoàn thành nhiệm vụ sư môn?

Lôi Hồ thu hồi kinh hãi trong lòng, nói.

- Không có.

Lôi Hồ nhìn thẳng vào mặt Liễu Tàn Dương, chậm rãi hỏi:

- Đám người Ưng đạo nhân đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Kim Thân pháp tướng (1)

Liễu Tàn Dương cười, cười rất thoải mái, cười đến tình trạng tóc gáy Lôi Hồ dựng đứng lên, hắn đã lâu không có cảm giác này, nhất là lúc đối mặt với tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, cảm giác này rất khác thường, Lôi Hồ chỉ có cảm giác này khi đối mặt với tu sĩ cùng cấp với mình.

- Đám người Ưng đạo nhân... Bị ta giết, Kim Đan cũng bị ta luyện hóa, gốc sâm tinh cũng bị ta thu, nhưng ta lại muốn nó, nhiệm vụ sư môn không trọng yếu bằng việc ta kết Kim Đan, cho nên ta cũng luyện hóa mất rồi.

Liễu Tàn Dương nói rất bình thản, dường như đang kể lại câu chuyện của người khác, Lôi Hồ nghe xong liền nhú mày, tâm tính kẻ này giáo hoạt và tàn nhẫn, tuyệt đối không phải người lương thiện, nếu như hắn tu thành thân thông, không lẽ hắn sẽ quấy thế giới này long trời lở đất?

- Ngươi quá cuồng vọng, đệ tử Kim Đan trong nội môn làm gì có việc nói giết là giết! Hôm nay ta sẽ giáo huấn ngươi một chút! Nếu không ngươi quá mức không coi ai ra gì, ngày sau sẽ ăn thiệt thòi lớn!

Lôi Hồ nói xong, khí thế phóng đại, Kim Đan hậu kỳ tu sĩ triệt để phóng thích.

Hắn quyết định lưu giáo huấn thật sâu đậm trong lòng Liễu Tàn Dương, hắn muốn cho cả ngọn núi bảy mươi hai biết ai là người có tư cách thay sư phụ giáo huấn đồ đệ.

Liễu Tàn Dương lật tay, Phong Lôi phiến biến lớn, lơ lửng tụ tập đầy trời, cùng lúc đó một tòa bảo tháp bao phủ thân thể Liễu Tàn Dương vào bên trong.

- Muốn chiến thì chiến, ta chưa sợ ngươi bao giờ.

Liễu Tàn Dương không có chút nào sợ hãi, té ra pháp bảo.

- Phong Lôi phiến của Long Ngủ, Linh Lung Bảo Tháp của Ưng đạo nhân!

Lôi Hồ nhận ra hai kiện pháp bảo hạ phẩm này. hai kiện pháp bảo này do đích thân hắn ban thưởng cho hai người kia, sau khi nhìn thấy thứ này, hắn nhận ra đám người kia đã chết, nếu không hai kiện pháp bảo này cũng không rơi vào tay kẻ khác.

- Muốn chết phải không?

Liễu Tàn Dương được Linh Lung Bảo Tháp bảo hộ, lơ lửng trên bầu trời rền vang dữ dội, mang theo uy áp tầng tầng, Liễu Tàn Dương vừa dứt lời, Lôi Hồ vô cùng tức giận, thật can rồ! Đã như thế ta sẽ giáo huấn ngươi một chút, nếu không ngươi sẽ gây ra không biết bao nhiêu tai họa!

- Ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì.

Hai bàn tay Lôi Hồ biến lớn, giống như ngọn núi đánh thẳng vào Liễu Tàn Dương, so sánh với hai bàn tay to như núi, thân thể Liễu Tàn Dương quá nhỏ bé.

Thiên địa linh khí chấn động dữ dội, tâm niệm Liễu Tàn Dương hơi động, sát tâm bộc phát.

Phong Lôi biến hóa thành lôi vân rồi cực ngưng tụ đủ uy lực, tia sét đầu tiên đã giáng xuống.

- Làm sao có thể? Ta không thể né tránh, lôi điện này quá cổ quái!

Lôi Hồ kinh hãi phát hiện tia chớp trên không trung đánh thẳng vào Kim Đan, nó vẫn tập trung lấy bản thân mình, thân thể di động thế nào cũng không thể né tránh.

Oanh!

Tia sét đầu tiên nện thẳng lên người Lôi Hồ, Kim Đan run rẩy, Lôi Hồ kinh hãi, lôi kiếp! Giáng xuống đúng là lôi kiếp! Lôi kiếp tập trung Kim Đan!

Bàn tay Lôi Hồ biến lớn ngàn trượng nắm chặt Liễu Tàn Dương, nó giống như ngọn núi lớn vây khốn, phong bế Liễu Tàn Dương vào bên trong, lôi kiếp đánh xuống dữ dội, qua một lát lôi điện trên trời giống như bão tố nện thẳng vào Lôi Hồ.

Hai tay Lôi Hồ nắm lại thành quyền đánh thẳng vào mặt đất.

- Phong!

Lôi Hồ tu luyện pháp thuật này đã ngàn năm, dung hợp uy lực đại địa, sau khi hạ xuống biến thành ngọn núi vây khốn đối thủ chết bên trong.

Ầm ầm!

Ngọn núi từ trên cao nện xuống, giống như hai bàn tay khép lại.

Uy thế của lôi kiếp càng ngày càng mạnh, nó đánh thẳng vào Kim Đan trên người Lôi Hồ, chỉ trong chớp lát đã đánh rớt một thành tu vì Lôi Hồ.

- Thật là khó chơi!

Lôi Hồ đã thành công vây khốn Liễu Tàn Dương, âm thầm lau mồ hôi lạnh, hẳn toàn tâm toàn ý chống lại lôi kiếp trong Phong Lôi biến.

Đệ tử nội môn ngọn núi bảy mươi hai khiếp sợ, sợ hãi nhìn tình cảnh Lôi Hồ chiến đấu với Liễu Tàn Dương, tuy bọn họ thân là đệ tử Vô Lượng Môn, rất nhiều đệ tử là người chém giết trong loạn võ ngoại viện tiến vào nội môn, nhưng chưa từng nhìn thấy đại chiến kinh thiên địa khiếp quỷ thần như lúc này.

Sau khi nhìn thấy tu sĩ Kim Đan chiến đấu, bọn họ mới biết loạn võ ở ngoại viện chỉ là trò chơi con nít mà thôi.

Lôi vân che khuất bầu trời, xuyên thẳng qua thiên địa, hai bàn tay hạ xuống đất biến thành ngọn núi, đây là thần thông cỡ nào? Đám đệ tử nội môn chỉ biết vận dụng phi kiếm giết tới giết lui đã thấy vô cùng mạo hiểm rồi, vận dụng phù bảo có thể nghịch chuyển chiến đấu, nhưng so sánh với trận chiến này quả thật khác nhau một trời một vực.

- Phá!

Một tiếng rống xuyên phá thiên địa, tiếng rống này truyền ra từ bên trong ngọn núi Lôi Hồ biến ảo thành.

Ngọn núi cao ngàn trượng xuất hiện vết rạn nứt, khe hở sinh ra hào quang vạn trượng, ngọn núi như bát sứ phơi nắng, hào quang càng ngày càng mạnh, khe hở càng ngày càng nhiều, rốt cuộc Lôi Hồ không thể vây khốn Liễu Tàn Dương.

Ngọn núi sụp đổ, một tòa tháp cao từ bên trong lao ra ngoài, nó đã phá pháp thuật của Lôi Hồ.

Tòa tháp này cao ngàn trượng, toàn thân bảo tháp tỏa ra hào quang sáng ngời dưới ánh mặt trời, trên tầng cao nhất của bảo tháp, Liễu Tàn Dương đang ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần, giống như lão tăng nhập định.

Lúc này, Lôi Hồ không dám đối đầu Liễu Tàn Dương như tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, mượn nhờ thần uy pháp bảo, hẳn có thể chiến với tu sĩ Kim Đan hậu kỳ một trận.

- Ngươi đã chọc giận ta!

Lôi Hồ biến lớn, một trượng, hai trượng, trăm trượng, ngàn trượng...

Lôi Hồ triệt để hóa thành cự nhân che trời, đỉnh thiên lập địa.

Liễu Tàn Dương tức giận trừng mắt, hắn chấp tay trước ngực, lôi kiếp phía chân trời biến mất, nhưng lôi vân lại khuếch trương gấp vạn lần, triệt để biến thành mặt trời che trời, chân trời biến thành bóng đêm tăm tối.

Năng lượng khủng bố tụ tập lại, chuẩn bị bộc phát một kích kinh thiên.

Một người thi triển pháp thân, một người thi triển pháp thuật khủng bố, có thể nói là long tranh hổ đấu.

- Khốn nạn! Các ngươi muốn hủy cả ngọn núi sao? Hai người các ngươi muốn đấu thì đi ra ngoài vạn dặm mà đấu, sinh tử do trời, còn không thì yên tĩnh cho ta!

Trong nội viện có tiếng gầm vang lên, mây đen biến mất, ánh nắng lại xuất hiện Lôi Hồ thu hồi pháp thân, mất đi chiến lực mạnh nhất.

Phong chủ ngọn núi bảy mươi hai đang bế quan cũng không nhìn được, nếu như để mặc hai người đánh nhau, chỉ sợ đạo môn của mình cũng bị ảnh hưởng.

- Tông chủ, đệ tử biết sai.

Lôi Hồ đáp xuống, hắn đã thu tâm tình giáo huấn Liễu Tàn Dương, kẻ này có pháp bảo trong tay, lại đấu tiếp, cho dù hắn đánh bại người ta cũng bị trọng thương.

Cuối cùng phong chủ ngọn núi bảy mươi hai truyền lời:

- Ngươi tên gì?

- Liễu Tàn Dương!

Vừa nghe cái tên này, phong chủ im lặng, dường như hắn bị cái tên này hù sợ.

Qua một lúc lâu, phong chủ ngọn núi bảy mươi hai lại nói:

- Liễu Tàn Dương, ngươi tu luyện công pháp gì?

- Ta tu Du Long Đại Pháp!

- Học được ở đâu?

- Tiên quốc cách đây trăm vạn dặm!

- Ngươi cũng biết, cái tên Liễu Tàn Dương này có bao nhiêu danh tiếng không? Ngươi có biết, cái tên này sẽ rước lấy bao nhiêu tai họa cho ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Kim Thân pháp tướng (2)

- Trời sập có ta chống, tai họa đến, cùng lắm là chết mà thôi!

Phong chủ ngọn núi bảy mươi hai dò xét thân thể Liễu Tàn Dương, hắn không phát hiện ra chút dị thường nào, chỉ có trong xương cốt có lẫn một ít Sa tinh tài liệu luyện khí mà thôi, cũng không phải chuyện gì lớn, rất nhiều tu sĩ tu luyện luyện thể thuật cũng trộn lẫn tài liệu luyện khí vào trong xương cốt, tăng cường thể chất bản thân.

- Bỏ đi, ta muốn ban tên cho ngươi, xem ra không cần, ngươi bây giờ chính là đệ tử thứ tám của ta, thay thế vị trí Tài Thần.

- Tạ tông chủ!

- Lôi Hồ, ngươi không nên làm khó hắn, các ngươi đều có chức trách của mình, nếu có lười biếng, ta sẽ không tha các ngươi.

Phong chủ tiếp tục bế quan, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Lôi Hồ đi đến trước mặt Liễu Tàn Dương, lạnh nhạt nói:

- Bất sư đệ, thủ đoạn của ngươi rất cao siêu đấy, đánh với ta một trận lại được tông chủ chú ý, đúng là một bước lên trời.

- Thực lực sư huynh rất mạnh, nếu ta không có pháp bảo trong tay, chỉ sợ không chịu nổi.

Liễu Tàn Dương nói ra, nếu như hắn không có Linh Lung Bảo Tháp, không sử dụng lực lượng bản tôn, hắn thật sự không thể phá giải pháp thuật của Lôi Hồ.

- Nếu lực lượng của ngươi được tông chủ tán thành, ta cũng không gây khó dễ với ngươi, ta chỉ khuyên ngươi một câu, tuy môn hạ đệ tử có nhiều cay nghiệt với ngươi, nhưng chuyện đã qua, cũng nên cho nó bay theo gió đi.

Lôi Hồ hòa giải mâu thuẫn, hai năm trước, Liễu Tàn Dương bước vào trong nội môn, đệ tử nội môn trào phúng và cô lập Liễu Tàn Dương, thế nhưng có ai ngờ sau hai năm, Liễu Tàn Dương trở về, vừa vào nội môn đã biến thành bát sư huynh, trừ tông chủ và bảy đệ tử khác, hắn là người có quyền lực cao nhất.

- Ta có chừng mực!

Lôi Hồ không dám khuyên nữa, Liễu Tàn Dương chạy theo hướng ngược lại.

Liễu Tàn Dương cất bước đi vào tiểu viện mình từng ở lại, trên đường đi hắn không nhìn thấy tên đệ tử nào, hiển nhiên bọn họ nhìn thấy Liễu Tàn Dương đi về, đã sớm tránh mặt không ra.

Rốt cục, Liễu Tàn Dương đã đi đến trước tiểu viện của mình.

Trên cửa tiểu viện vẫn còn vật dơ bẩn, cũng không bởi vì Liễu Tàn Dương rời đi mà giảm bớt, trong khoảng thời gian mình rời đi, đám đệ tử này đã đến đây ném thêm vào.

Trên vách tường còn khắc các câu chữ trào phúng.

- Liễu Tàn Dương ta đến nội môn chưa được một tháng, không ngờ lại chọc ra chuyện nhân thân cộng phần!

Liễu Tàn Dương mở miệng nói ra, giọng nói truyền ra rất xa, Lôi Hồ cũng nhú mày.

- Chẳng lẽ bởi vì ta không tuân thủ quy củ, lần đầu tiên ta không hiểu kính Tài Thần, bị đưa vào ngoại viện; lần thứ hai, bởi vì tu sĩ Kim Đan muốn đi làm nhiệm vụ, muốn giết ta để đưa vị trí cho kẻ khác; ta và bọn chúng có quan hệ lợi ích, giết ta, nhục ta, nhưng ta không thù không oán với bọn chúng, lại không có quan hệ lợi ích, vì sao nhục nhã ta?

- Mặc dù có tu sĩ Kim Đan sai sử một nhóm người, nhưng cũng không đến mức người hô người đánh, nhưng ta nhớ rõ ràng, ta gặp rắc rối khắp nơi, phủ điểm xua đuổi ta, đan phòng xua đuổi ta, đệ tử vắng lại tránh ta như ôn dịch? Vì cái gì?

- Hôm nay, Liễu Tàn Dương ta trở về, ta cũng tìm nguyên nhân vì sao các ngươi nhục nhã ta?

Liễu Tàn Dương vừa nói hết lời, sát khí bộc phát, rất nhiều tu sĩ nội môn sợ Liễu Tàn Dương đến mức hai chân mềm nhũn ra, người này quay trở về báo thù! Có tu sĩ Kim Đan, có thể chống lại Lôi Hồ, có tông chủ xuất hiện trấn an hắn, ủy thác trách nhiệm, Ứng sư huynh thì sao? Hắn ở đâu! Vì cái gì hắn không trở lại!

Liễu Tàn Dương không nhìn những thứ dơ bẩn ngoài sân, hắn tiến vào tiểu viện.

Liễu Tàn Dương quay trở về làm rất nhiều đệ tử nội môn bất an, đám đệ tử thường xuyên hất đồ dơ bẩn vào tiểu viện của Liễu Tàn Dương càng sợ hãi không nhẹ.

Liễu Tàn Dương quay về một ngày, vào đêm hôm nay Liễu Tàn Dương suy nghĩ thật lâu, lúc tia sáng ban mai đầu tiên xuất hiện, hắn đã suy nghĩ ra nhiều việc.

Sáng sớm.

Liễu Tàn Dương đẩy cửa ra, bên ngoài sân nhỏ có nhiều người đứng, số lượng vượt qua ngàn người, phàm là đệ tử Trúc Cơ chưa rời khỏi nội môn đều tụ tập ở đây, cho dù người hầu Luyện Khí kỳ cũng đến, đang chờ bên ngoài tiểu viện của Liễu Tàn Dương.

Đám người đứng bên ngoài đều cầm túi trữ vật, trên mặt nở nụ cười dối trá, đó là nụ cười nịnh nọt khiến người ta không thích, không phải một người, mà là tất cả mọi người.

Hối lộ và vơ vét tài sản trong Vô Lượng Môn đã hình thành u ác tính tuần hoàn, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới.

- Các ngươi sợ hãi sao? Sợ hãi ta, hoặc có thể nói sợ hãi lực lượng của ta.

Liễu Tàn Dương nhìn đám người kia, hắn rất rõ ràng, đám người này vì nịnh nọt Ứng đạo nhân nên bỏ đá xuống giếng với mình.

Không có người nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, lại có rất nhiều người dệt hoa trên gấm, tất cả biến hóa đều biến hóa khi lực lượng tăng lên.

- Tâm linh các người đã mục nát, biến thành con rối không có linh hồn!

Liễu Tàn Dương cũng không thèm ngó tới những túi trữ vật kia, hần đi thẳng về phía trước, rất nhiều đệ tử nội môn tránh ra, Liễu Tàn Dương đi qua, hần cũng không liếc mắt nhìn đám nội môn này một cái.

Tất cả mọi người nghe Liễu Tàn Dương răn dạy, cũng không có ngẩng đầu lên.

Liễu Tàn Dương đi vào cổng truyền tông tiến vào ngoại viện.

Vào lúc Liễu Tàn Dương rời đi, đám đệ tử nội môn đứng trước cửa tiểu viện Liễu Tàn Dương nhanh chóng lấy các vật dọn dẹp vệ sinh ra, tranh nhanh chà rửa cửa sân, các thứ đồ vật dơ bẩn trên tường viện, sắc mặt bọn họ rất hưởng thụ, cho dù quần áo dính bùn bẩn cũng rất vui vẻ, giống như có thể tiếp xúc với tiểu viện Liễu Tàn Dương là vinh quang lớn lao của bọn họ.

- Bọ đất nịnh bợ! Tham lam! Khiếp đảm! Từ lúc các người thả lỏng chấp niệm trong nội tâm, các người đã biến thành nước bùn, cái gì cũng sai!

Liễu Tàn Dương đứng ở cổng truyền tông nói một câu.

Lúc trước, bọn chúng vì nịnh bợ Ứng đạo nhân nên cô lập mình, hiện tại mình nắm giữ lực lượng cường đại quay về, bọn chúng lại nhao nhao biểu hiện thái độ khúm núm, nếu như có một ngày mình ngã từ đỉnh phong xuống đất, bọn chúng sẽ tiếp tục đào ngũ, các loại ác ngữ và hành vi xấu xa sẽ tiếp diễn.

- Vô Lượng Môn, người đã mục nát không chịu nổi, người không xứng trở thành đệ nhất đại phái trong thiên hạ, chấp chương quyền hành thiên hạ.

Liễu Tàn Dương cất bước đi vào cổng truyền tông, thiên địa xoay tròn, hần biến mất trong nội viện, xuất hiện tại ngoại viện cách đó vài vạn dặm.

Lầu các san sát, Kinh lâu đứng sừng sững ở khu vực trung ương, mình đã sinh hoạt tại đây một năm, hần đã lưu lại nơi này một số thứ, cũng không biết bọn họ phát triển đến loại trình độ nào, chắc không có thành tựu cao như Trọng Lâu.

Liễu Tàn Dương tùy ý đi lại, trong lúc vô tình hần đi đến bảng Phi Thăng, Liễu Tàn Dương ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên hần nhìn thấy một cái tên và vô cùng thần phục, tốc độ tu hành như thế còn khủng bố hơn cả hần.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tốc độ tu hành đệ nhất thiên hạ

Đệ nhất bảng Phi Thăng... Hồng Liên.

Nhập môn năm đầu tiên, Luyện Khí tầng sáu, thắng, 6 thua.

Nhập môn năm thứ hai, Trúc Cơ sơ kỳ, chiến tích 8 thắng, 7 thua.

Nhập môn năm thứ ba, Trúc Cơ trung kỳ, chiến tích 16 thắng, thua.

Hiện tại, Trúc Cơ hậu kỳ, chiến tích thắng, thua.

Đệ nhị danh bảng Phi Thăng, Trúc Cơ sơ kỳ...

Tốc độ tăng cảnh giới làm Liễu Tàn Dương rung động không nhỏ, đệ nhất bảng Phi Thăng bây giờ đã là Trúc Cơ hậu kỳ, Trọng Lâu may mắn được mình dẫn dắt và có tâm tính kiên cường bất khuất, hiện tại cũng chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ mà thôi Hồng Liên là ai? Thiên phú mạnh như thế? Trong ba năm từ Luyện Khí tầng sáu tăng lên Trúc Cơ hậu kỳ, ngay cả mình có cảnh giới Nguyên Anh đại thừa hậu thuẫn cũng không có tốc độ tu luyện kinh thể hãi tục như thế.

Thân ảnh nghiêng nước nghiêng thành vẫn giống như hai năm trước, nàng vẫn đứng tại nơi đó, si ngốc nhìn vào tiểu viện không người.

Nàng nhớ đến đêm không trăng năm xưa, nhớ đến bóng lưng của nam nhân lạnh lùng, nhưng hần là người mặt lạnh tim nóng, nàng có thể cảm giác được ngọn lửa ấm áp đang thiêu đốt trong nội tâm hần chiếu sáng người khác, thiêu đốt chính mình, hần dùng gương mặt lạnh khốc, tuyệt tình vật che lấp ôn nhu, hần sợ hãi ràng buộc! Sợ hãi bởi vì chính mình mà xúc phạm người khác!

Đêm hôm đó, chính mình bị khống chế tiến về tiểu viện của ác ma, mấy hảo hữu của nàng đã táng thân trong đó, chính mình muốn giải cứu các nàng, nhưng khổ nỗi không có lực lượng, những thiên tài tu tiên khác sợ tiểu viện kia như sợ cọp.

Đêm hôm đó chính mình không bị khống chế đi về tiểu viện này, các giảng sư đã nhìn thấy nhưng lại không quan tâm, làm như nhìn không thấy, tùy ý nhìn nàng tiến vào vực sâu không đáy, vào thời khắc nội tâm nàng bị lạnh giá thay thế, nàng mất đi tất cả, dường như chưa bao giờ có qua.

Nàng mong mỏi có người ra tay giúp nàng một tay, nhưng bọn họ lại dùng vô tình và lạnh lùng đáp lại nàng, không có người nào duỗi tay viện thủ, cho dù là người theo đuổi, giảng sư và các bằng hữu nhận ân huệ của nàng, bọn họ lựa chọn làm như không thấy, bọn họ đứng ngoài quan sát.

Thế giới trong mắt nàng biến thành u ám, lúc nàng nhìn thấy tiểu viện của ác ma kia trước mặt, không có người nào trợ giúp nàng, kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe, nàng căm hận, căm hận tất cả mọi người, căm hận tất cả những người lạnh lùng.

Nhưng tất cả biến hóa khi hấn xuất hiện, có lẽ hấn chỉ là đi ngang qua mà thôi, hấn chỉ liếc nhìn một lần, lập tức xông vào tiểu viện đánh chết ác ma, cứu vớt chính mình, với hấn đây là việc tiện tay mà thôi, nhưng hấn đã cứu nàng, mặc dù với hấn đây là việc không có ý nghĩa.

Hồng Liên đến nay vẫn khó quên tình cảnh đêm đó, nàng nhớ nam nhân lạnh lùng kia chỉ nhìn nàng và nói một câu duy nhất:

- Trở về đi!

Chỉ một câu ‘ trở về đi ’ lại đốt lên ngọn lửa ấm áp trong nội tâm của nàng, cho tới bây giờ đã qua hai năm, những lời này lại hóa thành ngọn lửa thiêu đốt cả thảo nguyên, triệt để chiếm cứ tâm linh nàng.

Hai năm trước, nàng đứng bên ngoài sân nhỏ này, nàng chỉ mong được nhìn thấy hấn một lần, mỗi lần có thể nhìn thấy hấn thì nàng cảm thấy mỹ mãn rồi, cả thế giới tràn ngập ánh mặt trời, tràn đầy ấm áp, nàng chỉ cầu có thể đứng từ xa nhìn hấn một lần, cho dù chỉ nhìn bóng lưng của hấn cũng thỏa mãn rồi, có lẽ hấn đã quên chính mình, có lẽ hấn vĩnh viễn sẽ không biết, có một người đang yên lặng nhìn hấn, chúc phúc cho hấn, cầu nguyện cho hấn cả ngày lẫn đêm.

Đã từng, nàng cho rằng mình chú ý đến lực lượng của hấn, là cảm kích khi hấn cứu nàng.

Nhưng ngày từng ngày qua đi, nàng lại đi đến nơi đây, đột nhiên phát hiện tiểu viện trống rỗng không người, trái tim của nàng đau đớn, cảm giác đau đớn tận tâm hồn, đau nhức sâu tận xương tủy, cả đời này nàng không bao giờ quên cảm giác đau đớn lúc đó.

Khi đó nàng đã hiểu rõ, mình không phải chú ý lực lượng của hấn mà đi đến nơi này, đó là vì trái tim nàng đã bị hấn cảm động, vào thời điểm nàng bất lực nhất, hấn đã kéo mình lên, bởi vì mình cảm nhận được nội tâm cô độc của hấn, nàng muốn đứng trước mặt hấn để nói với hấn một câu, có ta chia sẻ mọi chuyện với ngươi! Bởi vì nàng đã thâm mến hấn, cho dù hấn không biết sự tồn tại của nàng, loại cảm giác yêu này không biến mất, cũng không thể thay thế.

Mỗi ngày nàng đều đến đây, đứng chờ chủ nhân tiểu viện ngày xưa quay trở lại.

Vì truy tìm bước chân của hấn, Hồng Liên bắt đầu tu luyện, tu hành vong ngã.

- Ta muốn làm bạn bên cạnh ngươi, ta muốn có được lực lượng trợ giúp ngươi, luôn luôn sẽ có một ngày, ta sẽ bảo hộ hấn! Dùng tánh mạng của mình bảo hộ hấn! Giống như hấn từng bảo hộ ta.

Vì mục tiêu này, Hồng Liên phát triển nhanh chóng, tốc độ phát triển của nàng đã làm nhiều người chú ý đến, nàng điên cuồng làm nhiều người khó hiểu.

Nàng tăng thực lực trong chiến đấu, năm đầu tiên nàng điên cuồng nhất, mỗi ngày nàng khiêu chiến mười người, giống như máy móc không ngủ không nghỉ.

Câu nói ‘ trở về đi ’ vẫn quanh quẩn bên tai, đây là câu nói duy nhất hấn nói với mình, tuy những lời này không ấm áp, câu này rất lạnh lùng, nhưng câu này tiến vào đáy lòng nàng, nhớ một đời, vĩnh viễn không quên, cho dù thiên trường địa cửu.

Hồng Liên điên cuồng khiến nhiều người chú ý.

Nàng quật khởi trong ngoại viện chỉ sau một đêm.

Nàng dùng thời gian một năm để phát triển thành người mạnh nhất ngoại viện, thời gian một năm nàng đột phá Luyện Khí tầng bảy, tầng tám, tầng chín... Trúc Cơ sơ kỳ.

Thời gian hai năm, nàng biến thành bá chủ ngoại viện, nàng nghiền nát tất cả đệ tử ngoại viện.

Năm thứ ba, nàng tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, tùy thời có thể tiến vào Giả Đan kỳ, cất bước Kim Đan.

Tốc độ tu hành như thế, đừng nói ngoại viện, cho dù trong nội môn cũng là đệ nhất, tốc độ tu hành này hoàn toàn xứng đáng đệ nhất thiên hạ, bảy mươi hai phong chủ Vô Lượng Môn đều điên cuồng vì Hồng Liên tất cả phong chủ đều muốn kéo Hồng Liên làm môn hạ của mình, vì nàng, rất nhiều phong chủ không tiếc đánh nhau, bọn họ nhìn thấy một hy vọng, nàng là người duy nhất có khả năng đột phá Hóa Thần Kỳ trong thời gian vạn năm qua.

Liễu Tàn Dương vẫn không biết có một người con gái điên cuồng vì hắn, vì muốn làm bạn bên cạnh hắn đã toàn lực tăng tu vi lên, vì hắn, nàng buông tha tất cả, nếu như Liễu Tàn Dương lựa chọn làm kẻ địch với thế giới, nàng sẽ dứt khoát lựa chọn đứng bên cạnh Liễu Tàn Dương, không tiếc là địch với thiên hạ.

Trong thế giới này có một loại tình cảm chi phối nhân loại, nó có thể làm người ta trả giá tất cả mọi thứ, đó là tình yêu của nữ tử, cho dù đó chỉ là thâm mến.

Đệ tử ngoại môn cũng biết Hồng Liên có thói quen cổ quái, nàng thích đứng dưới gốc cây nhìn vào tiểu viện không người.

Từng có tuần kiệt thế gia tu tiên yếu mến Hồng Liên đến gần nơi đây, cho dù bọn họ nói những lời ngọt ngào yêu thương thế nào, mang đến lễ vật quý trọng bao nhiêu, Hồng Liên vẫn lạnh như băng, không nói không cười, từ khi hắn đi, nụ cười trên môi Hồng Liên đã đi theo hắn, nàng chỉ cười với hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Băng sơn mỹ nhân

Nếu có tuần kiệt ngăn cản tầm mắt nàng nhìn tiểu viện, nàng sẽ điên cuồng, sẽ ra tay bất chấp tất cả, thẳng đến khi tiểu viện lại xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

- Luôn luôn có một ngày, ta sẽ đứng bên cạnh ngươi, sẽ cùng gánh tịch mạch cô độc với ngươi, ta sẽ không để ngươi dùng lạnh lùng che dấu ám áp trong lòng.

Hồng Liên là băng sơn mỹ nhân ở ngoại viện, nhưng không ai dám khinh nhờn, bởi vì lực lượng của nàng quá mạnh mẽ, lực lượng của nàng làm người ta hít thở không thông.

- Ta đi ngọn núi bảy mươi hai.

Vào lúc các phong chủ bảo Hồng Liên trả lời thuyết phục, chẳng ai ngờ rằng nàng chọn phe phái yếu nhất, là phe phái không ngờ nhất trong Vô Lượng Môn.

Một ngày này, Hồng Liên vẫn như ngày thường, lại tới đây, đứng nhìn tiểu viện không người, say mê nhìn đến tận đêm, nhớ lại bóng lưng của hắn.

Trong giây lát, Hồng Liên dường như nhìn thấy thân ảnh của hắn, thấy hắn đi qua trước mặt mình.

Ánh mắt Hồng Liên nhìn theo người đi qua trước mặt, bóng lưng hắn dung hợp với bóng dáng hai năm trước, ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt nội tâm của nàng, nàng đi ra khỏi gốc cây, nhìn bóng lưng kia, hai hàng dòng nước mắt nóng lăn dài trên má, chờ đợi thân ảnh hắn hai năm, nàng đã từng khát vọng nhìn thấy bóng lưng này xuất hiện trước mặt nàng lần nữa.

Liễu Tàn Dương dừng bước, thần thức của hắn bị ngoại viện áp chế, nhưng vẫn có thể quan sát mọi thứ trong phạm vi mười dặm.

Liễu Tàn Dương chậm rãi xoay người ra phía sau, hắn khó hiểu nhìn qua nữ tử cách mình trăm mét, Liễu Tàn Dương cảm thấy nàng hơi quen mắt.

Áo trắng cô đơn, dáng người cao gầy, tóc xanh ngang vai, dung mạo tuyệt mỹ, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, các khí chất này phụ trợ làm nổi bật dung nhan khuyên sắc khuyên thành của nàng, giống như thiên tiên hạ phàm.

Liễu Tàn Dương nhìn nàng, trong đầu nhớ lại tình cảnh Nguyệt Yêu ngồi trên lạc đà âm thanh lục lục quanh quẩn bên tai, giống như nhớ tới âm thanh leng keng biến mất trong sa mạc.

Nguyệt Yêu, lời thề thủ hộ của hắn, tiểu nữ hài đánh thức nội tâm hắn.

- Ngươi quay về đây thăm... Ta sao?

Nữ tử áo trắng chậm rãi nói một câu, vẻ mặt chờ đợi nhìn Liễu Tàn Dương, ánh mắt của nàng đã hồng nhuận phon phớt, thân thể đang run rẩy...

Thân ảnh Nguyệt Yêu tiêu tán...

Liễu Tàn Dương quan sát nữ tử áo trắng, nhìn thấy nước mắt trên má nàng.

Nàng không phải Nguyệt Yêu, Nguyệt Yêu đang ở cách đây trăm vạn dặm, Liễu Tàn Dương xoay người, lưu cho Hồng Liên như cũ là bóng lưng.

Lúc này vẫn lạnh lùng như trước.

Nhưng lần này Hồng Liên không giống như lần trước, nàng không đứng yên nhìn hắn rời đi.

Nàng đuổi theo bóng lưng kia, đuổi tay ôm hắn, nhào vào người hắn, gương mặt dán vào lưng Liễu Tàn Dương và khóc lớn.

Đau khổ tương tư suốt hai năm, lúc này nàng đã đạt thành ước nguyện được gặp hắn, hiện tại nàng không cho hắn rời đi, nàng muốn thủ hộ bên cạnh hắn.

Rốt cục Liễu Tàn Dương nhớ ra nữ đệ tử này là ai, hai năm trước, vào lúc mình sắp rời khỏi ngoại viện, tiện tay cứu một nữ hài, không phải nữ hài này sao?

Hồng Liên ôm lấy Liễu Tàn Dương từ phía sau, thỏa thích thổ lộ cảm tình của mình, hai năm qua, nàng bao giờ thôi nhớ nhung, chưa bao giờ ngừng tu luyện, chỉ vì...

- Người có chuyện gì muốn nói với ta sao?

Thân ảnh Liễu Tàn Dương biến mất, lúc xuất hiện lần nữa đã đứng cách Hồng Liên mười mét, hắn nhìn nàng.

Hồng Liên chỉ cảm thấy người trong lòng biến mất, nàng ngẩng đầu nhìn gò má Liễu Tàn Dương, đây là lần đầu tiên nàng chính thức đối mặt với hắn, lần đầu tiên nhìn kỹ hắn.

- Người còn nhớ rõ đêm đó hay không?

Hồng Liên cúi đầu nhìn Liễu Tàn Dương, sợ hắn quên chính mình.

- Ta nhớ người bị Không Thần thuật khống chế, là ta cứu người.

Liễu Tàn Dương đã hiểu dụng ý của Hồng Liên, nhưng hắn chưa bao giờ tiếp nhận, con đường tu tiên quá khúc chiết, cũng quá dài, quá nhiều ràng buộc sẽ tạo thành tổn thương cho mình.

- Ta có thể làm bạn bên cạnh người không?

- Không thể! Người nên tìm một đạo侣 thích hợp với mình.

Liễu Tàn Dương nói xong lời này, Hồng Liên ngây người tại chỗ, nàng đã dự đoán được việc này, đã suy nghĩ ngàn vạn lần, nhưng lúc hiện thực ập đến, nàng không cách nào thừa nhận nổi, thất hồn lạc phách ngồi xổm xuống, đầu tựa vào hai tay khóc nức nở.

- Thật có lỗi, ta không thể tiếp nhận người, bởi vì, con đường của ta sau này rất gian nan, người đi theo ta sẽ mất đi rất nhiều!

Liễu Tàn Dương quay người rời đi, hắn không cách nào tiếp nhận tình cảm của Hồng Liên, bởi vì hắn đối mặt với cường địch không phải là người Hồng Liên có thể ngăn cản, tu vi của nàng quá yếu ớt.

Hồng Liên ngẩng đầu, đứng lên lần nữa, thu hồi những tiếng nức nở của mình, ánh mắt kiên định nhìn Liễu Tàn Dương.

Nàng nói:

- Ta không sợ gian nguy!

Liễu Tàn Dương chậm rãi quay đầu và nói:

- Lực lượng người quá yếu, đi theo ta sẽ gặp nguy hiểm.

- Nếu như ta là Kim Đan kỳ thì sao?

Liễu Tàn Dương lắc đầu.

- Như vậy Nguyên Anh kỳ!

- Hóa Thần Kỳ thì thế nào?

Liễu Tàn Dương nhìn nữ tử trước mặt, chợt nhớ đến tên nàng, dường như nàng chính là Hồng Liên, nhớ rõ đêm đó nàng đã từng nói với hắn, nàng tên là Hồng Liên.

Nàng quật khởi như sao băng lóe lên trên bầu trời, nàng tỏa sáng làm hắn phải nhìn thẳng.

- Chờ người đạt đến cảnh giới đó rồi nói sau!

Liễu Tàn Dương nói ra.

Hồng Liên nhìn Liễu Tàn Dương, dường như nhớ tới cái gì, nín khóc mỉm cười nói:

- Ta cho người biết một bí mật.

Liễu Tàn Dương nhú mày.

Hồng Liên đi đến bên cạnh Liễu Tàn Dương, nói nhỏ vào tai hắn:

- Ta sắp đi đến ngọn núi bảy mươi hai đũa tìn, phong chủ thu ta làm thủ tịch đại đệ tử, cho dù người có tu vi Kim Đan cũng phải gọi ta một tiếng đại sư tỷ, ta đã muốn người rồi, người đi nơi nào, ta sẽ đi nơi nào!

Hồng Liên nhìn Liễu Tàn Dương, ánh mắt mang theo tính xâm lược rất mạnh, nàng cười yếu ớt, nụ cười rất có mị lực.

Các đệ tử chung quanh sớm dừng bước lại, suy nghĩ xuất thần nhìn Hồng Liên.

Băng sơn mỹ nhân lại biết cười!

Hồng Liên có thanh danh hiển hách trong ngoại viện, bởi vì cảnh giới, bởi vì mỹ mạo, càng vì gương mặt chưa bao giờ cười của nàng, nàng dùng lạnh lùng đối đãi với mọi người, được người ta gọi là băng sơn mỹ nhân.

Liễu Tàn Dương đã rời đi hai năm, rất nhiều người đã quên hắn, càng có một ít đệ tử nhìn Hồng Liên nhiệt tình với Liễu Tàn Dương thì vô cùng tức giận, bọn họ xem ra, Liễu Tàn Dương khinh nhờn nữ thần của bọn họ.

- Khi nào người đi nội viện?

Hồng Liên nói ra.

- Lập tức!

- Ta sẽ cùng quay về với người!

Hồng Liên kiên định nói ra.

Liễu Tàn Dương gặp qua nhiều nữ tu sĩ ưu tú, cũng có một ít đạo lữ, nhưng chưa bao giờ gặp nữ tu sĩ nhiệt tình như lửa giống Hồng Liên, đó là tình cảm không thể dập tắt.

- Ta phải đi quan sát đám học trò của ta, ta không hy vọng người đi theo ta.

Hồng Liên dừng bước, nhìn Liễu Tàn Dương và nói:

- Tốt, chờ người đi rồi, nói với ta một tiếng, ta sẽ chờ người tại nơi người từng ở.

Liễu Tàn Dương tiến đến nơi mình giảng bài, đã từng, chính mình truyền thụ cho ba ngàn đệ tử, bọn họ đều là tài phú của mình, trong tương lai, bọn họ chính là tài phú hắn dùng để khiêu chiến Vô Lượng Môn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Lòng quân vừa hiện (1)

Hắn vừa xuyên qua mấy tòa đình viện, bảy tám đệ tử ngoại môn ngăn cản đường đi của Liễu Tàn Dương, lúc này thể hiện bộ dáng hung thần ác sát của mình.

Tên đệ tử cầm đầu có được tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, tu vi này có thể nói là nhân vật cầm đầu trong ngoại viện, bài danh trước hai mươi trên bảng Phi Thăng vài năm sau sẽ tiến vào nội môn.

- Người nói gì với Hồng Liên sư tỷ?

Tên đệ tử này hỏi rất trực tiếp, nhưng ngữ khí lại giống như chất vấn.

Liễu Tàn Dương dừng bước lại, hần đánh giá đám đệ tử ngăn cản đường đi của mình.

- Rốt cuộc đã nói cái gì?

Hai mắt tên đệ tử này phun ra lửa, hần rống lên.

- Hôm nay ta không muốn giết người, rút nhanh lên.

Liễu Tàn Dương nói xong lời này, lập tức tránh bọn chúng, cất bước rời đi, sau khi đi được bốn năm bước, đám đệ tử ngoại môn này vô cùng tức giận, người này khẳng định có mưu đồ làm loạn với Hồng Liên! Nhất định là thế! Bọn họ tự nghĩ như vậy...

Sau đó suy đoán quyết định hành động, bọn họ lấy phi kiếm ra, muốn động thủ...

Đột nhiên thiên uy khủng bố xuất hiện, thân thể bọn họ cứng ngắc, cảm giác sợ hãi xuất hiện từ sâu trong đáy lòng, linh lực trong người mất đi không chế.

- Tiếp tục nói nhảm, giết!

Liễu Tàn Dương không dừng bước, hần chỉ phóng thích tu vi Kim Đan, đám đệ tử này không cách nào thừa nhận nổi, nếu hần thả ra nhiều hơn một chút, chỉ sợ mấy tên đệ tử này đã chết ngay lập tức.

Liễu Tàn Dương thu hồi tu vi Kim Đan, lỗ tai của hần được yên tĩnh, đám đệ tử ngoại môn bị cảnh cáo không dám lưu lại, lập tức chạy trốn như chuột.

Liễu Tàn Dương quay về tiểu lâu năm xưa mình từng sống một năm.

Cảnh vật chung quanh không có biến hóa, vẫn là tường viện cao cao, cục gạch, ngói xanh giống như ba năm trước.

Đệ tử thủ vệ đã thay người mới, Liễu Tàn Dương cất bước đi vào, chỉ tùy ý nhìn quanh...

Hần lại tiến vào một thính đường lớn, nhìn lên đài cao trên kia, đó là nơi hần truyền đạo thụ nghiệp cho ba ngàn đệ tử.

Hiện tại phòng không, người vắng.

Một đứa bé giữ cửa đang cầm cây chổi đi từ ngoài vào, thấy Liễu Tàn Dương thì nhanh chóng lui ra ngoài.

Liễu Tàn Dương ngoắc đứa bé lại, hỏi:

- Đệ tử nơi đây đâu cả rồi?

Đứa bé giữ cửa nghe Liễu Tàn Dương hỏi thăm, cũng không do dự, trực tiếp mở miệng:

- Các sư huynh sư tỷ ở nơi này đã hai năm chưa từng tới đây học, cũng không có giảng sư nào dạy cho bọn họ, chủ sự ngoại viện lại không dám quản bọn họ.

Đứa bé giữ cửa đi đến trước mặt Liễu Tàn Dương, lặng lẽ nói nhỏ vào tai hần:

- Nghe nói sư tôn của bọn họ rất lợi hại, đánh chết không ít lão tiền bối ở ngoại viện, bọn họ cũng học theo, sau khi đánh chết năm sáu giảng sư thì không còn giảng sư nào dám tới đây giảng bài.

Liễu Tàn Dương từ lời của đứa bé nắm được một ít tin tức cơ bản, sau khi hần rời đi, ngoại viện lại an bài giảng sư khác thay thế hần, kết quả giảng sư này tới đây lại dựa theo lệ cũ, vơ vét tài sản, một ít đệ tử hiếu quy củ thì hiếu kính, nhưng người này giảng giải không giống lý niệm Liễu Tàn Dương quán thâu cho các đệ tử ở đây, về sau các đệ tử đặt vấn đề, giảng sư không cách nào giải đáp.

Cuối cùng vào một trưa, giảng sư muốn vơ vét linh thạch của một đệ tử của cái không nhiều, sau khi bị cự tuyệt, hai người phát sinh xung đột, giảng sư Trúc Cơ sơ kỳ hoàn toàn không có lực hoàn thủ khi đối mặt đệ tử ngoại viện tu vi Luyện Khí tầng mười một, bị mấy tấm phù chú diệt sát ngay lập tức.

Ngoại viện lại phái bốn năm giảng sư tới đây, tất cả đều không có ngoại lệ, bọn họ bị đệ tử ngoại viện khiêu chiến, còn chưa mở khóa giảng bài đã bị đánh bại, nhưng có một việc làm người ta khó hiểu là, các đệ tử khiêu chiến tu vi cao nhất là Luyện Khí tầng mười, thậm chí có một tên đệ tử chỉ có tu vi Luyện Khí chín tầng, những giảng sư bị bọn họ đánh bại đều có tu vi Trúc Cơ, tên giảng sư cuối cùng lại là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, nhưng tu vi cao vẫn không giúp hần thay đổi vận mệnh bị đánh bại.

Từ đó về sau những đệ tử này không còn ai quản lý, các đệ tử bắt đầu mình tu hành, lớp học bắt đầu vắng vẻ.

Liễu Tàn Dương đi tới nơi đây, hần đã sớm đoán được kết quả này, chính mình có được cảnh giới Nguyên Anh đại thừa, hần truyền kiến thức không phải những tu sĩ Trúc Cơ có thể so sánh, các đệ tử này được Nguyên Anh đại tu sĩ truyền đạo thụ nghiệp, về sau lại nghe tu sĩ Trúc Cơ truyền thụ, tự

nhien không cách nào tiếp nhận lý niệm của tu sĩ Trúc Cơ, nguyên nhân là do cảnh giới và kinh nghiệm chênh lệch quá lớn.

Nếu không thể gặp những đệ tử này, hắn sẽ quay về nội viện với Hồng Liên, nơi đó vẫn còn rất nhiều việc đang chờ hắn, kinh thư trong nội viện cực kỳ phong phú.

Liễu Tàn Dương suy nghĩ xong, hắn lại đi về tiểu viện ngày xưa của mình.

- Sư tôn! Có phải sư tôn không?

Sau lưng Liễu Tàn Dương có tiếng gọi theo, một đệ tử ngoại viện bay tới bên cạnh Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương quay đầu nhìn lại, người đệ tử này vô cùng vui mừng, quỳ rạp trên đất, hô:

- Sư tôn tại thượng, xin nhận một lạy của đệ tử!

Đệ tử này dập đầu, tuy Liễu Tàn Dương là giảng sư của bọn họ, nhưng luận bối phận hắn chỉ được xem là sư thúc của bọn họ mà thôi, nếu bọn họ tiến vào nội viện sẽ có địa vị ngang hàng với Liễu Tàn Dương, nhưng đệ tử này lại dập đầu hành lễ, từ đó có thể thấy hắn đối đãi với Liễu Tàn Dương như sư tôn, kính trọng từ đáy lòng.

- Sư tôn, ngài vừa đi hai năm, chúng ta không thể gặp đạo sư nào giống ngài, xin ngài trở về tiếp tục dạy bảo chúng ta!

Đôi mắt đệ tử cực kỳ nóng bỏng, Liễu Tàn Dương rời đi hai năm, cuối cùng hắn đã cảm nhận được sự khác biệt, những giảng sư khác nói các lý luận giải thích không thông, suy đoán hàm hồ, càng làm bọn họ khó tiếp nhận là, giảng sư cảnh giới Trúc Cơ không thể đánh bại đệ tử Luyện Khí Kỳ như bọn họ.

- Ta đi nội viện, sẽ không trở lại ngoại viện, về sau sẽ có cơ hội gặp mặt trong nội viện.

- Sư tôn, ngài đang ở ngọn núi bảy mươi hai sao?

Đệ tử này sinh ra chấp niệm rất kiên định.

- Vâng!

- Sư tôn! Nhiều thì hai năm, ít thì nửa năm, hai ngàn chín trăm tám mươi bảy sư huynh đệ chúng ta sẽ đi tới ngọn núi bảy mươi hai bái ngài làm sư tôn, theo sư tôn trường kiếp thiên hạ!

Đệ tử này nói rất hào hùng, hai năm qua hắn phát triển rất nhanh, hắn có thực lực khiêu chiến tất cả đệ tử ngoại viện trừ Hồng Liên ra, Liễu Tàn Dương truyền đạo thị nghiệp cho ba ngàn đệ tử, bọn họ đã chiếm toàn bộ bảng Phi Thăng, các đệ tử ngoại viện khác vô duyên với bảng này.

Trong ngoại viện, hắn chỉ phục một người, đó chính là Hồng Liên.

Một năm trước, các đệ tử được Liễu Tàn Dương truyền đạo thụ nghiệp đều tiến bộ rất nhanh, nhưng đều bị Hồng Liên áp chế một đầu, sau đó là phong bạo khiêu chiến ngoại viện xuất hiện, các đệ tử Liễu Tàn Dương không ngừng khiêu chiến Hồng Liên, trong một năm, khiêu chiến một ngàn sáu trăm lần, mấy lần suýt nữa đánh bại nàng, nhưng mỗi lần đều thất bại trong gang tấc, Hồng Liên trở thành chiến thần bất bại, nàng có được chiến lực dùng không hết.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lòng quân vừa hiện (Thượng)

Liễu Tàn Dương quay về tiểu lâu năm xưa mình từng sống một năm.

Cảnh vật chung quanh không có biến hóa, vẫn là tường viện cao cao, cục gạch, ngói xanh giống như ba năm trước.

Đệ tử thủ vệ đã thay người mới, Liễu Tàn Dương cất bước đi vào, chỉ tùy ý nhìn quanh...

Hắn lại tiến vào một thính đường lớn, nhìn lên đài cao trên kia, đó là nơi hắn truyền đạo thụ nghiệp cho ba ngàn đệ tử.

Hiện tại phòng không, người vắng.

Một đứa bé giữ cửa đang cầm cây chổi đi từ ngoài vào, thấy Liễu Tàn Dương thì nhanh chóng lui ra ngoài.

Liễu Tàn Dương ngoắc đứa bé lại, hỏi:

- Đệ tử nơi đây đâu cả rồi?

Đứa bé giữ cửa nghe Liễu Tàn Dương hỏi thăm, cũng không do dự, trực tiếp mở miệng:

- Các sư huynh sư tỷ ở nơi này đã hai năm chưa từng tới đây học, cũng không có giảng sư nào dạy cho bọn họ, chủ sự ngoại viện lại không dám quản bọn họ.

Đứa bé giữ cửa đi đến trước mặt Liễu Tàn Dương, lặng lẽ nói nhỏ vào tai hắn:

- Nghe nói sư tôn của bọn họ rất lợi hại, đánh chết không ít lão tiền bối ở ngoại viện, bọn họ cũng học theo, sau khi đánh chết năm sáu giảng sư thì không còn giảng sư nào dám tới đây giảng bài.

Liễu Tàn Dương từ lời của đứa bé nắm được một ít tin tức cơ bản, sau khi hắn rời đi, ngoại viện lại an bài giảng sư khác thay thế hắn, kết quả giảng sư này tới đây lại dựa theo lệ cũ, vơ vét tài sản, một ít đệ tử hiếu quy củ thì hiếu kính, nhưng người này giảng giải không giống lý niệm Liễu Tàn Dương quán thâu cho các đệ tử ở đây, về sau các đệ tử đặt vấn đề, giảng sư không cách nào giải đáp.

Cuối cùng vào một trưa, giảng sư muốn vơ vét linh thạch của một đệ tử của cái không nhiều, sau khi bị cự tuyệt, hai người phát sinh xung đột, giảng sư Trúc Cơ sơ kỳ hoàn toàn không có lực hoàn thủ khi đối mặt đệ tử ngoại viện tu vi Luyện Khí tầng mười một, bị mấy tấm phù chú diệt sát ngay lập tức.

Ngoại viện lại phái bốn năm giảng sư tới đây, tất cả đều không có ngoại lệ, bọn họ bị đệ tử ngoại viện khiêu chiến, còn chưa mở khóa giảng bài đã bị đánh bại, nhưng có một việc làm người ta khó hiểu là, các đệ tử khiêu chiến tu vi cao nhất là Luyện Khí tầng mười, thậm chí có một tên đệ tử chỉ có tu vi Luyện Khí chín tầng, những giảng sư bị bọn họ đánh bại đều có tu vi Trúc Cơ, tên giảng sư cuối cùng lại là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, nhưng tu vi cao vẫn không giúp hắn thay đổi vận mệnh bị đánh bại.

Từ đó về sau những đệ tử này không còn ai quản lý, các đệ tử bắt đầu mình tu hành, lớp học bắt đầu vắng vẻ.

Liễu Tàn Dương đi tới nơi đây, hắn đã sớm đoán được kết quả này, chính mình có được cảnh giới Nguyên Anh đại thừa, hắn truyền kiến thức không phải những tu sĩ Trúc Cơ có thể so sánh, các đệ tử này được Nguyên Anh đại tu sĩ truyền đạo thụ nghiệp, về sau lại nghe tu sĩ Trúc Cơ truyền thụ, tự nhiên không cách nào tiếp nhận lý niệm của tu sĩ Trúc Cơ, nguyên nhân là do cảnh giới và kinh nghiệm chênh lệch quá lớn.

Nếu không thể gặp những đệ tử này, hắn sẽ quay về nội viện với Hồng Liên, nơi đó vẫn còn rất nhiều việc đang chờ hắn, kinh thư trong nội viện cực kỳ phong phú.

Liễu Tàn Dương suy nghĩ xong, hắn lại đi về tiểu viện ngày xưa của mình.

- Sư tôn! Có phải sư tôn không?

Sau lưng Liễu Tàn Dương có tiếng gọi theo, một đệ tử ngoại viện bay tới bên cạnh Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương quay đầu nhìn lại, người đệ tử này vô cùng vui mừng, quỳ rạp trên đất, hô:

- Sư tôn tại thượng, xin nhận một lạy của đệ tử!

Đệ tử này dập đầu, tuy Liễu Tàn Dương là giảng sư của bọn họ, nhưng luận bối phận hắn chỉ được xem là sư thúc của bọn họ mà thôi, nếu bọn họ tiến vào nội viện sẽ có địa vị ngang hàng với Liễu Tàn Dương, nhưng đệ tử này lại dập đầu hành lễ, từ đó có thể thấy hắn đối đãi với Liễu Tàn Dương như sư tôn, kính trọng từ đáy lòng.

- Sư tôn, ngài vừa đi hai năm, chúng ta không thể gặp đạo sư nào giống ngài, xin ngài trở về tiếp tục dạy bảo chúng ta!

Đôi mắt đệ tử cực kỳ nóng bỏng, Liễu Tàn Dương rời đi hai năm, cuối cùng hắn đã cảm nhận được sự khác biệt, những giảng sư khác nói các lý luận giải thích không thông, suy đoán hàm hồ, càng làm bọn họ khó tiếp nhận là, giảng sư cảnh giới Trúc Cơ không thể đánh bại đệ tử Luyện Khí Kỳ như bọn họ.

- Ta đi nội viện, sẽ không trở lại ngoại viện, về sau sẽ có cơ hội gặp mặt trong nội viện.

- Sư tôn, ngài đang ở ngọn núi bảy mươi hai sao?

Đệ tử này sinh ra chấp niệm rất kiên định.

- Vâng!

- Sư tôn! Nhiều thì hai năm, ít thì nửa năm, hai ngàn chín trăm tám mươi bảy sư huynh đệ chúng ta sẽ đi tới ngọn núi bảy mươi hai bái ngài làm sư tôn, theo sư tôn trường kiếp thiên hạ!

Đệ tử này nói rất hào hùng, hai năm qua hấn phát triển rất nhanh, hấn có thực lực khiêu chiến tất cả đệ tử ngoại viện trừ Hồng Liên ra, Liễu Tàn Dương truyền đạo thị nghiệp cho ba ngàn đệ tử, bọn họ đã chiếm toàn bộ bảng Phi Thăng, các đệ tử ngoại viện khác vô duyên với bảng này.

Trong ngoại viện, hấn chỉ phục một người, đó chính là Hồng Liên.

Một năm trước, các đệ tử được Liễu Tàn Dương truyền đạo thụ nghiệp đều tiến bộ rất nhanh, nhưng đều bị Hồng Liên áp chế một đầu, sau đó là phong bạo khiêu chiến ngoại viện xuất hiện, các đệ tử Liễu Tàn Dương không ngừng khiêu chiến Hồng Liên, trong một năm, khiêu chiến một ngàn sáu trăm lần, mấy lần suýt nữa đánh bại nàng, nhưng mỗi lần đều thất bại trong gang tấc, Hồng Liên trở thành chiến thần bất bại, nàng có được chiến lực dùng không hết.

Cũng bởi vì có sự xuất hiện của nàng, rốt cuộc các đệ tử này biết rõ thế nào là đạo lý núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi có người giỏi hơn, bọn họ cũng không dám không xem ai ra gì, nếu không có thiên tài tuyệt thế như Hồng Liên, sợ rằng tâm tính của bọn họ đã biến hóa rồi.

- Được! Ta ở ngọn núi bảy mươi hai chò các người tới.

Tên đệ tử này vô cùng vui mừng, ngưng tụ thần thức hét lớn một tiếng, giọng của hấn truyền khắp ngoại viện:

- Sư tôn hàng lâm! Mau tới bái kiến sư tôn!

- Sư tôn đến?

Các đệ tử đang bế quan, luyện đan, xem kinh thư trong Kim lâu đều bỏ tất cả công việc đang làm, thi triển các thần thông tụ tập trên đường.

Hai năm qua, thực lực ba ngàn đệ tử này đã phá vỡ tất cả quy tắc ở ngoại viện, bởi vì có sự tồn tại của bọn họ, các giảng sư không dám trắng trợn thu hiệu kính, bởi vì có bọn họ tồn tại, đệ tử gia tộc tu tiên không dám tùy ý khi dễ thiếu niên nhà nông.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Lòng quân vừa hiện (Hạ)

Tại ngoại viện, bọn họ là lực lượng rất mạnh, bất kỳ người nào trong số bọn họ cũng có thực lực khiêu chiến giảng sư, tùy tiện phái một người cũng có thể đánh nhau với đệ tử Trúc Cơ trong nội môn.

Liễu Tàn Dương quán thâm hành vi đã biến thành tín niệm trong nội tâm bọn họ, Liễu Tàn Dương không có vợ vệt linh thạch của bọn họ, đây là hạt giống đã cắm rễ sâu trong tâm hồn bọn họ, hạt giống tín niệm này hiện tại đã nảy mầm, đã trưởng thành.

Gần ba ngàn đệ tử tụ tập rất nhanh, lực ngưng tụ không tẻ, Liễu Tàn Dương lại nhìn các đệ tử hấn từng truyền đạo thụ nghiệp.

Liễu Tàn Dương đứng trước mặt bọn họ, ba ngàn đệ tử nhìn hấn, vành mắt một ít đệ tử đỏ lên, các nữ đệ tử đã rơi lệ.

Thời gian như quay về hai năm trước, Liễu Tàn Dương truyền thụ tri thức, truyền thụ lý niệm của mình cho bọn họ, mà bọn họ đứng trước mặt Liễu Tàn Dương, siêng năng học tập, là Liễu Tàn Dương cho bọn họ thời gian an toàn, bởi vì Liễu Tàn Dương, bọn họ không bị các ràng buộc thể tục, nếu thay đổi thành những giảng sư khác sẽ biến thành vợ vệt tài sản vô tận, bị ức hiếp vô tận, cuối cùng mài mòn nhuệ khí của họ, biến bọn họ trở thành người tầm thường.

Ba ngàn đệ tử chiếm hết thông lộ, nhân số rất đông nhưng không có ồn ào, không khác gì đêm khuya yên tĩnh.

Các đệ tử quỳ xuống hành đại lễ, hai năm qua, dựa theo tốc độ phát triển của bọn họ, bọn họ có được không ít trải nghiệm phong phú, cho nên bọn họ hiểu ra, Liễu Tàn Dương mới thật sự là đạo sư, là sư tôn xứng chức, là người công bằng nhất.

Sư tôn lúc ban đầu từng nhận hối lộ của một ít đệ tử, một ít đệ tử đắc tội hấn cũng giao nộp linh thạch, các đệ tử này ban đầu cho rằng sư tôn đồng ý tiếp nhận bọn họ, bọn họ thật cao hứng, an tâm tu hành.

Về sau bọn họ dần dần phát hiện sư tôn không chủ động yêu cầu linh thạch, thời gian trôi qua thật lâu, bọn họ hiểu ra dụng ý của sư tôn, sợ dĩ sư tôn tiếp nhận đệ tử hối lộ, không có mở miệng trách cứ bọn họ, là vì trấn an tâm linh của họ, giúp những đệ tử này an tâm tu hành.

- Sư tôn tại thượng, xin nhận một lạy của các đệ tử!

Các đệ tử này dập đầu, ba năm trước, vào lúc Liễu Tàn Dương vừa gặp mặt bọn họ, thân phận của hấn chỉ là giảng sư, là sư thúc của bọn họ, bây giờ bọn họ đã xem Liễu Tàn Dương thành sư tôn bản thân.

- Tất cả đứng lên đi.

Liễu Tàn Dương nói xong, hần lấy một đồng túi trữ vật ra, còn có một ít linh thạch hạ phẩm.

Đây là những túi trữ vật và linh thạch Liễu Tàn Dương nhận của các đệ tử, lúc này hần hoàn trả cho bọn họ, những năm qua, hần chưa từng mở các túi trữ vật này ra.

- Mang về đi!

Liễu Tàn Dương ném túi trữ vật tới phía trước, chúng bay vào trong tay chủ nhân của mình.

- Lúc trước, các ngươi giao những vật này cho ta, ta không có răn dạy, nhưng hôm nay, ta phải răn dạy các ngươi một trận.

Liễu Tàn Dương chấp tay sau lưng, giống như quay trở lại lúc làm giảng sư ba năm trước.

- Con đường tu tiên khó khăn cỡ nào, mỗi bước vô cùng hung hiểm, các ngươi dựa vào thủ đoạn này sẽ không đi được xa! Ta biết rõ các ngươi muốn kết giao ta, nịnh nọt ta, nhưng ta không thể vĩnh viễn ở bên cạnh các ngươi, một ngày nào đó ta sẽ rời đi. Nếu như các ngươi dựa vào thủ đoạn này kết giao với người ngoài, mà chính mình không có đủ lực lượng, như vậy các ngươi không thể chiếm được cái gì cả.

- Các ngươi phải nhớ kỹ, hời lộ vơ vét tài sản chỉ là con đường không nhập lưu mà thôi! Đại đạo chính thức phải dựa vào lực lượng của mình thay đổi thiên địa, là lực lượng khiêu chiến quy tắc thiên địa, tu hành là nghịch thiên, không tiến thì chết!

- Cần tuân ân sư dạy bảo!

Các đệ tử đáp.

Hồng Liên trốn ở xa quan sát Liễu Tàn Dương giáo hóa đệ tử, trái tim đập loạn, lời nói trầm bổng du dương của Liễu Tàn Dương đánh vào tâm linh của nàng.

Hồng Liên xem ra, Liễu Tàn Dương là hóa thân của sự hoàn mỹ, lòng có chính nghĩa, lời nói mang theo hào nhiên chính khí.

Nàng từng đối mặt với các đệ tử ngoại viện này, thực lực mạnh mẽ, bản thân mình khó khăn lắm mới đánh bại bọn họ, từ khi cảnh giới của nàng đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, đối thủ chỉ là Luyện Khí Cảnh, chính mình đụng phải Luyện Khí Cảnh còn khó giải quyết như thế, như bọn họ có được tu vi Trúc Cơ, chỉ sợ mình không thể địch lại bọn họ.

Hần dạy ra một đám đệ tử khủng bố, hoặc nói hần dạy ra một đám đệ tử chiến lực phi phàm, mà loại phi phàm này có thể gọi là: ‘ cùng cảnh giới, không có đối thủ. ’

Liễu Tàn Dương đi rồi, hần quay về nội viện, hần tạm biệt các đệ tử, còn nửa năm là tới khảo hạch nội môn, Vô Lượng Môn có bảy mươi hai ngoại viện, mỗi ngoại viện có được mười danh ngạch, tổng cộng bảy trăm hai mươi danh ngạch, bọn họ muốn lấy toàn bộ danh ngạch, bọn họ sắp hành động điên cuồng, bức bách Vô Lượng Môn cải biến quy tắc, mười danh ngạch là quá ít, căn bản không đủ cho ba ngàn đệ tử chia nhau.

Liễu Tàn Dương và Hồng Liên đi tới công truyền tống, tiến vào ngọn núi bảy mươi hai trong Vô Lượng Môn.

Mà con bão này đang trong quá trình chuẩn bị, cũng là con bão quét ngang ngọn núi thứ bảy mươi hai trong Vô Lượng Môn! Cũng là phe phái yếu nhất trong bảy mươi hai ngọn núi.

Ngọn núi thứ bảy mươi hai của Vô Lượng Môn lại tràn ngập tinh thần tích cực và phấn chấn, chính khí trước nay chưa từng có đã xuất hiện, tương lai của Vô Lượng Môn sau này thuộc về những thiếu niên như vậy, cuối cùng có một ngày quyền hành trong Vô Lượng Môn sẽ nằm trong tay của bọn họ.

Liễu Tàn Dương và Hồng Liên đi ra khỏi truyền tống trận ngọn núi thứ bảy mươi hai Vô Lượng Môn, nội viện nằm trong tầm mắt của bọn họ, cánh cửa lớn đỏ thẫm mở rộng ra, phía sau cánh cửa là một quảng trường đá xanh rộng lớn, hai năm trước, chính tại chỗ này, Kim Kiều và bảy tên đệ tử nội môn muốn giết mình, nguyên nhân là do mình chiếm một vị trí trong nhiệm vụ, giết mình để nhường vị trí cho kẻ khác.

Trên mặt đất vẫn còn lưu lại vết kiếm Liệt Thiên tạo thành.

Hồng Liên yên lặng cầm tay trái Liễu Tàn Dương, cảm giác rất ấm áp, Liễu Tàn Dương nhẹ nhàng rút tay ra, thần sắc Hồng Liên rất thất lạc...

Liễu Tàn Dương ngẩng đầu đi về phía nội môn mà hần chán ghét, đúng lúc này sau cánh cửa nội môn có đệ tử chạy ra, một... Hai... Mười... Trăm...

Đa số đệ tử Trúc Cơ trong nội môn ngọn núi bảy mươi hai chạy ra nghênh đón, chỉ cần là đệ tử không làm nhiệm vụ đều có mặt tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Vàng son lộng lẫy

Hồng Liên kinh ngạc quan sát đám đệ tử nội môn này, lại nhìn Liễu Tàn Dương.

Các đệ tử nội môn này xếp thành hàng, nhường ra một con đường ở giữa, cùng hò hét:

- Cung nghênh bát sư huynh trở về!

Liễu Tàn Dương chẳng quan tâm, trực tiếp vượt qua đám đệ tử nội môn này, Hồng Liên vẫn đi theo bên cạnh hắn.

Các đệ tử Trúc Cơ xếp thành bức tường người kết nối thẳng với cánh cửa màu đỏ kia..

Sau khi đi vào nội môn, Hồng Liên vẫn hoang mang, rốt cuộc hắn đã làm như thế nào? Tại sao có uy vọng lớn như thế?

Liễu Tàn Dương nhìn Hồng Liên, dừng bước chân, hỏi:

- Ngươi biết hai năm trước ta đã trải qua những gì không?

Hồng Liên lắc đầu.

- Bởi vì một danh ngạch trong nhiệm vụ sư môn, một đệ tử Kim Đan trong nội môn muốn đẩy ta vào chỗ chết.

Hồng Liên nghe xong lời này, sắc mặt ngưng trọng, cau mày, ánh mắt âm trầm, hỏi:

- Kẻ này là ai?

- Về sau, trong nhiệm vụ ta đã đánh chết bọn chúng rồi, hai năm sau ta trở về, ta lại đánh một trận với đại sư huynh ngọn núi thứ bảy mươi hai!

Liễu Tàn Dương bình thản miêu tả giống như đang kể lại câu chuyện của người khác.

- Sở dĩ đám đệ tử nội môn này sợ ta, không đơn thuần bởi vì ta có được lực lượng cường đại, sở dĩ bọn chúng nghênh đón ra long trọng như thế, bọn chúng sợ ta trả thù thôi, bởi vì hai năm trước, bọn chúng từng cô lập ta.

Hồng Liên nghe Liễu Tàn Dương miêu tả, tuy hắn nói rất nhẹ nhàng, rất tùy ý, nhưng nàng có thể cảm nhận được hắn từng bất lực, hắn từng gặp bất công và hắn đã từng tức giận.

- Ôi!!! Ai mà phô trương lớn như thế!

Trên không trung có tiếng nói vọng tới, một đạo hào quang năm màu xuất hiện, ánh mắt bất thiện nhìn về phía Liễu Tàn Dương.

- Chỉ là Kim Đan sơ kỳ mà thôi.

Người nói chuyện thân thể nhỏ gầy, giống như con khỉ mặc quần áo của người, ánh mắt hắn đảo một vòng, cất bước đi tới trước mặt Liễu Tàn Dương, chộp miệng chặc lưỡi, nói:

- Ngươi chính là bát sư huynh sao? Ta thấy ngươi cũng không lớn lắm, còn bát sư huynh? Ngươi xứng sao?

Người này nói chuyện hết sức cay nghiệt, hiển nhiên vô cùng bất mãn việc Liễu Tàn Dương giữ vị trí đệ tử thứ tám.

Vào lúc này lại có một đạo hào quang năm màu bay đến, một nam tử trung niên diện mạo xấu xí đi tới trước mặt người nhỏ gầy, hắn nói:

- Cứu sư huynh, ngươi đi nhanh như vậy làm gì? Thời gian còn kịp mà.

- Ta làm gì? Ngươi nói ta làm gì? Vị trí thứ tám vốn là của ta, sắp xếp cũng sắp xếp cho ta, dựa vào cái gì cho hắn trộm lấy, hắn vừa vào vài năm! Ta đã gặp hắn sao? Ngươi đã gặp hắn sao?

Tu sĩ Kim Đan lúc này hất hàm nhìn chằm chằm vào Liễu Tàn Dương:

- Phong Hầu ta muốn lãnh giáo bát sư huynh một chút! Xem bát sư huynh dựa vào cái gì cười lên đầu lên cổ ta.

Tu sĩ nhỏ gầy tên là Phong Hầu có tu vi Kim Đan trung kỳ, cũng là nhân vật danh tiếng lẫy lừng trong ngọn núi thứ bảy mươi hai Vô Lượng Môn, chiến lực rất mạnh, nếu không cũng không có khả năng đứng hàng thứ chín.

- Bát sư huynh, ngươi nên bảo cô nương bên cạnh mình tránh sang chỗ khác đi, cẩn thận gió to làm nàng bị thương.

Phong Hầu vừa dứt lời, đột nhiên có một bàn tay lớn xuất hiện bóp cổ Phong Hầu, ném hắn sang nơi khác.

Thân ảnh Lôi Hồ xuất hiện ở cửa chánh điện, đi tới trước mặt Liễu Tàn Dương, hắn cũng không có nhìn Liễu Tàn Dương, mà là nhìn chăm chăm vào Hồng Liên.

Phong Hầu đứng dậy, nhỏ giọng nói thầm:

- Đại sư huynh, người không thể che chở hắn như vậy, người làm thế là không công bằng...

Lôi Hồ nhìn một lúc sau đó đã có xác nhận, quay người nói với Phong Hầu và nam tử dung mạo xấu xí:

- Từ nay về sau, ta cũng không phải đại sư huynh của các người, các người gọi ta là nhị sư huynh.

Phong Hầu và nam tử xấu xí ngậy ngốc, chẳng lẽ tiểu tử này nhất phi trùng thiên, hắn đập đại sư huynh xuống rồi sao?

- Đại sư tỷ, Lôi Hồ bái kiến đại sư tỷ!

Lôi Hồ xông Hồng Liên khom người đến đấy, Phong Hầu nhào bột mì mục xấu xí đại hán kinh tại tại chỗ.

- Sư huynh, người hồ đồ sao? Nha đầu kia mới có tu vi Trúc Cơ mà thôi, nhiều nhất là Trúc Cơ hậu kỳ...

Phong Hầu còn chưa dứt lời, Lôi Hồ vươn tay tát thẳng vào mặt Phong Hầu, Phong Hầu choáng váng, nếu hắn không có tu vi Kim Đan trung kỳ, một tát này có thể đánh nát đầu của hắn.

- Sứ Hán! Phong Hầu ngốc, người cũng ngốc theo hắn sao?

Ánh mắt Lôi Hồ âm trầm nhìn nam tử xấu xí.

Nam tử xấu xí hiểu ra, hắn tiến lên hai bước sau đó quỳ xuống hô to:

- Đại sư tỷ tại thượng, ngọn núi bảy mươi hai Vô Lượng Môn, sư đệ thập nhất Sứ Hán bái kiến đại sư tỷ!

Sứ Hán vẫn ngây người, Lôi Hồ vừa hô xong, hắn lập tức tiến lên giống như đang bị xúi giục.

Liễu Tàn Dương nhìn Phong Hầu và Sứ Hán, âm thầm suy nghĩ:

- Tính tình Phong Hầu dễ xúc động, tính tình nóng nảy, tâm tư cũng không kín đáo, mà Sứ Hán nhìn như ngu si, hành động có vẻ ngây thơ, nhưng mà người này quyết không thể khinh thường, mức độ nguy hiểm của hắn cao hơn Phong Hầu, hắn dùng dáng vẻ ngây thơ mê hoặc người khác, nếu không, hắn thật sự ngu si có thể tu luyện tới Kim Đan trung kỳ, hơn nữa xếp thứ mười một sao?

- Sư phụ mấy ngày trước đã truyền bức vẽ tướng mạo của đại sư tỷ cho ta, nói rõ đại sư tỷ đã đến, nhanh chóng mang nàng đi Phong Thần tháp, giờ phút này đại sư tỷ đã xuất hiện, đại sư tỷ sẽ đi gặp sư phụ, Phong Hầu, người cẩn thận một chút, bát sư đệ cũng không phải là người người có thể trêu chọc vào, nếu người thật muốn chết, cứ động thủ đi, ta không ngăn cản người đâu.

Lôi Hồ nói xong liền mời Hồng Liên rời đi.

Trước khi Hồng Liên đi, nàng lại nhìn Liễu Tàn Dương, mặc dù không nói chuyện, nhưng thần thái đủ nói rõ tâm tư của nàng.

Lôi Hồ và Hồng Liên đi, nơi này còn lại Phong Hầu và Sứ Hán giằng co với Liễu Tàn Dương.

Nhưng vào lúc này Phong Hầu không có mở miệng khiêu khích, lời của đại sư huynh vẫn quanh quẩn bên tai, chẳng lẽ tiểu tử Kim Đan sơ kỳ này thật sự có lực lượng cường đại, hoặc là hắn có được pháp bảo rất mạnh?

- Người còn muốn đánh nhau sao? Nếu muốn đánh, ta tùy thời phụng bồi.

Phong Hầu không tiếp tục mở miệng khiêu khích, Liễu Tàn Dương vừa mở miệng, Phong Hầu cẩn thận lui ra sau một bước, mở miệng nói:

- Lúc trước có đắc tội, xin bát sư huynh thứ lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Phi long tại thiên (Thượng)

Phong Hầu rời đi thật nhanh, người có thể tu luyện tới cảnh giới Kim Đan tuyệt đối không phải người ngu, đại sư huynh đã cảnh cáo người này có thực

lực cường đại, không thể trừu chọc, đại sư huynh không có khả năng nói bừa, hiện tại hắn lại mở miệng khiêu khích, càng xác minh lời đại sư huynh nói không ngoa, tuy Kim Đan sơ kỳ và Kim Đan trung kỳ có chênh lệch cực lớn, nhưng trong tình huống có pháp bảo cực mạnh, chênh lệch này sẽ được bù đắp.

Sửu Hán chấp tay chào Liễu Tàn Dương, nói:

- Sửu Hán bái kiến bát sư huynh, ân, không đúng, Sửu Hán bái kiến cửu sư huynh.

Phong Hầu chưa đi xa, thân thể chấn động, hiển nhiên lời này kích thích hắn thật sâu, nhưng hắn cũng không dừng bước lại.

Liễu Tàn Dương quay về tiểu viện của mình, lúc này trở về, tiểu viện đã rực rỡ hẳn lên, cho dù là vách tường hay cửa sân đều sạch như mới, một tên đệ tử nội môn đang canh gác cửa ra vào, xem bộ dáng là đang chờ Liễu Tàn Dương trở về.

Liễu Tàn Dương từ xa đi tới, đệ tử nội môn nghênh đón, nói:

- Bát sư huynh trở về, sư môn đã chuẩn bị nơi ở rất tốt cho bát sư huynh, tiểu viện này không quá phù hợp với thân phận của sư huynh.

- Lời này hiểu thế nào?

- Sư huynh, ngài đi theo ta, sư môn đã cung cấp nơi ở tốt hơn cho bát sư huynh, nơi đó cái gì cũng có.

Đệ tử dẫn đường ở phía trước, Liễu Tàn Dương theo sau.

- Trong nội môn, phạm đệ tử đặt tới cánh giới Kim Đan đều có đại điện tu luyện độc lập, đại điện của sư huynh cách đây trăm dặm, đại điện này lúc trước thuộc về Tài Thần sư huynh, nhưng Tài Thần sư huynh đã vắng mặt, đại điện của hắn cũng thuộc về sư huynh.

Đệ tử này giải thích với Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương nghe đệ tử nội môn nói xong, hắn đã sớm dự liệu được việc này, bất cứ tu sĩ Kim Đan nào ở bên ngoài đều có thể khai tông lập phái, có được một đại điện tu luyện độc lập cũng không có gì kỳ lạ cả.

Hai người không chế phi kiếm, không qua bao lâu đã đi tới một ngọn núi, đại điện vàng son lộng lẫy xuất hiện trước mặt Liễu Tàn Dương.

Diện tích đại điện này lớn chừng ngàn mẫu, kiến trúc san sát như rừng, dưới đất là những cục gạch bằng vàng đang lóe sáng, những cây cột chống đỡ đại điện làm bằng ngọc, có phi thủy mã nào khảm nạm lên đó, trung tâm đại điện càng rực rỡ, trên tường khảm đầy dạ minh châu, ánh mặt trời chiếu xuống lại tỏa ra hào quang chói mắt.

Liễu Tàn Dương nhớ tới Tài Thần bị bản tôn đánh chết, đại điện của hắn không uống với cái tên Tài Thần, chỉ một nơi tu luyện đã xa hoa như vậy, có thể nghĩ những năm qua hắn cướp đoạt tài phú kinh khủng cỡ nào, nhưng khi hắn tiêu vong, tất cả đại điện này đều thuộc về ta!

- Sư huynh, đây là đại điện của sư huynh, cái gì cần có đều có, nếu như cần người hầu, sư huynh cứ nói cho ta biết, ta sẽ lựa chọn và mang tới.

Đệ tử nội môn này tận tâm tận lực giải thích, hắn mong có thể đạt được hảo cảm của Liễu Tàn Dương, dù sao người trong nội môn từng cô lập Liễu Tàn Dương, hắn cũng là một thành viên trong đó.

- Tạm thời không cần, chuyện nơi đây ta sẽ xử lý, ngươi đi đi!

Liễu Tàn Dương vung tay lên, bảo đệ tử nội môn này rời đi, hắn đi tới cửa cửa viện.

Cửa sân hoàn toàn do hoàng kim chế tạo thành, trên cánh cửa có hai vòng cửa chạm khắc đầu rồng, chỉ nhìn đã nhận ra đây là tác phẩm nghệ thuật.

Liễu Tàn Dương tiến lên, hắn đẩy cánh cửa ra, cảnh tượng lọt vào mắt của hắn cực kỳ xa hoa.

Trong nội viện, mặt đất vẫn phủ đầy hoàng kim như trước, một bức phi thủy lớn xuất hiện trước mặt, ở trung ương có một khối san hô đỏ rực đang tỏa sáng, trên cây san hô treo đầu phi thủy, vòng tay hoàng kim, trường mệnh tỏa do bạch ngân chế thành, phi thủy tạo hình ngọc như ý, hồng mã nào khảm thành hồng kim long.

Liễu Tàn Dương đi tới một cái ao, hắn nhìn thấy cái ao này thông với sơn tuyền, nước suối chảy rì rào, đáy ao phủ kín trân châu.

Đúng là đại thủ bút, Liễu Tàn Dương khen một câu, vượt qua hòn non bộ, đại điện do các màu vàng, đỏ, xanh giao thoa với nhau, màu vàng là hoàng kim, màu xanh là ngọc thạch, màu đỏ là mã não, cửa sổ làm từ gỗ đàn hương, cảnh tượng không phủ tức quý.

Chính giữa có tấm bảng viết ba chữ, Vĩnh Phú quý.

- Tấm bảng này không tốt!

Liễu Tàn Dương vung tay lên, chữ trên tấm biển biến thành ‘ truyền đạo, thụ nghiệp, giải hoặc’.

Liễu Tàn Dương độc chiến đại điện trên đỉnh núi, trong đó có luyện đan thất, luyện khí thất, phòng tu luyện... Ở trung ương đại điện có tàng bảo khổng lồ, cũng kiên cố nhất.

Liễu Tàn Dương xuyên qua hành lang, hần đi tới trước cửa bảo tàng, đẩy cửa đi vào.

Tiên linh khí thổi tới, trong góc phòng bảo tàng có linh thạch thượng phẩm chồng chất, trong mấy hộp gỗ còn có linh thạch cực phẩm.

Pháp bảo, phi kiếm cũng vượt qua trăm món, tuy những pháp bảo này đều là hạ phẩm, nhưng tuyệt đối là tinh phẩm trong hạ phẩm. đủ loại binh khí, áo giáp trưng bày không sai, không phải là phẩm phẩm.

Một tòa ngọc tháp trưng bày bên cạnh hồ lô đựng đan dược.

Tài Thần tích lũy mấy trăm năm đều nằm ở nơi này, nếu không phải mình đã đến, những vật này sẽ bị cất vào kho, không thấy mặt trời.

Liễu Tàn Dương quay về phòng tu luyện, khoanh chân ngồi xuống, nơi này linh lực đầy đủ, tu luyện làm chơi ăn thật, ngày sau những đệ tử ở ngọn núi bảy mươi hai tới đây, mình cũng có nơi an trí bọn họ, nơi đây có nhiều gian phòng, nếu không đủ cứ xây thêm vài nơi.

Mấy ngày sau, Liễu Tàn Dương vẫn tu luyện, chứa đựng linh lực, hần tu luyện Du Long Công không giống các công pháp khác, các công pháp khác chú ý trùng kích bình cảnh tiến hành theo chất lượng, mà Du Long Đại Pháp lại là chứa đựng, chứa đựng, lại chứa đựng, sau khi chứa đựng tới cực hạn rồi bộc phát, một lần hành động đột phá mấy cảnh giới.

Lúc này bên ngoài có tiếng nói vọng vào:

- Cửu sư huynh có ở đây hay không, sư tôn truyền lời, tập hợp tại Phong Thần tháp!

Liễu Tàn Dương đứng lên, đi ra ngoài đại điện Sứ Hân đang đứng bên ngoài, bộ dáng thành thật ngu ngơ.

- Cửu sư huynh, sư tôn cho mời.

Sứ Hân nói ra.

- Người dẫn đường!

Liễu Tàn Dương nói.

Sứ Hân nhảy lên tường vân của mình, Liễu Tàn Dương gọi Bát Quái Kiếm ra, hần phi thân nhảy lên.

Hai người đi mấy trăm dặm, lúc này nhìn thấy tòa tháp cao trên đỉnh núi, từ xa nhìn thấy ba chữ ‘ Phong Thần tháp ’ rất to.

Liễu Tàn Dương và Sứ Hân đáp xuống trước Phong Thần tháp.

Nơi này có rất nhiều đệ tử Kim Đan đang tụ tập, bọn họ cung kính đứng ngoài tháp, chờ Phong Thần tháp mở ra.

- Sư huynh, người có biết bài vị chiến hay không?

Sứ Hân và Liễu Tàn Dương vừa đáp xuống, Sứ Hân nói.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Phi long tại thiên (Hạ)

Liễu Tàn Dương gật gù đầu, ngoại viện có bảng Phi Thăng, nội môn tự nhiên có bài vị chiến, nhưng mà bài vị chiến lại nhắm vào tu sĩ Kim Đan, dựa theo chiến lược mạnh yếu mà sắp xếp thứ tự, tự nhiên không có người tranh đoạt, nhưng chỉ có mười hai thứ tự, Phong Thần tri mở ra hằng năm chỉ cho phép mười hai người này vào tu luyện một tháng, nghe nói tu luyện trong Phong Thần tri một ngày có thể sánh ngang trăm ngày ở bên ngoài, linh lực nồng đậm hiếm thấy trên thế gian.

Trong ngọn núi thứ bảy mươi hai, đệ tử Kim Đan có hơn trăm người, những đệ tử Kim Đan này chỉ có mười hai người được phép tiến vào Phong Thần tri tu luyện, cạnh tranh chỉ kịch liệt, có thể nói rất tàn khốc.

Vốn Tài Thần vẫn lạc nên xuất hiện vị trí trống, sớm có đệ tử thương nhớ, nào biết Tài Thần vừa chết, đột nhiên có hai người tới, một người nắm giữ vị trí đại sư tỷ, trực tiếp đạt được tư cách tiến vào Phong Thần tri, một người khác chiếm cứ vị trí của Tài Thần, chen chân vào hàng ngũ mười hai người, có tư cách tiến vào Phong Thần tri.

- Cừu sư huynh, hôm nay là thời gian bài vị chiến.

Sửu Hán nói ra.

Liễu Tàn Dương gật gật đầu, tuy hắn có nghe nói qua về bài vị chiến, nhưng ngày tháng cụ thể lại không rõ ràng, nhưng hắn cũng không sao cả, bởi vì với hắn mà nói, tiến vào Phong Thần trì và không tiến vào Phong Thần trì không có gì khác nhau, trừ phi Phong Thần trì có rất nhiều Tiên Linh Dịch.

Liễu Tàn Dương đứng chung với Sửu Hán.

Các đệ tử đang chờ đợi lại nhìn thẳng vào Liễu Tàn Dương, tuy bọn họ nghe nói Liễu Tàn Dương quyết đấu với đại sư huynh, nhưng cảnh giới của hắn chỉ là Kim Đan sơ kỳ, mà Sửu Hán là thập nhị sư đệ lại có tu vi Kim Đan trung kỳ.

Những đệ tử khác đều có tu vi Kim Đan, trong đó càng có tu sĩ Kim Đan trung kỳ, vì tiến vào Phong Thần trì, bọn họ phải vật lộn độ sức, cho dù biết rõ sẽ thua không nghi ngờ, nhưng bọn họ vẫn đang suy nghĩ cướp đoạt vị trí của ai.

Có mười một đệ tử nhập thất đứng ở trước Phong Thần tháp, Hồng Liên không xuất hiện ở nơi này, chắc là nàng có quyền miễn chiến, dù sao nàng chỉ mới là Trúc Cơ Kỳ mà thôi.

Trừ Hồng Liên ra, còn có mấy đệ tử thân truyền được miễn chiến, có thể trực tiếp tiến vào Phong Thần trì.

Lúc này Liễu Tàn Dương gặp được tất cả đệ tử Kim Đan trong ngọn núi thứ bảy mươi hai, trong bảy đệ tử bài danh cao nhất, vài người có tu vi Kim Đan hậu kỳ, có thể nói chiến lực mười phần, Liễu Tàn Dương là Kim Đan sơ kỳ, sau hắn còn có ba Kim Đan trung kỳ, cho dù nhìn thế nào, trong đám người ở đây, Liễu Tàn Dương là người yếu nhất.

Giữa trưa, cửa lớn Phong Thần tháp mở rộng, Lôi Hồ bước vào bên trong đầu tiên, đám người Liễu Tàn Dương dựa theo thứ tự đi vào.

Không gian trong Phong Thần tháp cực lớn, nhưng phong chủ ngọn núi bảy mươi hai lại không hiện thân.

Sau đó các tu sĩ Kim Đan đã đi vào, cửa lớn Phong Thần tháp đóng lại.

Đột nhiên thiên uy cực lớn xuất hiện, khí tức tu sĩ Nguyên Anh tỏa ra.

- Hôm nay các ngươi đã đến đây, mục đích là tiến vào Phong Thần trì tu luyện, Phong Thần trì chính là trọng địa Vô Lượng Môn chúng ta, bên trong có càn khôn, Phong Thần trì có pháp bảo cực phẩm, các loại tiên linh đan dược, càng có thể tiến vào biển Tiên Linh Dịch tu luyện, người có duyên có thể đi vào, hôm nay có mười một danh ngạch, các ngươi có thể tùy ý khiếu chiến bất cứ ai trong mười một người này, người thắng sẽ có tư cách, có thể thay thế người đó tiến vào trong Phong Thần trì.

Lời này vang lên bên tai Liễu Tàn Dương, hắn phải tặc lưỡi không dứt.

Vô Lượng Môn không hổ là thiên hạ đệ nhất đại phái, Tiên Linh Dịch trân quý cỡ nào, lại dám cuồng ngôn nói Phong Thần trì Tiên Linh Dịch như biển, về phần pháp bảo cực phẩm càng khó có được, Liễu Tàn Dương cũng có vài món pháp bảo cực phẩm, nhưng tất cả đều bị hủy trong đại chiến với Vân Cư Tự.

Tốt cho một Vô Lượng Môn, tốt cho một Phong Thần trì, Liễu Tàn Dương ta sẽ vào xem xét, nếu thật may mắn nhìn thấy Hóa Thần Quyết, mục đích cuối cùng chính mình tiến vào Vô Lượng Môn sẽ hoàn thành.

Liễu Tàn Dương đang suy nghĩ, bỗng nhiên phát giác có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình.

- Ân?

Liễu Tàn Dương nhìn qua, phát hiện tất cả đệ tử lúc này đang nhìn thẳng vào mình.

Bóp quả hồng mềm, rất hiền lành, trong mười hai đệ tử, Liễu Tàn Dương là quả hồng mềm kia.

Trừ Lôi Hồ ra, các đệ tử khác đều há hê nhìn Liễu Tàn Dương, bọn họ có được tu vi Kim Đan hậu kỳ, không sợ khiếu chiến, nhưng Liễu Tàn Dương chỉ là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ lại chiếm một danh ngạch, bọn họ vô cùng bất mãn.

Trong đó có người từng là thập nhị đệ tử, bởi vì có Liễu Tàn Dương nhảy vào nên hắn bị đá văng ra, hắn vô cùng căm hận Liễu Tàn Dương, tư cách của hắn đột nhiên bị mất, hắn không giận sao được, Hồng Liên có tu vi Trúc Cơ được tông chủ thu làm đại đệ tử, có lẽ nàng có điểm đặc biệt, nhưng dựa vào cái gì một tên đệ tử Kim Đan sơ kỳ lại được nhảy vào hàng ngũ mười hai đệ tử? Bởi vì hắn đánh nhau sống chết với Lôi Hồ vài cái sao? Hắn không phục!

- Kế tiếp ta nói vài điểm trọng yếu, thứ nhất, pháp bảo vô tình, phi kiếm không có mất, chết tổn thương nghe theo mệnh trời. Thứ hai, không thể vận dụng đan dược điều tức. Thứ ba, tình huống thi đấu không được phép tiết lộ cho kẻ nào, cũng không thể tiết lộ cho đệ tử Trúc Cơ nội môn.

Sau khi phong chủ nói ra vài điểm quan trọng, một ống trúc bay xuống.

- Các người ghi thứ tự mình khiêu chiến vào trong đây!

Tông chủ nói ra.

Từng cây trúc bay tới trước mặt các đệ tử Kim Đan, trước mặt đám người Liễu Tàn Dương lại không có cây trúc nào, hiển nhiên bọn họ không thể khiêu chiến lẫn nhau, bọn họ là người bị khiêu chiến.

Liễu Tàn Dương phát hiện thời điểm các đệ tử đối diện đều nhìn chăm chăm vào mình, dường như đang xác nhận mình.

Tình huống này không tốt, nếu bị tu sĩ Kim Đan xa luân chiến, chính mình sẽ rất khó khăn, trừ phi mình vận dụng lực lượng bản tôn, nhưng vận dụng lực lượng bản tôn ở đây, chắc chắn sẽ lộ đuôi.

Nói như thế, hắn cần vận dụng một ít mưu đồ.

Rốt cục, tu sĩ Kim Đan đối diện đã viết xong, cất vào trong ống trúc.

- Tốt! Kế tiếp sẽ là bài vị chiến, ta sẽ đọc tên người khiêu chiến và người bị khiêu chiến.

Ông trúc bay lên không trung, một cây trúc rơi xuống.

- Bài vị chiến, Lý Phong khiêu chiến Liễu Tàn Dương!

Lôi Hổ nhìn Liễu Tàn Dương, lại nhìn đối thủ đối đầu với Liễu Tàn Dương.

Một cây trúc khác bay xuống dưới.

- Bài vị chiến, Kim Bảo khiêu chiến Liễu Tàn Dương!

Từng nhánh trúc lần lượt xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Khống chế thiên kiếp (Thượng)

- Bài vị chiến, Hồng Lực khiêu chiến Liễu Tàn Dương; bài vị chiến, Trần Tiêu khiêu chiến Liễu Tàn Dương, bài vị chiến, Vương Hoành khiêu chiến Liễu Tàn Dương...

Tốc độ đọc của phong chủ càng ngày càng nhanh, cây trúc rơi xuống như mưa, dự cảm được chứng thực, đám đệ tử này khiêu chiến vị trí thứ chín, đối tượng bọn họ khiêu chiến là Liễu Tàn Dương!

Lúc này ánh mắt tất cả mọi người nhìn thẳng vào Liễu Tàn Dương, cho dù là Lôi Hổ cũng cảm thấy bị ai thay Liễu Tàn Dương, thực lực của hắn cường hãn, cho dù là mình cũng không thể làm gì, nhưng mà hắn bị nhiều đệ tử khiêu chiến như vậy, cho dù thể lực mạnh hơn nữa cũng không chống nổi.

Lần đi Phong Thần trì này hắn không vào được, Lôi Hổ nghĩ thế.

Không chỉ có hắn, tất cả mọi người cảm giác Liễu Tàn Dương sẽ phải nhường vị trí, bởi vì xa luân chiến, đối phó nhiều đối thủ như vậy, cho dù là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cũng không được.

- Đã đọc thứ tự khiêu chiến xong, kế tiếp là tỷ thí lần lượt, nếu khiêu chiến thành công, người thắng sẽ chiến đấu với đệ tử khác, người thắng cuối cùng sẽ có tư cách tiến vào Phong Thần trì.

Dường như phong chủ cũng không có ý thức bảo vệ đệ tử bị khiêu chiến, cứ dựa theo quy củ tiến hành chiến đấu, thi đấu lần này đã xác định mười người, các đệ tử Kim Đan còn lại chỉ khiêu chiến vị trí thứ chín.

Liễu Tàn Dương cười, hắn quả thật là quá hồng mềm.

Nhưng ai có thể bóp quả hồng mềm?

Tốt! Ta muốn xem kẻ nào có thể bóp quả hồng mềm!

Liễu Tàn Dương tiến lên một bước, hắn ngẩng đầu nhìn gần chín mươi tên đệ tử khiêu chiến, chậm rãi mở miệng:

- Đã như thế! Không bằng các ngươi cùng lên đi!

Hai mắt Liễu Tàn Dương mở to, phong phạm vương giả khuất phục toàn trường, uy vũ như cự long phi thiên, bao quát đại địa, bệ ngễ chúng sinh...

Liễu Tàn Dương bước tới một bước.

Hắn muốn dùng sức một mình đối kháng chín mươi tên tu sĩ Kim Đan, không thể nói là không can rờ, huống chi tu vi của hắn chỉ là Kim Đan sơ kỳ.

- Tốt, hiện tại bắt đầu, bắt đầu khiêu chiến!

Phong chủ cũng không có ý ngăn cản, trận pháp trong Phong Thần tháp mở ra, nóc nhà biến mất, bầu trời hóa thành tinh không vô tận.

Không gian to lớn xuất hiện trong Phong Thần tháp, đây là thế giới độc lập do tu sĩ Nguyên Anh dùng trận pháp mở ra.

Liễu Tàn Dương đứng trong tinh không lại khiến người ta sinh ra cảm giác cô độc.

Liễu Tàn Dương điên cuồng đã làm Lôi Hồ khiếp sợ, hắn chỉ là một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ thì có bản lĩnh gì đối chiến với chín mươi tên tu sĩ Kim Đan vậy công, hơn nữa trong đó còn có tu sĩ Kim Đan trung kỳ, lại còn có đệ tử cự bài danh thập nhị, cho dù hắn có thể giằng co với mình một chút, nhưng cũng không có nghĩa hắn sẽ thắng được một đám người vậy công.

Thực lực của cự thập nhị yếu hơn Sưu Hán một đường, sau lần lịch lãm lần này thần thức đã ngưng luyện, mơ hồ có đột phá.

- Tiểu tử can rờ!

Liễu Tàn Dương ngông cuồng như thế, Liễu Tàn Dương bảo mọi người cùng tiến lên, lời này đã xem thường bọn họ, xem bọn họ là cái gì?

Liễu Tàn Dương xuất hiện trong không gian với những người khiêu chiến, đám người Lôi Hồ đứng ngoài ngàn dặm quan sát trận chiến, trận pháp vận vẹo không gian này tu sĩ Kim Đan không thể làm được, nó giống như thế giới trong kính, đứng trước kính gần trong gang tấc nhưng lại là một không gian độc lập.

Một người đối chiến với rất nhiều đối thủ, người khác nhận định không cần phải chiến đấu, trực tiếp bỏ quyền cho bớt việc.

Không gian kéo dài, Liễu Tàn Dương đứng cách đám tu sĩ kia mấy trăm dặm, khoảng cách này với bọn họ cũng không xa, tu sĩ Kim Đan trung kỳ vận dụng phi kiếm có thể sát thương trăm dặm, tu sĩ có thể đi vào Vô Lượng Môn đều là người nổi bật, chút khoảng cách ấy cũng không nói chơi.

Thần thức Liễu Tàn Dương cảm ứng thấy đám tu sĩ đang phòng bị lẫn nhau, trong mắt bọn họ Liễu Tàn Dương chỉ là người chết, bọn họ cần làm là bảo toàn thực lực, sau đó chiến đấu với nhau.

Ngay từ đầu bởi vì phòng bị lẫn nhau cho nên không dùng toàn lực, đây cũng là lúc Liễu Tàn Dương chiếm tiền cơ.

Trong tình huống một đấu một, thủ thắng gian nan, tu sĩ khiêu chiến sẽ ra tay toàn lực, cầu một đường hy vọng, tu sĩ Kim Đan xuất toàn lực và xa luân chiến liên tục, cho dù là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cũng ăn không tiêu.

- Các ngươi chọn trúng ta, đây là bi ai của các ngươi.

Liễu Tàn Dương tuyệt đối không phải tu vi Kim Đan sơ kỳ đơn giản như thế, hắn có lịch duyệt và cảnh giới Nguyên Anh đại thừa, kinh nghiệm chiến đấu của hắn trải qua mấy ngàn năm mây giữa.

Linh Lung Bảo Tháp phóng lên trời, tòa tháp này trong tay người khác dùng để công kích, trong tay Liễu Tàn Dương lại biến thành pháp bảo phòng ngự, Liễu Tàn Dương ngồi xếp bằng trong bảo tháp, bàn tay lấy từng tấm phù chú bày ở trước mặt.

Phù chú là thủ đoạn tu sĩ Kim Đan xem ra không đáng dùng nhất, nhưng trong tay Liễu Tàn Dương lại biến thành thứ thần kỳ.

Một đám tu sĩ khiêu chiến Liễu Tàn Dương lấy phi kiếm ra, không ngừng công kích thăm dò.

Phi kiếm giống như sao băng trên trời, mục tiêu công kích chính là hắc tháp.

Linh lực Liễu Tàn Dương tăng lên, phù trước xuất hiện không ít, một tấm, hai trăm... Trăm tấm...

Phù chú lao ra khỏi Linh Lung Bảo Tháp và ngưng tụ thành phù trận, chúng va chạm với phi kiếm của mọi người..

Tiếng nổ lớn kinh thiên động địa mang theo rất nhiều tia lửa, hào quang chói mắt không ngừng bắn ra bốn phía.

Tê...

Lôi Hồ hít khí lạnh, uy lực trận phù của Liễu Tàn Dương có thể sánh ngang một kích toàn lực của Kim Đan hậu kỳ, chỉ một kích này có thể thăm dò ra thực lực Liễu Tàn Dương, tuy hắn chỉ là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, nhưng chiến lực rất mạnh, thậm chí còn trên cả tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

Liễu Tàn Dương chậm rãi nhắm mắt lại, những phù chú trống lập tức biến thành phù chú thật sự, lúc này tiếng sấm gió sinh ra liên tục, lúc các phù chú va chạm có thể tạo ra thiểm điện lôi mình.

Phi kiếm và phù chú phong bạo va chạm với nhau, không ai nhường ai, một bên là gần trăm tu sĩ Kim Đan, trong đó không ít là cường giả Kim Đan trung kỳ, một phương chỉ có một người, hắn vẫn ngồi trong tháp và bố trí các thủ đoạn.

Tốc độ về bùa của Liễu Tàn Dương càng lúc càng nhanh, bắt đầu là hai tấm, về sau là gần trăm tấm, hai tay của hắn về ra không ít các phù chú khác nhau nhưng không có sai lầm nào, tạo nghệ quá kinh người.

Phi kiếm trên cao dần dần rút lui, dần dần không chịu nổi uy lực công kích của phù chú.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Không chế thiên kiếp (Hạ)

Bầu trời bên phía Liễu Tàn Dương đã bị phù chú bao phủ, phù chú như biển cả, Lôi Hồ hãi hùng khiếp vía, phù chú công kích mạnh như thế, hắn chưa từng nghe thấy bao giờ.

- Thì ra còn có thể vận dụng phù chú như thế.

Lúc này đám người khiêu chiến thu hồi lòng khinh thường, bắt đầu sử dụng bản lĩnh của mình.

Tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, bầu trời xuất hiện từng tia lửa nhỏ vô cùng đẹp mắt.

- Đi!

Liễu Tàn Dương thúc dục phù chú đại phát thần uy, phù chú bay đầy trời, không có bất cứ phi kiếm nào có thể ngăn cản phù chú.

- Ah!

Tiếng kêu đau đớn vang lên, pháp bảo va chạm vào nhau như tiếng biển gầm, pháp bảo không ngừng bị phù chú phá hư.

Một pháp bảo không cách nào ngăn cản phù chú công kích,

Lúc này có một cái Bát Quái Kính bay lên, tám kính tỏa ra hào quang tử vong, phàm là phù chú bị chiếu vào sẽ hóa thành tro tàn.

Ba ba ba!

Phù chú còn cách các tu sĩ chưa tới hai mươi dặm đều tan thành mây khói, nhưng bọn họ đều âm thầm lau mồ hôi lạnh, khuyết điểm của phi kiếm đã bộc lộ không nghi ngờ, từ lực công kích đơn thể không gì sánh bằng phi kiếm, nhưng đối mặt với phù chú công kích đặc biệt, lực sát thương đơn thể của phi kiếm giảm nhiều.

- Người rất mạnh, nếu thật sự đơn đả độc đấu, chỉ sợ ta không phải đối thủ của hắn!

Rất nhiều người khiêu chiến nói thầm.

Uy hiếp của phù chú đã tiêu trừ, nhiều thanh phi kiếm chém thẳng vào hắc tháp, âm thanh đinh đinh vang lên như mưa.

Hắc tháp vẫn bất động không có việc gì, mặc cho phi kiếm công kích thế nào cũng không tổn hại nửa phần.

Liễu Tàn Dương cười trong Linh Lung Bảo Tháp, trên đỉnh đầu của hắn, Phong Lôi phiến đã hóa thành kiếp vân, mặc dù không có bay ra ngoài tháp nhưng uy lực không giảm bao nhiêu, chỉ cần linh lực trong Phong Thần tháp còn đầy đủ, lực công kích của Phong Lôi phiến sẽ mạnh hơn rất nhiều, so với lúc đối chiến Lôi Hồ còn uy mãnh hơn.

Đủ loại pháp bảo phóng thẳng lên trời, một ít pháp bảo to như ngọn núi, một ít pháp bảo thể như bôn lôi, càng có pháp bảo dẫn động thiên hỏa công kích Linh Lung Bảo Tháp.

Đây không phải là quyết đấu công bằng, chín mươi tu sĩ Kim Đan cũng không hề lưu thủ, thi triển thần thông đánh bại Liễu Tàn Dương trước rồi nói sau.

Kết...

Từng tiếng sấm sét phá không vang lên, sấm sét này xuất hiện rất đột ngột, hào quang diệt thế xuất hiện, sấm sét đánh thẳng vào chúng tu sĩ, lưới điện bổ

trúng một tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, Kim Đan chấn động dữ dội.

- Lôi kiếp! Đây là lôi kiếp!

Có tu sĩ Kim Đan hú lên quái dị, thu pháp bảo và phi kiếm, nhanh chóng thỉnh cầu rời khỏi khiêu chiến.

Lôi Hồ có được Kim Thân pháp tướng, cho nên có năng lực chống cự bẩm sinh với lôi kiếp, lôi kiếp cũng không tàn phá nghiêm trọng, nhưng khi khí tức lôi kiếp tiến vào trong cơ thể lại làm một phần linh lực của hân vận chuyển không thông.

Trong ngọn núi bảy mươi hai này, cũng chỉ có Lôi Hồ tu luyện ra Kim Thân pháp tướng, trừ hân ra, không còn ai có thể ngăn cản thiên kiếp.

- Ân? Hân lại có thể thúc dục Phong Lôi phiến! Có thiên phú.

Trong động phủ phong chủ đang bế quan, hân mở mắt ra, thần sắc kinh ngạc.

Trong Linh Lung Bảo Tháp có lôi long vờn quanh, nó không ngừng khiêu khích những người đang khiêu chiến.

Pháp bảo, phi kiếm không thể phát uy trước mặt lôi long, lôi long không đánh thẳng vào pháp bảo, chỉ nhắm vào Kim Đan trong người tu sĩ Kim Đan.

Liễu Tàn Dương thúc dục lấy lôi long công kích người khiêu chiến, trong chớp mắt lại có ba người khiêu chiến rời khỏi khiêu chiến.

Đây cũng là nguyên nhân Liễu Tàn Dương bảo bọn họ cùng xông lên, Phong Lôi phiến hóa thành lôi long cần tiêu hao linh lực rất lớn, nếu bị xa luân chiến, Liễu Tàn Dương không có thời gian không chế lôi long.

- Ah!

Lại có tiếng hét thảm vang lên, có người bị lôi kiếm đánh trúng, Kim Đan xuất hiện vết rách, hao tổn trí mạng này cần rất nhiều linh lực và thời gian bù đắp, nếu Kim Đan bị lôi kiếp đánh nát, cảnh giới sẽ rơi xuống Giả Đan Kỳ, cần phải kết đan lần nữa.

Lúc này không còn ai dám xem thường Liễu Tàn Dương, ngay cả Lôi Hồ cũng cảm giác da đầu run lên, thủ đoạn công kích thể này quá cường hãn.

Giờ phút này thắng bại đã phân, nếu người khiêu chiến không thể phá Linh Lung Bảo Tháp, bọn họ sẽ bị lôi long thôn phệ, thất bại chỉ còn là vấn đề thời gian.

Từ khi lôi long xuất hiện đến bây giờ chỉ mới trôi qua mấy hô hấp mà thôi, đã có hơn mười người khiêu chiến bỏ cuộc, những người còn lại đa số là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, bọn họ không muốn buông tha cơ hội tiến vào Phong Thần trì.

Lúc này bọn họ xuất hết át chủ bài, không thể nhịn nữa, nếu nhịn tiếp sẽ bị lôi long đánh trúng, như thế sẽ mất hết tất cả cơ hội.

Một tu sĩ lấy phi đao ra khỏi túi trữ vật, phi đao này dài một tấc, phía trên có các phù văn, tu sĩ này do dự có nên xuất đao hay không, sau khi quyết định chắc chắn, cắn nát ngón tay, dùng máu tươi chà lên thân đao.

Ngao!

Gió lạnh sinh ra, phi đao hóa thành lệ quý xé rách phù văn trên thân đao, nó mau chóng pha tan phòng ngự của Linh Lung Bảo Tháp, đâm vào thức hải của Liễu Tàn Dương.

Liễu Tàn Dương một lòng không chế lôi long, hoàn toàn không thêm quan tâm lôi đao trong người.

- Lại vận dụng ma vật! Chẳng lẽ hân cho rằng có thể làm tổn thương ta sao?

Phi đao này dùng lệ quý chế tạo thành, bỏ qua phòng ngự, trực diện thần thức.

Lúc lệ quý xâm nhập vào trong thần thức Liễu Tàn Dương thì lập tức ngây ngốc, lệ quý thôn phệ không ít thần thức, chỉ cần nó xuất hiện, lúc há miệng ra là có thể thôn phệ thần thức, tu sĩ sẽ chết thảm tại chỗ, thế nhưng mà lần này nó lại giống như con thỏ, sợ hãi không dám tiến lên phía trước.

Bởi vì nó nhìn thấy ngọn núi lớn nguy nga, đối diện với ngọn núi này, nó bất lực, ngọn núi này là gì?

Đây có thể là thần thức sao? Lệ quý giữa đầu quan sát, ngọn núi cao không thấy đỉnh, có thể nuốt sao?

Không chờ lệ quý suy nghĩ xong, hai ngọn núi lớn bắt lệ quý đưa lên cao.

Lúc này lệ quý đã nhìn thấy rõ ràng, vừa rồi đầu phải núi lớn, đó chỉ là một chân của thần thức mà thôi, đây là thần thức của tu sĩ Kim Đan sao? Lệ quý kêu thảm:

- Thượng tiên tha mạng ah! Tha mạng ah!

- Hừ, đi nhanh về nhanh, trở về muộn, người chết!

Thần thức xé lệ quỷ thành hai nửa, thân thể biến nhỏ lại, bị thần thứ Liễu Tàn Dương xé rách, lệ quỷ bị lấy một phần nhỏ linh trí.

- Khổng Thần thuật!

Lệ quỷ kêu thảm!

- A!

Lệ quỷ lao ra khỏi thân thể Liễu Tàn Dương, nói:

- Bằng hữu, đừng trách ta phệ chủ, người này không phải ta có thể trêu vào.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Bá tuyệt thiên hạ (Thượng)

Lệ quỷ lập tức bay trở về, trong chớp lát đã chui vào trong người tu sĩ cầm phi đao.

Tu sĩ này là Kim Đan trung kỳ, gã cầm phi đao lệ quỷ đánh nhau chưa bao giờ thua, miễn lệ quỷ hiện hình là sẽ có người chết.

Nhưng tu sĩ đối địch với Liễu Tà Dương sau khi sử dụng phi đao lệ quỷ thì linh cảm không may trời dậy. Tu sĩ chưa kịp phản ứng thì phi đao trong tay rạn vỡ chỉ còn lại cái chuôi.

Tu sĩ hoảng hồn:

- Có chuyện gì?!

Phi đao lệ quỷ xuất hiện xuất hiện trước mắt rồi lao vào thức hải của tu sĩ.

Tu sĩ hét thảm:

- A!

Tu sĩ ngã dưới đất, đã mất thần trí. Lệ quỷ chui vào cơ thể tu sĩ, nó há to mồm nuốt thần thức tu sĩ vào bụng.

Lệ quỷ quẹt mồm nói:

- Không tệ, cảm giác cắn ngược chủ thật tuyệt vời.

Lệ quỷ bay trở về, Khổng Thần thuật của Liễu Tà Dương chưa biến mất. Lệ quỷ ngược nhìn thần thức nguy nga như núi cao, suy nghĩ vẫn vơ, nếu ăn hán vào có khi nào thực lực của nó sẽ tăng vọt không?

Đám tu sĩ khiêu chiến thấy có một người chết thì nổi máu giết người.

Một tu sĩ ngưng tụ phi kiếm trong tay, luồng kiếm quang to lớn bão táp ập đến đánh mạnh vào tháp đen để lại vết hằn sâu.

Ánh sáng Bảo tháp Linh Lung của Liễu Tà Dương mờ dần.

Nhiều pháp bảo va chạm mạnh vào tháp đen, chớp mắt có khe nứt ra, cả đám tu sĩ tăng tần suất công kích.

Trong tháp, Liễu Tà Dương chợt đứng dậy, Bảo tháp Linh Lung không chống nổi nữa!

Liễu Tà Dương ôn dưỡng pháp bảo hạ phẩm này không quá lâu, giờ bị pháp bảo của nhiều tu sĩ Kim Đan công kích có thể chống cự đến tận đây đã là kỳ tích.

- Đi!

Một pháp bảo búa sắt xuất hiện đón gió biến to nháy mắt lớn cỡ ngọn núi, pháp bảo từ không trung giáng xuống đập mạnh vào Bảo tháp Linh Lung.

Đình đình đình đình đình!

Vang tiếng nổ đình tai nhức óc.

Khe nứt trên tháp đen lan tràn dày đặc như mạng nhện.

Liễu Tà Dương không chế lời long điên cuồng công kích, một nửa tu sĩ Kim Đan tan vỡ rút khỏi cuộc chiến, số tu sĩ còn lại đều là người nổi bật trong Đệ Thất Thập Nhị Môn.

Quạt Phong Lôi gần bị hư, Liễu Tà Dương phát tay cắt nó đi.

Bảo tháp Linh Lung bảo vệ Liễu Tà Dương không cách nào may mắn thoát khỏi.

Trước đòn tấn công của pháp bảo búa sắt, Bảo tháp Linh Lung tới số, nó rên rỉ một tiếng, tháp đen chống trời bị búa sắt đập nát. Bảo tháp Linh Lung sụp đổ cái rầm, khi nó tan vỡ phát ra tiếng động cực kỳ chói tai.

Liễu Tà Dương điều khiển lệ quỷ xông hướng một tu sĩ, cắn nuốt thần hồn của người đó. Liễu Tà Dương đã mất tháp đen bảo vệ nên ở ngay trung tâm bảo pháp bảo.

Khi lệ quỷ sắp bay tới gần một tu sĩ khác chọt một cây kim bắn xuyên qua thân thể lệ quỷ, làm nó tan biến.

Liễu Tà Dương ở giữa không trung, tóc đen bay rối. Liễu Tà Dương chậm rãi rút Bát Quái kiếm từ tất cả ra.

Người khiêu chiến thấy hành động của Liễu Tà Dương thì rất ngạc nhiên, chẳng lẽ hần môn dùng cách chiến đấu nguyên thủy nhất? Công kích bằng chiêu thức hay dùng chiến kỹ? Trải qua mấy ngàn năm diễn biến thì chiến kỹ đã rút khỏi vũ đài lịch sử, tất cả tu sĩ so đấu toàn dùng pháp bảo, phi kiếm, toàn giết người cách ngàn dặm.

Liễu Tà Dương đối mặt bảo kim loại ập đến, gần trăm pháp bảo và phi kiếm của tu sĩ Kim Đan trung kỳ cùng bay tới, trông cực kỳ đồ sộ.

Liễu Tà Dương chậm rãi nâng Bát Quái kiếm lên như thể nó nặng ngàn cân, hần trực diện pháp bảo, phi kiếm ập đến, không hề lộ vẻ sợ hãi.

Đám người Lôi Hồ nhắm tịt mắt. Kết quả đã rõ, đệ tử thiên phú cao này sẽ bị đập nát bấy không chừa chút Kim Đan. Hần quá càn rỡ, dám can đảm khiến tất cả người khiêu chiến cùng lên, thế này không phải tự tìm chết thì là gì?

- Ta có một kiếm, tên là Liệt Thiên!

Thanh âm như chất chứa ma lực vô thượng, Liễu Tà Dương nâng Bát Quái kiếm lên, một đồng pháp bảo ập đến dường như chững lại.

Lôi Hồ tròn to mắt, nổi gai cột sống.

- Lần trước đối chiến thì ra hần còn nương tay, nếu khi đó hần thi triển kiếm kỹ này thì mình...

Lôi Hồ không dám tưởng tượng bị Liệt Thiên đánh trúng sẽ thế nào.

Khi Liễu Tà Dương giơ kiếm thì ngưng tụ hàng vạn kiếm khí, hần suýt bị rút sạch linh lực trong thân thể.

Một vầng sáng cỡ hạt gạo hiện hiện trước mũi kiếm, lại một ánh sáng tròn nhỏ khác hiện ra trước pháp bảo hình quạt. Trong phút chốc phía trước tất cả pháp bảo phi kiếm đều xuất hiện đốm sáng.

Bát Quái kiếm trong tay Liễu Tà Dương phát ra tiếng rỗng ngăm, thân kiếm nứt rạn. Thanh phi kiếm cướp của Kim Kiều không chịu nổi thần uy của chiến kỹ Liệt Thiên nên bắt đầu có dấu hiệu hư hao.

- Grao!

Liễu Tà Dương giơ cao Bát Quái kiếm, tất cả đốm sáng nháy mắt xé rách không gian. Bát Quái kiếm tan vỡ, một con rồng bạc bay ra kết nối tất cả đốm sáng lại.

Thoáng chốc trong thiên địa tràn ngập kiếm quang, tất cả pháp bảo, phi kiếm đều bị kiếm quang bao trùm, kiếm quang vô cùng vô tận.

Pháp bảo to như ngọn núi bị tước phẳng, phi kiếm vô cùng sắc bén bị kiếm quang va chạm nứt ra.

Tiếng rít vang lên, các pháp bảo trúng kiếm quang Liệt Thiên thì nhau rơi lộp bộp.

Thần thức của Liễu Tà Dương tỏa định đám tu sĩ cách trăm dặm, cả đám đã hóa đá. Trước khi khiêu chiến bọn họ suy đoán có lẽ Liễu Tà Dương có chút thực lực nhưng không bao giờ ngờ cửu sư huynh cường đại đến mức này. Dù là Đại sư huynh Lôi Hồ cũng không thể hiện được chiến kỹ bá tuyệt thiên hạ như vậy được.

Chiến kỹ Liệt Thiên đánh ra, phi kiếm, pháp bảo của các người khiêu chiến không sức chống cự, thì nhau rơi xuống hóa thành sắt thường.

Bảo kiếm quang không ngừng lại mà tứ giăng ập hướng đám người khiêu chiến. Khi phá hoại pháp bảo, phi kiếm làm năng lượng kiếm quang giảm mất

chín mươi phần trăm, chỉ còn sót lại uy lực mười phần trăm. Nhưng chỉ có mười phần trăm uy lực đã làm người khiêu chiến không đỡ nổi.

Bọn họ cách bảo kiếm quang mấy chục dặm nhưng đã cảm giác Kim Đan tự động rên rỉ.

Rất nhiều người khiêu chiến đua nhau bỏ cuộc:

- Rút! Ta rút khỏi khiêu chiến!

Bọn họ được đưa ra phương thể giới này, trốn khỏi họa sát thân.

Bảo tổ kiếm quang giáng xuống, nơi này chỉ còn lại một người.

Gã không cam lòng, gã không phục! Gã vốn có cơ hội tiến vào Phong Thần tri nhưng từ đâu ra hai người cướp đi danh ngạch của gã.

Gã từng là Lão Thập Nhị, từng là thập Nhị sư huynh của Đệ Thất Thập Nhị phong của Vô Lượng Môn.

- Ta không phục!

Bảo kiếm quang nuốt hết tất cả, kiếm quang điên cuồng cắt nát thịt xương của Lão Thập Nhị, tiếng kim loại ma sát chói tai đánh thẳng vào tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Bá tuyệt thiên hạ (Hạ)

Liễu Tà Dương cảm nhận bảo kiếm quang, hẳn là Kim Đan sơ kỳ thi triển một kiếm Liệt Thiên tiêu diệt phi kiếm, pháp bảo, hù mấy chục tu sĩ Kim Đan sợ thụt lùi. Giờ nó chỉ còn một phần mười uy năng nhưng triệt một tu sĩ Kim Đan trung kỳ không có pháp bảo phòng ngự thì dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà!

Liễu Tà Dương trợn to mắt, hẳn phát hiện bảo kiếm quang không thể tổn thương cơ thể tu sĩ Kim Đan trung kỳ này.

Liễu Tà Dương nghĩ ra một khả năng:

- Chẳng lẽ hần tu luyện mình thành pháp bảo?

Dư uy của Liệt Thiên kiếm hoàn toàn tan biến, Liễu Tà Dương quét thần thức qua, người đó vẫn đứng yên tại chỗ, quần áo rách bươm, bị kiếm quang lóc hết thịt.

Người này chỉ còn bộ xương, khung xương lóc ánh sáng màu đen.

Liễu Tà Dương cau mày, với Liệt Thiên kiếm của hần thì tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cũng phải chùn bước, nếu bị bảo kiếm quang bao trùm thì chết chắc.

Đám tu sĩ như Lôi Hồ tránh cuộc chiến thì thầm mừng, rốt cuộc luyện thành Lão Thập Nhị. Phong Hầu và Sừ Hán thầm mừng. May mắn Lão Thập Nhị chọn Liễu Tà Dương, nếu gã chọn hai người họ thì chắc chắn không đánh lại Lão Thập Nhị.

Ánh mắt mọi người tràn đầy sợ hãi nhìn Liễu Tà Dương, Lôi Hồ cũng vậy. Ai có mắt đều thấy Liễu Tà Dương mạnh cỡ nào, không ai dám bảo đảm mình có thể đỡ nổi chín mươi tu sĩ Kim Đan vây công nhưng Liễu Tà Dương làm được. Trong tình huống chín mươi người dùng phi kiếm, pháp bảo vây công nhưng Liễu Tà Dương đại sát tứ phương đánh tan tác tất cả người khiêu chiến, hành động vĩ đại biết bao.

Bây giờ trong sân chỉ còn Lão Thập Nhị sống dở chết dở, mặc dù thần công đại thành nhưng không ai xem trọng gã, không phải vì gã yếu, chỉ tại đối thủ quá mạnh.

Liễu Tà Dương mở miệng nói:

- Thiên phú của Ma môn, không ngờ ngươi là thân thể khô lồi.

Thân thể khô lồi, mọi người biết đó là gì. Trước kia Kim Kiêu xem Liễu Tà Dương là thân thể khô lồi, đám người Ứng Đạo Nhân còn bàn bạc tính bán hần đi.

Thân thể khô lồi được gọi là gân thép xương sắt, nước lửa không xâm, là một trong những cơ thể tốt nhất để đoạt xá.

Bộ xương không còn miếng thịt tiến lên trước một bước, thịt mọc ra phủ lên khung xương, trông như tái sinh.

Lão Thập Nhị nhìn Liễu Tà Dương, mở miệng nói:

- Pháp bảo, phi kiếm của ta không mạnh nhưng, ta có thân thể bất tử, ngươi phải thua!

Liễu Tà Dương cười nhìn Lão Thập Nhị:

- Nếu ngươi khác gặp ngươi thì sẽ lo chết, không bị thương được, đánh không chết. Nhưng ngươi gặp phải ta...

Lão Thập Nhị dừng bước lại, gả nằm nghỉ. Liễu Tà Dương quá mạnh, mạnh đến làm thần hồn Lão Thập Nhị run rẩy. Nếu Lão Thập Nhị chiến đấu với chín mươi tu sĩ Kim Đan, tất cả pháp bảo, phi kiếm ập đến thì gả có gân cốt mạnh mấy cũng phải thua. Liễu Tà Dương chỉ dựa vào sức mình mà đánh bại hết tất cả tu sĩ Kim Đan.

Liễu Tà Dương cả bước đến trước mặt Lão Thập Nhị, mặc cho gả né tránh thế nào thì hấn như bóng ma bám sát. Liễu Tà Dương chậm rãi vươn ra một ngón tay điểm vào cơ thể Lão Thập Nhị.

Lão Thập Nhị hét chói tai:

- A!

Ngón tay Liễu Tà Dương ấn vào xương Lão Thập Nhị, điên cuồng cắn nuốt ân cốt, đó là con đau lực lượng bị cướp đi.

Lão Thập Nhị hoảng hốt lùi nhanh ra sau, kinh hoàng lắp bắp:

- Ngươi... Ngươi là ai?

Liễu Tà Dương chậm rãi giang hai tay thi triển Du Long đại pháp. Nếu người khác gặp Lão Thập Nhị thì sẽ rầu thú ruột, nhưng công pháp của Liễu Tà Dương có đặc tính kinh khủng là cắn nuốt tu vi của người khác. Lão Thập Nhị không sợ bị thương, nhưng công kích của Liễu Tà Dương không khiến gả bị thương mà trực tiếp hấp thu tu vi.

Lão Thập Nhị cảm nhận Kim Đan rít gào, gả biết nếu mình còn cứng đầu đứng đây thì chết chắc.

Lão Thập Nhị bắt đầu dĩ rộng to:

- Ta bỏ cuộc!

Lão Thập Nhị rời khỏi, trong sân chỉ còn một mình Liễu Tà Dương, hấn chấp hai tay sau lưng nhìn bốn phía. Trận chiến đấu này Liễu Tà Dương thắng lớn, một trận chiến thực lực cách xa kết thúc kinh hoàng.

Từ lúc chiến đấu bắt đầu là Liễu Tà Dương đã đề đầu đánh, thế như chẻ tre đánh gục tất cả người khiêu chiến.

Lôi Hồ và đám sư đệ Kim Đan hậu kỳ liếc nhau, thầm lắc đầu. Bọn họ đã sinh ra lòng sợ hãi với Liễu Tà Dương, sau này tuyệt đối không thể đối địch với hấn, sức chiến đấu cường đại đến kinh người.

Không gian vận vẹo biến mất, Liễu Tà Dương trở vào tháp Phong Thần, lần này ánh mắt mọi người nhìn hấn tràn ngập kính trọng. Không còn ai cho rằng Liễu Tà Dương kêu cả đám cùng đánh là buông lời ngông cuồng. Trận chiến đấu này không hề dùng mảnh khóc gì, hoàn toàn là hấn nghiền áp người khiêu chiến, không ai nghĩ hấn ăn may.

Cuộc chiến xếp hạng này có mười ba tu sĩ Kim Đan chết, nhưng tông chủ Đệ Thất Thập Nhị Phong không hỏi một tiếng. Tông chủ chỉ hứng thú với Liễu Tà Dương, cảm thấy thiên tư của hấn cực kỳ tốt, bị chín mươi tu sĩ Kim Đan vây công mà vẫn thắng. Điều này cũng nhờ pháp bảo, công pháp của Liễu Tà Dương, khả năng kiểm soát pháp bảo, công pháp mình tu luyện là điều kiện cần thiết để giành chiến thắng, thiếu một thứ cũng không được.

Tông chủ Đệ Thất Thập Nhị Phong suy tư:

- Có lẽ hấn có cơ hội tiến vào cảnh giới Nguyên Anh.

Nhưng Kim Đan dễ thành, Nguyên Anh khó tu. Vô Lượng Môn có vạn đệ tử Kim Đan nhưng được bao nhiêu tu sĩ Nguyên Anh? Một ngàn năm chỉ cỡ trăm người.

Trận chiến này hoàn toàn ổn định thân phận đệ tử thứ chín của Liễu Tà Dương, lần sau cuộc chiến xếp hạng sẽ không có tu sĩ nào đụng vào cây đĩnh này.

Phong chủ Đệ Thất Thập Nhị Phong nói:

- Tốt, ngươi thành công! Tháng sau Phong Thần trì mở ra, trước khi các ngươi đến tháp Phong Thần thì ta sẽ tiếp dẫn các ngươi.

Sau đó cơ thể mọi người bị sức mạnh đưa ra ngoài tháp Phong Thần.

Mọi người ra khỏi tháp, Lôi Hồ và đám sư huynh Kim Đan hậu kỳ cười toe toét đến gần Liễu Tà Dương.

- Cừu sư đệ, chúc mừng! Sau này huynh đệ chúng ta chung sức đồng lòng!

Lúc Liễu Tà Dương mới đến thì bọn họ vẻ mặt khinh thường, biết rõ hắn là đệ tử thứ chín nhưng không tiến lên bắt chuyện, bây giờ chủ động đến tìm. Rõ ràng bọn họ bị sức chiến đấu của Liễu Tà Dương chấn nhiếp, mãi mãi chỉ có sức mạnh là khiến người tin phục.

Lúc trước bọn họ không cho rằng Liễu Tà Dương có thực lực ngang hàng với bọn họ.

Qua trận đại chiến này Liễu Tà Dương khiến bọn họ nhìn với cặp mắt khác

Không chỉ đám người Lôi Hồ cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ai dám trộm cắp

Người vừa rồi khiêu chiến càng kính sợ Liễu Tà Dương hơn, ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn hắn. Trong đại chiến Liễu Tà Dương giết lùi gần trăm tu sĩ Kim Đan, thực lực mạnh mẽ, bá đạo biết bao. Trong khiêu chiến đứng bàn về sống chết, tuy Liễu Tà Dương giết mấy chục tu sĩ Kim Đan nhưng thế thì sao? Nếu thực lực của Liễu Tà Dương kém thì người bị giết là hắn.

Đám tu sĩ Kim Đan trước kia không thần phục Liễu Tà Dương giờ thì dừng chân trước mặt hắn, cung kính kêu, không dám có chút gì lỗ mãng:

- Cừu sư huynh, cừu sư huynh!

Tùng là Lý Nguyên Bá bước tới trước mặt Liễu Tà Dương, khom người sát đất:

- Cừu sư huynh!

Lý Nguyên Bá ngược đầu lên, mắt rực cháy ngọn lửa, tinh thần không khuất phục:

- Cừu sư huynh, ta tên Lý Nguyên Bá, lần sau ta sẽ tiếp tục khiêu chiến Cừu sư huynh!

Liễu Tà Dương không hề phát lòng:

- Được thôi, luôn hoan nghênh.

Tinh thần nghịch thiên tiến lên trước của Lý Nguyên Bá là cái gốc của tu tiên giả, nếu giả nhẫn nhục chịu đựng, bị thua liền suy sụp giống tu tiên giả khác thì gã sẽ dừng bước ở Kim Đan hậu kỳ, tuyệt đối không vào cảnh giới Nguyên Anh được.

Trong đám đông đệ tử Kim Đan của Đệ Thất Thập Nhị Môn, Liễu Tà Dương thấy chỉ có Lôi Hồ, Lý Nguyên Bá là có cơ hội thăng cấp lên cảnh giới Nguyên Anh, những người khác thì khó.

Liễu Tà Dương tạm biệt mọi người rồi trở lại chỗ ở của mình, Hoàng Kim cung.

Liễu Tà Dương bước chân vào đại điện xa hoa, đến kho báu. Đại chiến lần này làm Bảo tháp Linh Lung bị hỏng, Bát Quái kiếm cũng hư, quạt Phong Lôi bị hư, Liễu Tà Dương cần pháp bảo bổ sung.

Liễu Tà Dương đẩy cửa đi vào, hắn cau mày.

Có người vào ăn cắp!

Đồ trong phòng biến mất hết, ai đụng vào pháp bảo của hắn?

Tuy mấy thứ này là Tài Thần vợ vút về nhưng Liễu Tà Dương đã trở thành chủ nhân nơi này thì tất cả nên thuộc về hắn.

Liễu Tà Dương đứng lại, thả thần thức ra trăm dặm. Liễu Tà Dương phát hiện ngoài ba mươi dặm có hai đệ tử bước chân vội vàng, vẻ mặt căng thẳng thỉnh thoảng nhìn khắp nơi.

Liễu Tà Dương giảm chân chớp mắt đuổi theo hai đệ tử bộ dáng hốt hoảng:

- Dám trộm đồ của ta!

Liễu Tà Dương chặn đường hai tên đệ tử, sắc mặt âm trầm

- A! Ngươi... Ngươi là ai? Chúng ta là đệ tử của Vương Đại, ngươi thả chúng ta đi!

Vương Đại? Liễu Tà Dương chưa từng nghe cái tên này, trong mười hai đệ tử không có tên đó.

Một đệ tử nói:

- Chúng ta là đại tu sĩ Kim Đan trung kỳ của sư tôn, lần này sẽ tiến vào mười hai tu vị!

Chân mày Liễu Tà Dương giãn ra, có lẽ Vương Đại làm người khiêu chiến hắn, không biết y đã chết chưa.

- Đưa đồ các ngươi lấy ra đây, dám ăn cắp?

Liễu Tà Dương thầm khó hiểu, bọn họ nhắc tới Hoàng Kim cung chắc là nơi hắn cư ngụ. Tài Thần trong Hoàng Kim cung đã chết, thật lâu không ai đến đây, tại sao hai đệ tử không trộm đồ vào lúc đó mà đi ăn cắp ngay sau khi Liễu Tà Dương thừa kế Hoàng Kim cung?

Hai đệ tử tu vi Luyện Khí, bọn họ không giống đệ tử nội môn vậy chả là tu sĩ Kim Đan thu đồ đệ.

- Chúng ta không giao, sư tôn của chúng ta lát nữa sẽ đến...

Liễu Tà Dương quát:

- Hừ!

Hai đệ tử Luyện Khí trào máu mũi, tai. Túi trữ vật treo bên hông bọn họ bay vào tay Liễu Tà Dương. Hắn lắc thử, pháp bảo, phi kiếm, Linh Thạch, đan dược đều còn nguyên không thiếu một thứ.

Liễu Tà Dương nói:

- Xuống tay cũng ác lắm, hốt sạch sẽ chỗ của ta.

Hai đệ tử cảnh giới Luyện Khí không dám hó hé tiếng nào. Tu sĩ Luyện Khí ở trước mặt tu sĩ Kim Đan thì như con kiến.

Liễu Tà Dương cất hết đồ vật, hỏi:

- Tại sao trước kia các ngươi không đến?

Hai đệ tử nhìn nhau, kể rõ ngọn nguồn.

Sau khi Tài Thần chết Hoàng Kim cung bị phong chủ niêm phong, không ai được vào. Sau khi Liễu Tà Dương kế nhiệm bát đệ tử thì được thưởng Hoàng Kim cung. Phong chủ không đụng món đồ nào trong Hoàng Kim cung, Vương Đại là một tu sĩ Kim Đan, gã đã định giết Liễu Tà Dương trong cuộc chiến xếp hạng, mục đích là cướp báu vật trong Hoàng Kim cung. Vương Đại không trêu vào phong chủ được nhưng Liễu Tà Dương thì không đáng lọt vào mắt gã.

Liễu Tà Dương nói:

- Tính toán giỏi thật.

Không biết Vương Đại còn sống hay đã chết.

- Cút đi, trở lại xem coi sư tôn của các ngươi nếu còn sống thì đến gặp ta ngay, nếu chết thì...

Liễu Tà Dương phát tay áo lấy lại đồ quay về Hoàng Kim cung.

Liễu Tà Dương trở về Hoàng Kim cung đồ các đồ vật pháp bảo ra kiểm kê kỹ càng. Vừa lúc Liễu Tà Dương có một khí linh ưu tú, hắn phải suy nghĩ kỹ nên dung hợp nó vào món pháp bảo nào.

Trong thần thức của Liễu Tà Dương, cơ thể lệ quỷ cực kỳ yếu ớt. Trong chiến đấu Liễu Tà Dương bị một cây kim đánh bại thần thức, nếu nhờ Không Thần thuật thì hắn đã hỗn phi phách tán.

Lệ quỷ là quỷ vật được Ma Môn tế luyện không biết đã mấy trăm năm, dung nhập vào pháp bảo có thể hình thành khí linh âm tà.

Trong lần đại chiến này nếu có món pháp bảo trung phẩm thì Liễu Tà Dương đã giành chiến thắng càng nhẹ nhàng hơn.

Mãi đến ngày thứ hai vẫn không thấy tu sĩ Kim Đan đến, rất có thể Vương Đại đã chết trong cuộc chiến xếp hạng, không thì khi nhận được tin gã đã vội chạy tới xin lỗi. Dù sao Liễu Tà Dương đã ngồi vững vị trí cửu đệ tử, trong Thất Thập Nhị phong dưới một người, trên vạn người.

Liễu Tà Dương tìm được ba món đồ trong vật cất chứa của Tài Thần, đều thích hợp cho khí linh lệ quý, một pháp bảo hồ lô hạ phẩm, trong hồ lô có công năng là phun ra kịch độc, người bị trúng độc sẽ hóa thành máu loãng ngay.

Một cây quý đầu đao, thân đao đỏ thẫm, thi triển đao cương với uy lực phi phàm. Pháp bảo còn lại là một con súc súc trong cò bạc, có thể hóa thành một phương thể giới nhốt kẻ địch vào trong.

Liễu Tà Dương thả lệ quý ra, tiểu quý này thấy quý đầu đao thì run cầm cập. Chỉ một biểu hiện này Liễu Tà Dương lập tức loại bỏ pháp bảo quý đầu đao, chỉ còn lại một cái hồ lô đỏ. Một con súc súc.

Liễu Tà Dương mở miệng nói:

- Ngươi chọn một cái.

Tiểu quý thấy uất ức, mới thoát khỏi bầy sói lại vào miệng cộp, nhưng trước uy áp Khổng Thần thuật của Liễu Tà Dương buột lòng nó phải lựa chọn.

Tiểu quý thứ chui vào hồ lô, ba giây sau nhẩn nhó chạy ra, nó la lên:

- Cái mùi gì lạ lùng, khó ngửi muốn chết! Không được, không được.

Pháp bảo hồ lô cũng bị vứt bỏ, giờ chỉ còn lại pháp bảo súc súc.

Tiểu quý rón ra rón rén đến gần, tay loay hoay pháp bảo súc súc ngắm nghía.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Thuyền Thần Hành

Tiểu quý liếc hướng Liễu Tà Dương:

- Cái này tặng cho ta?

Lệ quý này có thần trí phi phàm, biểu tình cực kỳ phong phú.

Liễu Tà Dương mở miệng hỏi:

- Thích không?

Lệ quý gật đầu.

- Được rồi, tặng cho ngươi!

Liễu Tà Dương nói xong đánh ra từng phù chú. Pháp bảo súc súc lóe ánh sáng yêu dị, lệ quý kinh hoàng, đây là thủ đoạn Luyện Khí, chẳng lẽ cuối cùng nó không thể trốn thoát một kiếp sao?

Liễu Tà Dương tế luyện lại pháp bảo súc súc, rút đi một phần thần thức lệ quý dung nhập vào trong, cuối cùng súc súc này có hình dáng pháp bảo trung phẩm.

Lát sau Liễu Tà Dương thu công pháp, sắc yêu dị trên súc súc biến mất.

Liễu Tà Dương ném súc súc vào tay lệ quý:

- Nó thuộc về về ngươi!

Bàn tay lệ quý vừa chạm vào súc súc thì ánh sáng chói lòa, con súc súc chỉ có cái vỏ pháp bảo trung phẩm bỗng nhanh chóng lột xác cuối cùng thành pháp bảo trung giai.

Lệ quý và súc súc hợp nhất, súc súc là thân thể, nó là khí linh.

Lệ quý cầm súc súc, cảm ơn:

- Đa tạ chủ nhân!

Sức mạnh của lệ quỷ không suy yếu khi biến thành khí linh ngược lại tăng mạnh nhiều.

Súc sắc này vốn có công hiệu trói kẻ địch, nhưng có thêm khí linh lệ quỷ thì thêm công năng giết địch.

Liễu Tà Dương cất pháp bảo súc sắc, lòng thầm suy tư mình còn thiếu một pháp bảo hộ thể. Bảo tháp Linh Lung đã hủy, Tà Thần không có phòng ngự nào công năng phòng ngự, nếu không có pháp bảo phòng ngự bảo vệ người thì thực lực của Liễu Tà Dương sẽ giảm mạnh.

Qua ba ngày, bên ngoài Hoàng Kim cung có tiếng hét vọng vào:

- Cứu sư huynh có đây không? Vương Đại đến thăm!

Liễu Tà Dương mở mắt ra. Vương Đại đến chậm vài ngày, tiểu tử này quyết tâm giết Liễu Tà Dương trong cuộc chiến xếp hạng, cướp của cái Hoàng Kim cung, ai dè hấn quá mạnh làm gã tính toán bị hụt.

Sắc mặt Liễu Tà Dương âm trầm từ trong Hoàng Kim cung đi.

Vương Đại cười tươi nghênh đón:

- Nhiều ngày không gặp Cứu sư huynh càng thêm thần vũ sáng lán.

Liễu Tà Dương khó chịu nói:

- Bớt nịnh đi, tại sao ngươi sai khiến đồ đệ ăn trộm đồ trong Hoàng Kim cung của ta?

Vương Đại thấy Liễu Tà Dương không ăn mềm, gã cũng chẳng dám chơi cứng, lòng gã nhỏ máu. Tính sai quá sức, lần này gã mà không ngoan ngoãn cho Liễu Tà Dương hút máu thì khó dần xếp được, sớm biết thế này gã không nên tham đồ Hoàng Kim cung để vớ đến tai họa.

Mấy ngày nay Vương Đại tìm các mối quan hệ, kiếm Lôi Hồ muốn nhờ năn nỉ Liễu Tà Dương giúp. Ai ngờ Lôi Hồ mặc kệ Vương Đại, đi tìm sư huynh khác thì tròn là đóng cửa không chịu gặp, chắc vì sợ đắc tội Liễu Tà Dương. Hiện giờ Liễu Tà Dương đang nổi bật, không ai muốn dây vào rắc rối. Vương Đại bất đắc dĩ đành một mình tiến đến, gã mang theo báu vật cướp bóc nhiều năm để tặng cho Liễu Tà Dương.

- Sư huynh, đây đều là hiểu lầm. Tiểu đệ có mắt không trông xin sư huynh thứ lỗi.

Vương Đại vừa nói vừa đưa một túi trữ vật, Liễu Tà Dương nhận lấy. Túi trữ vật có hơn trăm Linh Thạch trung phẩm, Liễu Tà Dương ném túi trữ vật xuống đất.

Báu vật trong Hoàng Kim cung phong phú biết bao, có gần trăm pháp bảo hạ phẩm, rồi tiên đan, Linh Thạch thượng phẩm vân vân. Vương Đại chơi khôn, trộm báu vật Hoàng Kim cung thành công thì giàu trong một đêm, giờ gã muốn dùng trăm Linh Thạch trung phẩm dần xếp sự việc thì hơi bị ngáy thò.

Vương Đại thấy Liễu Tà Dương ném túi trữ vật xuống đất liền biết mình nộp đồ thiếu, hấn không thêm.

Vương Đại vẫy tay một cái, một thanh kiếm quang xuất hiện trong tay gã. Thân kiếm như làn nước, là Thu Thủy kiếm nổi tiếng lừng lẫy, được sao chép nhiều phiên bản. Đương nhiên Thu Thủy kiếm trong Vương Đại cũng là hàng nhái, nhưng cũng xứng là pháp bảo hạ phẩm.

Liễu Tà Dương không thèm nhìn, phi kiếm tích trữ phi kiếm cực kỳ phong phú, mấy thanh phi kiếm tốt hơn Thu Thủy kiếm nhiều.

Vương Đại nóng máu nhưng không dám nổi sùng, vì gã không đánh lại Liễu Tà Dương. Trước cuộc chiến xếp hạng Vương Đại có suy tính việc giết Liễu Tà Dương để chiếm của cái Hoàng Kim cung, ai biết Liễu Tà Dương đại phát thần uy một hơi đánh bại tất cả người khiêu chiến, khiến mưu mô của gã thành bọt bèo, giờ còn phải bồi thường một đồng tiền của.

Vương Đại lại lấy một pháp bảo khác ra. Mắt Liễu Tà Dương sáng rực. Báu vật này dài ba tấc, trông như một con thuyền tinh xảo, trong suốt lấp lánh. Thứ này là một con thuyền Thần Hành, pháp bảo bay, cực kỳ hiếm thấy, giá ngang bằng một số pháp bảo trung phẩm.

Vương Đại nhăn mặt như đau bụng, gã để dành Linh Thạch mấy chục năm mới mua pháp bảo này về được, ai dè chưa kịp sờ vào đã phải chuyển giao cho người khác. Nếu thời gian có thể quay ngược thì Vương Đại tuyệt đối sẽ không phải đệ tử đi ăn trộm của cái Hoàng Kim cung.

Đương nhiên Liễu Tà Dương chỉ hơi thấy hứng thú với thuyền Thần Hành, thứ hấn muốn không phải nó.

Liễu Tà Dương hỏi ra thắc mắc trong lòng:

- Hai tiểu đồng Luyện Khí có thể tránh thoát thần thức của ta, đã sử dụng vật gì để bài trừ trận pháp?

Liễu Tà Dương bày trận pháp trong Hoàng Kim cung thậm chí tấn công tu sĩ Kim Đan hậu kỳ một úc, nhưng hai tiểu đồng Luyện Khí có thể lên vào mà hấn không hề phát hiện, làm hấn rất giật mình.

Vương Đại nghe câu hỏi thì mặt mày hớn hờ, thì ra Liễu Tà Dương muốn thứ đó, nếu vậy thì mọi chuyện dễ tính.

- Cửu sư huynh có điều không biết, ta có một món pháp bảo ẩn thân có thể tránh né trận pháp, nhưng chức năng chỉ có thể.

Vương Đại móc tấm gương ra khỏi túi soi người mình, gã vẫn đứng trước mặt Liễu Tà Dương nhưng trong thần thức không hề phát hiện gã.

Liễu Tà Dương nói:

- Để lại gương và thuyền Thần Hành thì ta tha cho ngươi.

Vương Đại mừng rỡ, gã lật đặt đầy pháp bảo gương và thuyền Thần Hành qua. Vương Đại không chọc vào Liễu Tà Dương được, nếu đắc tội hắn thì sau này hắn lấy cớ giết gã cũng không ai đứng ra bênh Vương Đại.

Có thể giải quyết vấn đề bằng tiền tài thì đó không còn là vấn đề, không có pháp bảo thì sau này kiểm lại, nếu mất mạng là mọi thứ đều mất.

Vương Đại rời đi, Liễu Tà Dương cất thuyền Thần Hành, pháp bảo gương rồi quay về Hoàng Kim cung.

Liễu Tà Dương thu thuyền Thần Hành vào túi trữ vật, hắn cảm pháp bảo gương kỳ lạ, bắt đầu tra xét.

Liễu Tà Dương xóa đi thần thức Vương Đại để lại trên tấm gương, dùng linh lực khổng chế gương soi vào người hắn. Liễu Tà Dương cảm giác mình đang ở thế giới trong gương, mọi người xung quanh bị ngăn cách ngoài gương. Liễu Tà Dương thử đi qua đi lại trong pháp trận quả nhiên thoải mái như thường, trận pháp có thể ngăn chặn tu sĩ Kim Đan hậu kỳ nhưng bị một tấm gương kỳ lạ bài trừ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Nữ nhân phong hoa tuyệt đại (Thượng)

- Trên đời có vật thần kỳ vậy sao?

Càng khiến Liễu Tà Dương giật mình là pháp bảo gương chỉ có thể xem như pháp bảo hạ phẩm, nhưng nó có được công năng hiếm thấy còn hơn một số pháp bảo thượng phẩm.

Liễu Tà Dương tỉ mỉ tra xét nhiều lần, công năng của pháp bảo gương vượt qua dự đoán của hắn. Nếu Liễu Tà Dương đoán đúng thì pháp bảo gương này ra từ tay tu sĩ Hóa Thần.

Nếu vận dụng tốt công năng thần kỳ của pháp bảo gương sẽ có sức mạnh nghịch thiên, Liễu Tà Dương không quên mục tiêu hàng đầu khi đến Vô Lượng Môn là lấy được chí bảo của Vô Lượng Môn, Hóa Thần quyết.

Hôm nay Liễu Tà Dương ra khỏi Hoàng Kim cung, hắn định đi chọn mua tài liệu Luyện Khí, đích thân tế luyện pháp bảo phòng ngự thích hợp cho mình nhất.

Trên quảng trường lớn bên ngoài Hoàng Kim cung, Liễu Tà Dương móc ra con thuyền thủy tinh dài ba tấc ném xuống đất. Trong phút chốc gió sấm ầm ầm, một con thuyền to lớn hiện ra, nó lấp lánh ánh sáng bạc trắng.

Liễu Tà Dương leo lên thuyền Thần Hành, thần thức động, thuyền Thần Hành ngự không lướt đi thoáng chốc như xuyên qua không gian. Thuyền Thần Hành ma sát với không khí phát ra tiếng nổ chói tai, nhưng ngồi trong thuyền thì cực kỳ vững vàng. Lát sau thuyền Thần Hành đậu trên bầu trời đối diện Đệ Thất Thập Nhị phong.

Lôi Hồ ngược lên nhìn, cách không hô:

- Thì ra là Cửu sư đệ đến, nào nào, sư huynh phao một mình trà tiên, sư đệ xuống đây nhấm nháp thử.

Lực lượng quyết định hết thảy, trước kia Liễu Tà Dương bị Ứng Đạo Nhân tính kế nhưng Lôi Hồ không thêm giờ tay giúp, chỉ mất lạnh bàng quan. Đơn giản vì Liễu Tà Dương chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, chênh lệch tu vi với Lôi Hồ quá lớn. Hiện tại Lôi Hồ vừa thấy mặt Liễu Tà Dương liền chào vì sâu trong lòng gã đã thừa nhận lực lượng của hắn, cho rằng hắn có thực lực uống cùng bàn với mình.

Liễu Tà Dương đứng trên thuyền Thần Hành cách không đối thoại với Lôi Hồ:

- Nhị sư huynh, ta còn có việc gấp nên hôm nay không phẩm trà được. Xin hỏi Nhị sư huynh biết nơi nào bán tài liệu Luyện Khí không? Ta định mua một ít.

Lôi Hồ nghe hỏi về tài liệu Luyện Khí thì cười nói:

- Cửu sư đệ cần gì đi đâu, muốn tài liệu gì cứ nói, sư huynh cho hết.

Lôi Hồ vung tay lên, các loại tài liệu Luyện Khí hiếm quý bày ra trên mặt đất mặc cho Liễu Tà Dương chọn.

Từ bao giờ Lôi Hồ rộng rãi vậy? Trước kia Liễu Tà Dương hoàn thành nhiệm vụ sư môn trở về vì nói chuyện không hợp mà Lôi Hồ ra tay đánh hấn, lúc ấy gã không hề khách sáo như vậy.

Liễu Tà Dương nhảy xuống thuyền Thần Hành bước tới trước mặt Lôi Hồ, đủ loại tài liệu phủ kín mặt đất, số lượng không dưới mười ngàn loại.

Lôi Hồ là Đại sư huynh của Đệ Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn, gã quản lý nơi này mấy trăm năm nên sở hữu vật phẩm phong phú hơn Tái Thần nhiều. Hiện tại Lôi Hồ thành Nhị sư huynh nhưng vẫn cứ quản lý chỗ này. Liễu Tà Dương xem xét một phen, hấn thiếu tài liệu Luyện Khí đều có ở chỗ Lôi Hồ, dù hấn đi ra ngoài mua cũng không đầy đủ như vậy.

- Sư huynh cất chứa phong phú thật.

Lôi Hồ cười to mấy tiếng:

- Cứu sư đệ cứ chọn thoải mái, nếu thiếu loại nào ta sẽ phái người ra ngoài tìm cho, khi nào tìm được ta sai người trực tiếp đưa đến Hoàng Kim cung.

Lôi Hồ rất là hào sảng, Liễu Tà Dương chọn lựa tài liệu Luyện Khí xong gã không lấy một xu. Lôi Hồ mong muốn nói lại quan hệ với Liễu Tà Dương, xóa bỏ hiểu lầm giữa hai người.

Liễu Tà Dương từ biệt Lôi Hồ, hấn cười trên thuyền Thần Hành trở lại Hoàng Kim cung, đi thẳng đến phòng Luyện Khí. Liễu Tà Dương muốn chế tạo món pháp bảo phòng ngự thích hợp với mình nhất, hình vẽ và trận pháp đã phác họa trong đầu hấn.

Pháp bảo này sẽ hoàn toàn dung hợp với quạt Phong Lôi, hai pháp bảo hợp nhất hình thành vật sắc bén vừa công vừa phòng.

Pháp bảo này tên là tháp Thiên Lôi.

Trong phòng Luyện Khí hừng hực ngọn lửa, Liễu Tà Dương bỏ các tài liệu Luyện Khí vào trong lửa nung khô. Lửa màu lam phục lên, nhiều tài liệu nhanh chóng hòa tan. Lửa này là đan hỏa chỉ có ở tu sĩ Kim Đan, thích hợp Luyện Khí nhất. Trong phòng Luyện Khí, đan hỏa được phụ trợ nên lửa cháy hừng hực.

Liễu Tà Dương lấy quạt Phong Lôi ra đặt bên cạnh, ngón tay múa may, từng trận pháp đánh vào tài liệu Luyện Khí. Hình dạng pháp bảo hiện ra tựa như tòa miếu lớn chia ra ba tầng dưới, giữa và trên.

Linh lực của Liễu Tà Dương nhanh chóng xói mòn, hấn chớp lấy đan dược mà Tái Thần tích lũy nhét một đồng vào miệng nhai. Thoáng chốc linh lực dâng trào, linh lực bị Luyện Khí tiêu hao được bổ sung ngay.

Ba ngày liên tiếp Liễu Tà Dương tập trung tinh thần vẽ ra trận pháp. Ba ngày qua các loại trận pháp trên tháp Thiên Lôi nhiều cỡ hàng vạn, đầu đuôi nói nhau chặt chẽ.

Pháp bảo hạ phẩm bình thường có trăm tòa trận pháp đã xem như cực phẩm, Tháp Thiên Lôi của Liễu Tà Dương thì khảm vạn trận pháp. Vẫn chưa ngừng, có vẻ Liễu Tà Dương muốn tiếp tục tăng thêm đến cực hạn thì thôi.

Càng nhiều trận pháp thì uy lực pháp bảo càng lớn, khả năng nhận thương tổn càng mạnh. Đây là pháp bảo thứ nhất Liễu Tà Dương rèn tạo từ lúc phá phong đến nay, hấn tốn rất nhiều tâm huyết vào nó.

- Thành!

Rốt cuộc tháp Thiên Lôi hình thành, trên tháp khảm các lỗ nhỏ. Liễu Tà Dương lấy quạt Phong Lôi ra cắm bên trên tháp Thiên Lôi, lôi quang ngưng tụ.

Đùng!

Một cột lôi giáng xuống tháp Thiên Lôi, quạt Phong Lôi và tòa tháp hợp nhất.

Liễu Tà Dương không ngừng lại, Tái Thần tích trữ pháp bảo bị hấn lần lượt lấy ra khảm vào tháp Thiên Lôi. Kiếm quang, đạo quang, hỏa quang, hơi nước, tất cả được gom lại.

Hàng trăm pháp bảo hạ phẩm dung nhập vào tháp Thiên Lôi rất là hoành tráng.

Đây là công năng khác của tháp Thiên Lôi trừ sét đánh và phòng ngự ra, thần khổng chế trăm bảo. Thông thường tu sĩ chỉ có thể khổng chế một pháp bảo, khổng chế ba món sẽ hao phí nhiều tinh thần. Nhưng sau khi có tháp Thiên Lôi thì thông qua tháp có thể dễ dàng khổng chế nhiều pháp bảo, tương đương với cùng lúc khổng chế trăm món pháp bảo. Nhưng khác với sử dụng một pháp bảo, điều khiển cùng lúc nhiều pháp bảo chỉ có thể phát huy uy lực cơ bản.

Rốt cuộc tháp Thiên Lôi hoàn thành, đan hỏa màu lam âm u dập tắt. Liễu Tà Dương nâng tháp Thiên Lôi trong tay, tháp Thiên Lôi tinh xảo có ba tầng, dưới chót là hàng trăm pháp bảo hạ phẩm, tầng hai là pháp bảo chính, quạt Phong Lôi. Tầng trên cùng là nơi Liễu Tà Dương nghỉ ngơi, điều khiển.

Tuy pháp Thiên Lô chỉ là pháp bảo hạ phẩm nhưng nó có được công năng vượt xa pháp bảo trung phẩm, thậm chí ngang ngửa một số pháp bảo thượng phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nữ nhân phong hoa tuyệt đại (Hạ)

Liễu Tà Dương cất tháp Thiên Lô, bước ra phòng Luyện Khí. Tính thời gian cũng sắp đến ngày vào Phong Thần tri, hẳn phải chuẩn bị một phen. Phong Thần tri là nơi quan trọng của Vô Lượng Môn, Vô Lượng Môn là đại phái đệ nhất thiên hạ, nội tình như núi, chuyện này Liễu Tà Dương không tha hồ tranh cướp thì thật có lỗi với mình.

Đúng lúc này bên ngoài Hoàng Kim cung có tiếng hét:

- Cửu sư huynh có đây không? Phong Hầu đến chơi!

Trong đầu Liễu Tà Dương hiện ra hình dáng một đạo sĩ nhỏ gầy như con khỉ khoác da người:

- Thì ra là thập đệ đến, mau vào đi!

Cửa Hoàng Kim cung mở rộng, Phong Hầu vào trong.

Phong Hầu nhìn quanh, khen rằng:

- Cửu sư huynh thật trang nhã, nơi này trang trí xa hoa lộng lẫy.

Liễu Tà Dương lắc đầu không giải thích, liếc hướng eo Phong Hầu, bên hông gã treo thêm một cái hồ lô. Phong Hầu thấy Liễu Tà Dương nhìn bảo hồ lô của mình thì mắt lóe tia sáng, gã cố hồ lô xuống rút nút ra, mùi rượu nồng lan tỏa.

- Cửu sư huynh, Thần Tiên Túy của ta đã có chín phần hóa hậu, mấy ngày trước chưa thể mở hòm, hôm nay đưa tới đặc biệt cho Cửu sư huynh nhấp nhấp thưởng.

Phong Hầu đưa rượu hồ lô đến gần, Liễu Tà Dương nhận lấy, giật mình phát hiện hồ lô này là pháp bảo trữ vật, không gian bên trong cỡ bốn, năm trước. Rượu đặc quánh chứa đầy hồ lô ít nhất cũng cỡ ngàn cân.

- Từ lượng của thập đệ lớn thật.

Phong Hầu nói:

- Sư huynh nói đùa, ta chỉ ham uống vài hớp, bình thường nhấp ba, năm ngụm chứ không dám mê rượu.

Phong Hầu giải thích về Thần Tiên Túy:

- Rượu này là ta thu thập nước sương Thiên Sơn, bách thảo, nhân sâm núi ử ba năm mới ngon miệng, năm năm bước đầu hình thành rượu, mười năm mới lấy ra khỏi hòm. Cửu sư huynh rất có phúc hưởng.

Liễu Tà Dương uống một hớp Thần Tiên Túy, miệng lưỡi mát lạnh, ấm nóng lan tràn toàn thân, linh lực chuyển động nhanh. Công hiệu của Thần Tiên Túy không tha gì đàn dược.

- Rượu ngon!

Phong Hầu thấy Liễu Tà Dương thích liền nói:

- Nếu sư huynh thì thì chỗ ta còn mấy bình hồ lô, sau này sư huynh thấy miệng khô cứ tới tìm ta.

Phong Hầu giới tài nhường rượu, mười năm gầy nhường hơn bốn mươi bầu rượu, đều đưa tặng mấy vị sư huynh coi như tỏ lòng thành. Bản tính Phong Hầu nóng nảy nhưng gã lười đời, lúc trước lỡ đắc tội Liễu Tà Dương nên giờ tìm cơ hội làm thân.

Phong Hầu nhắc nhở:

- Sư huynh, lần này Phong Thần tri mở ra nhớ cẩn thận chút. Tranh đấu trong Phong Thần tri cực kỳ khốc liệt, tốt nhất là ẩn thân chờ đợi, nương nhờ đủ linh khí rồi xông quan.

Thất Thập Nhị phong có nhiều môn đồ, khoảng ngàn đệ tử sẽ vào Phong Thần trì, có cả đệ tử thân truyền phong chủ kiều căng ngang ngược.

Liễu Tà Dương nói:

- Đa tạ sư đệ khuyên bảo, ta sẽ cẩn thận!

Phong Hầu thấy Liễu Tà Dương không nghe lọt lời khuyên thì không nói nhiều, tạm biệt hẳn rồi đi tìm thập nhất sư đệ và Sứ Hán.

Liễu Tà Dương trở lại Hoàng Kim cung, suy tư về lời Phong Hầu nói. Thực lực của Vô Lượng Môn rất hùng hậu, chỉ tính đạo môn đã có bảy mươi hai cái, Thất Thập Nhị phong yếu nhất đã có hàng trăm đệ tử Kim Đan, vậy Đệ Nhất phong sẽ có đệ tử xuất sắc cỡ nào?

Vô Lượng Môn!

Nó không uống là đại phái số một thiên hạ, môn phái bình thường không thể sánh bằng nội tình như thế. Tiên quốc của Liễu Tà Dương còn quá nhỏ bé, nghèo nàn, so với Vô Lượng Môn chỉ như con kiến. Nếu không có Liễu Tà Dương tọa trấn, Vô Lượng Môn không muốn dấy vào rắc rối thì Tiên quốc khó thể tồn tại lâu dài.

- Hóa Thần quyết!

Trong đầu Liễu Tà Dương hiện ra bộ công pháp có thể tu luyện đến Hóa Thần kỳ.

Vô Lượng Môn mạnh vì có tu sĩ Hóa Thần. Nếu Liễu Tà Dương tu luyện đến Hóa Thần kỳ thì Tiên quốc sẽ nhanh chóng trưởng thành. Liễu Tà Dương đã gặp bình cảnh, cảnh giới Nguyên Anh đại thừa là điểm cuối của hắn. Mấy năm nay Liễu Tà Dương vắt óc suy nghĩ mãi không ra cách nào đột phá, nếu cứ thế này thì mấy ngàn năm sau hắn sẽ thành năm cát bụi.

Liễu Tà Dương phải có được Hóa Thần quyết, không thì suốt đời sẽ bị giam cầm trong cảnh giới Nguyên Anh đại thừa, đó sẽ là bi ai con đường tu tiên. Có tu sĩ suốt đời dừng bước ở cảnh giới Trúc Cơ, có tu sĩ suốt kiếp không cách nào tu thành Kim Đan. Nhiều tu sĩ bị ngăn lại trước Nguyên Anh, Liễu Tà Dương thì bị cảnh giới Hóa Thần chặn bót chân, không vượt qua được là chết, không nói đến thọ nguyên cạn kiệt, sẽ có ngày Vân Cư Tự ra tu sĩ cảnh giới Hóa Thần liền đến giết hắn.

Trog Hoàng Kim cung, Liễu Tà Dương điều chỉnh nội tức, phục hồi trạng thái đến đỉnh cao nhất. Chuyến đi Phong Thần trì lần này Liễu Tà Dương quyết tâm tranh cướp thỏa thích, tích trữ sức mạnh cho bản thân.

Rót cuộc ngày Phong Thần trì mở ra đã đến, Liễu Tà Dương ở trong Hoàng Kim cung nghe phong chủ Đệ Thất Thập Nhị phong triệu hoán.

- Các đệ tử đi tháp Phong Thần mau đến!

Liễu Tà Dương điều khiển thuyền Thần Hành lướt qua tầng mây, hướng khác cũng lóe ánh sáng tụ tập về tháp Phong Thần, là mười hai đệ tử mạnh nhất Đệ Thất Thập Nhị phong thì triển thần thông.

Liễu Tà Dương thu lại thuyền Thần Hành khi đến trước tháp Phong Thần, Lôi Hồ đã chờ sẵn. Hồng Liên đứng cạnh Lôi Hồ, vẻ mặt nàng hưng phấn nhìn Liễu Tà Dương.

- Kim Đan kỳ!

Liễu Tà Dương giật mình phát hiện Hồng Liên đột phá. Mới có mấy tháng ngắn ngủi mà Hồng Liên đã đột phá cảnh giới Trúc Cơ đi vào Kim Đan kỳ, tốc độ rất kinh người. Ba năm trước Hồng Liên chỉ là tu sĩ Luyện Khí, ba năm ngắn ngủi đã thành tựu Kim Đan, người thường không thể tưởng tượng được, chính Liễu Tà Dương cũng không dám tưởng tượng. Liễu Tà Dương có bản tôn cảnh giới Nguyên Anh đại thừa làm hậu thuẫn mà mấy năm nay phải liều mạng tu hành, nhưng từ phạm nhân tu lại đến Kim Đan kỳ mất ba mươi năm.

Liễu Tà Dương tự nhận mình là thiên tài kinh thế nhưng so sánh với Hồng Liên làm hắn bị đá kích.

Không chỉ Liễu Tà Dương bị đá kích, mặt Lôi Hồ đỏ rực. Lôi Hồ từ Luyện Khí tu đến Trúc Cơ mất mười năm, từ Trúc Cơ tu tới Kim Đan là hơn hai trăm năm. Thiên tư của Lôi Hồ đã rất phi phàm, hai trăm năm tu thành Kim Đan xem như người nổi bật trong tu sĩ, nhưng so với Hồng Liên thật là khác nhau một trời một vực.

Lúc chưa gặp Liễu Tà Dương thì mặt Hồng Liên lạnh băng, khí lạnh khiến người, Lôi Hồ cảm giác nàng thật lạnh lùng. Hồng Liên đứng ngoài tháp Phong Thần tựa như tiên nữ từ trên trời giáng xuống, không ăn khói lửa trần gian, lạnh lùng ngạo nghễ và khuôn mặt đẹp tuyệt trần.

Liễu Tà Dương từ trên trời giáng xuống, khuôn mặt lạnh băng của Hồng Liên thoáng chốc tan rã, nụ cười hiện lên môi, hai bàn tay non mềm luống cuống không biết nên để trước mặt hay sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Giết ra một bầu trời trong xanh (Thượng)

Liễu Tà Dương đáp xuống đất.

Hồng Liên vội vàng chạy tới trước mặt Liễu Tà Dương:

- Cứu sư đệ đến rồi!

Hồng Liên làm dáng vẻ rần rạy, thái độ giống y như lúc trước Liễu Tà Dương nói chuyện với nàng:

- Lần sau nhớ đến sớm chút, tỷ tỷ chờ sư đệ đã lâu.

Mỹ nữ lạnh lùng thế nhưng làm nũng với Liễu Tà Dương? Dáng vẻ thiếu nữ nũng nịu.

Liễu Tà Dương nói:

- Hồng Liên đã tu thành Kim Đan nhưng Kim Đan chưa vững chãi, phải củng cố nhiều hơn.

Hồng Liên thấy Liễu Tà Dương không cười thì cũng thu lại giọng hót. Hồng Liên nhìn Liễu Tà Dương chăm chăm, nàng cười toe, lòng hân hoan. Hồng Liên chạy lại nắm tay Liễu Tà Dương, phớt lờ ánh mắt kinh sợ của Lôi Hồ.

Ở ngoại viện Hồng Liên là mỹ nhân băng giá rất được chú ý, ở đây cũng giống vậy.

Trong hai năm qua Hồng Liên luôn nhớ Liễu Tà Dương từng giây từng phút, bây giờ hắn đứng bên cạnh, nàng tin sẽ có ngày bắt được hắn, trói chặt tim hắn không cho bay đi.

Đệ tử Đệ Thất Thập Nhị phong tụ tập rước tháp Phong Thần.

Liễu Tà Dương đứng trong đám người nhưng không còn bị bài xích, mấy vị sư huynh Kim Đan hậu kỳ hết sức cung kính với hắn. Dù sao một tháng trước Liễu Tà Dương bày ra sức chiến đấu thật sự quá mạnh, quá rung động.

Bọn họ ánh mắt rồi rảo nhìn Hồng Liên, là ghen tỵ, hâm mộ, khâm phục. Ba năm thành tựu Kim Đan, loại tốc độ gì đây? Bọn họ không biết mục đích Hồng Liên điên cuồng tu luyện rất đơn giản, nàng chỉ muốn canh giữ bên cạnh Liễu Tà Dương, theo sát bước chân của hắn.

Mười phút sau, cửa tháp Phong Thần mở ra. Phong chủ Đệ Thất Thập Nhị phong bước ra ngoài. Nhiều đệ tử ít khi có dịp thấy khuôn mặt phong chủ, đa số đệ tử Trúc Cơ tiến vào nội môn mấy chục năm cũng chưa từng gặp mặt phong chủ một lần.

Mười hai đệ tử hành động:

- Tông chủ! Sư tôn!

Phong chủ Đệ Thất Thập Nhị phong vung tay, một con đường thông thiên trong suốt lấp lánh hiện ra:

- Đi đi, cuối đường là Phong Thần trì, các ngươi chờ trong đó hai ngày, Phong Thần trì sẽ mở ra vào ngày trăng tròn.

Phong chủ Đệ Thất Thập Nhị phong đến bên cạnh Hồng Liên, đưa cho nàng một tấm phù chú.

Phong chủ Đệ Thất Thập Nhị phong mở miệng nói:

- Mọi chuyện cẩn thận, nếu gặp nguy hiểm hãy bóp nát nó, ta sẽ đích thân đến.

Phong chủ nói xong quanh thân phát ra sát khí bàng bạc, rõ ràng là đối xử đặc biệt. Trong Phong Thần trì nếu ai có ý đồ xấu với Hồng Liên là tông chủ sẽ tới giết ngay.

Phong chủ không thèm nhìn các đệ tử Lôi Hồ, quay lại tháp Phong Thần, cánh cửa tự động khép. Trong lòng phong chủ chỉ có một mình Hồng Liên là đáng giá che chở.

Đám người Lôi Hồ thấy bất công, thiên vị rõ ra mặt. Mấy năm nay bọn họ không được phong chủ chỉ điểm, Hồng Liên mới vào môn đã được đi theo tông chủ tu luyện, giờ còn có bùa hộ mệnh, đệ tử khác chưa từng được ưu đãi như vậy.

- Việc này không nên chậm trễ!

Các đệ tử dứt khoát bước lên con đường thông thiên, mỗi người từ dùng một cách bay tới Phong Thần trì.

Liễu Tà Dương thả thuyền Thần Hành ra, con thuyền to lớn mới hiện hình thì mắt Hồng Liên sáng rực cười tươi với hắn, nàng không thèm xin phép một tiếng tự tiện bước lên. Liễu Tà Dương điều khiển thuyền Thần Hành, sư huynh đệ khác không đi lên theo mà tự thi triển thần thông, hoặc khống chế phi kiếm, hoặc thi triển pháp thuật bay leo lên con đường thông thiên.

Thuyền Thần Hành lên con đường thông thiên, Liễu Tà Dương phát hiện thuyền tăng tốc gấp chục lần. Đường thông thiên này có thể tránh khỏi lực cản không khí khiến thuyền Thần Hành bay thẳng một đường.

Tốc độ của thuyền Thần Hành chậm hơn phi kiếm ba phần, tiêu hao linh lực cũng nhiều hơn phi kiếm. Nhưng đặc điểm lớn nhất của thuyền Thần Hành là chở nhiều người, thuyền Thần Hành của Liễu Tà Dương có thể chở mấy ngàn người. Phi kiếm có thể chở hai người nhưng đến người thứ ba thì bất lực.

Hồng Liên nhìn Liễu Tà Dương, mắt nàng hấp háy tia sáng, gò má hây hồng. Đôi khi thần thờ ngắm Liễu Tà Dương cũng là một loại hạnh phúc.

Liễu Tà Dương cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của Hồng Liên. Thế gian nhiều nữ nhân si tình, bọn họ suy nghĩ ít hơn nam nhân, đã tâm cũng nhỏ rất nhiều.

Hồng Liên hé môi son thốt ra lời động lòng người:

- Sau này ta sẽ luôn bên cạnh ngươi, và bảo vệ ngươi!

Liễu Tà Dương nghe hơi chói tai nhưng lòng thì ấm áp, tuy nhiên đã khi nào hắn lưu lạc đến mức bị nữ nhân bảo vệ?

Hồng Liên tuyên bố xong lại trở về bộ dạng si tình, ai có thể tưởng tượng mỹ nhân băng giá sẽ toát ra vẻ quyến rũ như vậy, dốc hết sức để làm người trong lòng mình vui.

Thuyền Thần Hành bay nửa ngày, thần thức của Liễu Tà Dương cảm giác mặng lớn tới tâm, trước mắt giăng đầy sương mù, thần thức không cách nào tra xét, chắc đã đến Phong Thần trì.

Đường thông thiên đi tới cuối, các sư huynh đệ đã đứng chờ nhưng không khí rất lạ. Thuyền Thần Hành của Liễu Tà Dương bay chậm hơn ngự kiếm của họ một chút.

Liễu Tà Dương thu thuyền Thần Hành, thấy ở đây đã tụ tập rất nhiều tu sĩ Kim Đan, gần ngàn người. Trong đó có một đám đệ tử cảnh giới Trúc Cơ, những đệ tử này toàn là đệ tử thân truyền của các phong chủ, có uyên miễn chiến đấu xếp hạng, có thể trực tiếp vào Phong Thần trì.

Một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đứng đằng trước nhất các sư huynh đệ Đệ Thất Thập Nhị phong. Tu sĩ vóc dáng không cao nhưng toát ra hào khí chỉ điểm giang sơn, người này đang khoắc lác cái gì, nghe kỹ thì đang nói về sư huynh đệ Đệ Thất Thập Nhị phong.

Đạo sĩ lùn đứng trước mặt Lôi Hồ, quát nạt:

- Nhìn ngươi xem, ngươi có mặt mũi gì đến đây? Chỉ là cục thịt, bị đập cũng không động đậy. Tu pháp tương kim thân gì đó vẫn bị sư huynh của ta một bàn tay đập dẹp lép thôi!

Mặt Lôi Hồ xanh mét nghe, gã siết chặt nắm tay nhưng không dám đánh lại, gã không thể. Vì đạo nhân lùn là đệ tử của Đệ Ngũ Phong, dù Lôi Hồ có ra tay cũng chỉ tăng thua năm mươi năm mươi, huống chi đạo nhân lùn xếp chót trong Đệ Ngũ phong, thứ hạng mười hai, bên trên gã còn mười một người toàn mạnh hơn Lôi Hồ.

Liễu Tà Dương yên lặng nghe, không định đứng ra. Loại người này có rất nhiều, Liễu Tà Dương từng giết nhiều kẻ như thế. Loại người này đa số không biết mình sẽ chết thảm vì tật trào phúng người.

Liễu Tà Dương nhìn giữa đám đạo sĩ lùn tới tâm là biết gã không sống lâu.

Đạo sĩ lùn rắn dạy Lôi Hồ xong bước tới trước mặt Phong Hầu, tặc lưỡi:

- Ngươi là khí thành tinh sao? Nếu đúng là khí thì mau về núi hái trái cây đi, đừng ở đây chướng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Giết ra một bầu trời trong xanh (Hạ)

Phong Hầu tính tình nóng nảy cố gắng dần lòng xuống, gã đã máu nóng dồn lên não nhưng tu vi chỉ là Kim Đan trung kỳ, ra tay thì có nước ăn đòn, mặt mặt thêm.

Đạo sĩ lùn rắn dạy, đám tu sĩ Kim Đan của phong khác đứng ngo chơi, trò chuyện rôm rả. Bọn họ cũng khinh thường Đệ Thất Thập Nhị phong, bởi vì nhóm người này quá yếu. Năm nào cũng xếp chót.

Đạo nhân lùn nói chuyện càng lúc càng khó nghe, Lôi Hồ siết chặt nắm đấm nhưng không dám cãi lại. Đây là iện thực, bởi vì bọn họ là đệ tử của Đệ Thất Thập Nhị phong, thực lực không bằng Đệ Ngũ phong.

Đạo nhân lùn bắt đầu chìa mũi dùi vào Liễu Tà Dương:

- Ta cảm thấy các ngươi về nhà cho rồi, làm khi thì nên trở về làm khi, trồng trọt thì hãy quay về cày ruộng. Ta nghe nói Thất Thập Nhị phong các ngươi ra một đệ tử rất ngông cuồng, nghe nói hấn đánh ngã hơn trăm người các ngươi? Các ngươi vô dụng hết chỗ nói, nếu hôm nay hấn tới thì chờ xem ta dạy cho bài học, để hấn biết trời cao đất rộng.

Đạo nhân lùn thấy Liễu Tà Dương đến liền phủ đầu người mới, cho người mới biết uy phong của gã.

Mắt Hồng Liên tóe lửa định mở miệng nhưng Liễu Tà Dương ngăn nằng lại, hấn nhượng mảy nhìn Hóa Thần kỳ, sát ý dâng trào.

Liễu Tà Dương cất bước đi tới trước mặt đạo nhân lùn, nhẹ giọng nói:

- Ta thấy giữa mảy ngươi tối đen, sống không lâu.

Đạo nhân lùn tức giận quát:

- Ngươi nói cái gì!?

Liễu Tà Dương lắc đầu nói với đạo nhân lùn:

- Ngươi nghe không hiểu? Ta nói là ngươi sắp chết.

Đạo nhân lùn tức giận mặt xanh mét, Liễu Tà Dương vươn tay ra chỉ vào mũi gã:

- Cần ta nói rõ hơn không? Hôm nay ngươi phải chết!

Lôi Hổ lên tiếng ngăn cản:

- Cừu sư đệ, chúng ta không chọc vào bọn họ được?

Liễu Tà Dương liếc Lôi Hổ, bước tới trước mặt gã. Liễu Tà Dương quyết định kích phát đầu chí của đám người Lôi Hổ, đôi khi không cần hấn ra tay cũng có thể giải quyết sự việc. Liễu Tà Dương sắp có buổi biểu diễn đặc sắc, qua cuộc biểu diễn hấn muốn đám Lôi Hổ từ cừu hóa thân thành mãnh hổ!

Liễu Tà Dương nhìn chăm chú vào Lôi Hổ, sát khí dâng lên tỏa định đạo nhân lùn.

Mắt Liễu Tà Dương bắn ra tia sáng kiên quyết, nói chuyện với Lôi Hổ:

- Làm người không thể chịu nhục, hôm nay nén giận thì ngày sau bị nhục càng nhiều hơn. Nhịn nhịn nhịn, nhịn đến khi ào mới hết? Hôm nay hấn nhục ngươi, ngươi không giết hấn, ngày sau hấn làm nhục ngươi nữa, ngươi càng sợ hấn hơn,, từ nay về sau ngươi mãi mãi không có ngày ngẩng cao đầu!

Liễu Tà Dương nhìn đạo nhân lùn, hấn chậm rãi rút thanh trường kiếm ra chỉ vào gã.

Liễu Tà Dương liếc hướng Lôi Hổ, hỏi:

- Nói cho ta biết, hấn đã nhục ngươi mấy lần?

Đạo nhân lùn thấy Liễu Tà Dương rút phi kiếm ra thì cảm giác mình bị nhục nữa, gã không ngờ người Đệ Thất Thập Nhị phong dám cầm kiếm chỉ vào gã, trước kia chưa từng có chuyện này.

Mới rồi Liễu Tà Dương buông lời nhục nhã đã khiến đạo nhân lùn tức điên, giờ thì máu nóng dồn lên não.

- Sư đệ, thôi đừng đánh, bọn họ rất mạnh.

Liễu Tà Dương tức giận quát hỏi, sát ý lại dâng lên:

- Mấy lần!?

Lôi Hổ nhìn Liễu Tà Dương nổi giận, môi mấp máy nhưng không phát ra thanh âm.

Liễu Tà Dương chỉ tiếc rèn sắt không thành nhìn Lôi Hổ, hấn quay đầu cảm ngược lão nhân từng bước áp sát đạo nhân lùn. Dù đạo nhân lùn có tu vi Kim Đan hậu kỳ, dù phía sau gã có nhiều sư huynh đứng nhưng Liễu Tà Dương không hề sợ hãi. Đây là vũ đài của riêng hấn, Liễu Tà Dương muốn bày ra một loại ánh sáng, ánh sáng kích phát đầu chí của đám người Lôi Hổ.

Liễu Tà Dương tiến tới trước, giọng như tiếng chuông vang vọng tứ phương, cảnh tỉnh mọi người.

- Nam tử hán đại trượng phu, thà chết chứ không chịu nhục!

Liễu Tà Dương gần từng tiếng, khí thế dâng lên, mỗi bước ra một bước là phong vân biến sắc, trong thiên địa chỉ còn lại một thân hình cảm kiếm mà đi, biết rõ trong núi có cộp vắn cứ đi.

Đạo nhân lùn nhìn Liễu Tà Dương tới gần, người này toát ra khí thế xung phong không quay đầu làm gã run.

Lôi Hồ nhìn bóng lưng cô độc của Liễu Tà Dương thì không kiềm được rống to:

- Bảy lần! Hấn nhục ta bảy lần!

Mất Lôi Hồ đỏ ngầu dấy lên ngọn lửa báo thù, trạng thái như kẻ điên. Nam nhân không thể chấp nhận nhất là bị nhục nhã, thế nhưng Lôi Hồ đã nhịn bảy lần.

Mấy đệ tử Thất Thập Nhị phong cũng đờ đờ sát khí, nếu không phải vì trong lòng động lại sợ hãi thì bọn họ đã chạy theo sau Liễu Tà Dương.

Liễu Tà Dương đến trước mặt đạo nhân lùn, hấn chậm rãi nâng kiếm bén lên chỉ thẳng vào cổ họng của gã:

- Hôm nay ngươi phải chết, không ai có thể cứu ngươi. Sư huynh của ngươi không thể, sư tôn của ngươi cũng không được!

Liễu Tà Dương rống ra tiếng, lúc này hấn chỉ cầu sáng khoái chiến đấu, giết đến trời long đất lở, giết đến bầu trời trong xanh, chỉ vì tranh một hơi, chết cũng không hối hận.

Giận thì máu chảy thành sông, xác chết trôi vụn dậm, có gì mà sợ!

Đạo nhân lùn cũng tức điên hết to:

- Tốt, tốt. Tốt! Ta chống mắt xem là ngươi giết ta hay ta giết ngươi!?

Một bóng người dứt khoát bước ra, vừa nhìn bóng lưng của Liễu Tà Dương vừa đi tới.

Bóng dáng xinh đẹp đi ra giữa sư huynh đệ Thất Thập Nhị phong, áo trắng tựa tiên nữ.

Hồng Liên từng bước một đến bên cạnh Liễu Tà Dương, chậm rãi nói:

- Dù phía trước là biển lửa hay vực sâu thì Hồng Liên ta đây mãi mãi cùng ngươi. Sống, ta ở cạnh ngươi, chết rồi thì cùng xuống suối vàng!

Nữ nhân thướt tha rút trường kiếm ra chỉ vào đạo nhân lùn, gió lạnh phẫn phật thổi làn váy bay lên, nàng đứng trong thiên địa toát ra khí thế thấy chết không sờn.

Lôi Hồ rống to:

- Đệ tử Thất Thập Nhị phong ta không có kẻ hèn. Không có kẻ nhát gan! Dù hôm nay Lôi Hồ ta chết tại đây cũng không chịu nhục nữa!

Lôi Hồ bước ra đứng cạnh Liễu Tà Dương, pháp tướng kim thân hiển hiện. Liễu Tà Dương nói đúng, nếu tu tiên là khom lưng uốn gối thế này thì chết cho rồi, khô tu tiên nữa.

Đám đệ tử Đệ Thất Thập Nhị phong quần chúng xúc động thì triển thần thông đến bên cạnh Liễu Tà Dương. Các đệ tử Đệ Thất Thập Nhị phong lần đầu tiên tụ tập cùng một chỗ bày ra thế động trời, toát ra sát khí ngập trời. Nếu thân gần ta thì giết thân. Nếu phật cản ta thì thí phật!

Đạo nhân lùn thấy đệ tử Thất Thập Nhị phong đều đứng trước mặt mình thì đáy lòng nổi lên sợ hãi, gã lùi ra sau một bước, quát:

- Các ngươi làm gì? Ta là đệ tử của Đệ Ngũ phong, dám phế vật các ngươi muốn khiêu chiến với Đệ Ngũ phong chúng ta sao?

Đạo nhân lùn vẫn nói năng kiêu căng nhưng trong lòng gã đã sinh ra sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Không ai dám can (Thượng)

Đạo nhân lùn liếc Liễu Tà Dương một cái, gã rống vào mặt đám người Lôi Hồ:

- Hôm nay là hấn khiêu khích ta, nếu như các ngươi dám ra mặt thay hấn thì chết chắc! Các ngươi có thể gánh chịu lửa giận của Đệ Ngũ phong không?

Đám Lôi Hồ tức giận trừng đạo nhân lùn, không trả lời. Đạo nhân lùn không nghe câu trả lời cho rằng Liễu Tà Dương sợ danh tiếng Đệ Ngũ phong nên không dám hùng hổ nữa, thế là gã càng vênh vào hơn.

- Hôm nay ta cho các ngươi một cơ hội, làm thịt tiểu tử này thì về sau ta sẽ giúp đỡ các ngươi đôi chút. Hẳn chỉ là Kim Đan sơ kỳ!

Đạo nhân lùn quen thói ngông nghênh, bình thường hay nhục nhã đệ tử Thất Thập Nhị phong nhưng không thấy bọn họ đánh lại. Gã tin lần này họ cũng chỉ phô trương thanh thế.

Đạo nhân lùn nhìn Liễu Tà Dương:

- Ngươi tới đi, giết ta đi! Giờ mà ngươi không giết ta thì ta cũng sẽ giết ngươi!

Liễu Tà Dương giờ kiếm lên, đạo nhân lùn vẫn quang quác không khép miệng.

Biểu diễn sắp kết thúc, nhưng trước khi hạ màn cần một cơ hội cho cừu biến mãnh hổ, để ta hoàn thành cơ hội ày đi.

Đám tu sĩ Kim Đan túm tụm xem cuộc vui, mỗi lần Đệ Thất Thập Nhị phong đệ tử đến là đạo nhân lùn sẽ nhảy ra nhục nhã một phen để tìm hư vinh cho mình.

Đạo nhân lùn hét to:

- Tới đây đi! Ngươi đang cầm kiếm mà, giết ta xem!

Đạo nhân lùn có tu vi Kim Đan hậu kỳ, Liễu Tà Dương chỉ là Kim Đan sơ kỳ, tuy khí thế của hắn khiến người sợ nhưng gã không e ngại hắn.

- Hôm nay ngươi không phải làm nhục ta mà là nhục thiên địa này, nhục tôn nghiêm của tu tiên giả...

Mọi người không cho rằng Liễu Tà Dương sẽ ra tay, vì tu vi của hắn yếu hơn đạo nhân lùn nhiều, nhưng...

Kiểm đâm ra không chút tiếng động, không kèm theo khí thế gì, tựa như rắn động xảo quyết một kích lấy mạng.

Liễu Tà Dương đâm thẳng ra, một kiếm không chút sức sát thương nhưng khiến đạo nhân lùn không thể né tránh.

Từ lúc rút kiếm Liễu Tà Dương đã ngưng tụ kiếm khí, hắn nói những lời đồng dạng bên trên chỉ để che giấu chính mình ngưng tụ kiếm khí. Giờ phút này Liễu Tà Dương đâm ra nhất kiếm mạnh nhất từ lúc hắn phá phong ấn đến nay, một kiếm biến mục nát thành thần kỳ.

Đạo nhân lùn không kịp né, nhất kiếm nhìn như bình thường đâm thủng cơ thể gã, xé rách Kim Đan. Đạo nhân lùn hoàn toàn không chút đề phòng vì gã không tin Liễu Tà Dương dám xuống tay thật, nhưng nhất kiếm trí mạng đâm trúng gã, cướp mất sự sống.

Liễu Tà Dương đâm kiếm xong người lão đảo, nhất kiếm tiêu hao hết linh lực của hắn nhưng cũng để lại ký ức khủng bố không thể xóa nhòa cho đạo nhân lùn.

Hắn chậm rãi cúi đầu ngơ ngác nhìn trường kiếm đâm vào thân thể của mình, khoe miệng tràn ra máu tươi.

Mọi người không ngờ Liễu Tà Dương sẽ rút kiếm, đám đông tu sĩ vốn chỉ khoanh tay đứng xem nhưng giờ thì tập thể nghiêm túc hơn. Bọn họ không cách nào dự đoán nhất kiếm đó, đổi lại là họ thì cũng khó ngăn cản.

Cơ thể đạo nhân lùn nứt ra, một kiếm khí tỏa sáng rực rỡ lao ra khỏi cơ thể gã. Từng đợt kiếm khí bắn ra, Kim Đan của đạo nhân lùn bị hủy, khí hải bị một kiếm nhìn hư nhẹ nhàng cắt đứt.

Trong người đạo nhân lùn bắn ra muôn vàn tia sáng, Liễu Tà Dương rút trường kiếm ra khỏi người gã, đút kiếm vào vỏ.

Đạo nhân lùn biến mất, nơi đây chỉ còn lại kiếm quang thật lâu không tán.

Tu sĩ Kim Đan sơ kỳ vậy mà một kiếm diệt tu sĩ Kim Đan hậu kỳ!

Liễu Tà Dương nhìn chăm chăm tu sĩ Kim Đan đứng xem:

- Có ai đứng ra bênh vực hắn không?

Thoáng chốc không người trả lời.

Liễu Tà Dương rống to:

- Kẻ nào nhục ta thì ta sẽ giết chết!

Tiếng gầm đe dọa toàn trường, gần ngàn tu sĩ Kim Đan mỗi người một ý tưởng, một số tu sĩ rục rịch.

Đám sư huynh đệ Lôi Hồ tiến lên trước một bước chắn trước mặt Liễu Tà Dương, khí thế hùng hổ cần quét không gian. Tu sĩ Kim Đan xem náo nhiệt hoảng sợ, có người gai mắt Liễu Tà Dương ngông đang định đánh hấn nhưng thấy đám người Lôi Hồ bước ra thì đành dần lửa giận xuống. Nếu đấu lẻ thì bọn họ chẳng sợ ai, nhưng không có can đảm đối diện tập thể đệ tử Thất Thập Nhị phong.

Đạo nhân lùn đã chết, gã luôn miệng kêu sư huynh Đệ Ngũ Phong cũng không lộ mặt, tông chủ của Đệ Ngũ phong không xuất hiện.

Đây là quy tắc của Vô Lượng Môn, không ai bênh vực cho người chết, dù đó là mối quan hệ Đệ Ngũ phong với nhau.

Đây là thế giới tu tiên tàn khốc, mọi người mưu cầu một đường sống cho bản thân, rất ích kỷ. Tu Tiên giới có một câu rất chí lý: Thà đạo hữu chết để bản đạo sống.

Đồng môn với nhau chém giết tàn nhẫn, ai ngốc đứng ra bênh vực cho đối thủ cạnh tranh? Có lẽ trong cuộc luận bàn sư môn không lâu sau người này và mình sẽ đánh nhau đến người chết ta sống, vậy nên chết càng tên, không khí trong lành, bớt một đối phó cạnh tranh.

Mỗi một tu tiên giả đều là tu sĩ máu lạnh vô tình, hờ hững với đồng môn.

Nhưng khi đám người Lôi Hồ nhìn Liễu Tà Dương thì sinh ra cảm giác chưa từng có, cảm giác này là gần gũi, tin cậy. Như có cây cột chống trời nâng thiên địa, thiên hạ lớn mấy cũng không đáng sợ.

Liễu Tà Dương thành cột trụ linh hồn cho đám người Lôi Hồ, có hấn bên cạnh thì bọn họ không còn sợ hãi nữa. Lực lượng cảm rễ sâu trong linh hồn này gọi là... Lãnh tụ!

Cá đệ tử Đệ Thất Thập Nhị phong ngưng tụ khí thế cường đại chưa từng có chấn nhiếp toàn trường, không ai dám nổi giận, không người dám nói tiếng nào. Dù bọn họ có gần ngàn người. Tu vi vượt qua Lôi Hồ cũng không dám rục rịch.

Đám người Lôi Hồ vây quanh bảo vệ Liễu Tà Dương vào giữa:

- Cừu sư đệ, Cừu sư huynh!

Liễu Tà Dương vừa lòng nở nụ cười. Biểu diễn rất thành công, từ hôm nay trở đi Đệ Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn sẽ dần nằm trong tay ta điều khiển!

- Kể từ hôm nay Đệ Thất Thập Nhị phong không chịu nhục nữa, nếu ai dám can đảm khi nhục đệ tử nào của Thất Thập Nhị phong thì ta sẽ giết người đó!

Liễu Tà Dương nhìn quanh một đám tu sĩ Kim Đan, không người dám đáp lời.

Đám Lôi Hồ ngạo nghễ nhìn các tu sĩ Kim Đan, không tu sĩ nào dám đối diện với họ, cho dù Thất Thập Nhị phong tìm tới tận cửa đánh giết họ.

Chỉ một phút mà đàn cừu đã biến thân mãnh hổ.

Cảm giác ngạo thiên hạ này chưa bao giờ có trong đời họ, lòng Lôi Hồ và các đệ tử thấy thật ấm áp.

Liễu Tà Dương gom sư huynh đệ chặt chẽ với nhau, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Không ai dám can (Hạ)

Trong lòng đám người Lôi Hồ dâng lên một loại lực lượng, bọn họ chưa từng nếm qua lực lượng này nhưng bây giờ có được, vì thế họ không còn sợ cả ngàn tu sĩ Kim Đan nữa.

Liễu Tà Dương gom trái tim mọi người lại đoàn kết với nhau, khiến đệ tử Thất Thập Nhị phong lần đầu tiên cảm giác lực lượng sư môn.

- Đi!

Liễu Tà Dương nhắc chân dẫn dắt nhóm người Lôi Hồ phớt lờ đám đông tu sĩ Kim Đan, đi qua giữa dòng người. Đám tu sĩ Kim Đan không kiếm được tu sĩ Kim Đan tránh ra con đường thênh thang cho nhóm Liễu Tà Dương đi.

Liễu Tà Dương tìm một khu vực lớn nhất, tốt nhất, linh lực dồi dào nhất bên ngoài Phong Thần tri để nghỉ ngơi, không người dám tiến đến phản nản.

Mười hai đệ tử tụ lại thành lực lượng tu sĩ Kim Đan hậu kỳ không thể sánh bằng, đệ tử phong môn khác cá nhân rất mạnh nhưng toàn một bụng ý xấu,

không thể cùng chung sức mạnh, không cách nào hình thành lực lượng đối kháng với đám người Liễu Tà Dương.

Một ngày sau, ban đêm.

Ánh trăng rắc tia sáng, đệ tử Đệ Thất Thập Nhị phong đứng dậy. Đệ tử núi khác cũng đứng lên, nhưng không ai dám đến gần chỗ nhóm Liễu Tà Dương đứng.

Ánh trăng rực rỡ, giữa không trung xuất hiện một cổng vòm, cánh cổng chậm rãi mở ra.

Năm ngoái cũng là đêm tối, cổng vòm chưa mở đã có đệ tử chờ sẵn, cửa vừa xuất hiện liền chen chúc vào trong. Buổi tối năm ngoái đám Lôi Hồ đi vào cuối cùng, mang theo không cam lòng và nhục nhã.

Đêm nay của năm nay xuất hiện tình huống hiếm thấy, Liễu Tà Dương đứng dưới cổng vòm, các đệ tử Lôi Hồ đứng hai bên hoàn toàn bá chiếm cổng vòm. Không đệ tử nào có gan tiến lên một bước. Đám người Liễu Tà Dương nhìn các đệ tử núi khác, ai dám tiến lên một bước là giết!

Giết ra uy danh Thất Thập Nhị phong, giết hết khuất nhục của Thất Thập Nhị phong! Đêm nay là đêm bọn họ tẩy rửa nhục nhã, Đệ Thất Thập Nhị phong hoàn toàn xứng đáng là vương giả. Về sau Đệ Thất Thập Nhị phong vẫn là vương giả, ai to gan khiêu khích tức là đối địch với tu sĩ toàn bộ Thất Thập Nhị phong.

Liễu Tà Dương ngưng tụ trái tim mười hai đệ tử Kim Đan thành một, từ nay Thất Thập Nhị phong vùng lên thế không thể đỡ, vì bọn họ có được lãnh tụ đích thực.

Cổng vòm chậm rãi mở rộng, đám người Liễu Tà Dương cất bước tiến vào, những đệ tử khác ủa vào sau, sợ đi chậm một bước.

Đêm nay đám người Lôi Hồ rối rục máu nóng, thật sự không ai dám đối đầu với họ. Sư huynh phong khác trước kia cao cao tại thượng giờ đều ở bên dưới, không dám đối diện với họ, dù tu vi của sư huynh cao hơn họ.

Nhóm Liễu Tà Dương xông vào Phong Thần trì. Hấn ngừng bước, sư huynh đệ khác tụ tập lại. Là Liễu Tà Dương giành cho họ vinh diệu không thể tưởng tượng, vì hấn nên bọn họ mới đường đường chính chính ngẩng đầu trước mặt mọi người, dù cho Thất Thập Nhị phong xếp chót trong tất cả phong tông môn phái.

Mắt Lôi Hồ rực rỡ tia sáng báo thù:

- Cứu sư đệ, ta đã đến Phong Thần trì vài lần, bên trong có rất nhiều trọng bảo. Tuy nhiên sức mạnh của ta quá yếu, mỗi lần tiến vào chỉ tồn trong góc tiềm tu chưa không tranh cướp bao giờ.

Liễu Tà Dương rống to:

- Tốt, lần này chúng ta cướp đến trời long đất lở, ai cản bước chân Thất Thập Nhị phong ta thì giết, giết đến biển máu ngập trời!

Đám người Lôi Hồ cảm xúc sôi trào, mọi người ngửa đầu gầm rống như thể thiên địa bị họ giẫm dưới chân, ước gì lấy pháp bảo, phi kiếm ra tung hoành ngay bây giờ.

Liễu Tà Dương vung tay lên:

- Đi!

Các đệ tử Thất Thập Nhị phong xông hướng giấu trọng bảo, dọc đường đi tu sĩ Kim Đan trông thấy nhóm Liễu Tà Dương là tránh ra ngay, không dám đụng vào mũi nhọn.

Năm ngoái là họ trốn chui trốn nhủi sợ thấy tu sĩ khác, năm nay họ tung hoành không ngăn ai, chẳng người nào dám tới gần. Đa số tu sĩ Kim Đan hậu kỳ khi thấy đám người Lôi Hồ liền bỏ đi. Là hấn thay đổi tất cả, vì hấn nên bọn họ mới đứng đây, tỏa sáng chói mắt trong Phong Thần trì.

Đám người Liễu Tà Dương một đường thẳng tiến tới nơi linh khí dày đặc nhất 70, chỗ này tụ tập vật đặt tên Phong Thần trì, biển Tiên Linh dịch.

Mọi người nhìn biển Tiên Linh dịch mênh mông vô bờ, linh khí đặc đặc như quỳnh tương. Liễu Tà Dương hít sâu một hơi, cảm nhận linh khí đậm đặc trong không trung.

Tiên Linh dịch, vật hiếm hán trên đời, được một giọt hòa tan vào đan dược sẽ khiến phẩm chất thăng hoa.

Tiên Linh dịch trước mặt Liễu Tà Dương như đại dương, thần thức không thăm dò đến tận cùng được.

Vô Lượng Môn không uổng là đại hải đệ nhất thiên hạ, chứa lượng kinh người như vậy.

Đám người Liễu Tà Dương tĩnh tọa tại chỗ tự thi triển ra công pháp cướp giật luyện hóa Tiên Linh dịch.

Nhóm Lôi Hồ được Tiên Linh chi dịch tới thể, tu vi tăng vọt rõ rệt, tu hành trong đây một ngày bằng bên ngoài trăm ngày.

Liễu Tà Dương thi triển Du Long đại pháp, một con rồng to bằng linh lực gầm rống lao ra. Con rồng trông thấy Tiên Linh chỉ dịch thì hưng phấn lăn lộn như giao long vào biển chui hẳn vào địa dương Tiên Linh dịch. Tốc độ thân hình tăng trưởng cực kỳ kinh người.

Giây trước con rồng chỉ thô cỡ thùng nước, sau khi nó lăn một lần trong biển Tiên Linh dịch thì to gần gấp đôi.

Công pháp của Liễu Tà Dương rất đặc biệt, hẳn cần tích trữ nhiều linh lực mới một hơi đột phá được, nếu chỉ hấp thu luyện hóa linh khí phát tán trong thiên địa thì hẳn cần một trăm năm mới tích đủ lượng linh lực trùng kích Kim Đan hậu kỳ.

Tại đây sau khi cắn nuốt hấp thu Tiên Linh chỉ dịch sẽ rút ngắn thời gian dài xuống trăm năm.

Liễu Tà Dương hấp thu Tiên Linh chỉ dịch, cảm nhận Kim Đan thay đổi, số lượng linh dịch hẳn cần nhiều gấp tám lần tu sĩ Kim Đan hậu kỳ bình thường.

Khí linh súc sắc trong túi trữ vật mất sáng rực nấn nì:

- Ta cũng muốn đi, ta cũng muốn!

Nếu là chủ nhân khác thì chắc chắn khí linh đã cắn ngọc lại chủ sau đó nhảy vào biển Tiên Linh dịch, vui vẻ nâng cao tu vi.

Liễu Tà Dương cảm nhận khát vọng của khí linh, hẳn vung tay, pháp bảo súc sắc bay ra khỏi người.

Khí linh tham lam nuốt nước miếng:

- Ta suốt đời không quên ơn tái tạo của chủ nhân, ta đi đây!

Khí linh súc sắc xoa tay hóa thành con súc sắc rơi vào biển Tiên Linh.

Liễu Tà Dương cảm nhận Tiên Linh dịch thấm nhuần, linh lực trong cơ thể nhanh chóng tăng trưởng.

Mấy ngày sau, một con rồng lớn cái đầu to ra khỏi biển Tiên Linh dịch, cặp mắt to bắn ra ánh sáng như tia chớp. Rồng di chuyển làm biển Tiên Linh dịch dậy sóng.

Tiếng rồng ngâm truyền ra:

- Grao!

Con rồng bay khỏi biển Tiên Linh dịch, cơ thể to lớn xuyên suốt thiên địa. Liễu Tà Dương nhảy lên, con rồng bay đến, hẳn đứng trên đầu rồng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Hồng Thiên Tôn

Mấy ngày ngắn ngủi, Liễu Tà Dương tích trữ đủ linh lực để thăng cấp đến Kim Đan hậu kỳ.

Liễu Tà Dương đứng trên đầu rồng, mắt tuần tra biển Tiên Linh dịch, vẻ mặt túc sát.

Mới rồi khí linh súc sắc cắt đứt liên lạc với Liễu Tà Dương, mấy ngày trước khí linh còn thề thốt sẽ theo hẳn nhưng giờ có đầy đủ lực lượng liền thoát khỏi bàn tay hẳn.

Liễu Tà Dương vươn tay thò vào Tiên Linh dịch chộp ra con súc sắc liều mạng vùng vẫy:

- Kiệt ngạo bất thuần là phẩm chất tốt đẹp nhưng, ta không thích!

Liễu Tà Dương nói:

- Nếu không có cách chế phục ngươi thì ngươi nghĩ ta sẽ để mặc cho ngươi đi sao?

Khí linh súc sắc chui ra, tức giận quát:

- Thà ta ra, không thì ta sẽ cho ngươi biết tay! Ngươi có biết bây giờ ta lợi hại cỡ nào không? Tuy ta không đánh lại ngươi nhưng nếu ngươi không buông tay thì ta sẽ ngọc đá đều nát với ngươi!

Liễu Tà Dương động thần niệm, khí linh súc sắc biến sắc mặt lắp bắp:

- Sao... Sao ngươi có thể không chế người ta? Ngươi...

Liễu Tà Dương tiện tay đẩy lên đan hỏa như muốn luyện hóa khí linh súc sắc:

- Đừng quên là ta chính tay luyện chế ra ngươi.

Mặt khí linh súc sắc trắng bệch, nó là loại người bề ngoài hùng hổ bên trong huyệt hoi. Vừa rồi phòng can đảm hù dọa chủ nhân, giờ thấy Liễu Tà Dương lấy đan hỏa ra khí linh súc sắc liền mở miệng van xin:

- Chủ nhân, ta không dám, không dám nữa! Chủ nhân thương tình ta thăng cấp đến pháp bảo thượng phẩm hãy ta cho ta đi, ta sẽ lập công, lập công lớn!

- Nếu còn tái phạm thì ta không tha cho ngươi!

Liễu Tà Dương cắt đi pháp bảo súc sắc tới gần nhóm Lôi Hồ, đám sư huynh đệ đáng về phần chán, tu vi tiến xa.

Tu vi của nhóm người đã đến cực hạn, không hấp thu thêm Tiên Linh dịch được nữa. Tiếc rằng không thể mang Tiên Linh dịch ra ngoài Phong Thần trảm rất đáng tiếc.

- Cứu sư đệ, ta biết trong Phong Thần trì có một nơi giấu trọng bảo, chúng ta đi xem thử?

Nhóm sư huynh đệ dọc đường đi gặp một số người Đệ Ngũ phong, khi thấy đệ tử Thất Thập Nhị phong bọn họ đều né tránh.

Một ngọn núi cao nguy nga xuất hiện trước mặt mọi người, Liễu Tà Dương ngửi được mùi máu nồng nặc, có máu của nhân loại, có của sinh vật khác.

Liễu Tà Dương mở miệng hỏi:

- Trong Phong Thần trì có cái gì?

Lôi Hồ suy nghĩ một lúc, đáp:

- Ta nghe nói mỗi linh bảo sẽ có thú bảo vệ, giết chết rồi mới lấy được linh bảo. Nhưng ta chưa thấy tận mắt mà chỉ nghe nói.

Liễu Tà Dương nghe vậy suy tư lợi và hại, nói:

- Chúng ta vào xem xét, nếu thú bảo vệ quá mạnh thì đi nơi khác.

Mấy sư huynh đệ không phản đối quyết định của Liễu Tà Dương:

- Được!

Tu vi cả nhóm tiến xa nên tràn trề tự tin.

Mười hai người leo lên núi cao nguy nga, cách thật xa Liễu Tà Dương liền dùng thần thức cảm giác một con mãnh thú gầm rống. Mãnh thú cao trăm trượng, đang có bảy tu sĩ Kim Đan vây công nó, dưới đất có bốn xác chết chắc là bị mãnh thú giết chết.

Liễu Tà Dương hí mắt, tinh thần bị mãnh thú hấp dẫn

- Hống Thiên Tôn!

Giờ phút này Liễu Tà Dương chẳng còn hứng thú với báu vật được Hống Thiên Tôn bảo vệ, hắn chỉ quan tâm con mãnh thú này.

Mãnh thú bị vây công là đầu rồng minh lộc, cực kỳ hung hãn. Con Hống Thiên Tôn này chỉ là thời ỳ ấu niên, tu vi mới có Kim Đan trung kỳ nhưng sức chiến đấu mạnh mẽ dù bị bảy tu sĩ Kim Đan hậu kỳ vây công vẫn không yếu thế.

Một con Hống Thiên Tôn trưởng thành có tu vi Kim Đan hậu kỳ, nếu gặp kỳ ngộ lớn thì có thể bước vào cảnh giới Nguyên Anh.

Liễu Tà Dương nổi lòng yêu quý khi nhìn con mãnh thú:

- Không sai! Không sai!

Nếu thu phục Hống Thiên Tôn làm tọa kỵ làm công cụ thay đi bộ hàng ngày, lúc đánh nhau thì sẽ là sức chiến đấu mạnh mẽ.

Đám người Lôi Hồ đứng xem mà tay chân lạnh lẽo. Mãnh thú động như tia chớp, quỹ tích quái dị, một móng vuốt uy lực ngang ngửa công kích phi kiếm của tu sĩ Kim Đan. Mãnh thú bị bảy tu sĩ Kim Đan hậu kỳ vây công nhưng lộ rõ sự hung hãn, phi kiếm chém vào vây của nó mà không gây ra chút vết trầy nào, pháp bảo đánh xuống nó liền ngửa đầu đựng bay pháp bảo.

Phập!

Móng vuốt sắc nhọn đâm thủng cơ thể một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, móng vuốt rút ra, một hạt Kim Đan lấp lánh trên đầu ngón tay nó. Hồng Thiên Tôn hạnh phúc nuốt Kim Đan, nó nhìn tu sĩ khác, trong mắt nó xem đám tu sĩ vây giết mình là đan được siêu bô.

Đám người Lôi Hồ hoảng sợ.

Con Hồng Thiên Tôn mới chỉ là thời kỳ ấu niên mà đã tàn bạo như vậy, nếu trưởng thành thì còn mạnh đến mức nào?

Lôi Hồ liếc Liễu Tà Dương:

- Cứu sư đệ, thú bảo vệ này quá lợi hại. Nó không sợ phi kiếm, pháp bảo, công kích thì sắc bén, dù chúng ta đi lên cũng không chiếm được ích lợi gì, theo ta thấy mình đi chỗ khác là hơn.

Liễu Tà Dương nhìn Hồng Thiên Tôn, nói ra một câu làm tất cả chấn động:

- Tọa kỵ này không tệ, ta – muốn!

Liễu Tà Dương muốn thu phục mãnh thú này làm tọa kỵ? Liễu Tà Dương dùng thần thức đánh giá con mãnh thú kia, tu sĩ Kim Đan bay tới bay lui như ruồi muỗi trước mặt Hồng Thiên Tôn không lồ. Cơ thể to lớn không là khuyết điểm, đôi khi Hồng Thiên Tôn thò móng vuốt, móng vuốt nhỏ hơn thân hình của nó vô số lần, nhỏ còn hơn bàn tay người nhưng móng vuốt mọi tìm vừa nhanh vừa chính xác vừa ác. Pháp bảo phòng ngự trước móng vuốt này như được làm bằng giấy, không có chút tác dụng phòng ngự. Đã có năm tu sĩ Kim Đan bị móng vuốt kinh thiên mọi ra Kim Đan, chết thảm đương trường.

Liễu Tà Dương bị lú lẫn? Làm sao con thú hung hãn thế này được? Lôi Hồ định khuyên nhủ Liễu Tà Dương.

Hồng Liên kêu lên:

- Các người nhìn xem dưới thân Hồng Thiên Tôn bảo vệ cái gì vậy?

Mọi người ngưng tụ thần thức tìm kiếm, Liễu Tà Dương không có phản ứng gì lớn, đám người Lôi Hồ thì mắt lóe tia sáng nổi lòng tham.

Dưới thân Hồng Thiên Tôn bảo vệ một hồ lô đan dược, mọi người cảm nhận rõ rệt khí tiên đan. Chử trên hồ lô cực kỳ chói mắt, Kết Anh đan.

Rõ ràng có người đặt bình hồ lô Kết Anh đan ở đó, con Hồng Thiên Tôn bị giam tại đây để thử thách các tu sĩ.

Có thể thi triển thủ đoạn như vậy chỉ có tu sĩ Hóa Thần. Tất cả là một tay Vô Lượng Lão Tổ bài bố, Liễu Tà Dương đoán ra người chế tạo Phong Thần trì. Chỉ vật phẩm của tu sĩ Hóa Thần mới hấp dẫn Liễu Tà Dương động lòng.

Nguyên Anh đan không là gì trong mắt Liễu Tà Dương vì hắn không cần, hắn nắm chắc trăm phần trăm bước vào Nguyên Anh kỳ. Đám người Lôi Hồ thì không, bọn họ cần Kết Anh đan, cần đến mức phải có bằng được, không thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thu phục dị thú

Kết anh khó khăn biết bao, Lôi Hồ tu luyện cảnh giới Kim Đan hậu kỳ mấy trăm năm những vẫn không nắm chắc kết anh, không được mười phần trăm tự tin. Nhưng một viên Kết Anh đan có thể nâng xác suất thành công lên ba mươi phần trăm.

Lôi Hồ nói:

- Cứu sư đệ quyết định đi.

Trừ Hồng Liên ra những người khác biểu tình nghiêm túc nhìn Liễu Tà Dương. Kết Anh đan làm họ ném hết e ngại nguy hiểm ra sau đầu.

Bản về độ quý giá thì Hồng Thiên Tôn hơn xa một lò Linh Thạch trung phẩm, nhưng tu sĩ Kim Đan cảm thấy Kết Anh đan quan trọng hơn Hồng Thiên Tôn. Bọn họ chấp nhận đánh chết dị thú vì một lò Kết Anh đan.

Liễu Tà Dương chỉ thốt một chữ:

- Đợi.

Đám người Lôi Hồ bình ổn tâm tình nóng nảy.

Hồng Thiên Tôn cực kỳ hung ác, nó là hồng hoang dị chủng, thực lực mạnh mẽ, sẽ không dễ dàng thần phục trước tu sĩ nhân loại. Nhưng chúng nó dù sao là loài thú, có khiếm khuyết không thể bù đắp.

Liễu Tà Dương vận chuyển Du Long đại pháp ném tháp Thiên Lô ra.

Tháp Thiên Lô đáp xuống đất, Liễu Tà Dương khởi động trận pháp trên tháp. Tòa tháp có đủ công và cũ, nếu đã quyết định thu phục Hồng Thiên Tôn thì Liễu Tà Dương phải chuẩn bị đầy đủ.

Tháp Thiên Lô là đạo cụ quan trọng trọng để thu phục Hồng Thiên Tôn. Liễu Tà Dương đảo ngược phù chú tầng thứ ba tháp Thiên Lô, lực phòng ngự ở đây mạnh nhất. Liễu Tà Dương tiến vào tháp Thiên Lô là được bảo vệ an toàn kín kẽ, nhưng nếu đảo ngược trận pháp là có thể nhốt kẻ địch, tác dụng như phong ấn.

Đánh nửa ngày lại có một tu sĩ vây khốn Hồng Thiên Tôn đi bán muối, tu sĩ khác thấy nó cực kỳ dữ dằn không thể bắt giữ giết chết thì đành bỏ cuộc.

Liễu Tà Dương thu công, xòe tay trái ra. Tháp Thiên Lô thu nhỏ bay tới gần Liễu Tà Dương, tòa tháp rút nhỏ còn ba tác đứng thẳng trong bàn tay hắn.

Đám người Lô Hổ khao khát nhìn pháp bảo của Liễu Tà Dương, Bảo tháp Linh Lung nằm trong tay hắn đã phát huy năng lực vượt mức bình thường, giờ tháp nhỏ càng tinh xảo này sẽ khiến người rung động hơn nữa.

Liễu Tà Dương bước ra một bước bay hướng Hồng Thiên Tôn:

- Đi!

Sư huynh đệ cùng ra tay, thi triển thần thông bắn hướng Hồng Thiên Tôn.

Hồng Thiên Tôn vẫn rả táo bạo, mới rồi đánh nhau chưa đã, không có lực lượng va chạm. Hồng Thiên Tôn thấy mấy chú lùn bay hướng mình thì hưng phấn lên, nó gầm gừ bốn vó đạp đất, mặt đất bị giẫm đạp rung rinh.

Mơ hồ thấy một màn sáng nhốt Hồng Thiên Tôn lại không cho nó trốn.

Đám người Liễu Tà Dương canh gác các vị trí, mười hai người hợp thành trận pháp đơn giản, không vội vã ra tay.

Lôi Hổ nhìn Hồng Thiên Tôn dị thứ bên dưới, sống lưng lạnh lẽo. Cướp Kết Anh đan dưới thân mãnh thú thể này khó khăn biết bao, sơ sẩy một cái bị nó đánh trúng là Kim Đan sẽ bị nó ăn.

Liễu Tà Dương nhìn Hồng Thiên Tôn, càng xem càng thích. Hồng Thiên Tôn có đầu rồng mình lặc, đầu có sừng như đao nhọn, người khoác váy hoàng kim, không sợ phi kiếm. Nếu không phải Hồng Thiên Tôn bị nhốt tại đây thì nó có thể đạp mây tia nhanh hơn xa phi kiếm, sức chiến đấu vượt hẳn phi kiếm.

Khí linh súc sắc ở trong túi trữ vật la to:

- Chủ nhân xin đừng dùng ta. Ta từ chối chiến! Đừng bắt ta đi, ta mà đi là hàng này sẽ nuốt sống ta!

Khí linh súc sắc đã cảm nhận được khí thể cường đại của Hồng Thiên Tôn, hồng hoang dị chủng chuyên khắc thể linh hồn như nó. Liễu Tà Dương chưa đến gần Hồng Thiên Tôn là khí linh súc sắc đã cảm giác sợ chưa từng có.

Liễu Tà Dương phớt lờ khí linh súc sắc, thật ra hắn không hề muốn dùng nó.

Hồng Thiên Tôn ngửa đầu trừng mắt tu sĩ, lỗ mũi thở phì phò. Tu sĩ nào đối diện mãnh thú cao trăm trượng cũng tràn ngập nỗi sợ, nếu không phải dưới thân Hồng Thiên Tôn có Kết Anh đan thì không tu sĩ muốn đến gần nó.

Lôi Hổ nói:

- Cửu sư đệ, ta hiện hóa pháp tướng kim thân có thể đấu với nó giây lát. Các người thừa dịp này cướp lấy đan dược!

Liễu Tà Dương truyền âm cho mọi người:

- Các người lo vị trí của mình được rồi, ta có cách thu phục dị thú, các người đừng ra tay!

Mọi người nghe Liễu Tà Dương nói thì nổi lên ý nghĩ khó tin. Cửu sư đệ một mình đấu với gần trăm tu sĩ Kim Đan đã khiến người bất ngờ. Giờ hắn sắp ra thủ đoạn khuất phục cự thú, nếu hắn thật sự có cách gì đó nhưng hắn chỉ là Kim Đan sơ kỳ, còn là Kim Đan sơ kỳ mới thăng cấp.

Lôi Hổ thấy mọi người băn khoăn thì truyền âm:

- Mọi người nghe theo Cửu sư đệ không chế trận hình, nếu Cửu sư đệ gặp nguy hiểm cũng ra tay kịp lúc.

Hồng Thiên Tôn gầm rống:

- Grao grao!

Hồng Thiên Tôn nóng nảy xoay người, nơi này giam cầm nó mấy ngàn năm, nó cần giết chóc mới tiêu trừ thù hận được.

Liễu Tà Dương đưa thần thức vào thần thức của Hồng Thiên Tôn:

- Ta mang ngươi đi!

Hồng Thiên Tôn tiếp tục gầm, phốt lò thần thức của Liễu Tà Dương:

- Grao grao!

Liễu Tà Dương buông tiếng thở dài. Ta vốn không định dùng vũ lực nhưng ai kêu ngươi không nghe lời, đành thu ngươi quất một thời gian vậy. Liễu Tà Dương gio tay trái lên, tháp Thiên Lô đứng trong bàn tay hân hống chốc rơi xuống.

Gió sét âm âm, từng đợt lôi kiếp như mưa to trút xuống người Hồng Thiên Tôn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lôi kiếp đánh xuống gần người Hồng Thiên Tôn, đám Lôi Hồ hết hồn. Sét này không thua gì lôi long nhưng Hồng Thiên Tôn không để ý, tháp Thiên Lô dẫn lôi kiếp mà không làm nó bị thương được.

Bộp!

Như mở ra cửa áp suất, từ tháp Thiên Lô bay ra một pháp bảo búa sắt đập mạnh vào đầu Hồng Thiên Tôn. Móng vuốt thú vọt qua đánh bay pháp bảo búa sắt, nhưng các pháp bảo nối tiếp nhau bay ra, có đủ loại.

Đám người Lôi Hồ trốn mất há hốc mồm nhìn, trong tháp Thiên Lô bay ra hàng trăm pháp bảo như có trăm tu sĩ Kim Đan ra tay cùng một lúc công kích Hồng Thiên Tôn.

Hồng hoang dị chủng gầm lên:

- Grao grao!

Liễu Tà Dương cảm giác ngực nghẹn lại, hân giết mình phát hiện một móng vuốt thú rạch phá không gian đến gần đan điền của hắn. Ý đồ của Hồng Thiên Tôn rất rõ ràng, nó muốn dùng lại chiêu cũ xé rách đan điền của Liễu Tà Dương. Nuốt trọn Kim Đan siêu bồ.

- Nghiệt súc!

Liễu Tà Dương lắc người né, móng vuốt bén vô hạn nhưng cũng khiến trán hắn rịn mồ hôi. Móng vuốt này tách khỏi thân thể Hồng Thiên Tôn, rõ ràng nó cách thật xa nhưng móng vuốt xuất hiện với hình dạng năng lượng, hiển hóa hình thú.

Liễu Tà Dương không do dự nữa, tháp Thiên Lô biến to ra. Thân hình Hồng Thiên Tôn cỡ trăm trượng nhưng tháp Thiên Lô là ngàn trượng, tháp che rợp trời với thiên uy vô tượng đè xuống.

Hồng Thiên Tôn linh cảm không may, nhưng nó bị nhốt ở một chỗ nên không né tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Người người như rồng, trường sinh bất tử (Thượng)

Con hồng hoang dị thú này cực kỳ hung mãnh, bốn chi cong lại, nó ngưng tụ lực lượng bùng nổ. Tháp Thiên Lô đã giáng xuống sắp hoàn toàn trấn áp Hồng Thiên Tôn.

Một tiếng thú gầm như sấm dậy truyền khắp Phong Thần trì, một vụ nổ kinh thiên động địa.

Tháp Thiên Lô ngừng thể rơi, bốn vó chậm rãi xuất hiện bên dưới tháp, tòa tháp to bị cự thú nâng lên.

Liễu Tà Dương càng nhìn Hồng Thiên Tôn càng thích. Hay nói Hồng Thiên Tôn là hồng hoang dị chủng, thực lực mạnh mẽ, lần này trông thấy đúng là danh bất hư truyền, nhưng... Ngươi không chạy thoát vận mệnh trở thành tọa kỵ của ta!

Liễu Tà Dương khởi động trận pháp, trên tháp Thiên Lô lóe ánh sáng đỏ hoàn toàn bao trùm Hồng Thiên Tôn.

Lúc này con hồng hoang dị thú mới cảm thấy không ổn, nhưng nó dốc hết sức nâng tháp Thiên Lô nên không còn sức ngăn cản ánh sáng đỏ chui vào người.

Bùm!

Tháp Thiên Lô đè xuống, động đất, bụi bay mù mịt.

Hồng Thiên Tôn bị thu vào trong tháp Thiên Lô.

Con hồng hoang dị thú gầm rống điên cuồng đụng vào trận pháp tháp Phong Thần, tòa tháp to đùng đưa hai bên trái phải.

Liễu Tà Dương thò tay lấy ra hồ lô bị đè dưới tháp Thiên Lô, mở nắp ra, bên trong có chín viên Kết Anh đan tròn xoe. Nhóm Lôi Hồ thấy Liễu Tà Dương thật sự thu phục Hồng Thiên Tôn thì càng thêm kính nể, nhiều tu sĩ Kim Đan hậu kỳ vậy công chưa chắc bắt được dị thú như vậy.

Đám người Lôi Hồ xúm lại:

- Cừu sư đệ!

Liễu Tà Dương ném hồ lô đựng Kết Anh đan cho Lôi Hồ:

- Bên trong có chín viên Kết Anh đan, các người chia nhau đi.

Lôi Hồ cầm hồ lô, nhìn Liễu Tà Dương rồi lại ngắm tháp Thiên Lô thu phục Hồng Thiên Tôn:

- Cừu sư đệ, có thể lấy được Kết Anh đan toàn nhờ vào công của sư đệ, Kết Anh đan nên thuộc về sư đệ.

Lôi Hồ trả hồ lô lại cho Liễu Tà Dương:

- Nếu ta cần dùng Kết Anh đan sẽ mua lại từ sư đệ, hy vọng đến khi đó sư đệ thu Linh Thạch ít chút.

Sư đệ khác cũng phụ họa. Lần này trấn áp dị thú, thu Kết Anh đan toàn một mình Liễu Tà Dương dốc hết sức hoàn thành. Dù bọn họ muốn chia một chén canh nhưng không làm vậy được, cũng không dám. Nhưng Kết Anh đan ở trong tay Cừu sư đệ, mai sau họ kết anh, báo cho hân một tiếng thì chắc hẳn sẽ không khoanh tay bỏ mặc. Khi đó họ bỏ ra một mớ Linh Thạch hoặc vật phẩm khác có lẽ có thể mua một viên Kết Anh đan.

Trong tháp Thiên Lô, Hồng Thiên Tôn nổi khùng va đập lung tung, nhưng có hàng vạn trận pháp tự vận chuyển nên dù nó mạnh cỡ nào cũng không thể đột phá.

Hồng hoang dị thú rời sinh có thần lực, muốn thuận phục nó phải qua một thời gian.

Lưu vận chuyển quét Phong Lô trong tháp Thiên Lô, sấm sét ầm ầm hiện ra. Sấm như sóng dữ cuộn cuộn, Hồng Thiên Tôn có sức đề kháng thiên lôi mà cũng bị điện giật toàn thân tê liệt.

Hồng Thiên Tôn gầm rống, nó vẫn không chịu phục:

- Grao grao!

Một ngày không được thì trăm ngày, trăm ngày không được thì trăm năm! Sẽ có ngày ngươi thần phục!

Liễu Tà Dương thu tháp Thiên Lô.

Lôi Hồ mở miệng nói:

- Cừu sư đệ, ta cần tu luyện trăm năm nữa mới thử kết anh được, khi đó nếu ta đến xin Kết Anh đan thì sư đệ nhớ đừng keo kiệt. Sư đệ thích tài liệu Luyện Khí, Linh Thạch gì cứ nói thoải mái.

Đám người Lôi Hồ từ chối nhiều lần nên Liễu Tà Dương lấy lại Kết Anh đan, cả nhóm bắt đầu bàn bạc. Đi vào Phong Thần tri đã tám ngày trời, còn hai mươi hai ngày nữa là phải rời khỏi nơi này. Qua việc tu luyện Tiên Linh chi dịch giúp mọi người đến bình cảnh trong cảnh giới của mình, giờ lại có chín viên Nguyên Anh đan xem như thu hoạch phong phú.

Hai mươi hai ngày tiếp theo nên đi đâu?

Sửu Hán luôn im lặng chột lên tiếng khi mọi người thảo luận nơi đi:

- Trong Phong Thần tri có một địa cung, bên trong có kho báu, nghe nói trong đó có một kim thân của tu sĩ Hóa Thần.

Liễu Tà Dương thăm khó hiểu nhìn hướng Sửu Hán mặt mũi xấu xí.

Đám người Lôi Hồ hưng phấn hỏi:

- Thật không vậy?

Sửu Hán gật đầu nói:

- Tuyệt đối không giả dối.

Lôi Hồ nhìn Liễu Tà Dương:

- Cừu sư đệ, tu sĩ Hóa Thần toàn là người đại thần thông, có thể xem kim thân của tu sĩ Hóa Thần một lần sẽ tăng xác suất kết ánh, ngang ngửa Kết Anh đan!

Liễu Tà Dương đứng dậy, ánh mắt chăm chú nhìn hương xa, dường như hấn đang đấu tranh nội tâm.

Thật ra thần thức của Liễu Tà Dương chui vào đầu Sửu Hán:

- Tuy ngươi che giấu rất tốt nhưng ngươi diễn kịch hơi lộ, nói cho ta biết xem ngươi là ai?

Sửu Hán rung mình, nhưng không trả lời.

- Tuy ngươi giả điên giả ngốc nhưng giả bộ quá mức, quá khờ.

Thần thức của Liễu Tà Dương lại chui vào đầu Sửu Hán:

- Bình thường ngươi ít nói kiệm lời nhưng bây giờ chủ động nói ra những lời này, ta có thể suy đoán trong địa cung có thứ cực kỳ quan trọng với ngươi. Hoặc nên nói kim thân của tu sĩ Hóa Thần là thứ rất quan trọng với ngươi. Còn một khả năng là ngươi dùng kim thân của tu sĩ Hóa Thần hấp dẫn mọi người chú ý, ngươi muốn có được thứ khác trong địa cung.

Thật lâu sau thần thức của Sửu Hán truyền qua:

- Cừu sư huynh có biết về chuyển thể không?

Liễu Tà Dương không đáp, đương nhiên hấn biết, hấn không chỉ biết về chuyển thể còn sở hữu cách làm. Nhưng chuyển thể tương đương với tự phế tu vi, thường chỉ có tu sĩ cảnh giới Hóa Thần mới chuyển thể thật hoàn mỹ.

Cao cấp hơn chuyển thể là đại pháp thân ngoại hóa thân, nhưng đại thần thông thân ngoại hóa thân chỉ xuất hiện một lần trên đời. Liễu Tà Dương biết một người duy nhất có thần thông thân ngoại hóa thân là chính hấn.

- Cừu sư huynh, ta sợ! Có một hạt giống sinh trưởng trong Kim Đan của ta, một ký ức mơ hồ đang cắn nuốt ta! Có lẽ một ngày nào đó ta sẽ hoàn toàn biến thành người khác.

Khuôn mặt Sửu Hán lộ rõ nét sợ hãi, gã biết mình là vị cao nhân nào đó chuyển thể, nhưng gã luyện tiếu ký ức của bản thân. Chuyển thể khiến người đau khổ hơn bị đoạt xá, vì sẽ từng chút một xáo bở ký ức kiếp này.

Sửu Hán kiên định nói:

- Ta muốn trấn áp hấn, ta không muốn đánh mất chính mình! Cừu sư huynh giúp ta với!

Liễu Tà Dương nhìn phương xa, hấn nói với Lôi Hồ:

- Đi địa cung.

Hết tu sĩ Hóa Thần hết tuổi thọ sẽ dùng cách chuyển thể siêu thoát luân hồi, một iệm hóa ngàn vạn thần thức chui vào cơ thể nữ nhân mang thai, cắm rễ sâu trong linh hồn bào thai.

Đứa trẻ có thần thức chuyển thể sẽ cực kỳ xuất sắc, thuở nhỏ đã thông minh hơn người, thường có cơ duyên lớn bái vào núi tiên. Điều khủng bố sẽ xuất hiện khi kết đan, một ý thức khác với mình thức tỉnh theo Kim Đan, lặng lẽ ảnh hưởng tu sĩ, cuối cùng hoàn toàn chiếm cứ tư tưởng bản thể, biến thành người khác hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Người người như rồng, trường sinh bất tử (Hạ)

Đám người Lôi Hồ không phát hiện Sứ Hân khác lạ, mọi người lao nhanh tới địa cung mà Sứ Hân hướng dẫn.

Phong Thần tri rất lớn, nó không chỉ rộng ngàn vạn dặm. Thần thức của Liễu Tà Dương không thể thăm dò cuối Phong Thần tri ở đâu, phương thế giới này do tu sĩ Hóa Thần mở mang, khiến người giật mình. Bản thể của Liễu Tà Dương là tu sĩ Nguyên Anh đại thừa nhưng hắn không thể mở mang thiên địa rộng lớn thế này, đây là chênh lệch. Tu sĩ Hóa Thần là sao trên bầu trời, tu sĩ Nguyên Anh là bụi bặm dưới đất.

Một đường tiến lên, mấy sư huynh đệ không gặp tu sĩ khác. Mỗi người đều có kỳ ngộ của mình, ai đều có thể, phải xem mình có nắm bắt được không.

Mọi người bay khoảng một ngày, dọc đường quét sạch mấy nơi có mãnh thú bảo vệ. Vài lần đụng phải mãnh thú chỉ có Kim Đan sơ kỳ, yếu hơn Hồng Thiên Tôn rất nhiều, một mình Lôi Hồ bóp nát chúng cướp mấy bình đan dược hồ lô, một pháp bảo phòng ngự trung phẩm hình kiếm, khí linh là một con long quy.

Nhóm Lôi Hồ đưa pháp bảo phòng ngự trung phẩm cho Hồng Liên, hiện năng yếu nhất nên cần được pháp bảo phòng ngự bảo vệ.

Núi cao trập trùng nối liền không dứt, một con sông lớn chảy xiết xuất hiện trước mắt mọi người.

Phong Hầu mở miệng nói:

- Ba núi vòng quanh, rồng thò đầu, nơi này có thể bá vương, phong thủy rất tốt.

Sứ Hân tiếp lời:

- Địa cung nằm trong ba núi vòng quanh.

Nhóm Lôi Hồ muốn đi ngay.

Liễu Tà Dương quát ngăn lại. Tu sĩ Kim Đan không thể phỏng đoán được hung uy của tu sĩ Hóa Thần, dù tu sĩ Hóa Thần đã chết trăm ngàn năm thì một tia thần niệm bảo vệ kim thân vẫn đủ sức giam cầm tu sĩ Nguyên Anh, giết tu sĩ Kim Đan nhẹ nhàng như gió thổi lá rụng.

Liễu Tà Dương nói:

- Nơi đây có ba núi tụ linh, sát khí ngút trời, là đất đại hung. Nếu ta không đoán sai thì đây là chốn luyện thi, không phải phong thủy tốt.

Phong Hầu xem kỹ, giật mình hết hồn. Vốn là thánh địa phong thủy nhưng đầu rồng nhưng bị chém đứt, phong thủy nghịch chuyển.

Nếu nơi này có kim thân của tu sĩ Hóa Thần thì sẽ là ai?

Liễu Tà Dương vô cùng cảm khái. Vô Lượng Lão Tổ có cảnh giới Hóa Thần. Hay Vô Lượng Lão Tổ giết một tu sĩ Hóa Thần rồi giấu ở đây? Liễu Tà Dương không dám tưởng tượng, tu sĩ Hóa Thần có tu vi như thế nào? Liễu Tà Dương tu hành mấy ngàn năm nhưng chỉ thấy mặt Vô Lượng Lão Tổ một lần, hơn nữa nhìn từ xa như ngẩng đầu ngắm núi lớn.

Liễu Tà Dương mở miệng hỏi:

- Sứ Hân đã biết nơi này vậy người có cách đi vào không?

Sứ Hân thấy Liễu Tà Dương hỏi chuyện thì nhấc chân đi ra:

- Ta biết chút chút, sư huynh có thể cùng ta đi vào không?

Đám người Lôi Hồ nghe thế đòi đi theo Sứ Hân.

Liễu Tà Dương giờ tay ngăn cản:

- Lần này để Sứ Hân đi một mình, chúng ta bày trận pháp tại đây, nếu có gì ngoài ý muốn cũng tiện cứu hắn.

Nhóm Lôi Hồ dừng bước. Liễu Tà Dương đến trước mặt Sứ Hân, dưới đất bày trận pháp, thần thức của hai người đan vào nhau qua một lúc mới từ từ tách ra.

- Trận này tên là truy tung ngàn dặm, nếu người gặp vấn đề gì khó hóa giải thì có thể qua trận này trở lại. Hớ kỹ, tuyệt đối không thể tham lam!

- Ta biết rồi!

Sứ Hân nói xong bước vào khu vực ba ngọn núi vòng quanh.

Liễu Tà Dương tùy tay mở ra một khối màn trời, đám người Lôi Hồ tụ tập lại, Sứ Hân xuất hiện trong tầm mắt.

trận pháp truy tung ngàn dặm có thể tra xét được Sứ Hân, những gì đã trải qua đều hiện ra trước mắt bọn họ.

Liễu Tà Dương nói:

- Nếu hân xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ta thông qua trận pháp này có thể cứu Sứ Hân ra.

Lôi Hồ hỏi:

- Cứu sư đệ, tại sao hai ta không đi chung với hân?

Biểu tình Liễu Tà Dương nghiêm túc nói:

- Nơi này hung hiểm, chúng ta hợp sức có lẽ có thể cứu ra một người, nếu hai người đi thì không cách nào cứu được. Nếu tất cả cùng đi e rằng sẽ chết tại đây.

Đám người Lôi Hồ lộ vẻ mặt thất vọng và hoảng sợ.

Liễu Tà Dương chậm rãi nói:

- Nếu chỉ muốn nhìn tu sĩ Hóa Thần một cái thì qua trận pháp này vẫn có thể xem rõ ràng.

Nghe vậy nhóm Lôi Hồ hết buồn, bọn họ vui vẻ xem đại trận truy tung ngàn dặm. Sứ Hân đã tới cửa địa cung, hai cái khoen hình mãnh quý bày ra trước mặt gã. Hai bên có hai bức tượng ác quỷ cầm cây chia ba mũi, bộ dáng tràn đầy độc ác.

Liễu Tà Dương càng xem càng ngạc nhiên.

Xây dựng địa cung hung thần như vậy, nơi đây ngưng tụ rất nhiều tiên linh khí nhưng không có chút tiên khí mà toàn là sát khí. Nếu đặt xác ở đây sẽ trở thành vua cương thi vạn năm.

Nếu chỗ này thật sự để kim thân của tu sĩ Hóa Thần, khi nó ra đời thì cương thi sẽ là hung ma khủng bố.

Vô Lượng Lão Tổ! Người điên cuồng đến mức này sao? Người thiết lập địa cung như thế vì điều gì?

Liễu Tà Dương tức giận người rung bần bật. Nếu cương thi có lý trí sẽ đem đến hủy diệt cho Tu Tiên giới, không ai ngăn nổi.

Sứ Hân tiến lên, gã thi triển pháp thuật, cổng địa cung có mãnh quý bạo vệ bỗng rạn nứt, lối vào tối đen hiện ra trước mắt mọi người. Một bậc thang bày ra, hai bên đường hầm có ngọn lửa màu lam chiếu sáng nơi này.

Liễu Tà Dương thầm thắc mắc, nơi này dường như không đơn giản là địa cung, bên trong không có chướng ngại vật gì. Nếu là địa cung thì phải dày đặc cơ quan ngăn cản người tiến vào, nhưng nơi này thông suốt không chút lực cản, như chờ người tự chui đầu vào rọ.

Sứ Hân bước thẳng vào địa cung không hề gặp trở ngại gì.

Qua trận pháp truy tung ngàn dặm, Liễu Tà Dương tra xét rõ các loại phù văn trên vách tường.

Đám người Lôi Hồ hoang mang khó hiểu khi nhìn các phù văn, vì chúng là phù văn thượng cổ, đã thất truyền từ lâu.

Nhưng trong nhóm người có một người biết những phù văn thượng cổ đó.

Liễu Tà Dương là đại tu sĩ, bản tôn sống trên đời sáu ngàn năm, ba ngàn năm đầu tu luyện đến Nguyên Anh trung kỳ, ba ngàn năm sau bị phong ấn trong Tà Dương sơn.

Liễu Tà Dương xem xét kỹ những phù văn thượng cổ, nó tả về câu chuyện đặc sắc.

Một thiếu niên sinh ra ở Mang Đăng sơn, là trưởng tử của thủ lĩnh bộ lạc. Thời thơ bé thiếu niên đuổi theo cạp bắt con báo, khi lớn lên thành thanh niên thì bộ lạc bị trời giáng thần hỏa hủy diệt.

Thiếu niên rời khỏi Mang Đăng sơn, trải qua muôn vàn nguy hiểm bái vào một tiên môn. Cạnh tranh sư môn khốc liệt, chèn ép, nhục nhã làm thiếu niên tức giận, cuối cùng tay thiếu niên dính máu nhưng chân đạp trên đỉnh. Thiếu niên giết hết đệ tử trong sư môn, một tay hủy diệt sư môn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Ôn sư lớn hơn trời (Thượng)

Trong lòng thiếu niên giữ mãi một tín niệm là phá hủy trật tự tu tiên không công bằng, khai sáng ra thái bình thịnh thế, khai sáng ra thiên đường người người như rồng, trường sinh bất tử.

Liễu Tà Dương đọc phù văn đến đoạn này thì hoảng hồn.

Liễu Tà Dương đã biết chủ nhân của địa cung là ai!

Sửu Hán từng bước một đi vào sâu trong đường hầm. Liễu Tà Dương nhìn phù văn thượng cổ trên vách tường như trông thấy hành trình gian nan của một tu sĩ từ tu vi Trúc Cơ đến Kim Đan, từ kim Đan đến Nguyên Anh.

Cướp báu, giết người, diệt kẻ thù, các câu chuyện bày ra trước mắt khiến Liễu Tà Dương cảm nhận sự thê lương.

Phù văn thượng cổ biến mất phía cuối đường hầm, cuối cùng phù văn miêu tả tu sĩ đó thành lập một đạo phái, thế phái phá tan quy tắc tàn khốc của Tu Tiên giới, đạo phái đó tên là Vô Lượng môn.

Sửu Hán đến cuối đường hầm, một tòa đại điện địa cung bày ra trước mặt gã.

Lăng tâm của Vô Lượng Lão Tổ! Đây là Vô Lượng Lão Tổ tự tạo ngôi mộ cho mình.

Liễu Tà Dương biết phù phù ba ngàn năm trước phong ấn hán ra từ tay Vô Lượng Lão Tổ, nhưng lúc đó gã đã chết, chỉ dựa vào dư uy đã phong ấn được hán. Tính ra Liễu Tà Dương bị tu sĩ Hóa Thần đã chết phong ấn suốt ba ngàn năm.

Đại điện trong lăng tâm toát ra vẻ cổ xưa, không có chỗ nào đặc biệt.

Mọi người bị một bóng dáng trong đại điện hấp dẫn ánh mắt. Bóng lưng đứng yên không nhúc nhích, không chút sự sống nhưng mang đến thiên uy vô thượng, dù là Liễu Tà Dương cũng không dám khinh nhờn, cho dù đó chỉ là cái xác không chút sinh mệnh.

Tất cả chỉ vì người đó từng là tu sĩ Hóa Thần, dù chết thì tinh khí còn trường tồn mãi.

Liễu Tà Dương nhìn Sửu Hán, gã đứng lặng ngoài đại cung.

Liễu Tà Dương cho ra kết luận kinh người:

- Sửu Hán là một trong những thể chất chuyển thể của Vô Lượng Lão Tổ.

Liễu Tà Dương cảm giác thần thức Sửu Hán hỗn loạn, gã lao đảo thật lù:

- Ta không phải hán, ta không phải hán!

Đám Lôi Hồ không dám thở mạnh, bọn họ không thấy ngay mặt tu sĩ Hóa Thần, chỉ nhìn bóng lưng nhưng khiến tu vi của họ chấn động, cửa ải cảnh giới bỗng chốc thả lỏng.

Nổi lòng Liễu Tà Dương dao động thật lâu, lần này hán chính thức thấy rõ chênh lệch giữa mình và tu sĩ Hóa Thần lớn cỡ nào. Tuy hai bên chỉ kém một cảnh giới nhưng tu sĩ Nguyên Anh mãi mãi không thể sánh bằng tu sĩ Hóa Thần, dù người kia đã chết cũng vậy.

Linh khí tụ tập trong Phong Thần trì vòng quanh kim thân Vô Lượng Lão Tổ, sát khí xâm nhập vào kim thân, không biết đã tằm bao lâu.

Vô Lượng Lão Tổ muốn làm gì? Vô Lượng Lão Tổ đặt kim thaâ của mình tại đây để làm chi? Vì sao dẫn sát khí vào người? Bảo là thoát luân hồi chuyển thế cũng dễ hiểu, nhưng địa cung làm lòng Liễu Tà Dương thêm cái gai, hán không hiểu Vô Lượng Lão Tổ muốn làm gì.

Hay là Vô Lượng Lão Tổ muốn luyện mình thành thân thể của thần? Trong kim thân cũng có một hạt giống đang trường thành?

Liễu Tà Dương cảm giác có thêm sợi xích trói buộc thân thể, Vô Lượng Lão Tổ mạnh mẽ làm hán không có sức chống cự.

Thần thức Liễu Tà Dương rít gào:

- Chẳng lẽ ta mãi mãi bị một người chết áp chế!

Sợi xích trên người Liễu Tà Dương đứt đoạn.

Sửu Hán từ bên trong đi ra, nhóm Lôi Hồ xúm lại. Sửu Hán chỉ đi một vòng trong địa cung mà kim đan đã có dấu hiệu vỡ ra. Hóm Lôi Hồ thầm mừng, nếu họ đi vào địa cung chỉ e tu vi sẽ rớt xuống.

Liễu Tà Dương sử dụng thần thức điều tra kim đan của Sửu Hán, gã có thể sống đi ra vì là thân chuyển thể của Vô Lượng Lão Tổ. Nếu nhóm Lôi Hồ đi vào thì uy nhiếp cảnh giới Hóa Thần càng đậm hơn, khi đó không phải kim đan tan nát mà là chết không kịp ngán.

Nhóm Lôi Hồ canh giữ bên cạnh Sư Hân vài ngày, cảm nhận thể ngộ lúc trước thấy im thân của tu sĩ Hóa Thần.

Liễu Tà Dương nhắm mắt lại. Chuyến đi Phong Thần tri lần này thu hoạch lớn nhất không phải được đến Kết Anh đan, không phải có một tọa y mà là Liễu Tà Dương chính mắt thấy tu sĩ Hóa Thần, dù chỉ là kim thân.

Cách trăm vạn dặm, Liễu Tà Dương bản tôn chợt mở mắt ra, cảnh giới nhót hắt gần ngàn năm rốt cuộc hơi lỏng ra. Cảnh giới Hóa Thần hóa Liễu Tà Dương trông thấy chút tia sáng, trước mắt hắt từng giăng sương mù nhưng giờ có tia sáng xuyên qua sương mù cho hắt thấy con đường bước vào cảnh giới Hóa Thần.

Chỉ cần ngàn năm, dù không có Hóa Thần quyết thì trong ngàn năm Liễu Tà Dương có thể đột phá cảnh giới Hóa Thần.

Nhóm Lôi Hồ không rời đi nửa bước, bọn họ tĩnh tọa tại chỗ hơn mười ngày, cảm ngộ kim thân của Hóa Thần mang đến trùng kích cho họ.

Hôm nay tiếng đông ẩm ỉ, Liễu Tà Dương cảm giác bị cự sức mạnh to lớn ném ra ngoài, khi tầm nhìn lại rộng mở thì hắt đã đến bên ngoài Phong Thần tri.

Đám Lôi Hồ lần lượt mở mắt ra, chuyến đi Phong Thần tri lần này mọi người thu hoạch phong phú. Đặc biệt xem kim thân của tu sĩ Hóa Thần có thể nói là kỳ ngộ.

Đệ tử sư môn khác cũng bị ném ra khỏi Phong Thần tri. Cũng đi vào có hơn ngàn người, đi ra chỉ còn sáu, bảy trăm người, gần một phần ba tu sĩ Kim Đan chết thảm trong Phong Thần tri.

Đám sư huynh đệ Lôi Hồ mắt trống rỗng dường như còn chìm đắm trong cảm ngộ.

Một con thuyền Thần Hành năng trên bầu trời, Liễu Tà Dương leo lên thuyền. Thần thức kêu gọi, nhóm Lôi Hồ nhảy người lên nhưng vẫn như rơi gỗ. Hồng Liên cũng trong trạng thái thần thức đóng kín.

Liễu Tà Dương không nói nhiều, hắt điều khiển thuyền Thần Hành trở lại Thất Thập Nhị phong, nhóm Lôi Hồ cào phong chủ xong lần lượt bẻ quan. Một mình Liễu Tà Dương đi Hoàng Kim cung, trong đám người này chỉ có mình 1 là còn tỉnh táo. Tuy tu sĩ Hóa Thần trùng kích Liễu Tà Dương rất lớn nhưng còn xa mới đến trạng thái thần thức đóng kín.

Liễu Tà Dương trở lại Hoàng Kim cung, giật mình trông thấy một người quỳ tại chỗ, hiển nhiên đã chờ đợi mấy ngày. Cạnh người đó đặt một thanh trọng kiếm huyền thiết, kiếm to như ván cửa, cực kỳ nặng nề.

Liễu Tà Dương nhảy xuống thuyền Thần Hành.

Người quỳ dưới đất ngước lên:

- Sư tôn!

Mấy tháng trời Trọng Lâu đã đến đỉnh Trúc Cơ trung kỳ, chỉ thiếu một bước là vào Trúc Cơ hậu kỳ. Hiện tại Trọng Lâu đã hoàn toàn cởi bỏ tính trẻ con ngày xưa.

Liễu Tà Dương nói:

- Mau đứng lên!

Trọng Lâu đứng dậy khỏi mặt đất, tùy tay cầm trọng kiếm huyền thiết lên công sau lưng.

Liễu Tà Dương kêu Trọng Lâu vào Hoàng Kim cung, ném một viên đan dược cho gã:

- Kinh mạch của ngươi tổn hại nghiêm trọng, cứ tiếp tục thì đường tiên sẽ đứt đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ôn sư lớn hơn trời (Hạ)

Trọng Lâu vâng dạ nghe Liễu Tà Dương dạy.

Trọng Lâu xòe tay dâng một viên đan dược đỏ rực:

- Sư tôn, ta đến Hoàng Kim cung vì đưa thứ này cho sư tôn.

Là Nguyên Anh đan mà tu sĩ Kim Đan thấy sẽ đỏ mắt.

Đám người Lôi Hồ tu hành trăm năm cũng không được một viên Kết Anh đan, Trọng Lâu chỉ có cảnh giới Trúc Cơ vậy mà lấy ra trọng bảo như thế.

Nét mặt Liễu Tà Dương sa sầm.

Trọng Lâu đã đoán được Liễu Tà Dương muốn nói cái gì, gãi ngàng đầu ưỡn ngực mở miệng nói:

- Sư tôn, ta hiểu đạo lý có tiền không lộ ra ngoài. Nhưng đôi lúc nên đưa tặng, có thể tặng cho người mình tin tưởng kính trọng nhất. Xin sư tôn nhận lấy!

Trọng Lâu nâng Kết Anh đan trong tay.

Liễu Tà Dương có thể tưởng tượng Trọng Lâu trải qua chiến đấu thế nào mới lấy được trọng bảo như vậy. Tu sĩ Kim Đan đỏ mắt muốn cướp Kết Anh đan thế mà bị tu sĩ Trúc Cơ sở hữu, cái này không chỉ cần lực lượng, mưu tính còn cần can đảm có gan chịu chết.

Lúc trước Liễu Tà Dương chỉ ban chút ân tình cho Trọng Lâu, gã bị đệ tử ngoại môn chèn ép nên hấn ra mặt giúp một lần. Trọng Lâu đọc lên kinh thư ở Kinh lâu ngoại viện, Liễu Tà Dương bảo vệ gã một lần, cho gã chút công pháp thích hợp tu luyện. Những chuyện này Liễu Tà Dương chỉ tiện tay làm, hấn không hề để bụng, chưa từng mong Trọng Lâu sẽ báo đáp cái gì.

Liễu Tà Dương lấy Kết Anh đan từ tay Trọng Lâu.

Liễu Tà Dương tùy tay lấy ra đan dược tu sĩ Trúc Cơ cần, hấn đưa cho Trọng Lâu:

- Người đã tặng trọng bảo như vậy thì ta sẽ không keo kiệt, cho người mấy viên đan dược đây, luyện hóa đi.

Những đan dược này toàn là linh dược bồi bổ ổn định cơ sở, là cất chứa quý giá của Tài Thần.

Liễu Tà Dương lấy một tờ giấy trắng ra viết một bộ công pháp đưa cho Trọng Lâu.

- Sư tôn...

Liễu Tà Dương nói:

- Luyện hóa tại đây đi, bù đắp khiếm khuyết công pháp, những chuyện khác thì đừng nghĩ nhiều. Ta đi bẻ quan.

Liễu Tà Dương trở lại phòng tu luyện bế quan tu hành.

Trọng Lâu vái lạy hướng bóng lưng Liễu Tà Dương:

- Tạ sư tôn!

Liễu Tà Dương đi vào phòng tu luyện, tùy tay đặt Kết Anh đan dược Trọng Lâu tặng sang bên.

Trọng Lâu có được Kết Anh đan chỉ là bán thành phẩm, có một nửa công hiệu. Nhưng trong mắt tu sĩ khác thì phế đan này đã cực kỳ quý giá. Liễu Tà Dương lấy hồ lô ra, đổ ra một viên đan dược màu trắng tràn ngập linh khí. Linh khí lượn lơ như mây mù quanh đan dược.

Luyện chế Kết Anh đan thật sự rất khó khăn, dù là bán tôn Liễu Tà Dương cũng chỉ luyện ra vài lô. Tài liệu luyện chế Kết Anh đan hiếm thấy khó kiếm, xác suất thất bại siêu cao, chỉ tu sĩ Hóa Thần mới bỏ vốn lớn như vậy đặt một hồ lô Kết Anh đan trong Phong Thần trì để Hồng Thiên Tôn bảo vệ.

Liễu Tà Dương ngồi xếp bằng, trong đầu nhớ hình ảnh kim thân của tu sĩ Hóa Thần, hấn càng háo hức mong chờ Hóa Thần quyết hơn, cảnh giới Hóa Thần như gần ngay trước mắt, Liễu Tà Dương linh cảm khi hấn lấy được Hóa Thần quyết thì bán tôn sẽ đột phá ngay, đi vào cảnh giới Hóa Thần, trở thành người mạnh nhất thiên địa.

Trọng Lâu tĩnh tọa trong Hoàng Kim cung, gãi ăn một viên đan dược vào, linh lực nhanh chóng phục hồi. Trọng Lâu đã gặp bình cảnh Trúc Cơ trung kỳ, còn thiếu một bước là có thể đi vào Trúc Cơ hậu kỳ. Từ Trọng Lâu thiếu là một lần cảm ngộ ý niệm thông đạt.

- Sư tôn, sẽ có ngày ta hồ gầm thiên hạ, trở thành cường giả trong thiên địa. Khi đó ta sẽ sáng lập đại phái đệ nhất thiên hạ, ta có thể giúp đỡ sư tôn. Ta cảm nhận được lửa giận của sư tôn, dù sư tôn đè nén lòng mình nhưng ta biết kẻ thù cường đại đang từng bước ép sát sư tôn, khiến sư tôn không thể thả lỏng. Sư tôn yên tâm, sẽ có ngày ta dùng kiếm trong tay mình giết hết kẻ thù của sư tôn!

Ánh mắt Trọng Lâu kiên quyết, tập trung tu luyện.

Mấy năm nay Trọng Lâu trải qua nhiều đau khổ, gã dựa vào sự dũng mãnh và cố chấp không khuất phục vượt qua nhiều khó khăn.

Trái tim Trọng Lâu chưa từng nguội lạnh, vì một người luôn đứng bên cạnh gã. Lần đầu tiên trông thấy người đó, ác ma bức ép bao vây gã vào giữa, khi đó gã bất lực, tức giận, không cam lòng. Mỗi khi bóng dáng đó xuất hiện, xua tan ác ma cho gã.

Một buổi tối khác Trọng Lâu lên vào kinh lâu ăn trộm kinh thư, bị người phát hiện, người đó lại xuất hiện che mưa chắn gió cho gã.

Mấy ngày sau.

Trọng Lâu mở mắt ra:

- Hắn là sư tôn, vĩnh viễn là sư tôn!

Tu vi của Trọng Lâu tăng vọt, thể như chẻ tre đột phá Trúc Cơ trung kỳ, bước vào cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ.

Liễu Tà Dương đang bế quan phát tay đưa Trọng Lâu ra ngoài Hoàng Kim cung.

Giọng Liễu Tà Dương vang lên trong Hoàng Kim cung:

- Phiêu bạt đi, tìm thiên địa thuộc về ngươi.

Trọng Lâu từ biệt Liễu Tà Dương, một mình cõng cự kiếm đi xuống núi. Trọng Lâu có đạo mà mình truy tìm, gã có cuộc đời của riêng mình.

Liễu Tà Dương nhìn theo Trọng Lâu rồi đi, hắn bày các tầng trận pháp trong Hoàng Kim cung, đóng kín thần thức, lại bế quan.

Liễu Tà Dương dùng đại trận phong tỏa Hoàng Kim cung, trong bế quan hắn đóng kín thần thức, tập trung vào điều chỉnh Tiên Linh chi dịch hòa vào Kim Đan.

Trong Phong Thần trì, Liễu Tà Dương chỉ muốn hấp thu nhiều Tiên Linh dịch, hấp thu điên cuồng như nuốt trọn cả quả táo hura không luyện hóa tí mĩ.

Bây giờ Liễu Tà Dương cần tốn nhiều thời gian để Tiên Linh chi dịch hoàn toàn hóa thành linh lực của riêng mình. Cái này cần thời gian lắng đọng, có lẽ một năm, hoặc hai năm hay lâu hơn nữa. Nhưng một khi đột phá sẽ có lực lượng vượt xa người khác.

Hồng Thiên Tôn trong tháp Thiên Lô đã yên tĩnh lại, nhưng đôi khi nó ngược đầu lên, đôi mắt bắn ra tia sáng như tia chớp, tiếng gầm như sấm sét. Hồng Thiên Tôn đang tích góp lực lượng tìm thời cơ một hơi thoát khỏi.

Bế quan gần một tháng cũng chấm dứt, Liễu Tà Dương từ từ mở mắt ra. Luyện Tiên Linh chi dịch đã gần đến bão hòa, Liễu Tà Dương quyết định ngừng rèn luyện linh lực. Tu luyện là quá trình từ từ, không gấp gáp được.

Liễu Tà Dương đứng trong viện, gió se lạnh, Hoàng Kim cung có vẻ nặng nề và tĩnh lặng. Nơi này trừ Liễu Tà Dương ra không có đồng tử hầu hạ.

Liễu Tà Dương triệu thuyền Thần Hành ra, bước lên thuyền bay tới chính điện Thất Thập Nhị phong, bỏ lại Hoàng Kim cung sau lưng xa dần.

Đệ tử Thất Thập Nhị phong từ xa trông thấy một chiếc thuyền lớn bay tới đều kính sợ nhìn. Đây là tiêu chí của Cửu sư huynh, nhiều đệ tử thầm nhủ phải cố gắng tu hành, sẽ có ngày họ cũng sẽ cười trên chiếc thuyền lớn ngao du phía chân trời. Sẽ có ngày họ trở thành tu sĩ Kim Đan, dưới một người trên vạn người.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Nội tình

Trong chính điện truyền ra tiếng cười của Lôi Hồ.

Liễu Tà Dương mới đến gần Lôi Hồ đã chạy ra chào:

- Cửu sư đệ đến chậm một bước!

Liễu Tà Dương nhảy xuống thuyền Thần Hành, đến trước mặt Lôi Hồ:

- Nhìn Nhị sư huynh đáng vẻ sáng lạn ắt hẳn trong trăm năm sẽ bước vào cảnh giới Nguyên Anh!

Lôi Hồ nghe bùi tai, vui vẻ cười:

- Khi đó nếu sư huynh mua Kết Anh đan thì sư đệ nhớ đừng tính mắc quá.

Nếu trước khi vào Phong Thần trì có tu sĩ nói với Lôi Hồ là người sẽ vào Nguyên Anh chỉ trong vòng trăm năm chắc chắn sẽ bị coi đó là câu trào phúng.

Khi ấy Lôi Hồ không chút nắm chắc, nhưng từ khi ra khỏi Phong Thần trì, gã cảm ngộ kim thân của Lôi Hồ rất có tâm đắc, nắm chắc cảnh giới Nguyên Anh sáu mươi phần trăm, nếu cộng thêm Kết Anh đan của Liễu Tà Dương thì gã tin tưởng chín mươi phần trăm tu thành Nguyên Anh.

Chuyến đi Phong Thần trì thu hoạch lớn nhất là thấy kim thân của Lôi Hồ.

Lôi Hồ bây giờ không xem Liễu Tà Dương như người ngoài nữa. Địa vị của hắn trong lòng gã chỉ đứng sau tông chủ.

Trong đầu Lôi Hồ nổi lên một ý tưởng kỳ lạ nhưng bị gã đè xuống:

- Cừu sư đệ, có một tin tốt nói cho ngươi. Hồng Liên đi tông chủ bế quan, tu vi của nàng sẽ càng thêm tinh tiến, có lẽ...

Có lẽ khi Hồng Liên xuất quan sẽ trở thành một tu sĩ Nguyên Anh!

Đây là suy nghĩ thật sự của Lôi Hồ. Tu sĩ Nguyên Anh! Hồng Liên mới tu luyện bao nhiêu năm mà đã có cơ hội bước vào cảnh giới Nguyên Anh?

Lôi Hồ đổi đề tài, hỏi:

- Sư đệ không có chuyện sẽ không đến đây, nói đi, tới có chuyện gì?

Đệ tử đi ngang qua từ xa thấy Lôi Hồ và Liễu Tà Dương thì cung kính kêu Nhị sư huynh, Cừu sư huynh.

- Ta muốn làm nhiệm vụ.

Lôi Hồ gật gù suy tư:

- Không biết sư đệ muốn nhiệm vụ gì? Nhẹ nhàng chút hay có nước lוע nhiều? Bây giờ mǎng dạy dỗ là ta lo, luyện đan này nọ thì Phong Hầu quản lý, khai thác linh mạch luôn do Sừu Hǎn chịu trách nhiệm. Còn công việc khác nhưng không biết sư đệ muốn tìm loại nào?

Liễu Tà Dương hỏi:

- Có ai trông chừng Tàng Kinh lâu không?

Lôi Hồ tưởng mình nghe lầm, gã hỏi lại:

- Ngươi nói cái gì?

Liễu Tà Dương nhìn thẳng vào mắt Lôi Hồ, lặp lại:

- Ta muốn trông chừng Tàng Kinh Lâu.

Lôi Hồ nghe rõ ràng, khó hiểu nhìn Liễu Tà Dương:

- Sư đệ, nơi đó chẳng có chút mờ nào để lấy, hiện do hai đệ tử Trúc Cơ quản lý. Ta đề nghị sư đệ cùng ta dạy học, bằng vào lịch duyệt của sư đệ thì không thành vấn đề.

Liễu Tà Dương lắc đầu.

Lôi Hồ không hiểu nổi hắn nhưng cũng không hỏi tiếp:

- Vậy sư đệ đi xem đi, nếu không hài lòng thì lại trở về cùng ta dạy học. Hay vậy đi, sư đệ kiêm hai chức, bình thường giao cho hai đệ tử Trúc Cơ, khi nào sư đệ rảnh rồi thì đi ngó chừng, thời gian còn lại đi chung với ta?

- Sư huynh, ta đi Kinh Lâu xem cái đã, chuyện khác về sau rồi tính.

Lôi Hồ không giữ lại nữa, chỉ nói cho Liễu Tà Dương biết cứ tùy ý chọn công việc trong Thất Thập Nhị phong, khi nào chán một chỗ thì đổi nhiệm vụ khác.

Liễu Tà Dương không nói nhiều, từ biệt Lôi Hồ rồi đến Tàng Kinh Lâu.

Thất Thập Nhị phong yếu nhất trong toàn bộ đạo phái nhưng tàng thư của nó không ít hơn đạo phái khác. Thất Thập Nhị phong có được các loại đệ tử, luyện đan Luyện Khí, luyện trận đủ loại, nên chủng loại tàng thư cũng nhiều.

Tàng Kinh các của Thất Thập Nhị phong là một tòa đại điện, bước vào đại điện là đi vào phương thế giới khác. Tu sĩ Nguyên Anh sáng tạo ra phương thế giới này, rộng trăm dặm, tất cả sách vở chỉ chiếm một góc nhỏ trong này.

Hai đệ tử Trúc Cơ thấy Liễu Tà Dương đến liền đi tới chào, hắn phát tay xua bọn họ đi nơi khác, hắn đến khu điện tịch Thất Thập Nhị phong để tra duyệt sách.

Lúc ở ngoại viện sách vở đa số là công pháp Luyện Khí kỳ, cảnh giới Trúc Cơ, cũng có công pháp cao sâu nhưng rất ít. Sách chứa trong đây đa số là công pháp Trúc Cơ kỳ, Kim Đan kỳ, Luyện Khí, pháp trận, rất là phong phú.

Liễu Tà Dương cho rằng sách là căn cơ của tu sĩ, có sách mới thỏa mãn điều mình muốn. Con người không thể đi khắp thiên hạ nhưng có thể qua sách vở hiểu biết thiên hạ, hẳn chú trọng nhất là chứa sách.

Tiên quốc thiếu nội tình trầm trọng, Vô Lượng Môn ngược lại dư dả nhất. Vô Lượng Môn tồn tại quá xa xưa, nó đã tích lũy nội tình trong dòng sông thời gian.

Vô Lượng Môn không xem trọng sách nhưng lại là chí bảo trong mắt Liễu Tà Dương, lý tưởng của hắn là sáng tạo Tiên quốc người người tu tiên. Thế chất mỗi người khác nhau, tích lũy nhiều công pháp sẽ trợ giúp nhiều phạm nhân nhanh chóng trưởng thành hơn, cuối cùng Tiên quốc của Liễu Tà Dương sẽ mau chóng lớn mạnh.

Liễu Tà Dương vui đầu vào biển sách, in lại từng bộ công pháp truyền cho Bản Tôn cách xa trăm vạn dặm. Bản Tôn khắc công pháp lên tượng đá cho con dân tu hành.

Lôi Hồ chờ đợi một ngày không thấy Liễu Tà Dương trở về, gã thầm suy tư có lẽ Cửu sư đệ là người yêu sách. Cũng đúng, nếu Liễu Tà Dương không đọc nhiều sách thì hắn làm sao mạnh được như vậy? Chuyện Lôi Hồ cảm thấy khó hoàn thành nhưng vào tay Liễu Tà Dương thì giải quyết nhẹ nhàng.

Mỗi cách bảy ngày Lôi Hồ sẽ triệu tập đệ tử Trúc Cơ truyền dạy tâm đắc của mình, những đệ tử khác cũng có nhiệm vụ riêng. Trừ đệ tử có nhiệm vụ quan trọng ra, đa số tu sĩ Kim Đan đều đi ra ngoài du lịch tới luyện, tìm kiếm kỳ ngộ lớn. Sư môn khích lệ điều này thậm chí còn ban bố nhiệm vụ.

Đệ tử ngoại môn ước mơ được vào nội môn vì được nghe tu sĩ Kim Đan giảng bài, nhưng đa số đệ tử không có duyên vào nội môn. Ngoại môn cạnh tranh tàn khốc khó mà tương tượng, ngàn vạn người đi qua cầu độc mộc, người thắng mới được vào nội môn.

Đệ tử vào nội môn toàn là người nổi bật, tư chất phi phàm, dù vậy đa số đệ tử vẫn không có duyên với Phong Thần trì kỳ.

Anh tài trong thiên hạ tụ tập ở Vô Lượng Môn, Thất Thập Nhị phong chỉ là mạch yếu hắt. Đám người Lôi Hồ tụ tập sức mạnh lại thì trong Phong Thần trì không ai dám đụng vào, nhưng đó là vì Liễu Tà Dương ngưng tụ trái tim mọi người hình thành lực lượng cường đại. Cách này không thể thay đổi từ cái gốc là đệ tử nội môn sức mạnh cá nhân nhỏ yếu.

Bảy ngày sau, Liễu Tà Dương bước ra Tầng Kinh Lâu, thở hắt ra. Mấy ngày nay hết sức chăm chú lật xem kinh thư, một ngày đọc mấy chục vạn quyển, kiểu xem sách này dù có cảnh giới Kim Đan cũng khó tránh khỏi chóng mặt.

Liễu Tà Dương đến chính điện Thất Thập Nhị phong, Lôi Hồ đang dạy học nên hắn không tiện quấy rầy. Liễu Tà Dương đang định rời đi thì một người đến trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Trái tim tu tiên (Thượng)

- Cửu sư huynh, đã lâu không gặp.

Liễu Tà Dương nhìn kỹ, người đó là Lý Nguyên Bá, tu sĩ có thân thể khôi lỗi cứng rắn ngăn bảo kiếm quang.

- Không tệ, công pháp của ngươi lại tinh tiến.

Lý Nguyên Bá liếc Lôi Hồ trong chính điện, hỏi:

- Cửu sư huynh đến tìm Nhị sư huynh?

- Ta chỉ tình cờ đến đây.

Lý Nguyên Bá nhìn Liễu Tà Dương, mấy lần hé môi lại muốn nói lại thôi.

Liễu Tà Dương nói:

- Có lời gì cứ nói đừng ngại!

Lý Nguyên Bá thấp giọng hỏi:

- Ta muốn biết là sư huynh tu hành loại công pháp nào mà bá đạo như vậy? Ta tự nhận là thần công đã đại thành, nhưng mà...

Liễu Tà Dương nghe vậy hiểu ngay, Lý Nguyên Bá sợ công pháp của hắn. Công pháp của Liễu Tà Dương có tính khác chế rất mạnh với Lý Nguyên Bá, có thể nói là khắc tinh. Loại công pháp này để lại bóng ma trong lòng Lý Nguyên Bá, mỗi khi nhớ đến sẽ khiến gã cảm thấy mình tu hành có nhiều lỗ hổng nhưng không biết bù đắp ra sao.

- Công pháp của ta ít ai tu hành.

Lý Nguyên Bá nghe đáp án nhưng không bớt lo, dù chỉ có một người tu hành cũng đem lại uy hiếp rất lớn với gã.

- Sư huynh đã phá được công pháp của ta thì ta có một yêu cầu quá đáng, sư huynh có thể bỏ sung đầy đủ cho công pháp của ta không? Ta cứ thấy công pháp của mình có lỗ hổng lớn.

Lý Nguyên Bá biết mình yêu cầu quá mức nên móc mấy pháp bảo ra khỏi túi:

- Nếu sư huynh không chê xin vui lòng nhận cho.

Liễu Tà Dương nhìn Lý Nguyên Bá lại ngấm mấy món pháp bảo hạ phẩm trong tay gã.

Liễu Tà Dương thận trọng nói:

- Sư đệ, không phải sư huynh không giúp ngươi nhưng sư huynh chỉ có tu vi Kim Đan sơ kỳ, hiện tại không có năng lực sửa chữa công pháp. Nếu có 71k thì sư đệ thử đi xin phong chủ xem, tại đây phong chủ mới là người có quyền uy nhất.

Về mặt Lý Nguyên Bá thất vọng nói:

- Đa tạ sư huynh chỉ dẫn. Cứu sư huynh, Hoàng Kim cung có thiếu đệ tử không? Lần này sẽ lại có người vào nội môn, khi đó sư huynh có thể chọn một số đệ tử vào.

Liễu Tà Dương nói:

- Ta sẽ suy xét.

Lý Nguyên Bá không nói nhiều thêm. Mỗi lần có đệ tử từ ngoại viện vào nội viện đa số bái vào môn hạ của Nhị sư huynh và mấy vị sư huynh khác, dù sao bọn họ có tu vi Kim Đan hậu kỳ. Cục diện lần này sẽ không có biến động gì lớn, Lý Nguyên Bá hy vọng sư huynh sẽ nhường một, hai đệ tử cho gã để có người chạy chân.

Mỗi năm sẽ có đệ tử ngoại môn xâm nhập, đó là dựa vào chém giết mạnh mẽ xông vào chứ không dùng mưu kế gì.

Ngoại viện chia ra bảy mươi hai tòa đối ứng với Thất Thập Nhị phong, nhưng ngoại viện thì không phải một tòa ngoại viện nội bộ đối chiến mà là tất cả đệ tử ngoại viện tụ tập ở một chỗ so đấu, bảy mươi hai người mạnh nhất tiến vào nội môn. Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn mở rộng với họ, bọn họ có thể tùy ý chọn đạo phái.

Đây là thịnh hội đặc sắc tuyệt vời chỉ thua sơn môn mở rộng.

Hai tháng sau trận tỉ võ mới này sẽ vén màn lên, thiên tài lớp lớp xuất thế, người trẻ tuổi kinh tài tuyệt điểm lao ra từ vạn con người giành thứ hạng cao.

Liễu Tà Dương quay trở về Hoàng Kim cung, hắn định nghỉ ngơi một thời gian.

Sửu Hán đã chờ từ lâu, thấy Liễu Tà Dương đến liền chạy lại gần:

- Cứu sư huynh!

Liễu Tà Dương đi tới trước mặt Sửu Hán, lòng tràn ngập nhiều suy nghĩ.

Sửu Hán là một trong các kiếp chuyển thế của Vô Lượng Lão Tổ, không biết gã kế thừa bao nhiêu truyền thừa. Khi ở chung với Sửu Hán phải hết sức cẩn thận, đừng để bị gã nhìn thấu thân phận của hắn.

Liễu Tà Dương không nói với ai về thân phận của Sửu Hán:

- Nào, vào trong nội cung nói chuyện.

Hai người vào Hoàng Kim cung.

Sau khi ngồi xuống Sửu Hán mở miệng nói:

- Cứu sư huynh đã biết là ý thức bản thể của ta đang bị cắn nuốt, không thể ngăn cản được. Nhưng ta không muốn đánh mất chính mình, ta không muốn biến thành người khác.

Liễu Tà Dương nhìn Sứu Hán, chỉ thốt một chữ:

- Khó.

Thông thường không thể cưỡng lại chuyển thể, ý thức của Sứu Hán sớm muộn gì sẽ bị Vô Lượng Lão Tổ nuốt mất, vấn đề là lâu hay mau. Đương nhiên Sứu Hán chỉ là một trong các thân thể chuyển kiếp dự phòng của Vô Lượng Lão Tổ, chưa chắc được chọn. Nhưng chuyển thể tàn khốc, dù thân thể chuyển kiếp có tư tưởng của mình nhưng sẽ có ngày tư tưởng bản thể sẽ bị kẻ chuyển thể thay thế. Dù kẻ chuyển thể không chọn thân thể chuyển kiếp này thì tư tưởng bản thể bên trong cũng không cách nào tồn tại. Kẻ chuyển thể cho rằng thân xác chuyển kiếp có tư tưởng là tâm ma, phải bị xóa sạch.

Sứu Hán nhìn Liễu Tà Dương, gã đột nhiên đứng dậy quỳ xuống trước mặt hắn:

- Sư huynh cứu với, ta biết chỉ có sư huynh mới cứu ta được! Nếu sư huynh không cứu ta thì chưa tới trăm năm ta sẽ nuốt sạch!

Liễu Tà Dương nhìn Sứu Hán, lòng tràn đầy cảm khái, cứu? Nói dễ hơn làm. Kẻ chuyển thể của Sứu Hán là Vô Lượng Lão Tổ, đại tu sĩ Hóa Thần, dựa vào Liễu Tà Dương làm sao chống lại? Đừng nói Liễu Tà Dương chỉ có tu sĩ Kim Đan, dù Bản Tôn đến cũng không cách nào đối kháng với Vô Lượng Lão Tổ, thậm chí với một hạt giống thần thức.

Huống hồ Sứu Hán chỉ có Kim Đan, nếu tu vi là Nguyên Anh đại thừa thì Liễu Tà Dương có thể cứu gã một phen.

- Sư huynh!

Liễu Tà Dương nhìn Sứu Hán, đã có quyết định:

- Ngươi đứng lên trước đi, ta có một pháp, tuy không cách nào cứu ngươi nhưng có thể giảm chậm thời gian bị nuốt, nhưng...

Sứu Hán dâng lên chút mong chờ hồi dôn:

- Sư huynh, nhưng cái gì?

Liễu Tà Dương khẽ thờ dài:

- Nhưng cách này chỉ bảo vệ ngươi năm trăm năm, sau đó nếu không thể áp chế lực lượng của kẻ chuyển thể thì ngươi sẽ bị xóa thần trí ngay, sẽ thành cái xác biết đi.

Mắt Sứu Hán vụt tắt ánh sáng. Năm trăm năm, với người tu hành thì năm trăm năm thoáng qua trong giây lát.

Liễu Tà Dương nói:

- Đi đi, cứ suy nghĩ, khi nào ngươi quyết định hãy đến tìm ta.

Sứu Hán lao đảo đứng dậy, thần thò ra khỏi Hoàng Kim cung.

Liễu Tà Dương không nói hết cho Sứu Hán là nếu gã tu đến cảnh giới Nguyên Anh đại thừa trong vòng năm trăm năm thì hắn có cách cứu gã. Tu thành đại thần thông thân ngoại hóa thân, vứt bỏ Bản Tôn, tu hành bằng hóa thân là có thể hoàn toàn thoát khỏi kẻ chuyển thể trời buốc.

Nhưng Liễu Tà Dương không thể nói ra, vì gã đang bị kẻ chuyển thể cắn nuốt, nếu gã biết thì đối phương cũng sẽ biết.

Liễu Tà Dương nhìn Sứu Hán lẻ bước ra khỏi Hoàng Kim cung:

- Sứu Hán, phải xem tạo hóa của ngươi thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Trái tim tu tiên (Hạ)

Đêm, trăng sáng treo cao.

Liễu Tà Dương lấy rượu ngon Phong Hầu ủ ra đổ vào ly rượu bằng bạc, nhấp một ngụm. ánh trăng rơi rụng, không gian tĩnh lặng.

Liễu Tà Dương ngược lên ngắm trăng.

Một thân hình nhỏ bé dường như thấp thoáng dưới trăng sáng.

Tiếng lục lạc vang bên tai.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Thân hình nhỏ gầy ngồi nghiêng trên lạc đà.

Liễu Tà Dương nhận ra mình không thể quên cảnh tượng Nguyệt Yêu đưa Sa Tinh cho hắn. Cô bé lương thiện ngồi trên lạc đà đó, Liễu Tà Dương không quên lời thề, hắn từng nói sẽ cùng Nguyệt Yêu đi tới trước tìm kiếm phong hoa tuyết đại thuộc về cô bé.

Liễu Tà Dương uống cạn rượu trong ly bạc:

- Nguyệt Yêu, hãy chờ ta, chờ ta lấy được Hóa Thần quyết sẽ đến tìm ngay!

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt Liễu Tà Dương đã đi Kinh Lâu lần thứ ba. Mỗi lần Liễu Tà Dương đều ở trong Kinh Lâu bốn, năm ngày, xem hỏa mẫn rồi mới rời đi.

Trong nội viện ít có người đi Kinh Lâu, ngẫu nhiên mấy đệ tử tìm đến cũng chỉ đọc sách luyện đan Luyện Khí.

Thần thức Lôi Hồ truyền âm đến:

- Cứu sư đệ, mau đến! Đã chuẩn bị xong xuôi tỉ võ ngoại viện, chúng ta nên đi xem cuộc chiến.

Liễu Tà Dương ra khỏi Tầng Kinh Lâu đi tới chính điện.

Trừ Hồng Liên ra mười hai đệ tử Thất Thập Nhị phong có mặt đông đủ.

Nhóm Lôi Hồ chào Liễu Tà Dương:

- Chỉ còn chờ Cứu sư huynh, Cứu sư đệ nữa!

Liễu Tà Dương hỏi:

- Xem cuộc chiến còn cần tất cả chúng ta đến đó?

Lôi Hồ lắc đầu giải thích rằng:

- Chúng ta đi không chỉ vì xem cuộc chiến còn cần đánh giá bọn họ, giống như giám khảo.

Liễu Tà Dương nghe Lôi Hồ giải thích rồi không hỏi kỹ nữa.

Các sư đệ vào truyền tống trận đi ngoại viện.

Liễu Tà Dương trở lại ngoại viện, hắn từng để lại nhiều dấu vết ở đây nhưng thời gian trôi qua, các dấu vết dần biến mất.

- Cứu sư đệ, chúng ta cần phân công yêu bài cho đệ tử ngoại viện, mỗi đệ tử đều có quyền tham gia cuộc chiến, có tham gia hay không là chuyện của họ. Đệ tử ngoại viện nơi này sẽ đến ngoại viện khác chiến đấu, đệ tử ngoại viện khác sẽ tới đây. Hãy tách nơi chiến đấu ra tránh cho xảy ra tình huống không công bằng.

Lôi Hồ nói xong giao một túi trữ vật cho Liễu Tà Dương:

- Bên trong có một ít yêu bài, nếu sư đệ không muốn nói nhiều thì cứ giao yêu bài cho chủ sự ngoại môn, người đó sẽ phân phối yêu bài. Nhưng ta đề nghị sư đệ tự mình phân phối, hạt giống tốt nên là tự mình đào móc, khi đó có thể tìm được đệ tử tốt hay không phải xem ánh mắt của sư đệ thế nào.

Sư huynh đệ lĩnh túi trữ vật đựng yêu bài sau đó rời đi tìm hạt giống tốt.

Liễu Tà Dương tìm chủ sự giao túi trữ vật vào tay người đó, ra lệnh phát thay hắn.

Ngoại viện không thay đổi gì nhiều nhưng người thì đổi thay, thiếu niên biến thành thanh niên, người thanh niên trưởng thành một chút, trải qua ít chuyện càng chính chắn hơn.

Tên trên bảng phi thăng đã thay đổi, tên của Hồng Liên biến mất, thay thế là cái tên Liễu Tà Dương quen thuộc.

Những cái tên quen thuộc, bảng xếp hạng trăm người toàn là cái tên Liễu Tà Dương quen.

Học sinh của Liễu Tà Dương trưởng thành, thiên tư ưu tú đã tiến vào Trúc Cơ sơ kỳ, đệ tử thiên tư kém một chút đã là Luyện Khí thập tam giao, chỉ một bước là đột phá.

Không biết trong bọn họ có bao nhiêu người vào nội môn, nên có thể dọn dẹp Hoàng Kim cung, lau cột, quét lá, trồng một số tiên hao linh thảo, tất cả giao cho bọn họ làm.

Liễu Tà Dương suy nghĩ nếu nhiều đệ tử thì hẳn phải dựng mấy gian nhà, có nên theo quy cách hiện tại xa hoa một phen?

Liễu Tà Dương bất giác đến sơn môn ngoại viện, hẳn từng đứng ở chân núi, tảng đá xanh còn đỏ không chút đổi thay.

Liễu Tà Dương thấy hai đệ tử ngoại viện đang xua đuổi một thiếu niên quý trước sơn môn:

- Vô Lượng Môn không mở núi thu đồ đệ, ngươi quý tại đây cũng vô dụng.

Hai đệ tử thấy Liễu Tà Dương đi tới thì chấp tay kêu tiếng sư thúc.

Đệ tử quý trước sơn môn nghe tiếng nhìn hướng Liễu Tà Dương, lập tức dập đầu chảy máu.

Liễu Tà Dương đến trước mặt thiếu niên, hẳn hỏi:

- Ngươi tu tiên vì cái gì?

Thiếu niên mở miệng nói:

- Lão thần tiên, ta... Ta muốn cứu người đời khỏi nước lửa, hành hiệp trượng nghĩa.

Thiếu niên cố gắng nói lời hay hy vọng sẽ được bái vào môn hạ của vị thần tiên này.

Liễu Tà Dương biết câu đó không phải bản tâm của thiếu niên, hẳn đã nghe rất nhiều lời bùi tai.

Liễu Tà Dương không xét nét nhiều, hỏi tiếp:

- Ngươi có trái tim tu tâm, có nghị lực lớn không?

Thiếu niên vang dội la lên:

- Có!

Liễu Tà Dương chỉ hướng Tiên quốc:

- Đi hướng đó trăm vạn dặm ta liền thu ngươi làm đồ đệ, truyền thần thông cho ngươi.

Thiếu niên rung mình, trăm vạn dặm? Phải đi bao nhiêu năm, bao nhiêu con đường? E rằng gã không đi tới nơi đã chết đói, chết khát, dù không chết đói khát cũng sẽ bị mãnh thú trong rừng núi ăn thịt.

Liễu Tà Dương thấy thiếu niên do dự thì trở lại sơn môn:

- Xuống núi đi, sống một cuộc sống bình yên, từ bỏ tiên đạo.

Bỏ lại thiếu niên dập đầu trước sơn môn.

Thiếu niên hét to:

- Lão thần tiên, xin hãy thu ta! Nếu người không thu thì ta sẽ quý mãi mãi!

Liễu Tà Dương đã đi xa, phớt lờ lời thề của thiếu niên.

Trên đời có nhiều kẻ vô lại, thiếu niên này muốn có được lực lượng cường đại nhưng nói dối là hành hiệp trượng nghĩa. Liễu Tà Dương chỉ cho thiếu niên con đường sáng nhưng gã sợ khó, mơ mộng bái vào môn hạ một bước lên trời.

Đệ tử ngoại viện không xua đuổi thiếu niên nữa, mặc kệ gã quý tại đây. Ba ngày sau trời đổ mưa to, thiếu niên đứng dậy núp một bên trốn mưa gió.

Trong sấm sét một người xuất hiện trước mặt thiếu niên, mặc cho nước mưa dòn dập chảy xuống từ gò má.

Mặt thiếu niên trắng bệch:

- Lão... Lão thần tiên.

Liễu Tà Dương nói một câu làm thiếu niên á khẩu:

- Chẳng phải ngươi nói sẽ quý mãi mãi sao? Mưa gió có một chút đã làm ngươi lùi bước.

Mưa tạnh, thiếu niên xuống núi đi hướng Tiền quốc, đi trăm ngàn dặm đường. Liễu Tà Dương phát tay, một linh quang rơi vào người thiếu niên, linh quang này xua đuổi hồ bão giúp thiếu niên tránh tai họa hùm dữ, bây giờ chờ xem thiếu niên có nghị lực đến đâu.

Còn gần một tháng là đến ngoại viện ti võ, trong khoảng thời gian này ngoại viện khác tràn ngập sát khí, ngoại viện đối ứng Đệ Thất Thập Nhị phong thì như mặt biển lặng không chút sóng gợn.

Phong Hầu đứng trước bảng phi thăng là làng:

- Đệ tử cái khi gì vậy, một đám đẳng cấp Luyện Khí! Ta vốn định tìm mấy hạt giống, giờ thì... Bỏ cho rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Trời long đất lở (Thượng)

Phong Hầu vốn tưởng trên bảng phi thăng ít ra nên có vài đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ, kết quả đứng nhất là Trúc Cơ sơ kỳ, những hạng sau là Luyện Khí thập tam giai, xuống chút nữa là mấy Trúc Cơ sơ kỳ, không có một đệ tử Trúc Cơ trung kỳ nào.

Bảng phi thăng này chỉ bao gồm một tòa ngoại viện, Phong Hầu cho rằng ngoại viện yếu mấy cũng nên có vài đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ chống đỡ mặt mũi, nhưng ai biết ngoại viện kém đến nhường này, không tìm ra một đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ.

Một sư huynh đến gần Phong Hầu, nhìn bảng phi thăng nói:

- Xem ra lần này sẽ toàn quân bị diệt.

Phong Hầu nói:

- Ài, thật là đời sau thua đời trước. Hai trăm năm trước nhóm chúng ta có hai mươi người vào nội viện, một thời vẻ vang vô cùng.

Phong Hầu nhớ hành động của Liễu Tà Dương sau khi nhận yêu bài, thầm khen:

- Cừu sư đệ đã dự kiến trước sớm giao yêu bài cho chủ sự, giỏi.

Phong Hầu nghĩ đến đây vội vàng đi tìm chủ sự, ném yêu bài cho người đó:

- Phát giùm đi.

Sư huynh kia thấy Phong Hầu đã đi, giả nhìn bảng phi thăng đăm đăm, trầm ngâm giây lát rồi buông tiếng thở dài, cũng đưa yêu bài cho chủ sự. Đệ tử cảnh giới Luyện Khí nếu tham gia ti võ sẽ bị đánh gục, đừng nói vào nội viện, khó mà qua được sàng tuyển. ngoại viện khác đều có đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ tọa trấn, Trúc Cơ hậu kỳ và Luyện Khí thập tam giai là không thể so sánh.

Hôm sau, từ Lôi Hồ và Liễu Tà Dương ra tất cả sư huynh đệ đã trở lại nội viện, hiển nhiên đã mất lòng tin với đệ tử ngoại viện.

Liễu Tà Dương đang đi chợt phát hiện ngoại viện có đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ, thực lực không yếu.

Lôi Hồ đang định đưa yêu bài cho người này.

đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ lắc đầu, mở miệng nói:

- Sư thúc, ta còn kém xa lắm, ta muốn rèn luyện trong ngoại viện mấy năm, sẽ không tham gia ti võ lần này.

Đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ trực tiếp bỏ quyền khiến Lôi Hồ cảm thấy ngoại viện khác lạ.

Hai ngày sau, Lôi Hồ ôm thối mất rồi đi, giao yêu bài cho chủ sự phát thay mình. Hai ngày qua Lôi Hồ tìm được mấy đệ tử hạt giống khá tốt, đều là Trúc Cơ hậu kỳ, có khả năng rất lớn vào nội viện. Nhưng những đệ tử này đều bỏ quyền, tuyên bố còn phải rèn luyện nên không chịu vào nội viện, đúng là chuyện kỳ lạ chưa từng có.

Chỉ mình Liễu Tà Dương chưa đi, tuy hẳn không phân phát yêu bài nhưng cũng không thất vọng bỏ đi như sư huynh đệ khác.

Trong nội viện, chính điện.

Đám sư huynh đệ Lôi Hồ gặp nhau.

Phong Hầu giành mở miệng trước:

- Sư huynh, lực lượng tổng thể đệ tử ngoại viện của chúng ta quá yếu, e rằng chúng ta sẽ rút hết.

Sư huynh đệ đồng ý, lấy bằng phi thăng làm chuẩn, tòa ngoại viện đó không có một người là đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ, thực lực tổng thể yếu như vậy cơ hội vào nội môn rất xa vời.

Lôi Hồ au mày không đáp.

Cả nhóm nói vài câu rồi chán nản rời đi, không hứng thú làm trọng tài tỉ võ ngoại viện một tháng sau.

Trong một giảng đường ở ngoại viện chật ních gần ba ngàn đệ tử.

Một người đứng lên siết chặt nắm tay:

- Các vị sư đệ, ba tháng sau là bắt đầu tỉ võ!

Đệ tử này chỉ có Trúc Cơ sơ kỳ nhưng mắt như tia chớp, căn cơ vững chắc, dù là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ cũng không bằng gã.

- Các sư đệ! Lần này gã phải bái vào môn hạ của sư tôn! Trong tỉ võ tuyệt đối không thể làm ngài mắt mặt!

Đệ tử tuyên bố xong tất cả tu sĩ trào dâng khí thế.

Đệ tử hưng phấn nói không lựa lời:

- Lần này chúng ta phải đề tất cả người nội viện Vô Lượng Môn thấy rõ trong ngoại viện có cường giả! Chiến chiến chiến! Chúng ta phải đâm thủng bầu trời Vô Lượng Môn!

- Danh ngạch nội viện chỉ có bảy trăm hai mươi vị! Nếu Vô Lượng Môn không thay đổi quy tắc thì có sư đệ sẽ phải chờ đến năm thứ hai, năm thứ ba, thậm chí năm thứ tư!

Mắt các đệ tử bắn ra tia lửa bất khuất.

- Cho nên chúng ta phải lấy trọn bảy trăm hai mươi danh ngạch!

Trong phút chốc các đệ tử chiến ý ngập trời, lòng dâng trào hào hùng.

- Lấy trọn toàn bộ danh ngạch, vào Thất Thập Nhị phong. Bái ở môn hạ sư tôn!

Mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng, thẳng hướng nội viện, Thất Thập Nhị phong. Bọn họ quyết tâm rồng bay lên trời, trời long đất lở.

Liễu Tà Dương ngồi xếp bằng trên tảng đá to dưới núi ngoại viện.

Hồi ức mấy ngàn năm xoay quanh trong đầu Liễu Tà Dương.

Sáu ngàn năm trước Liễu Tà Dương là hậu bối nhỏ nheo trong gia tộc lớn, hần đi theo người khác rèn luyện gân cốt, học tập quyền pháp. Lúc đó có phong trào nội gia quyền, ngoại gia quyền, một đám nhóc con tí võ đủ loại. Giờ ngâm lại thật ngốc, tự cho rằng giành chiến thắng trong tỉ võ gia tộc, giành được tiếng hoan hô thì là đệ nhất thiên hạ, hóa ra chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Sau này Liễu Tà Dương bước lên con đường tu tiên, một đường đi tới gặp đủ loại tu sĩ, gặp rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Liễu Tà Dương ngồi trên tảng đá như đã nhập định.

Mưa phùn buổi sáng rơi trên mái tóc Liễu Tà Dương, chạng vạng thì có tấm áo hoàng hôn khoác lên vai.

Cứ thế mười ngày trôi qua.

Hôm nay tiên âm réo rất, từng bóng người ngự không bay đi.

Đám sư huynh đệ Lôi Hồ đáp xuống trước mặt Liễu Tà Dương.

Phong Hầu thấy Liễu Tà Dương ngồi trên tảng đá thì mở miệng nói:

- Cừu sư huynh có hứng nhĩ, nơi này đúng là phong cảnh tú lệ.

Phong Hầu nhìn khắp nơi, cảm tú giang sơn đập vào mắt. Trời trong xanh, cảm tú vây quanh, dù tiết trời hơi lạnh nhưng không che được phong cảnh mát mắt này.

Lôi Hồ nói:

- Cứu sư đệ, nên chuẩn bị đi, sắp bắt đầu ti võ ngoại viện ngay rồi.

Liễu Tà Dương đứng lên khỏi tảng đá

Liễu Tà Dương mở miệng hỏi:

- Sư huynh nói xem qua trận ti võ này có bao nhiêu người tiến vào nội viện?

Lôi Hồ trả lời:

- Bảy trăm hai mươi người, quy định truyền thừa mấy ngàn năm chưa từng thay đổi.

Liễu Tà Dương cùng Liễu Tà Dương trở lại ngoại viện, rất nhiều đệ tử đã bước vào truyền tống trận độn iện phái khác. Các sư đệ sử dụng thần thức điều tra giữ trật tự.

Tu sĩ bảy mươi hai đại viện bị tách lẻ ra, đệ tử trong mỗi ngoại viện không quen thuộc nhau, ánh mắt tràn đầy căm thù nhìn nhau.

Phong Hầu xem đám đông đệ tử:

- Nhìn đám đệ tử kia xem, ai nấy đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, trận ti võ này sẽ kịch liệt còn hơn năm ngoài.

- Nhóm đệ tử này rất ưu tú, nhưng có ưu tú cách mấy cũng không vào môn hạ chúng ta, bớt lo là hơn.

Phong Hầu buông tiếng thở dài:

- Ai kêu ngoại viện chúng ta yếu làm chi, trách ai giờ? Xem ra qua một thời gian ngắn ta phải tự mình chọn mấy đệ tử để chỉ điểm đôi chút, cứ thế này thì chúng ta sẽ càng lúc càng yếu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Trời long đất lở (Hạ)

Lôi Hồ nhìn Liễu Tà Dương, có vẻ Cứu sư đệ không thèm nghe mấy lời này, mặt hắn không biểu tình.

Lôi Hồ mở miệng hỏi:

- Hay Cứu sư đệ không muốn thu đệ tử?

Liễu Tà Dương lên tiếng:

- Muốn, và không chỉ có một người.

Phong Hầu nghe Liễu Tà Dương nói thì cười bảo:

- Cứu sư huynh đừng nghĩ lung tung, Vô Lượng Môn có quy định không được giành đệ tử, phải khiến bọn họ chủ động bái vào môn hạ mới được. Dù có đệ tử tiến vào Thất Thập Nhị phong cũng sẽ bái môn hạ của Nhị sư huynh.

Liễu Tà Dương không cãi lại.

Đệ tử ngoại viện tụ tập ngày càng nhiều, ngày ti võ cũng đến gần hơn. Rất nhiều đệ tử đã bắt đầu xoa tay chuẩn bị bộc lộ tài năng trong ti võ.

Đệ tử có thể bái vào ngoại viện Vô Lượng Môn đều là người nổi bật trong anh tài, đều có bản lĩnh độc đáo của mình. Một số đệ tử là đệ tử môn nhân của gia tộc tu tiên, có nội tình mà đệ tử khác không thể bằng.

Một đám tu sĩ Luyện Khí không bắt mắt chia nhau vào mỗi ngoại viện, bọn họ là nhóm người không được xem trọng nhất. Ti võ mấy năm trước ít có đệ tử Luyện Khí vượt qua cổng gai đi vào nội viện.

Ti võ năm ngoài xảy ra một ngoại lệ, một thiếu niên tên Trọng Lâu dựa vào cảnh giới Luyện Khí một đường giết tới trăm thứ hạng đầu, sau đó trong cuộc chiến đệ tử đến Trúc Cơ sơ kỳ, xếp hạng mười, có thể nói là kỳ tài chiến đấu.

Nhưng năm ngoài phong thái của Trọng Lâu không được thừa nhận, vì một đệ tử được Vô Lượng Môn xem trọng không tham gia tỉ võ, năm thứ hai đệ tử này được ngoại lệ thu vào nội môn, người đó hoàn toàn che mờ nổi bật của Trọng Lâu.

Người phá vỡ quy tắc của Vô Lượng Môn có danh hiệu là... Mỹ nhân băng giá.

Trong một đại điện, trước mặt Lôi Hồ đặt một bàn trà, trên bàn trà có hai tách trà, Liễu Tà Dương ngồi phía đối diện.

- Sư đệ, ba ngày sau bắt đầu đại chiến, rất nhiều sư đệ đã đi sắp xếp, khi đó chúng ta cũng đi xem có hạt giống gì tốt không. Tuy không thể thu bọn họ làm môn hạ nhưng có thể lôi kéo một phen.

Hương trà đậm lan tỏa, Liễu Tà Dương cầm tách trà lên nhấp một ngụm, mở miệng nói:

- Sư huynh, ta không cần xem xét.

Lôi Hồ khó hiểu, già khuyên:

- Sư đệ, nội môn có nhiều quy định, nếu chúng ta lôi kéo mấy đệ tử, truyền dạy chút đạo pháp thì bọn họ có thể làm nhiều việc thay mình. Ví dụ sư đệ phát một nhiệm vụ sư môn kêu bọn họ đi hoàn thành, nhiều lúc bọn họ có thể thu hoạch phong phú, ngẫu nhiên có niềm vui bất ngờ. Bây giờ chúng ta cho bọn họ một ít ân huệ, đến lúc đó họ sẽ chọn đạo pháp cả sư đệ, bái vào môn hạ, có sao không làm?

Lôi Hồ kiên nhẫn hướng dẫn nhưng Liễu Tà Dương như ngồi thiền không chút dao động, chỉ cười.

Lôi Hồ thấy Liễu Tà Dương không dao động, trầm nghĩ:

- Xem ra sư đệ thích yên tĩnh, nếu hắn không thích đệ tử vậy mình sẽ tự đi tìm chút hạt giống tốt.

Thần thức của Lôi Hồ quét qua ngoại viện tìm được mấy đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ, bọn họ có xác suất cao sẽ vào nội môn. Lôi Hồ cho chút ân huệ, các đệ tử liền nghiêng về phía già.

Trong viện khác cũng có đệ tử Kim Đan tìm kiếm, một đám tu sĩ Luyện Khí bị cho ra rìa, không Cừu sư đệ nào cho họ chút ân huệ.

Liễu Tà Dương nhấp nhấp tiên trà âm thầm tính toán, có vẻ Hoàng Kim cung hơi nhỏ, xây mấy gian nhà thì không đủ, ít nhất thêm một Hoàng Kim cung mới được. Vì nhà nhỏ mà đông người sẽ rất chật.

Thịnh hội Vô Lượng Môn mỗi năm một lần rốt cuộc mở ra.

Bắt đầu đệ tử ngoại môn tỉ võ.

Trận tỷ thí này liệu cơ hội vào môn, thành công thì cánh cửa thông thiên sẽ mở ra với họ. Đệ tử ngoại môn cực kỳ chú trọng trận tỉ võ này. Nội viện theo dõi sát sao tỉ võ ngoại viện, đệ tử thiên tài sẽ xuất hiện trong đám đệ tử ngoại viện này. Một đệ tử tốt là trợ thủ đắc lực cho mình, có thể làm nhiều công việc thay mình, chịu cực chịu khổ còn không cần tiền lương.

Hôm nay tỉ võ mở màn.

Một đệ tử leo lên đài tỉ võ, người này có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, bên kia là một tu sĩ Luyện Khí lên đài.

Đệ tử Trúc Cơ nói:

- Đi xuống đi, miễn cho ta tổn thương người!

Tu sĩ Luyện Khí không trả lời.

Tu sĩ Trúc Cơ thấy tu sĩ Luyện Khí lơ mình thì tức giận.

- Là người ép ta!

Tu sĩ Trúc Cơ vừa dứt lời chợt thấy hoa mắt, ngực đau nhức. Phù chú chưa ngưng tụ đã bị tu sĩ Luyện Khí đập trúng ngực đá tu sĩ Trúc Cơ văng ra xa mấy chục trượng.

Ngực tu sĩ Trúc Cơ đau nhức, linh lực toàn thân tán loạn không cách nào ngưng tụ.

- Sao... Sao có thể như vậy? Sao ta thua tu sĩ Luyện Khí được? Tại sao thua thê thảm như vậy?

Tu sĩ Luyện Khí rời đi, một cước gọn gàng sạch sẽ phế tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

Một số tu sĩ Kim Đan vui vẻ nhìn. Khá lắm, tiểu tử này ra tay tàn nhẫn, nắm bắt thời cơ rất chính xác. Đáng tiếc chỉ có cảnh giới Luyện Khí. Nếu là Trúc Cơ trung kỳ thì lần này nội môn sẽ có một vị trí cho già.

Một nơi khác, trên đài ti võ ngoại viện.

Một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đối chiến với một tu sĩ Luyện Khí.

Cảnh giới hai người cách biệt quá xa, đây không chỉ là chênh lệch một cảnh giới.

Tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ mở miệng nói:

- Đi xuống đi, ta không muốn ngộ sát người!

Đáng vẻ tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ như thần phạt, chấp hai tay sau lưng, bộ dáng cao nhân.

Tu sĩ Luyện Khí bật cười, nụ cười như trào phúng. Giấy lát tu sĩ Luyện Khí chấp hai tay lại, uy áp vô cùng toát ra.

Tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ giật mình kêu lên:

- Người bày trận pháp khi nào!?

Tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ lấy một thanh phi kiếm ra định phá mở khốn trận nhưng một đóm lửa bay tới đập mạnh vào người gã, tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ ọc máu.

Một tu sĩ Kim Đan lâm trọng tài đứng bật dậy:

- Phù chú tổ hợp! Một kích dốc hết sức mạnh của Trúc Cơ hậu kỳ!

Rất khó không chế phù chú tổ hợp nhưng lại bị tu sĩ Luyện khí linh hoạt nắm giữ.

- Khi người nói nhiều thì đã định trước người sẽ thua.

Lại một phù chú đánh ra giam cầm tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tại chỗ, gã không thể tránh né mất lộ tia kinh hoàng.

Phù chú tổ hợp đánh trúng người gã, phế bỏ tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của gã.

Đệ tử Luyện Khí thắng.

Ngày đầu tiên nổi lên nhiều chiến đấu đặc sắc vô cùng, xuất hiện rất nhiều đệ tử kinh tài tuyệt đỉnh. Nhưng nhiều tu sĩ Kim Đan chỉ có hứng thú với đám đệ tử cảnh giới Luyện Khí.

Ti võ ngoại viện vẫn tiếp tục.

Con bão quét ngang ti võ ngoại viện bùng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phong Án Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Đệ tử của ta

Đám đệ tử Luyện Khí giết ra trùng vây liên tiếp đánh bại tu sĩ Trúc Cơ, thủ đoạn cao minh, nắm bắt thời cơ cực kỳ chính xác. Có một đệ tử ngoại môn ứng cử viên giành quán quân, nửa bước đã vào Giả Đan kỳ, trong cửa sàng tuyển gã bắt cặp với tu sĩ Luyện Khí, kết quả nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Tu sĩ Luyện Khí chỉ dùng một đám, cú đám đánh tan khí hải của đệ tử ngoại môn làm gã rớt đài.

Hai ngày sau, mọi người đều phát hiện việc lạ vạn năm chưa gặp.

Trừ ngoại viện đối ứng với Đệ Thất Thập Nhị phong, ngoại viện khác đều có chuyện tu sĩ Luyện Khí thể như chẻ tre giết vào trăm thứ hạng đầu, gặp thần giết thần, gặp quý chém quý. Bọn họ không dùng chiêu thức hoa mỹ gì. Một đám, một cước hoặc một tờ phù chú là nhanh chóng giải quyết chiến đấu, như thể đứng trước mặt bọn họ không phải tu sĩ Trúc Cơ mà là cọc gỗ không thể nhúc nhích.

Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ giật mình kêu lên:

- Đây là tình huống gì?

Một tu sĩ Luyện Khí lại đánh bại một tu sĩ, khiến tu sĩ Kim Đan hậu kỳ giật nảy mình là tu sĩ thua thua thảm đở nửa chân đã tiến vào cảnh giới Giả Đan, nhưng người đó thua, thua vào tay đệ tử ngoại viện chỉ có Luyện Khí thập tam giai.

Tu sĩ Luyện Khí đánh bại tu sĩ cảnh giới Giả Đan? Giống như mơ giữa ba ngàny, nhưng sự thật bày ngay trước mắt. Đệ tử kia là kiếm tu bẩm sinh, một thanh kiếm, một thức Trảm Thiên Bạt kiếm thuật xé rách tu sĩ Giả Đan, chỉ một kiếm có thể chém tiên phạt.

Tất cả tu sĩ Kim Đan Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn điên cuồng, bọn họ tung cánh ô liu hướng đám đệ tử Luyện Khí này nhưng đều bị từ chối.

Ngày ti vô thứ năm.

Đám tu sĩ Kim Đan Thất Thập Nhị phong lặng im, một việc lạ trước giờ chưa từng có bày ra trước mặt họ. Đệ tử ngoại viện Trúc Cơ hậu kỳ tập thể bị đào thải, trừ ngoại viện đối ứng với Thất Thập Nhị phong ra, trong ngoại viện bảy mươi một tòa khác đám tu sĩ Luyện Khí và một ít tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ bá chiếm từ hạng nhất đến hạng bốn mươi. Tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ từng khiến tu sĩ Kim Đan động lòng bị bỏ xa sau hạng bốn mươi.

Ngày ti vô thứ sáu, Vô Lượng Môn tổ chức đại hội ti vô bị bỏ dở.

Vô Lượng Môn mở cuộc họp về điều này.

Tu sĩ Luyện Khí hoàn toàn bá chiếm danh ngạch nội viện, đây đúng là chuyện lạ.

Kết quả bàn bạc cuối cùng là tiếp tục so đấu, chọn ra bảy trăm hai mươi mạnh nhất trong ba ngàn đệ tử Luyện Khí.

Ngày thứ tám, ti vô kết thúc, đệ tử ngoại viện từng hấp dẫn nhất bị xếp sau ba ngàn thứ hạng.

Rốt cuộc đến giây phút khiến tu sĩ chú ý.

Lôi Hồ, Liễu Tà Dương đi tham gia địa hội thu đồ đệ.

Sau ti vô dĩ nhiên phải thu đồ đệ, tới lúc đám đệ tử ngoại viện chọn bá vào sơn môn. Giờ là lúc Thất Thập Nhị phong bày ra nội tình, bình thường một phần đệ tử sẽ vào Đệ Nhất phong, đệ tử còn lại sẽ bá vào môn hạ tu sĩ Kim Đan đã đưa cảnh ô liu cho mình.

Liễu Tà Dương, Lôi Hồ ngồi trên đài sen lơ lửng giữa áng mây nhìn đệ tử bên dưới.

Lôi Hồ mở miệng nói:

- Thật kỳ lạ, một đám đệ tử Luyện Khí chiếm hạng nhất, ngàn vạn năm qua chưa từng có chuyện như vậy.

Liễu Tà Dương sử dụng thần thức nhìn đám đông đệ tử bên dưới, khá là vừa lòng, gần một năm nay hấn dạy dỗ không uổng phí.

Tu sĩ Kim Đan đạo phái khác cũng tụ tập lại đáp xuống áng mây, đánh giá đám đệ tử bên dưới.

Mỗi lần đại hội ti vô đều chọn bảy trăm hai mươi đệ tử mạnh nhất, đây là quy định. Nhưng một số tu sĩ Kim Đan cũng sẽ đặt cược vào đệ tử nào đó, mong chờ năm sau sẽ đột phá.

Gần năm ngàn đệ tử tụ tập với nhau.

Rất nhiều đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ mặt xám xịt, ai bị đám đệ tử Luyện Khí giẫm dưới chân cũng không vui nổi. Bọn họ khoác lác phòng mũi giờ bị tát choáng váng mặt mày.

Một số tu sĩ Kim Đan nhỏ giọng nói:

- Người Thất Thập Nhị phong cũng đến.

Nếu là năm ngoài thì đám người này đã thảo luận rôm rả, nhưng bây giờ bọn họ chỉ dám rì rầm. Cảnh tượng đệ tử Thất Thập Nhị phong vùng lên lúc Phong Thần trì khiến bọn họ rung động, lòng sợ hãi.

- Yên tâm đi, bọn họ tiến đến chỉ để góp vui, không đệ tử nào đi chọn đạo phái yếu nhất.

- Cũng đúng.

- Sư huynh, ta vừa mất một đệ tử, tiểu tử này tuyệt đối là thiên tài luyện kiếm, một chiêu Trảm Thiên Bạt Kiếm thuật chém một tu sĩ Giả Đan. Chắc chắn, nếu hấn bá vào môn hạ của ta thì ta chắc chắn sẽ dốc lòng dạy dỗ, không tới mười năm sẽ có thành tựu lớn.

- Sư đệ thấy đệ tử kia không? Đừng nhìn hấn chỉ là Luyện Khí, chơi phù chú cực đẹp, một lòng dùng trăm việc, linh động thuận tay, loại thủ đoạn này lúc ta ở Trúc Cơ kỳ cũng không làm được.

Đám tu sĩ Kim Đan nhìn đệ tử Luyện Khí ngoại viện bên dưới, đều đỏ mắt tham lam.

Bọn họ ở giai đoạn Luyện Khí mà đánh bại được tu sĩ Trúc Cơ chứng minh cái gì? Tức là bọn họ kinh tài tuyệt đỉnh, là thiên tài trong thiên tài! Năm ngoài có ít thiên tài, năm nay nổi lên gần ba ngàn thiên tài tuyệt thế, hỏi sao không làm bọn họ động lòng?

Năm ngàn đệ tử đến đông đủ chỉ vì kích thích tính tích cực của bọn họ, chuẩn bị cho tỉ võ ngoại môn năm sau.

Nếu không phải Vô Lượng Môn kiềm chế thì bọn họ vội vã đã nhảy xuống tầng mây cướp đệ tử thiên tài vào tay.

Lôi Hồ hồi hận lâu bầu:

- Cừu sư đệ, ta nhìn mà thèm, bỗng thấy hồi hận không sớm phát hiện bọn họ, không thì ít ra lôi kéo một đệ tử bái vào môn hạ của ta.

Lôi Hồ liếc thấy vẻ mặt Liễu Tà Dương hờ hững, gãi cổ gượng khuyên nhủ:

- Sư đệ hãy nghe sư huynh nói một câu, ngày mai sớm làm chuẩn bị lôi kéo mấy đệ tử đi, Hoàng Kim cung của ngươi không thể không có người dọn dẹp.

Liễu Tà Dương liếc sang Lôi Hồ:

- Nhị sư huynh, đã bao giờ ta nói không thu đệ tử?

Lôi Hồ nuốt ngược một đồng lời nói vào bụng.

Đại hội thu đồ đệ đã bắt đầu.

Tông chủ Đệ Nhất phong đứng dậy, trong phút chốc ánh sáng chiếu rọi tứ phương.

Tông chủ nói với năm ngàn đệ tử ngoại môn đứng bên dưới:

- Đệ Nhất phong Vô Lượng Môn ta triệu tu sĩ trong thiên hạ, cường giả bái vào môn hạ, dẫn đầu thiên hạ.

Tu sĩ Đệ Nhị phong đứng lên:

- Đệ Nhị phong Vô Lượng Môn ta có vô số thiên linh địa bảo, thẳng hướng thiên lộ, người nhập môn có thể xáo phá thiên cơ.

Tu sĩ Đệ Tam phong, Đệ Tứ phong đứng trên áng mây liệt kê ích lợi vào môn hạ cho đám đệ tử nghe.

Gần năm ngàn đệ tử ngoại viện có người biểu tình xúc động, có người mặt không biểu tình.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Thất Thập Nhị phong nổi lên (Thượng)

Nhưng năm nay chỉ có bảy trăm hai mươi được bái vào môn, đệ tử khác về mặt thờ ơ.

Tu sĩ các tòa sơn môn miệng phun hoa sen, ba hoa chúc chèo miêu tả chỗ tốt sơn môn của mình, những năm trước chưa từng có chuyện như vậy. Năm trước bọn họ tối đa là giới thiệu sơn môn rồi chờ đệ tử ngoại môn bái vào.

Năm nay ngoại lệ, đệ tử thiên tài mạnh mẽ xuất thế, không chỉ một người mà là gần ba ngàn đệ tử. Ba ngàn đệ tử đều có thể vượt qua cảnh giới đánh bại cường giả.

Tất cả đạo môn rất muốn kéo đám đệ tử thiên tài này vào môn hạ của mình, một số sư huynh đệ đồng môn đã hứa hẹn sẽ nếu lôi kéo được một đệ tử thiên tài cho bọn họ sẽ cam nguyện đưa cho pháp bảo trung phẩm.

Bởi vậy đám đại tu sĩ Kim Đan hậu kỳ nhiệt tình giới thiệu sư môn của mình.

Rốt cuộc đến lượt Đệ Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn phát ngôn.

Lôi Hồ định đứng dậy nhưng bị Liễu Tà Dương ấn xuống, hần khế nói:

- Để ta nói.

Phong khác khinh thường Thất Thập Nhị Môn, chỉ là đạo môn yếu nhất, dù mười hai đệ tử đồng lòng thì cũng là mình nhỏ đầu to.

- Thất Thập Nhị phong mà muốn thu đệ tử thiên tài? Bọn họ có bản lĩnh đó sao? Chúng ta chống mặt xem người nói được câu gì.

Liễu Tà Dương xuất hiện trên tầng mây.

Đám đệ tử ngoại viện đang nói chuyện rôm rả giật mình ngừng lại, biểu tình kích động, hai tay run run. Nhiều đệ tử đôi mắt ngấn lệ.

Liễu Tà Dương đứng trên tầng mây nhìn đám đông đệ tử ngoại viện, chậm rãi nói:

- Trong tiểu viện của ta cần vài đệ tử quét sân, tưới hoa, nhổ cỏ. Ta rất nghiêm khắc, ai phạm lỗi là ta quát, nếu phạm sai lầm ta không thể tha thứ thì sẽ bị đuổi xuống núi!

Lôi Hồ nghe Liễu Tà Dương nói thầm nhủ không ổn:

- Sao sư đệ nói chuyện như vậy? Chẳng khác nào tự chặn đường lui cho mình, còn ai dám bái vào Thất Thập Nhị phong?

Tu sĩ Kim Đan phong môn khác cười phá lên.

Đệ tử quỳ dưới đất vọt đứng dậy. Đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ đứng hạng nhất bước ra nhìn Liễu Tà Dương trên mây, mắt chảy hai hàng lệ. Sư tôn đang nhìn gã! Sư tôn, đồ đệ sẽ cố gắng không khiến người mất mặt!

Thời gian như quay về ba năm trước, sư tôn đứng trên bục giảng vô tư dạy đạo pháp cho gã. Sư tôn không như người khác ăn trần lột Linh Thạch của gã, sư tôn thật lòng đối xử với gã, cho gã cơ hội. Nếu không có sư tôn thì không có gã ngày nay. Sư tôn, đồ đệ mãi mãi đi theo người, trọng kiếm thiên hạ!

Đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ quỳ sát đất, giọt lệ thấm vào nền đất, gã dập đầu hướng Liễu Tà Dương:

- Đệ tử nguyện bái vào Đệ Thất Thập Nhị phong, hái hoa nhỏ cỏ cho sư tôn!

Người thứ hai đi ra mở miệng nói:

- Đệ tử nguyện bái vào Đệ Thất Thập Nhị phong, theo sư tôn trọng kiếm thiên nhai!

Người thứ ba bước ra:

- Đệ tử nguyện bái vào Đệ Thất Thập Nhị phong, nghe sư tôn dạy bảo!

Người thứ bốn bước ra:

- Đệ tử nguyện bái vào Đệ Thất Thập Nhị phong, mặc sư tôn đánh mắng, dù bị sư tôn đánh chết ta cũng tuyệt đối không rời đi!

Trên tầng mây, đám tu sĩ Kim Đan đứng bật dậy, lòng dâng trào sóng dữ hoảng ốt nhìn đệ tử bên dưới.

Ti võ ngoại viện Vô Lượng Môn, bảy trăm hai mươi người xếp hạng đầu đều bái vào Đệ Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn!

Gió thu thổi qua Vô Lượng Môn to lớn, lặng thinh thật lâu.

Mọi người kinh ngạc đến ngây ra như phỗng.

Việc lạ chưa từng có từ khi Vô Lượng Môn lập phái đến giờ, năm nay đặc biệt xuất hiện.

Người thắng cuộc ti võ ngoại viện đều bái vào Đệ Thất Thập Nhị phong, kiên định quyết tuyệt.

Quy định của ti võ ngoại viện Vô Lượng Môn là tùy ý đệ tử tuyển chọn phong môn, nhưng hôm nay xảy ra cảnh này, đám đệ tử thiên tài bị Thất Thập Nhị phong tóm trọn.

Các đệ tử thắng ti võ đều quỳ lạy dưới đất.

Đệ tử không vào bảy trăm hai mươi hạng đầu thì siết chặt nắm tay thăm thề:

- Năm sau tái chiến phái vào môn, phái lên Thất Thập Nhị phong!

Thấy đám đệ tử thiên tài định vào Thất Thập Nhị phong thì tu sĩ phong môn khác không ngồi yên.

Đệ tử Kim Đan của Đệ Nhất Phong mở miệng nói:

- Làm vậy không hợp quy định.

Những năm trước toàn là Đệ Nhất Phong chiếm hạng đầu, hàng năm có nhiều đệ tử ngoại viện chọn Đệ Nhất Phong chỉ vì hai chữ đệ nhất. Năm nay không lấy được một đệ tử nào về thì gã làm sao ăn nói với sư huynh đệ?

Tu sĩ phong môn khác thấy có người nói chuyện liền hòa theo, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng lên án công khai Thất Thập Nhị phong. Dù thế nào cũng muốn Thất Thập Nhị phong ra một nửa đệ tử.

- Đúng đúng, Thất Thập Nhị phong làm việc không thể bá đạo như vậy. Các người ăn thịt rồi cũng nên chừa miếng canh cho chúng ta uống chứ!

Lôi Hồ sớm không kiềm chế được, cảnh tượng này quá rung động. Lôi Hồ cứ nghĩ Liễu Tà Dương nói xong câu đó không một ai bái vào Thất Thập Nhị phong, ai dè xảy ra chuyện như vậy, tất cả đệ tử bái vào Thất Thập Nhị phong. Từ khi nào Thất Thập Nhị phong được yêu thích như thế?

Liễu Tà Dương nhìn đám tu sĩ, chẳng hề sợ hãi, hần nói với đệ tử bên dưới:

- Theo ta đi Thất Thập Nhị phong.

Tu sĩ Kim Đan Đệ Nhất Phong sắc mặt âm trầm. Từ sau Phong Thần trì thì Thất Thập Nhị phong ngày càng kiêu ngạo, nếu là năm trước thì Thất Thập Nhị phong chẳng là cái thá gì, còn bây giờ...

- Mười hai người các người cột vào nhau khiến người sợ hãi, nhưng các người không thể luôn luôn theo sát nhau đi? Lần tới đại quyết đấu Đệ Thất Thập Nhị phong sẽ cho các người biết tay!

Đám đệ tử định đứng dậy, bọn họ thuộc về tọa hạ Thất Thập Nhị phong.

- Khoan!

Tu sĩ Kim Đan phong môn khác đứng ra nói với Liễu Tà Dương:

- Tình hình hôm nay đặc biệt, chúng ta phải mời sư tôn đi ra chủ trì!

Đám đông tu sĩ đồng thanh kêu lên:

- Đúng, lần này thu đồ đệ cần bàn bạc kỹ hơn!

Bọn họ không thể lơ đãng nhìn các đệ tử đều bái vào Thất Thập Nhị phong, nếu không quay về sẽ không cách nào ăn nói với phong chủ, không thể đối mặt sư huynh đệ.

Một số bắt đầu bắt đầu sử dụng thần thức truyền âm liên lạc với phong chủ của mình.

Bọn họ làm điều thừa.

Bởi vì giờ phút này phong chủ Thất Thập Nhị phong đang dùng thần thức nói chuyện.

- Hôm nay ta mới phát hiện Liễu Tà Dương không đơn giản, ta suýt bị hần lừa.

- Sao nói vậy?

- Các người xem đi!

Tu sĩ này liệt kê những gì Liễu Tà Dương đã trải qua sau khi vào Vô Lượng Môn.

- Khi nhập môn là Trúc Cơ sơ kỳ, một năm sau cảnh giới tăng vọt, Trúc Cơ trung, hậu kỳ. Làm nhiệm vụ sư môn hai năm, lúc quay về là Kim Đan sơ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Thất Thập Nhị phong nổi lên (Hạ)

- Tiểu tử này rời khỏi tầm mắt của chúng ta nên bị lãng quên, tạm gác cảnh giới sang bên, nhìn xem hần chiến đấu.

Đại tu sĩ Nguyên Anh vùng tay lên, hình ảnh Liễu Tà Dương một mình đấu với gần trăm tu sĩ Kim Đan xuất hiện trước mặt mọi người.

Tháp Linh Lung, quạt Phong Lô, Liệt Thiên kiếm kỹ! Đánh bại gần trăm tu sĩ Kim Đan, trong đó có nhiều tu sĩ Kim Đan trung kỳ cảnh giới cao hơn Liễu Tà Dương.

- Các người có ý kiến gì?

Đám tu sĩ nêu lên cái nhìn của mình.

- Nếu ta không đoán sai thì tiểu tử này tồn tại thiên tài mà là thân chuyển kiếp.

Phong chủ Đệ Nhất Phong từ đầu đến cuối không lên tiếng, lần này phong chủ mở mắt ra từ tốn nói:

- Hắn có sư tôn cường đại, là nhân vật cực kỳ lợi hại đứng sau lưng tiểu tử này. Ta nói cho các người biết một kết quả, ta đích thân bói toán rồi, hắn... Không phải thể chuyển kiếp!

Quê này chưa chấm dứt vụ việc.

- Vô Lượng Môn sẽ vì tiểu tử này mà đi hướng hướng biến đổi lớn, không phải hủy diệt, đó là đỉnh cao trước giờ chưa từng có! Không cho ai làm khó hắn, nếu không là đối địch với ta! Vì Vô Lượng Môn, các người tốt nhất là làm như không thấy.

Thần thức phong chủ Đệ Nhất Phong rút ra, các phong chủ khác giật mình. Bọn họ không ngờ đệ nhất phong chủ luôn không xen vào chuyện trần tục lại lên tiếng bảo vệ Liễu Tà Dương.

Các phong chủ gác Liễu Tà Dương sang bên, tiếp tục bàn bạc:

- Tỉ võ ngoại viện lần này đệ tử thắng lợi đều yêu cầu tiến vào Thất Thập Nhị phong, giải quyết chuyện này thế nào?

Một người lên tiếng, tất cả phong chủ cùng nhìn phong chủ Thất Thập Nhị phong. Giờ phong chủ Thất Thập Nhị phong đang cười toe toét lộ rõ hân hoan. Việc vui liên tục đến với Thất Thập Nhị phong, hỏi sao phong chủ không mừng được? Đầu tiên là Hồng Liên tuyển chọn Thất Thập Nhị phong, hiện tại một đám đệ tử thiên tài chọn Thất Thập Nhị phong, đây là thịnh thế biết bao. Phong chủ như thấy cảnh Thất Thập Nhị phong nổi bật.

Cuối cùng kết quả bàn bạc đã ra, tỉ võ ngoại viện lần này chiêu năm ngàn đệ tử, đánh phá quy tắc các đợt chỉ thu bảy trăm hai mươi người. Vì phía sau đám đệ tử Luyện Khí còn có nhiều đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí là đệ tử Giả Đan.

Tỉ võ ngoại viện lần này có rất nhiều đệ tử thiên tài, nếu không phải tại đám đệ tử Luyện Khí quá chói sáng che mất phong thái của đệ tử khác, đệ tử xếp từ hạng bốn ngàn trở đi nếu đặt trong tỉ võ ngoại viện các kỳ trước tạm không nói có giành giải nhất không nhưng dư sức tiến vào nội môn.

Vô tận thiên uy xuất hiện.

Đám tu sĩ Kim Đan chờ kết quả biểu tình trang trọng.

Ảo ảnh siêu khổng lồ hiện ra giữa không trung, là pháp thân của đại tu sĩ Nguyên Anh.

- Tỉ võ ngoại viện lần này tuyển nhận năm ngàn đệ tử, sáng lập cao nhất bao năm qua Vô Lượng Môn tuyển đệ tử, các người đáng giá tự hào.

Câu cuối tu sĩ Nguyên Anh gần từng chữ nói với đệ tử ngoại viện.

- Tiếp tục đại hội thu đồ đệ!

Pháp thân tu sĩ Nguyên Anh rời đi, rất nhiều tu sĩ Kim Đan thở phào nhẹ nhõm. Uy nhiếp từ sâu trong linh hồn tan biến.

Tu sĩ Kim Đan Đệ Nhất Phong liếc qua Liễu Tà Dương:

- Sự việc đã giải quyết, lần này có thể thu một số lớn đệ tử nhập môn rồi.

Không thể để Liễu Tà Dương nói nữa, thu bảy trăm hai mươi danh đệ tử ưu tú là Thất Thập Nhị phong nên biết đủ!

Tu sĩ Kim Đan phong môn khác cũng hẳn học lờm Liễu Tà Dương và Lôi Hồ.

- Hôm nay Vô Lượng Môn ngoại lệ, các người có thể chọn lại phong môn. Đệ Nhất Phong ta bảo đảm người vào sơn môn của ta thưởng cho hai món phù bảo, một thanh phi kiếm. Người tư chất nổi trội có thể lấy pháp bảo hạ phẩm!

Tu sĩ Đệ Nhất Phong bỏ vốn gốc, hứa hẹn trước, kéo đệ tử về sơn môn rồi tính.

Tu sĩ phong khác cũng lên tiếng hứa cho ưu điểm, ban thưởng động phù, ban thưởng Linh Thạch, thậm chí ra điều kiện tu sĩ Kim Đan dạy riêng một người, có thể nói là tương lai tươi sáng.

Lại đến lượt Liễu Tà Dương, hắn mới đứng dậy thì tu sĩ Kim Đan phong môn khác đứng bật dậy mở miệng nói:

- Thất Thập Nhị phong sư đệ, người đã thu nhiều đệ tử rồi, lần này đừng nói chuyện!

Liễu Tà Dương nghe vậy không đứng dậy.

Lôi Hồ ở bên cạnh sốt ruột thúc giục:

- Sư đệ hãy nói chuyện đi, không ai ngại có ít đệ tử thiên tài, ít nhất sư đệ nên kéo thêm vài người!

Tu sĩ phong khác thấy Liễu Tà Dương không đứng lên thì trái tim treo cao hơi thả xuống. Không có Liễu Tà Dương cạnh tranh xem như có thể thu được mấy đệ tử tốt.

Các tu sĩ hơi căng thẳng, lần này có bao nhiêu đệ tử thiên tài bái vào môn hạ? Bọn họ rất mong chờ.

Trên quảng trường to lớn còn lại rất nhiều đệ tử thiên tài làm đám tu sĩ Kim Đan đỏ mắt nhìn.

Giờ phút này đám đệ tử ngược đầu lên, tu sĩ Kim Đan đứng trên mây linh cảm không may.

Hơn hai ngàn đệ tử thiên tài bước lên trước một bước, thanh âm đồng điệu như một người nói, kinh nhiếp thiên địa:

- Chúng ta nguyện bái tọa hạ Thất Thập Nhị phong!

Đám đệ tử đạp bước tiến lên thể hiện quyết tâm không thay đổi, không dao động trước dụ dỗ:

- Chúng ta nguyện bái tọa hạ Thất Thập Nhị phong!

Lần này không chỉ tu sĩ Kim Đan trên mây giật mình mà đám tu sĩ Nguyên Anh núp sau màn chú ý địa hội thu đồ đệ cũng cảm nín.

Tại sao chọn Thất Thập Nhị phong? Tại sao kiên quyết như vậy? Chẳng lẽ bọn họ bị trúng bùa sao?

Hơn ba ngàn người, toàn bộ đệ tử bái vào Đệ Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn!

Nhưng chưa hết, lại có năm trăm đệ tử bước ra bái vào Thất Thập Nhị phong. Thịnh hội thu đồ đệ lần này đệ tử bái vào tọa hạ Thất Thập Nhị phong nhiều đến ba ngàn năm trăm người, chỉ còn một ngàn năm trăm người có phong môn khác lựa chọn.

Một tu sĩ Nguyên Anh nhắm mắt lại, thần thức lia thể xác:

- Ta nhất định phải tra rõ các người!

Ba giây sau tu sĩ Nguyên Anh mở mắt ra:

- Thì ra là vậy, thì ra!

Tu sĩ Nguyên Anh mắt bắn ra tia sáng:

- Lại là Liễu Tà Dương!

Bọn họ tra được gốc gác đám đệ tử ngoại viện này.

Liễu Tà Dương từng làm giảng sư ngoại viện, học sinh của hắn là ba ngàn đệ tử thiên tài này, vậy là có thể giải thích tại sao bọn họ chọn Thất Thập Nhị phong.

Liễu Tà Dương ngồi trên tầng mây kiêu ngạo cười lớn:

- Ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Lôi Hồ giật mình hóa đá, hồn lìa khỏi xác.

Đại hội thu đồ đệ chấm dứt, Liễu Tà Dương ném thuyền Thần Hành xuống, đám đệ tử bái vào Thất Thập Nhị phong lần lượt leo lên.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Kiểm kỹ thất truyền (Thượng)

Tu sĩ Kim Đan phong môn khác nổi giận đùng đùng rời khỏi:

- Hừ! Đi!

Thịnh hội lần này Thất Thập Nhị phong hoàn toàn là vai chính. Bọn họ tành khán giả. Tuy bọn họ cũng tuyển nhận đệ tử nhưng đệ tử thiên tài mà họ thích đều bái vào Thất Thập Nhị phong.

Đám đông đệ tử đứng trên thuyền Thần Hành nhìn phía trước, đây là lần đầu tiên bọn họ bày ra phong thái, về sau có con đường càng rộng lớn hơn chờ đợi, bọn họ phải đi theo sư tôn leo lên đỉnh.

Thuyền Thần Hành đáp xuống quảng trường đằng trước Thất Thập Nhị phong, đã có tu sĩ Kim Đan đứng chờ. Bọn họ nghe nói Thất Thập Nhị phong cướp hết nổi bật trong thịnh hội thu đồ đệ, tiếc rằng không thể thấy tận mắt.

Đám đệ tử thiên tài nhảy xuống thuyền Thần Hành. Phong Hầu đứng trước sư huynh đệ, mắt gã sáng rực như trông thấy các khối ngọc thô.

- Đệ tử lần này khá ủa, rất khá, cực kỳ giỏi! Ta phải xem kỹ, chọn lựa mấy người bồi dưỡng đẳng hoàng!

Phong Hầu nói xong tiến lên trước hăm hở đánh giá đám đệ tử từ trên xuống dưới.

Liễu Tà Dương và Lôi Hồ từ từ bước tới. Đám đệ tử kia trông thấy Liễu Tà Dương đến thì rái tim bình tĩnh một lần nữa đập nhanh.

Phong Hầu nghênh đón, gã cười ngoác tận mang tai:

- Đại sư huynh, Cửu sư huynh giỏi quá, lần này lừa hàng đông đệ tử về, tuyệt, quá tuyệt!

Liễu Tà Dương vỗ vai Phong Hầu an ủi, làm gã khó hiểu.

Liễu Tà Dương đến trước mặt đám đệ tử, sư huynh đệ Lôi Hồ khó hiểu nhìn hắn, không biết hắn định làm gì.

Đám đệ tử thấy Liễu Tà Dương tới gần lập tức quỳ xuống:

- Sư tôn tại thượng, đệ tử bái kiến sư tôn!

Phong Hầu gạt mình há hốc mồm. Đám người Lôi Hồ cười khò, thì ra là vậy.

Liễu Tà Dương nói:

- Sư huynh, sư đệ, xin lỗi, Hoàng Kim cung của ta thiếu người.

Phong Hầu chỉ vào một Trúc Cơ:

- Sư huynh thấy vậy được không? Sư huynh nhường hắn cho ta, ta không cần mấy đệ tử khác. Sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ đối xử với hắn như nhị tử ruột.

Liễu Tà Dương lắc đầu.

Mười hai đại đệ tử Đệ Thất Thập Nhị phong trừ Hồng Liên ra đều tụ tập tại đây, thềm thường nhìn đám đệ tử thiên tài.

- Sư đệ.

Lôi Hồ đến trước mặt Liễu Tà Dương:

- Nhiều đệ tử như vậy sư đệ cũng dạy không hết, hay là chia vài người cho sư huynh đệ đi?

Liễu Tà Dương lại lắc đầu nói:

- Trừ bọn họ ra còn có hơn năm trăm đệ tử, các người có thể tùy ý chọn.

Liễu Tà Dương nhảy lên, gần ba ngàn đệ tử ngự kiếm bay theo sau hắn, người đông rợp trời, tình hình rất đồ sộ.

Lôi Hồ thần thờ nhìn Liễu Tà Dương rời đi, gã nhìn năm trăm đệ tử đứng tại chỗ. Đám đệ tử này đa phần là Trúc Cơ hậu kỳ và Giả Đan kỳ, đều là người nổi bật nếu ở trong tỉ võ ngoại viện mùa trước.

Đành lùi một bước vậy.

Lôi Hồ chọn mấy đệ tử theo gã tu hành, nhóm Phong Hầu đành chọn ra một số đệ tử trong bọn họ.

Bọn họ thu đồ đệ thay sư phụ, đệ tử xếp mười hai hạng đầu trong phong môn đều có quyền này. Trong vòng bảy năm đồ đệ hành đại lễ sư tôn với đại tu sĩ Kim Đan, xưng hô thì vẫn kêu sư huynh. Bảy năm sau, khi các đệ tử quay về sư môn đa số đột phá cảnh giới Kim Đan hoặc sắp đến cảnh giới đó thì

không còn hành địa lễ sư tôn với sư huynh dạy mình nữa, nhưng về mặt tình cảm vẫn tôn trọng sư huynh đã dạy thần thông cho bọn họ.

Giờ phút này, hơn ba ngàn đệ tử đã bái vào môn hạ Liễu Tà Dương thì không đơn giản là thay sư phụ thu đồ đệ nữa mà là bọn họ tự hạ bái phận, cam nguyện vào môn hạ của Liễu Tà Dương.

Lôi Hồ khẽ thở dài:

- Cứu sư đệ không đơn giản.

Cách mấy trăm dặm, Liễu Tà Dương dẫn đám đệ tử đáp xuống bên ngoài Hoàng Kim cung.

Đám đệ tử sững sờ nhìn cung vàng dát ngọc trước mắt.

- Hơi thiếu phòng, trừ chính điện ra các người tùy ý tìm chỗ ở cho mình. Động phủ cũng được, căn nhà cũng được, đừng gò bó. Một tuần sau đến gặp ta.

Liễu Tà Dương vung tay, Hoàng Kim cung mở rộng cửa, đám đệ tử tản ra tìm chỗ ở của mình.

Liễu Tà Dương tiến vào chính điện Hoàng Kim cung, khắp nơi rộn ràng tiếng người, các đệ tử đi tới đi lui, nơi đây chẳng còn lạnh lẽo.

Hoàng Kim cung có dư trăm căn phòng, ba ngàn đệ tử ở không đủ. Một số đệ tử bản tính đơn giản thì tìm xung quanh nơi nào có linh khí đầy đủ đào ra động phủ. Đệ tử thích náo nhiệt thì ở cùng phòng với người mình chơi thân.

Nhiều nữ đệ tử xinh đẹp tụ họp lại quen dọn phòng ở, cả vườn đầy sắc xuân, hương hoa thơm ngát.

Ba năm trước bọn họ đa số là thiếu niên tuổi nhỏ vô tri nhưng bây giờ đã trưởng thành thiếu niên tuấn tú. Thiếu nữ cũng lớn phổng phao tựa nụ hoa e ấp tỏa hương thơm ngát.

Hoàng Kim cung chiếm diện tích rất lớn nhưng ba ngàn đệ tử vào ở làm nơi đây ồn ào tiếng người, thanh âm cười vui khắp nơi.

Một số đệ tử có tài hoa thì ngâm thơ câu đối đầy nhã hứng. Có đệ tử lên lấy rượu ngon ra mời bằng hữu tốt cùng uống.

Bọn họ cảm thấy lại được bái vào môn hạ Liễu Tà Dương là việc vui lớn nhất đời, đáng kiêu ngạo, đáng tự hào. Bọn họ chỉ là một đám thiếu niên, tuy trải qua thử thách đau khổ nhưng tâm trí còn hơi non nớt.

Liễu Tà Dương móc nhiều tài liệu luyện khí ra khỏi túi, lần đầu gặp mặt không thể keo kiệt, phải tặng cho họ chút đồ để tránh đi ra ngoài mang tiếng yếu cho Hoàng Kim cung.

Liễu Tà Dương phát thần thức ra ngoài, hẳn nghe rõ ràng đoạn đối thoại của nhiều đệ tử.

Trong một cái sân có bảy, tám nữ đệ tử lay hoay hạt giống tiên thảo tùy thân mang theo, bọn họ toàn là cảnh giới Luyện Khí thập tam giai, ở bên ngoài xem như cường giả một phương. Áo trắng, váy hồng, các nàng tranh nhau khoe sắc, tuy không thoa phấn nhưng đẹp tựa tiên nữ giáng trần.

Liễu Tà Dương lắc đầu, ba năm trước các nàng chỉ là tiểu nữ hài thất bím nhưng giờ đã biết cách trang điểm.

- Sư tôn càng lúc càng lợi hại.

Thiếu nữ mặt ửng hồng thẹn thùng không nói nên lời:

- Ừm! Hơn nữa khí chất của sư tôn ngày càng hấp dẫn người, không biết ai có phúc được hầu... hầu hạ...

Nữ đệ tử hơi đánh đá cười phá lên chọc quê:

- Ôi chao, lại nhớ sư tôn, người không sợ sư tôn giá đắt nói một câu là ừ, tối nay chọn người?

Mấy thiếu nữ khác cười khúc khích.

- Mặc kệ người!

Thiếu nữ bị chọc quê mặt đỏ rực chạy vào phòng đóng cửa lại, nàng dựa vào cửa phòng, nhắm mắt lại thở hổn hển, tim đập loạn.

Thiếu nữ trêu đùa tiểu sư muội loay hoay mãi không trồng được hạt giống tiên thảo, nàng tức giận ném hạt giống xuống đất:

- Khó làm quá, các người làm đi, để ta múa kiếm cho xem!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Kiếm kỹ thất truyền (Hạ)

Nữ đệ tử này mặc nhung trang, tính tình nóng nảy, nói năng không kiêng dè, ước gì mình là thân nam nhi.

- Liễu Như Yên, cả ngày cứ đánh đánh giết giết thì ai dám lấy ngươi?

- Ai cần ngươi lo? Trong lòng ta có kiếm, có nó đủ rồi!

Liễu Như Yên mặc nhung trang múa theo gió, thanh thực nữ kiếm tựa rồng bay. Trong phút chốc tiểu viện tràn ngập bóng kiếm.

- Tiểu Diệp yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi. Nếu đêm nay sư tôn thậm thụt tới tìm ngươi thì ta sẽ cho một nhát kiếm, để sư tôn biết có ta bảo vệ Tiểu Diệp.

Thiếu nữ trong phòng giậm chân dỗi nói:

- Còn nói nữa thì sau này ta không thèm nói chuyện với ngươi!

Liễu Như Yên cười rất vui, lời sư tôn ra đùa đùa Tiểu Diệp là việc vui khiến nàng vui vẻ nhất. Ai đều biết Tiểu Diệp nằm mơ cũng gọi tên sư tôn, Liễu Như Yên nghĩ đến đây cảm thấy hơi buồn nôn.

Liễu Như Yên nói:

- Sư tôn có gì hay? Huống chi chắc chắn sư tôn không biết ngươi thích sư tôn rất lâu rồi, ta cảm thấy ngươi tốt nhất theo ta đi. Tiểu Diệp, sau này ta sẽ đối xử tốt với ngươi, huống chi ta còn có một ưu điểm lớn là... buổi tối không cần ngươi ấy ấy.

Các nữ đệ tử cười phá lên, trong phòng truyền ra tiếng giậm chân, chắc là Tiểu Diệp rất tức giận nhưng không thể đỏ mặt chạy ra răn dạy Liễu Như Yên.

Tai không nghe, mắt không thấy.

Liễu Tà Dương đóng kín thần thức. Các nữ đệ tử nói chuyện quá tùy tiện, không biết tôn sư trọng đạo là gì, chờ sau này hẳn phải đặc biệt nhấn mạnh mặt này mới được, phải chú trọng nói về tôn sư trọng đạo. Nam đệ tử tốt hơn, đôi câu thơ, uống chút rượu, sẽ không đến mức chẳng hề kiêng nể lời Liễu Tà Dương ra nói chuyện nam nữ.

Ba ngày sau, các đệ tử đã sắp xếp chỗ ở xong, Hoàng Kim cung có trật tự kỷ cương.

Một phần đệ tử xây động phủ ở bên ngoài, bọn họ tĩnh tọa tu luyện.

Phần đông đệ tử thì tìm chỗ ở trong Hoàng Kim cung, buổi tối uống rượu, ngắm trăng, ngâm thơ với bằng hữu tốt.

Ba ngàn đệ tử đến từ nơi khác, nhau, có từ đệ gia tộc tu tiên, thiếu niên nhà nông, nhi tử phú thương, hoàng tử, công chúa quốc gia phàm nhân.

Nhưng mọi người hòa hợp tại đây, hoàng tử và thiếu niên nhà nông kết bái, công chúa và nữ nhi của phú thương chơi thân.

Tất cả phát triển theo hướng thế giới Liễu Tà Dương mong muốn.

Một tuần sau Liễu Tà Dương gõ chuông sớm của Hoàng Kim cung.

Doong doong!

Tiếng chuông trong trẻo du dương truyền khắp sơn lâm.

Đệ tử trong Hoàng Kim cung đi chính điện, đệ tử tu hành trong động phủ cũng đứng dậy chạy ra. Liễu Tà Dương đã ngồi chờ trên chính điện.

Rất nhiều đệ tử đến, bọn họ ngồi ngay ngắn tựa như ba năm trước, nhưng các thiếu niên ngày xưa đã trưởng thành.

Các đệ tử đến đông đủ, Liễu Tà Dương mở miệng nói:

- Duyên phận của chúng ta chưa hết, hôm nay tụ họp tại đây, các ngươi có nhớ lời ta từng dạy bảo?

- Đệ tử không dám quên!

- Vậy thì các ngươi phải nhớ kỹ tôn sư trọng đạo, đừng lấy sư tôn ra nói giỡn sau lưng, đặc biệt là một số nữ đệ tử.

Liễu Tà Dương nói xong Liễu Như Yên ngồi ở phía sau thè lưỡi với nữ đệ tử mặt đỏ như gấc.

- Kể từ hôm nay các người lại bái vào môn hạ của ta, ta sẽ dốc túi dạy hết những gì mình biết trong đời ta. Sẽ có ngày người và ta đi hai hướng khác nhau, nhưng ta không hy vọng các người quên bản tâm, quên giấc mơ thuở thiếu thời của mình.

Liễu Tà Dương dạy bảo chúng đệ tử.

Mặt trời lặn hướng tây, môn học đầu tiên chấm dứt, các đệ tử hành lễ rồi rời đi.

Phong Hầu từ cửa lớn bước vào:

- Cửu sư huynh có hứng trí thật, ta không ngờ Cửu sư huynh còn có bản lĩnh này, khiến ta nghe mê mẩn.

Đám đệ tử hành lễ hướng Phong Hầu.

- Ta vốn định đến xem có thể kéo mấy đệ tử về không, giờ xem ra không được rồi. Dù họ đi theo ta thì không đến một tuần chắc chắn lén chạy về, ta không bằng sư huynh về mặt dạy người.

Liễu Tà Dương mở miệng nói:

- Sư đệ nói vậy là không cam lòng rồi, cái khác ta nhường được chứ đệ tử của ta thì không được.

- Biết biết.

Phong Hầu vốn định tới xem cho biết, thấy Liễu Tà Dương đang dạy học thì không quấy rầy, nghe một đoạn thì gã đâm ra mê mẩn bỏ luôn ý định dụ dỗ đồ đệ.

Hai người tán gẫu một lát sau Phong Hầu rời đi.

Hoàng Kim cung trở về yên tĩnh, mấy ngày tiếp theo các sư huynh đệ Lôi Hồ đều đến nhưng toàn là vui vẻ đến ủ rũ trở về.

Hôm nay Liễu Tà Dương gióng chuông sáng lại triệu tập các đệ tử đến quảng trường rộng lớn ngoài điện, bên cạnh hắn đặt các loại phi kiếm, phù bảo chất thành ngọn núi nhỏ.

Đám đệ tử đến nơi mất cú liếc bảo bối bên cạnh Liễu Tà Dương.

- Hôm nay ta sẽ biểu thị cách dùng phi kiếm, phù bảo cho các người xem. Chỗ ta có một số phi kiếm, phù bảo toàn là ta tùy tay chế tạo, tiếp theo phân phối cho các người. Pháp bảo hiện giờ không thích hợp cho các người sử dụng, chỉ riêng không chế phi kiếm, phù bảo đủ cho các người thể ngộ.

Liễu Tà Dương vung tay lên, phi kiếm, phù bảo bên cạnh hắn bay bổng rơi vào tay đám đệ tử.

Liễu Tà Dương tặng phi kiếm, phù bảo đa số bày ra trăm tòa trận pháp, hoàn mỹ hơn phi kiếm, phù bảo ngoài chợ gấp mấy lần, có thể nói là thiên kim khó cầu.

Các đệ tử sờ vật trong tay, rất là quý trọng.

- Nhìn kỹ!

Liễu Tà Dương tùy tay chộp một phi kiếm, kiếm xoay tròn quanh hắn, sau đó hắn nhảy lên ngự kiếm bay đi.

Đám đệ tử giương mắt xem, bọn họ cũng biết ngự kiếm bay đi nhưng không tiêu sái tùy ý giống Liễu Tà Dương.

- Bản chất của kiếm là giết địch chứ không phải bay, nếu chỉ đơn thuần muốn bay thì đó là bỏ gốc cầu cái ngọn. Tốc độ ngự kiếm bay kém xa tốc độ của chính phi kiếm. Bây giờ ta sẽ triển lãm kiếm kỹ thất truyền đã lâu, hình dạng công kích ban đầu của phi kiếm. Thức kiếm kỹ cơ bản này có tên là ‘ra khỏi vỏ’!

Liễu Tà Dương công phi kiếm xéo sau lưng, người hơi nghiêng tới trước, hai ngón tay như điều khiển thanh kiếm, linh lực áp súc tới giai đoạn Luyện Khí.

Liễu Tà Dương vung ngón tay:

- Ra khỏi vỏ!

Phi kiếm sau lưng Liễu Tà Dương bay vọt ra.

Ầm!

Như có tiếng sấm sét, phi kiếm bắn ra tia sáng, một luồng sáng lạnh nháy mắt bắn ra, ngọn núi ngoài mười dặm rạn nứt.

Liều Tà Dương phát tay, phi kiếm trở vào vỏ.

Tốc độ phi kiếm công kích nhanh hơn ngự kiếm bay gấp trăm lần.

- Đây là cách công kích nguyên thủy nhất của phi kiếm, ra khỏi vỏ!

Nhiều đệ tử bị uy lực của phi kiếm chấn nhiếp đứng ngây như phỗng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Mãnh thú hoang dã làm tọa kỵ (Thượng)

Liều Tà Dương dạy đệ tử của mình:

- Từ xưa đến nay kiếm là hung khí giết địch, ngự kiếm phi hành bỏ bản cầu mật.

Chớp mắt mặt trời treo cao trên trời, đã là buổi trưa.

Lúc này dương khí mạnh nhất, tuy rất nhiều đệ tử vẫn hào hứng học nhưng Liều Tà Dương đã quyết định nghỉ ngơi.

Hồng Thiên Tôn bị nhốt trong tháp Thiên Lô dường như tìm được cơ hội, hai mắt bắn ra lò quang, nó dựng đứng lên gầm rống, Phong ấn giam cầm Hồng Thiên Tôn rung bần bật sắp tan vỡ.

Liều Tà Dương thầm la nguy rồi.

Các đệ tử cảm giác nguy hiểm chưa từng có, sâu trong tâm hồn bọn họ có tiếng mãnh thú gầm rống.

Liều Tà Dương quát:

- Lui vào Hoàng Kim cung!

Đám đệ tử thụt lùi lại. Liều Tà Dương ném tháp Thiên Lô ra, pháp bảo rơi xuống đất gãy lát biến khổng lồ. Một con viễn cổ hoang thú hiển hiện ảo ảnh, tháp Thiên Lô đã bất lực không giam cầm nó được.

- Hồng Thiên Tôn đã trưởng thành, tháp Thiên Lô của mình ngược lại thành toàn nó!

Tháp Thiên Lô không thể áp chế mãnh thú này được nữa.

- Grao grao!

Đám đệ tử nghe tiếng gầm thật sự, bọn họ kinh kêu ngự kiếm lùi lại, xoe tròn mắt nhìn mãnh thú đầu rồng mình lộc.

Ảo ảnh Hồng Thiên Tôn càng to ra, rất nhiều đệ tử cảm nhận thiên uy, đó là lực lượng không thể chống cự.

Liều Tà Dương tức giận vì Hồng Thiên Tôn không nghe lời:

- Nghiệt súc, cho rằng ta không dám giết ngươi?

Trả lời Liều Tà Dương là tiếng gầm và điên cuồng trừng kích phong ấn tháp Thiên Lô.

Một số đệ tử hét to:

- Sư tôn tổn mau!

Bùm!

Trận pháp khôn thủ của tháp Thiên Lô vỡ nát, một con viễn cổ mãnh thú phá phong lao ra. Bốn vó như đạp mây tía, bày ra thiên uy vô thượng. Con mãnh thú biến to ra, mười trượng, trăm trượng, nghìn trượng.

Nó tròn to cặp mắt đỏ máu nhìn Liều Tà Dương chăm chăm, há mồm gầm rống.

Một số đệ tử chưa vào Hoàng Kim cung bỗng chốc rút từ trên phi kiếm xuống, miệng phun máu tươi vì bị tiếng thú rống làm chấn thương. Các đệ tử

chạy lại kéo người bị thương vào cung môn, cảm giác bị hung uy Hồng Thiên Tôn trấn áp rồi cuộc tan biến.

Liễu Tà Dương lao lên:

- Nghiệt súc!

Trong phút chốc Liễu Tà Dương bay lên bên trên Hồng Thiên Tôn, hất lao xuống ngồi trên đầu Hồng Thiên Tôn.

Liễu Tà Dương túm sừng của Hồng Thiên Tôn, linh lực toàn thân dồn vào đôi tay:

- Nếu hôm nay ngươi không thần phục ta thì ta sẽ giết ngươi!

Liễu Tà Dương nhắc bóng cự thủ khổng lồ như núi lên.

Ầm!

Hồng Thiên Tôn đập vào núi to cách ba mươi dặm, núi sụp đổ một góc. Hồng Thiên Tôn xoay người đứng dậy điên cuồng đụng vào Liễu Tà Dương, không giết hẳn thì nó không cam lòng.

Liễu Tà Dương như sao băng lao vào Hồng Thiên Tôn.

Hồng Thiên Tôn nhếch sừng nhọn đụng vào Liễu Tà Dương bay tới.

Liễu Tà Dương phát động đại trận hộ sơn:

- Ở đây mà ngươi còn dám làm dữ? Lực lượng thiên địa, đến!

Tòa đại trận vốn để bảo vệ Hoàng Kim cung giờ phút này lại bị Liễu Tà Dương dùng vào việc công kích Hồng Thiên Tôn.

Nhờ vào lực lượng trận pháp thực lực của Liễu Tà Dương tăng vọt như chân đạp mặt đất, hắn nghiêng người dùng bả vai đụng mạnh vào Hồng Thiên Tôn.

Vang tiếng nổ lớn, Hồng Thiên Tôn rống to lộn mào ra sau. Hồng Thiên Tôn nổi tiếng có sức mạnh nhưng bị Liễu Tà Dương đụng một cái lặn lông lốc.

- Ngươi không biết cái gì gọi là trận pháp nên hôm nay là ngày thu phục ngươi!

Hồng Thiên Tôn trưởng thành đã đi vào Kim Đan hậu kỳ, với gen chiến đấu truyền thừa từ viễn cổ của nó ít tu sĩ Kim Đan hậu kỳ nào có thể đấu lại.

Các đệ tử của Liễu Tà Dương đứng xa xem, không ngờ sư tôn đụng bay mãnh thú khổng lồ như vậy.

- Ui!

Cảm xúc dành cho Liễu Tà Dương lại tăng một bậc, các đệ tử biết sư tôn mạnh nhưng không ngờ tới mức này.

Hồng Thiên Tôn cũng khó hiểu, lực lượng của nó đã tăng vọt nhưng tại sao vẫn không thể làm gì con sâu trước mắt được?

Đụng độ sức mạnh một lần khiến lòng Hồng Thiên Tôn sinh nổi sợ hãi.

Nhưng Hồng Thiên Tôn không cam lòng, nó vùng vượt nhọn. Một móng vuốt năng lượng xé gió bay tới chộp Liễu Tà Dương, cái này là sát chiêu của Hồng Thiên Tôn, nó dựa vào chiêu này đã giết hàng trăm tu sĩ Kim Đan. Nhưng lần này Hồng Thiên Tôn tính sai.

Một bàn tay to xuất hiện trên Hoàng Kim cung, đó là đại trận hộ sơn tự động hiện ra bắt lấy móng vuốt năng lượng dung nhập vào địa trận.

Sát chiêu mạnh nhất của Hồng Thiên Tôn cũng bị hóa giải.

- Lực lượng thiên địa, lần nữa!

Đại trận hộ sơn lại run rẩy, ở nơi đây lực lượng của Liễu Tà Dương không chỉ tăng lên gấp mười lần. Vì nơi này có trận pháp Liễu Tà Dương bày ra, những trận pháp trợ giúp hắn đừng nói Hồng Thiên Tôn, dù là tu sĩ Nguyên Anh đến thì hắn dư sức giăng co giăng lát.

Cơ thể Liễu Tà Dương biến to, đại trận hỗ trợ hắn thi triển ra pháp tướng kim thân.

Mười trượng, trăm trượng, nghìn trượng!

Liễu Tà Dương như ma thần đứng trước mặt Hồng Thiên Tôn.

- Nghiệt súc!

Liễu Tà Dương nhìn Hồng Thiên Tôn, nó đã chạy trốn vậy hần quyết định thuận phục nó, nếu mặc cho nó chạy đến nơi khác sẽ trở thành tọa kỵ của tu sĩ Nguyên Anh.

Liễu Tà Dương bước tới gần Hồng Thiên Tôn, con mãnh thú hoang đã thụt lùi, nó đã sợ hãi sức mạnh của hần. Trong lòng Hồng Thiên Tôn thì Liễu Tà Dương từ con sâu đã biến thành ngang hàng với nó, thậm chí là kẻ thù cường đại.

Đám đệ tử nhìn kim thân của Liễu Tà Dương đều lộ vẻ mặt tôn sùng, ước mong có ngày mình cũng sẽ trở thành cường giả giống sư tôn.

Liễu Tà Dương nói:

- Yên tâm trở thành tọa kỵ của ta đi, ta bảo đảm cho ngươi leo lên đỉnh!

Liễu Tà Dương lắc người. Hồng Thiên Tôn kinh hoàng, cảm giác lưng nó cồng một ngọn núi to.

- Grao grao gru!

Hồng Thiên Tôn phóng lên cao, liều mạng muốn ném ngọn núi trên lưng xuống. Nhưng Liễu Tà Dương như dính chặt vào lưng Hồng Thiên Tôn, mặc cho nó lúc bìné to khi biến nhỏ đều không thể thoát khỏi hần.

Hồng Thiên Tôn đã lao lên tầng mây, Liễu Tà Dương gồng sức vận chuyển Du Long đại pháp nháy mắt xâm nhập vào cơ thể Hồng Thiên Tôn.

- Nếu ngươi không thuận phục thì đừng trách ta xuống tay vô tình!

Hồng Thiên Tôn phớt lờ lời cảnh cáo của Liễu Tà Dương, vì nó có tôn nghiêm của mãnh thú thượng cổ, tuyệt đối không dễ dàng cúi đầu, trở thành tọa kỵ của người là nhục nhã lớn.

Liễu Tà Dương điên cuồng cắn nuốt tu vi của Hồng Thiên Tôn.

Dù con mãnh thú này có linh lực hùng hậu hơn xa tu sĩ Kim Đan nhưng vẫn không ngăn được Du Long đại pháp cắn nuốt.

Hai tay Liễu Tà Dương ghi cặp sừng của Hồng Thiên Tôn, hần dốc hết sức thi triển Du Long đại pháp. Hồng Thiên Tôn gầm rống điên cuồng đụng vào một ngọn núi lớn, va chạm mạnh làm đôi sừng đâm thủng ngọn núi. Hồng Thiên Tôn ngược đầu lên, núi bị hất bổng. Đầu sừng nhọn ghim ngọn núi lớn, Hồng Thiên Tôn bay lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Mãnh thú hoang đã làm tọa kỵ (Hạ)

Các đệ tử của Liễu Tà Dương tặc lưỡi nhìn.

Đây mới là chiến đấu đích thực, tu tiên giả chiến đấu. Bọn họ ngắm lại cách chiến đấu một kiếm, một quyền, một cước của mình thì thất vọng tràn trề. Bọn họ vốn cho rằng mình kém hơn sư tôn không quá xa nhưng bây giờ trông thấy sức mạnh thật sự của sư tôn mới biết hai người so sánh như trăng sáng và đom đóm.

Hồng Thiên Tôn thờ hồng hộc, trong lỗ mũi phun ra khí thể màu trắng. Cơ thể Hồng Thiên Tôn nhanh chóng suy yếu như từ tráng niên thoáng chốc về già.

Cuối cùng Hồng Thiên Tôn đáp xuống đất, nó thờ hồn hèn, Liễu Tà Dương ngồi trên lưng nó không giảm bớt Du Long đại pháp cắn nuốt.

Thân hình Hồng Thiên Tôn thu nhỏ, nó quấy đầu ném ngọn núi ghim trên sừng sang bên. Mặt đất rung bần bật, nơi ngọn núi rơi xuống có khe nứt lớn như mạng nhện lan tràn khắp nơi.

Liễu Tà Dương chiến đấu với Hồng Thiên Tôn phá hủy mấy chục dặm đất đai, núi bị san bằng, vô số cây cối ngã đổ, nước sông bị chặn. Chỉ có Hoàng Kim cung được trận pháp bảo vệ là không gặp tàn phá.

Đám người Lôi Hồ cảm nhận đại chiến bên này, dùng thần thức dò xét xong họ kinh hoàng. Cửu sư đệ một mình đấu với Hồng Thiên Tôn trưởng thành.

Bọn họ đang chuẩn bị ra tay giúp đỡ thì nghe phong chủ truyền âm:

- Tuy mãnh thú mạnh nhưng không bằng Cửu sư đệ của các ngươi, hần mới là mãnh thú hình người. Sức chiến đấu này ngay cả ta cũng không dám coi thường.

Liều Tà Dương mở miệng hỏi:

- Có phục không?

Hồng Thiên Tôn rống to đáp lại, người nó bắn ra tia sét như thanh kiếm bén đá,ma vào Liều Tà Dương.

Liều Tà Dương phát tay:

- Còn giữ hậu chiêu? Nhưng người chơi sét với ta thì hơi non, đừng quên sét của người là lấy từ trong tháp Thiên Lô của ta!

Tia sét bị hút vào bàn tay Liều Tà Dương hóa thành chất bột.

Hồng Thiên Tôn không còn sức chống cự, nó đã dùng hết thủ đoạn nhưng vẫn không cách nào đối phó được người trên lưng.

Hồng Thiên Tôn rên rỉ:

- U u!

Liều Tà Dương ngừng thi triển Du Long đại pháp.

Hồng Thiên Tôn bị Liều Tà Dương bạo lực đàn áp đã thần phục.

Con cự thú hoang dã nhanh chóng rút nhỏ thân thể chỉ còn một trượng hai thước. Thân hình Liều Tà Dương nhỏ lại nhảy xuống lưng Hồng Thiên Tôn.

Liều Tà Dương tùy tay biến ra dây cương tròng lên cổ Hồng Thiên Tôn.

Hồng Thiên Tôn bất mãn nhưng không dám chống cự:

- U u!

Hồng Thiên Tôn sợ muốn chết, nó mới trưởng thành, nó không muốn già đi ngay.

Cửa Hoàng Kim cung mở rộng, Liều Tà Dương dắt Hồng Thiên Tôn vào. Đám đệ tử thấy sư tôn tuân phục con mãnh thú thì càng thêm kính sợ.

Đám người Lô Hô kéo đến chúc mừng Liều Tà Dương:

- Sư đệ có được linh sủng như Hồng Thiên Tôn, xin chúc mừng.

- Các người đã sớm biết vậy tại sao không đến giúp đỡ ta?

Phong Hầu đến trước mặt Liều Tà Dương:

- Sư huynh, không trách chúng ta được, con mãnh thú này quá lợi hại, chúng ta sợ thêm phiền cho sư huynh.

Phong Hầu rất thích con Hồng Thiên Tôn, năn nỉ:

- Sư huynh đã có nhiều đệ tử rồi, hay là nhường con Hồng Thiên Tôn cho sư đệ cưới vài ngày đi?

Liều Tà Dương liếc Phong Hầu, hần không từ chối mà rộng rãi đưa dây cương tới trước mặt Phong Hầu.

Phong Hầu thấy Liều Tà Dương thật sự đưa Hồng Thiên Tôn cho mình thì mừng hóm, gã tiến lên giật dây cương tính leo lên cưỡi.

Hoang dã cự thú Hồng Thiên Tôn rống to:

- Grao grao!

Phong Hầu rùng mình, mặt tái xanh vội trả dây cong lại cho Liều Tà Dương:

- Nghiệt... Nghiệt súc này tính tình quá táo bạo, ta không cần.

Đám người Lô Hô cười phá lên.

Liều Tà Dương thì không thả lỏng, hần có thể thuận phục Hồng Thiên Tôn hoàn toàn dựa vào địa lý, nếu có ngày rời khỏi đây chắc chắn Hồng Thiên Tôn sẽ làm phản. Việc gấp bây giờ là cần tìm ra cách khắc chế Hồng Thiên Tôn.

Các đệ tử trong Hoàng Kim cung từ xa xem. Tuy Hồng Thiên Tôn đã giảm sự nguy hiểm nhưng bọn họ vẫn không dám đến gần, con mãnh thú này có tu vi Kim Đan, cho dù giờ phút này nó bị áp chế thì tu sĩ Luyện Khí không thể thoát mái đến gần. Sợ hãi từ sâu trong linh hồn sẽ không biến mất chỉ vì Hồng Thiên Tôn bị áp chế.

Đám tu sĩ Lôi Hồ ngồi trong Hoàng Kim cung trò chuyện giấy lát rồi ôm lòng hâm mộ rồi đi. Nếu có mãnh thú như Hồng Thiên Tôn làm tọa kỵ sẽ là trợ lực lớn, tính ra sức chiến đấu của Cửu sư đệ sẽ tăng mạnh lớn, nhưng nếu chủ nhân không thể áp chế mãnh thú hoàn toàn thì không thể cưỡi lên nó, không thì sẽ bị phản phệ.

Bọn họ nhìn Hồng Thiên Tôn của Liễu Tà Dương chợt nhớ tới Cửu Vi Hầu của phong chủ Thất Thập Nhị phong. Đó cũng là loại linh thú nhưng Cửu Vi Hầu trưởng thành cảnh giới chỉ là Kim Đan trung kỳ, so với con Hồng Thiên Tôn thì thua kém không chỉ một bậc.

Phong Hầu thề:

- Chờ ta đột phá đến Kim Đan hậu kỳ cũng phải đi bắt một con mãnh thú mang hoang về làm tọa kỵ!

Lôi Hồ liếc Phong Hầu:

- Trong Phong Thần tri có mãnh thú khắp nơi, cũng có mãnh thú mạnh hơn Hồng Thiên Tôn. Hay là chờ năm sau khi sư đệ đi Phong Thần tri hãy bắt một con về cho sư huynh đệ được mở rộng tầm mắt?

Phong Hầu xua tay lia lịa:

- Chuyện này không gấp được, không gấp.

Liễu Tà Dương thấy sư huynh đệ rời khỏi thì dắt Hồng Thiên Tôn đi vào chính điện, đóng kín cửa.

Hồng Thiên Tôn mang đến uy áp hoàn toàn biến mất, đám đệ tử thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng vẫn chếp miệng nhìn chính điện.

Một số đệ tử đứng trên quảng trường bên ngoài Hoàng Kim cung nhìn dấu vết chiến đấu ghê người.

Hoàng Kim cung từng có dãy núi vòng quanh, một con sông lớn chạy quanh núi, phong cảnh rất đẹp.

Nhưng bây giờ ngọn núi có Hoàng Kim cung đứng sừng sững đơn độc, sơn mạch bốn phía bị san bằng chỉ để lại các dấu chân mãnh thú lớn. Một ngọn núi đứng chống ngược phía đối diện Hoàng Kim cung, nửa ngọn núi cắm sâu vào đất, bốn phía nứt rạn. Trên núi để lại hai cái lỗ to sâu không thấy đáy.

Tốc độ sông chảy chậm nhưng hình thành các hồ nhỏ cận gần ngọn núi Hoàng Kim cung duy nhất, phong cảnh đẹp núi non vòm quanh sắc xanh rậm rạp đã không còn.

- Đây mới là tu tiên giả chiến đấu... Dời núi tạo biển...

Rất nhiều đệ tử trong lòng càng hướng tới, không biết khi nào chính mình mới có lực lượng như vậy.

Hoàng Kim cung, trong chính điện.

Liễu Tà Dương và Hồng Thiên Tôn nhìn nhau. Tuy Hồng Thiên Tôn đã thần phục nhưng còn ôm may mắn, Liễu Tà Dương thì suy tư làm sao khiến nó hoàn toàn khuất phục.

Thập Thiên Lôi không thể nhốt Hồng Thiên Tôn được, vậy cái gì có thể khuất phục nó đây?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Sinh linh trong thiên địa đều bình đẳng

Liễu Tà Dương biết thủ đoạn ngự thú như Ngự Thú Thần trạch của Ngự Thú tông, đó là chí bảo, nhưng Ngự Thú Thần trạch chỉ có thể thuần phục linh thú Kim Đan trung kỳ, không thể khống chế cự thú mang hoang như Hồng Thiên Tôn.

Không Thần thuật là thủ đoạn tốt thuần thú, nhưng Hồng Thiên Tôn miễn dịch với Không Thần thuật.

Liễu Tà Dương rất bất đắc dĩ vì thiếu thốn lực lượng, nếu hấn phục hồi cảnh giới Nguyên Anh thì Hồng Thiên Tôn nằm trọn trong tay hắn rồi.

Chẳng lẽ phải nhờ vào sức mạnh của Bản Tôn sao?

Dù Liễu Tà Dương có công pháp đỉnh cấp, có kinh nghiệm hơn xa người ta nhưng vẫn cần mấy năm mới ngưng tụ linh lực trùng kích cảnh giới Nguyên Anh được. Cái này còn nhờ Liễu Tà Dương hấp thu đủ Tiên Linh chi dịch, nếu không tích lũy linh lực cần qua trăm năm trở lên, nếu đụng mấy trận đại chiến thì thời gian còn kéo dài nữa.

Trong thần thức của Liễu Tà Dương đột nhiên vang tiếng nói:

- Người trả thọ nguyên lại cho ta.

Đây là lần đầu tiên Hồng Thiên Tôn chủ động liên lạc với Liễu Tà Dương, xem ra nó đã thừa nhận sức mạnh của hắn, không thì nó đã gầm rống chứ không dùng thần thức liên lạc.

Liễu Tà Dương trả lời:

- Muốn thọ nguyên? Khó.

Hồng Thiên Tôn tròn to mắt như cái chuông lóe tia sáng gian xảo:

- Trả thọ nguyên cho ta đi, ta sẽ không chống đối ngươi, làm trâu ngựa cho ngươi ngàn năm.

- Ngàn năm sau ta sẽ trả thọ nguyên cho ngươi.

- Không được...

Liễu Tà Dương nhìn Hồng Thiên Tôn, mở miệng nói:

- Đừng ra điều kiện với ta, ngươi nghĩ ta không có sức mạnh áp chế ngươi sao? Ta chỉ không muốn lộ ra ở đây, nếu ngươi thật sự muốn chết thì ta thành toàn ngươi!

Hồng Thiên Tôn khinh tường, không thèm giao lưu thần thức với Liễu Tà Dương nữa, nó đi sang góc chơi, khụy gối ngồi xuống giả bộ ngủ.

Vì Du Long đại pháp nên Hồng Thiên Tôn mới khâu phục, hiện tại Liễu Tà Dương chỉ là Kim Đan sơ kỳ, nó không thật lòng khâu phục. Hồng Thiên Tôn đã trưởng thành, đạt đến Kim Đan hậu kỳ, sau này nếu có cơ duyên lớn thì nó sẽ bước vào cảnh giới Nguyên Anh, đây là lý do tại sao nó không thật lòng khâu phục.

Liễu Tà Dương mặc kệ Hồng Thiên Tôn, hai bên tự tu hành trong đại điện.

Một người một thú chun sống hòa bình trong đại điện.

Bảy ngày sau, Liễu Tà Dương đã phục hồi linh lực tiêu hao trong đại chiến. Hồng Thiên Tôn cũng phấn khởi sáng lạn như đã thoát khỏi trạng thái chán nản bị Liễu Tà Dương cướp tuổi thọ.

Chuông thần giống lên.

Liễu Tà Dương triệu tập đám đệ tử.

Liễu Tà Dương đứng dậy, chỉ vào Hồng Thiên Tôn:

- Kể từ hôm nay nó là Đại sư huynh của các ngươi.

- A!

Đám đệ tử kinh kêu, hoảng sợ nhìn Hồng Thiên Tôn chớp mắt, cổ nó còn cột dây cương.

- Đây là đạo mà ta đã nói, sinh linh trong thiên địa đều bình đẳng. Con người đứng là đứng đầu vạn vật nhưng các ngươi nhỏ yếu thì chưa thể xưng là đứng đầu vạn vật. Nếu ngươi không thể đánh bại nó thì ngươi vĩnh viễn bị nó giẫm đạp lên. Nhớ kỹ, thế giới này lực lượng làm vua, thế giới này vô cùng tàn nhẫn, mạnh ăn thịt yếu.

Liễu Tà Dương nói hàng loạt xóa bỏ lằn cấn trong lòng các đệ tử, vô hình trung xóa nhòa nỗi sợ hãi của họ với Hồng Thiên Tôn.

Từ hôm nay mỗi lần Liễu Tà Dương dạy học là Hồng Thiên Tôn sẽ ở trong góc, thời gian lâu đám đệ tử thói quen mảnh thú luôn bên cạnh. Có mấy nữ đệ tử to gan tiến lên sờ đôi sừng của Hồng Thiên Tôn, dường như họ quên cặp sừng này đã lật tung một ngọn núi lớn.

Lâu dần, nữ đệ tử to gan kết đùm lông vàng trên đầu Hồng Thiên Tôn thành cái bím nhỏ.

- Đại sư huynh, đi chơi với chúng ta đi. Chúng ta đi xin sư tôn chắc người sẽ đồng ý!

Hồng Thiên Tôn phớt lờ mấy nữ đệ tử lăm nhăm, nó nhắm mắt lại.

Mấy ngày sau, nhóm nữ đệ tử lại đến năn nỉ Hồng Thiên Tôn, lần này nó tỉnh lại, hé mắt ra. Hồng Thiên Tôn đứng dậy nghênh ngang đi ra ngoài, mấy nữ đệ tử vui vẻ theo sau.

Liễu Tà Dương ở trong đại điện, không quan tâm gì.

Hồng Thiên Tôn đến ngoài đại điện, ngừng đầu rống một tiếng, thiên địa chấn động. Hồng Thiên Tôn lắc vảy trên người, quay đầu nhìn mấy nữ đệ tử.

Nhóm nữ đệ tử vui vẻ chạy tới gần Hồng Thiên Tôn, mãnh thú lắc đầu, một luồng sức mạnh nâng các nàng lên đặt trên lưng nó. Hồng Thiên Tôn đập bốn vó, áng mây dâng lên, nó vọt lên cao.

Nữ đệ tử hét rầm lên túm chặt Hồng Thiên Tôn vì sợ rơi xuống.

Hồng Thiên Tôn bay lượn tự do trên bầu trời.

Đám đệ tử Vô Lượng Môn nhìn mãnh thú oai hùng vút qua không trung thì lộ vẻ giật mình và hâm mộ.

Mấy đệ tử ngồi trên lưng Hồng Thiên Tôn không còn hoảng loạn, tuy nó bay nhanh nhưng rất vững vàng. Bọn họ cảm giác được Hồng Thiên Tôn cố ý bảo vệ bọn họ, phòng ngừa họ rơi xuống.

Các đệ tử trong Hoàng Kim cung mỗi người lo làm việc của mình, làm như không thấy Hồng Thiên Tôn. Bọn họ đã chấp nhận con mãnh thú này nhưng không xem nó là sư huynh, ngăn cách giữa người và yêu thú còn đó.

Trong đại điện, Liễu Tà Dương lấy tháp Thiên Lô ra.

Trận pháp phòng ngự của pháp bảo này đã bị Hồng Thiên Tôn phá hư nhưng công năng khác chưa mất.

Lôi kiếp của quạ Phong Lô, khả năng khống chế pháp bảo không mất công hiệu khi trận pháp phòng ngự bị hư hỏng.

Liễu Tà Dương sửa chữa trận pháp, tu sửa tháp Thiên Lô.

Màn đêm buông xuống, Hồng Thiên Tôn trở về.

Mấy đệ tử leo xuống lưng Hồng Thiên Tôn, bọn họ hưng phấn kể về vui sướng bay lượn trên trời, đắm mình trong biển mây.

Hồng Thiên Tôn bước vào đại điện, lại nhắm mắt nằm trong góc.

Liễu Tà Dương đã cất tháp Thiên Lô, sửa trận pháp được bảy, tám phần.

Tất cả bình yên, thản nhiên như nước chảy. Mỗi cách mấy ngày Liễu Tà Dương đi Kinh Lâu trong Thất Thập Nhị phong đọc kinh tư, mỗi cách bảy ngày sẽ dạy học.

Trong mắt đám người Lô Hồ cho rằng Liễu Tà Dương là điển phạm bình tâm khổ tu, theo đuổi trí tuệ không biết mệt mỏi, không thả lỏng dù chỉ một ngày.

Hoàng Kim cung lặng lẽ nổi lên trong Đệ Thất Thập Nhị phong, nó có nhiều đệ tử, phong thái đã nổi ngang ngửa nội môn khác, chẳng qua cảnh giới đệ tử còn thấp, chưa đủ trưởng thành.

Cách trăm vạn dặm, Tiên quốc.

Một yêu ma đầu bò mình người vai khiêng búa lớn, eo treo cái tú to đi trên đường cái rộng lớn. Tu sĩ buôn bán các loại pháp khí, phi kiếm hai bên đường đã quen mặt yêu ma này.

Sa trấn hoàn toàn thành trung tâm Tiên quốc, có tu sĩ Kim Đan tới lui.

Nguru Đầu Yêu Ma đi vào cửa hàng chuyên bán đan dược.

Tiểu nhị cười tươi nghênh đón:

- Ôi, hôm nay Nguru gia có rảnh? Đạo này chúng ta mới nhập về một mớ đan dược tốt, Nguru gia xem thử?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Bay vút đi

Tiểu nhị không e ngại thân phận của Nguru Đầu Yêu Ma, trong Sa trấn người và yêu hòa bình ở chung nhiều năm. Trong mắt thương gai thì làm ăn với

yêu ma càng nhẹ nhàng hơn.

Nguru Đầu Yêu Ma có tu vi Kim Đan trung kỳ, xem như cường giả một phương tại đây. Đoạn thời gian trước Nguru Đầu Yêu Ma tuần tra lĩnh vực Tiên quốc đánh chết một số kẻ rình rập Tiên quốc, giờ quay về Sa trấn nghỉ dưỡng sức.

Tu Tiên giới miệt thị việc Tiên quốc dùng yêu ma trấn thủ cương vực. Một số môn phái tu tiên xếp Tiên quốc vào ổ diên, một số chính đạo tu tiên tuyên bố phải giải cứu dân chúng Tiên quốc trong nước sôi lửa bỏng.

Nguru Đầu Yêu Ma nói với tiểu nhị:

- Đưa xem tử.

- Có ngay!

Tiểu nhị tay chân liếng thoăn lấy hai 2hò lô đan dược ra. Nguru Đầu Yêu Ma đổ ra một viên đặt gần mũi hít ngửi, sau đó gỡ cái tui to bên hông đặt xuống đất, lục ra hai góc nhân sâm ngàn năm, năm chu quả đồ au.

Tiểu nhị mắt sáng rực mừng rỡ.

Nguru Đầu Yêu Ma ném nhân sâm và chu quả cho tiểu nhị, bàn tay to chộp đan dược trong hai hồ lô vào lòng bàn tay, há mồm nuốt trọn.

Nguru Đầu Yêu Ma ra khỏi cửa hàng, tiểu nhị tiến đến tận cửa, lớn tiếng chào:

- Nguru gia đi từ từ!

Nguru Đầu Yêu Ma đi trên đường.

Một tiểu thương phàm nhân rao hàng:

- Chong chóng đây!

Nguru Đầu Yêu Ma quay đầu nhìn. Trên cái lỗ cây gậy cắm đầy chong chóng, vòng quay chuyển động theo gió, một cái trống nhỏ kêu thùng thùng. Nguru Đầu Yêu Ma dùng chân cầm một cây chong chóng, cho tiểu thương một miếng hà thủ ô to cỡ ngón tay.

Trong một viện lạc.

Nguru Đầu Yêu Ma đặt báu to trong tay xuống, một đứa trẻ năm, sáu tuổi chạy ra ngoài nhà.

- Phụ thân về rồi! Phụ thân đi ba tháng, nhớ phụ thân lắm!

Đứa trẻ chạy đến trước mặt Nguru Đầu Yêu Ma kéo lông gãi. Mặt mũi Nguru Đầu Yêu Ma cực kỳ xấu xí đáng sợ nhưng đứa bé không hề sợ hãi. Nguru Đầu Yêu Ma thấy đứa trẻ chạy đến gần thì mắt lộ tia triu mến.

Nguru Đầu Yêu Ma há mồm phun ra một đan dược tròn xoe, dược tính mãnh liệt đã bị gãi tiêu hóa, thiếu niên phàm nhân cũng có thể dùng.

Nguru Đầu Yêu Ma giơ đứa bé lên cao qua đầu đặt lên vai, đưa chong chóng cho đứa bé:

- Nào, để ta xem ngươi có cao lên không?

Đứa bé cầm chong chóng cười khúc khích chơi đùa.

Đứa bé được Nguru Đầu Yêu Ma nhặt về. Bên ngoài Tiên quốc không ngừng chém giết, lửa chiến tranh đốt trụi một tòa thành trì. Nguru Đầu Yêu Ma đang tuần tra biên cương Tiên quốc chợt nghe tiếng con nít khóc thê là thuận tay cứu nó ra.

Trong viện nhỏ Nguru Đầu Yêu Ma đôi khi khom người, đôi khi chơi rượt bắt, đôi khi biến thành con trâu to cho đứa bé cưỡi. Đứa trẻ cầm chong chóng, tiếng cười không dứt.

Buổi tối buông xuống, đứa bé ngủ say trong vòng tay Nguru Đầu Yêu Ma, tay nhỏ bé còn nắm chặt chong chóng không nỡ buông.

Nguru Đầu Yêu Ma cẩn thận thổi gió cho đứa bé, sợ lông mình làm bé con bị nóng.

Trong Tiên quốc xảy ra biến đổi lớn, sự thay đổi đảo điên trật tự của Tu Tiên giới.

Người đời hay nói yêu ma hung tàn thích ăn thịt người. Trong Tiên quốc có nhiều yêu ma xuất hiện trước mặt mọi người nhưng đảo điên định luận của thế gian.

Bên ngoài Tiên quốc, rất nhiều yêu thú rục rịch, đã bắt đầu cuộc di chuyển rầm rộ. Chúng nó chỉ muốn đi Tiên quốc không có tu sĩ vây công mình, nhưng ước mơ nhỏ bé này bị Tu Tiên giới định nghĩa là thú triều, chính phái tu tiên xem hành vi của chúng nó là yêu thú xâm phạm lĩnh vực tu sĩ.

Các môn các phái Tu Tiên giới chú ý chặt chẽ hướng đi của các yêu thú.

Trong một trà lâu, có tu sĩ tự cho rằng mình kiến thức rộng nói tràng giang đại hải, lên án công khai Tiên quốc:

- Ài, Tiên quốc đã bị yêu ma bá chiếm, mọi người sống trong Tiên quốc đã trở thành nô lệ của yêu ma, nơi đó là địa ngục trần gian!

Trong mắt tu sĩ này thì yêu ma hoành hành trong Tiên quốc, thiên đạo sa đọa.

Rất nhiều tu sĩ hòa cùng, tuyên bố trừ ma vệ đạo dù chết không sòn.

Trong trà lâu, một số tu sĩ càng sợ Tiên quốc hơn. Yêu ma bá đạo hoành hành, chẳng lẽ không ai đi tiêu diệt bọn họ sao? Tại sao Vô Lượng Môn thờ ơ?

Đang lúc đám đông tu sĩ hô hò đòi thảo phạt Tiên quốc thì một tu sĩ ngồi trong góc đứng bật dậy:

- Nói linh tinh!

Trong trà lâu im phăng phắc.

Tu sĩ quát:

- Một đám chuột nhắt chỉ biết nói bậy bạ, các ngươi dám theo ta đi Tiên quốc một chuyến, nhìn xem thiên hạ Tiên quốc không?

Tu sĩ trừng bốn phía, đám tu sĩ mới rồi còn hô hào đều im miệng.

Vừa rồi bọn họ còn đòi cứu con dân Tiên quốc, nhưng giờ tu sĩ mời đi Tiên quốc thì không ai dám đồng ý.

Tu sĩ mở miệng nói:

- Huynh trưởng của ta bạc vân thiên, là anh hùng đích thực, hào kiệt đương thời. Ta vô cùng kính ngưỡng huynh trưởng, xem như huynh như phụ. Tiếc rằng huynh trưởng bẩm sinh có bộ dạng cộc dừ tợn, người đời không chứa nên đành ẩn thân trong rừng sâu hơn ngàn năm.

- Thiên hạ này bất công đã lâu, người đời bảo thù lâu rồi!

Tu sĩ phát tay áo giật dừ rồi đi.

Vô Lượng Môn, Thất Thập Nhị phong, Hoàng Kim cung.

Lôi Hồ truyền âm ngàn dặm:

- Cứu sư đệ, hôm nay trăng tròn, sư huynh đệ chúng ta đi ngắm trăng không?

Liễu Tà Dương mở mắt ra đáp lại:

- Đa tạ ý tốt của sư huynh nhưng ta không đi, mấy ngày nay ta đang có điều nghi hoặc cần tĩnh tâm.

- Vậy thôi, khi nào sư đệ giải mở gút mắc rồi sư huynh đệ chúng ta lại tụ họp.

Liễu Tà Dương đứng dậy kéo tháp Thiên Lôi ra, nói với Hồng Thiên Tôn:

- Ta tu luyện đã đến bình cảnh, ngươi theo ta ra ngoài một chuyến đi xem thiên hạ này.

Hồng Thiên Tôn lắc lư đứng thẳng dậy.

Liễu Tà Dương luyện hóa Tiên Linh chỉ dịch mấy ngày nay tiến triển chậm chạp, tu vi đã đến bình cảnh không áp chế được nữa. Liễu Tà Dương áp chế linh lực tựa như núi lửa sắp phun trào.

Liễu Tà Dương phải vào Kim Đan trung kỳ, không thể chậm trễ được nữa.

Liễu Tà Dương cười trên người Hồng Thiên Tôn bước ra đại điện, truyền âm tứ phương:

- Chúng đệ tử, ta đi ra ngoài trăm ngày, trong thời gian này các ngươi phải chăm chỉ khổ luyện không được làm biếng!

Các đệ tử lên tiếng:

- Cần tuân pháp chỉ của sư tôn!

Liễu Tà Dương nói:

- Đi thôi.

Hồng Thiên Tôn nhảy lên, lần này nó không kiềm chế lực lượng của mình nữa. Liễu Tà Dương không giống đệ tử của mình, dù Hồng Thiên Tôn đi nhanh cỡ nào cũng không tổn thương hắn được.

Giận bay vọt lên vèo một cái vượt chín vạn dặm.

Liễu Tà Dương cười Hồng Thiên Tôn rời khỏi, trong phút chốc vượt qua không gian.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Lửa giận (Thượng)

Ba ngày sau, Hồng Thiên Tôn bay ra lĩnh vực Vô Lượng Môn. Liễu Tà Dương đứng trên lưng Hồng Thiên Tôn, linh lực rít gào thể không thể đỡ phá tan xiềng xích giam cầm thân thể, thể như chẻ tre tiến vào cảnh giới Kim Đan trung kỳ.

Hồng Thiên Tôn giảm chậm tốc độ đáp xuống một ngọn núi lớn. Liễu Tà Dương đứng trên đỉnh núi, lốc xoáy bàn cứ khuấy động linh khí thiên địa, Kim Đan trong người hắn hiện hình rõ ràng.

Bão linh lực kéo dài một ngày một đêm rồi dần bình ổn.

Mắt Hồng Thiên Tôn sâu thẳm nhìn phương xa.

Hồng Thiên Tôn sinh ra trong Phong Thần truyện, tự cho rằng nơi đó là thiên địa. Giờ phút này Hồng Thiên Tôn phát hiện đây mới là thiên địa, đó mới là thế giới nó muốn. Thế giới cho Hồng Thiên Tôn tự do rong ruổi, ngao du.

Liễu Tà Dương đứng bên cạnh Hồng Thiên Tôn nhìn theo tầm mắt của nó.

Đó là biển cao vô tận, trên đại dương là bầu trời xanh biếc không có cuối.

- Ngươi muốn đi sao?

Hồng Thiên Tôn quay đầu nhìn Liễu Tà Dương, trong ánh mắt lưu luyến hướng tới.

- Được rồi!

Liễu Tà Dương chạm vào cặp sừng của Hồng Thiên Tôn, trả lại tuổi thọ, thực lực của nó nhanh chóng phục hồi.

Liễu Tà Dương xoay người đưa lưng hướng Hồng Thiên Tôn, vẫy tay với nó. Liễu Tà Dương mặc kệ nó đi, nhưng Hồng Thiên Tôn không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau Hồng Thiên Tôn truyền thần thức qua:

- Ta muốn nghe ngươi giảng bài... Ta không muốn rời khỏi. Còn nhóm sư muội kia, tuy đôi lúc họ thật đáng giận, bện tóc cho ta, nhưng ta rất hưởng thụ cảm giác ấm áp này, ta chưa từng có được nó. Bây giờ ta... Không muốn mất đi...

- Ta sinh ra trong thế giới hỗn loạn, cô độc sống qua năm ngàn năm. Ta chưa từng vui, không biết cái gì là vui vẻ. Thời gian gần đây ta có nhiều cảm xúc, ta cảm nhận được ấm áp, niềm vui. Bây giờ ta nguyện ý đi theo ngươi, được đám người vây quanh, nghe bọn họ gọi ta là sư huynh.

Hồng Thiên Tôn quỳ rạp bên cạnh Liễu Tà Dương, thu về tầm mắt nhìn mãi phương xa.

Trên đỉnh núi. Liễu Tà Dương ổn định cảnh giới Kim Đan trung kỳ, việc này cần vài ngày hoặc mấy chục ngày.

Giây lát sau Hồng Thiên Tôn đang nhắm mắt chột đứng thẳng dậy, vẩy phát ra tia sáng lạnh.

Liễu Tà Dương cảm giác mấy khí sắc bén ập đến, là vài tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ hợp thành trận pháp xúm lại.

Hồng Thiên Tôn gầm rống.

Bảy người đáp xuống đất. Liễu Tà Dương đứng dậy nhưng bị họ lơ đẹp, mắt họ nhìn đắm đắm vào Hồng Thiên Tôn, đôi mắt tràn đầy tham lam.

Liễu Tà Dương mở miệng nói:

- Con thú này là tọa kỵ của ta.

Người dẫn đầu liếc xéo Liễu Tà Dương rồi tiếp tục quăng cục lơ, gã cho rằng tu sĩ này mới bước ra Kim Đan trung kỳ, cảnh giới còn chưa vững vàng.

Tu sĩ nói:

- Các sư đệ, chúng ta bảo vệ thiên đạo, trăm yêu trừ ma. Hôm nay nơi đây xuất hiện hung vật như thế phải giết chết nó, quyết không thể để nó đồ thán nhân gian!

Mấy tu sĩ Kim Đan khác gật gù hòa theo.

Mới rồi tu sĩ hiên ngang lẫm liệt tuyên bố giây sau nói lời lưu manh:

- Các sư đệ, gần đây ta luyện chế tiên đan cần một thú đan, các sư đệ nhớ đừng giành của ta!

Tu sĩ nhìn thẳng Hồng Thiên Tôn, hoàn toàn lơ Liễu Tà Dương đứng ngay bên cạnh gã.

- Đạo này ta luyện chế một món pháp bảo, ta muốn sừng trên đầu con thú này.

Hồng Thiên Tôn tức giận rống to:

- Grao!

Liễu Tà Dương lặp lại lần nữa:

- Các người xem ta như không khí?

Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ dẫn đầu cau mày, lời của Liễu Tà Dương khiến gã khó chịu, hoàn toàn lơ đẹp. Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ vung tay đánh ra luồng kiếm khí bắn hướng Liễu Tà Dương, gã cho rằng tu sĩ Kim Đan trung kỳ nhỏ nhoi dám lải nhải bên tai gã thì giết cho đời yên lặng.

Liễu Tà Dương lấy tháp Thiên Lô ra.

phi kiếm đập mạnh vào tháp Thiên Lô, người Liễu Tà Dương rung mạnh.

Cơ thể Hồng Thiên Tôn biến to ra trăm trượng. Các tu sĩ xông lên hết hồn. Bọn họ biết mãnh thú này rất mạnh, thực lực mãnh thú càng mạnh thì công hiệu yêu đan càng tốt, nhưng bọn họ không ngờ rằng thực lực yêu thú này vượt sức tưởng tượng của họ.

- Thiên Kiếm phái!

Liễu Tà Dương ở trong tháp Thiên Lô, từ kiếm khí phân biệt ra thân phận của đối phương. Thiên Kiếm phái cũng là môn phái lớn truyền thừa đã lâu nhưng thực lực không bằng Đệ Thất Thập Nhị phong của Vô Lượng Môn.

Tu sĩ dẫn đầu chém ra một kiếm không giết được Liễu Tà Dương, gã cảm nhận uy lực không tầm thường của pháp bảo hình tháp, con mãnh thú trước mắt thì tàn bạo.

- Biết là phái của ta còn không mau rút đi!?

Tu sĩ quyết định giết con mãnh thú trước rồi mới tính sổ với tu sĩ Kim Đan trung kỳ này.

Mắt Liễu Tà Dương lóe tia hung ác:

- Nếu các người đã muốn chết thì ta thành toàn!

Liễu Tà Dương truyền tin cho Hồng Thiên Tôn:

- Giết, Kim Đan thuộc về người!

Dù Liễu Tà Dương không nói thì Hồng Thiên Tôn cũng không kiếm được sát khí ngập trời.

Hồng Thiên Tôn từng ở giai đoạn ấu niên có thể đánh chết tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, giờ phút này nó trưởng thành thì càng cực kỳ cuồng bạo.

Tháp Thiên Lô của Liễu Tà Dương cắm rễ núi lớn, cao trăm trượng. Một lôi long bay ra khỏi tháp đánh thẳng vào tu sĩ Kim Đan hậu kỳ dẫn đầu.

Một tu sĩ hét to:

- Sư huynh mau giúp ta với! Con thú này hung..

Một móng vuốt xé gió bay tới móc tim tu sĩ khác, Kim Đan tròn xoe nằm trong móng vuốt mãnh thú.

Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ khác giật mình kêu lên:

- A!

- Đây là mãnh thú gì vậy?

- Nguy rồi!

Tu sĩ thấy móng vuốt năng lượng lại hiện ra thì lấy pháp bảo phòng ngự ra che trước người, gã nào biết móng vuốt năng lượng hoàn toàn lướt qua pháp bảo phòng ngự moi Kim Đan của gã ra. Hồng Thiên Tôn há miệng rộng nhai nát Kim Đan nuốt vào bụng.

Từ lúc Hồng Thiên Tôn phát uy đến hi tu sĩ Kim Đan hậu kỳ chết chỉ diễn ra trong vòng một giây.

Liễu Tà Dương tu sĩ Kim Đan hậu kỳ sợ hãi. Đây rốt cuộc là mãnh thú gì mà lợi hại dữ vậy?

Tu sĩ Kim Đan thủ lĩnh ngăn cản lời long, gã cảm giác Kim Đan run rẩy.

- Tại sao là lời kiếp? Sao hắn có thể không chế lời kiếp?

Tu sĩ Kim Đan linh cảm không may.

- Giết!

Lời long giáng xuống, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ nổi da gà chạy dọc sống lưng, gã bắt chấp thân phận ngựa đầu rồng to:

- Sư tôn cứu ta!

Vang tiếng gầm:

- To gan, dám giết người của Thiên Kiếm môn ta!

Thanh âm chân vỡ lời long Liễu Tà Dương thả ra.

Một bàn tay to cách không chớp tới. Hồng Thiên Tôn gầm rống đụng vào bàn tay to từ không trung đập xuống.

Ầm!

Hồng Thiên Tôn như khối lỏi bị bàn tay to đập bẹp.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Lửa giận (Hạ)

Mắt Liễu Tà Dương bắn tia sáng hung dữ:

- Tu sĩ Nguyên Anh!

- Chạy!

Đây là ý nghĩ duy nhất của Liễu Tà Dương, Kim Đan không vững chắc, hắn không có sức đối kháng tu sĩ Nguyên Anh.

Liễu Tà Dương lập tức phát ra lực lượng Bản Tôn.

Kim Đan trung kỳ, Kim Đan hậu kỳ...

Lực lượng của Liễu Tà Dương rất gần với Nguyên Anh sơ kỳ, hắn tóm lấy Hồng Thiên Tôn bị thương thật lùi ra sau.

Nếu cảnh giới Kim Đan trung kỳ ổn định thì Liễu Tà Dương có thể mượn dùng lực lượng Nguyên Anh sơ kỳ. Nhưng hiện tại Liễu Tà Dương không có sức đối kháng tu sĩ Nguyên Anh, chỉ đành bỏ chạy.

Liễu Tà Dương kéo Hồng Thiên Tôn thu hô thân hình chạy phurong xa.

- Muốn chạy?

Bàn tay to chộp tới, lực lượng khủng bố đánh trúng lưng Liễu Tà Dương.

Liễu Tà Dương phun ngum,máu:

- Oa!

Chưởng suýt chấn vỡ Kim Đan nhưng Liễu Tà Dương không giảm tốc độ ngọc lại càn nhanh.

Tu sĩ Nguyên Anh cách không đánh ra chưởng to lại giáng xuống, gã đã quyết tâm giết Liễu Tà Dương. Đệ tử gã cực khổ bồi dưỡng nhưng có hai người chết thảm, gã cực kỳ tức giận.

Liễu Tà Dương cảm nhận uy lực vô tượng từ bàn tay to, hắn không đánh lại cảnh giới Nguyên Anh, chưởng này giáng xuống dù là hắn hay Hồng Thiên Tôn đều phải chết.

Một tiếng gầm vang vọng chân trời:

- Cút!

Một ngón tay cách không đánh tới bắn nát chưởng TO:

- Thiên Kiếm môn? Thật kiêu ngạo, coi chừng đồ các ngươi.

Tu sĩ Nguyên Anh Thiên Kiếm môn giật nảy mình, ngón tay đột nhiên xuất hiện khiến gã cảm nhận uy nhiếp vô tận. Gã đúng là Nguyên Anh kỳ, nhưng là Nguyên Anh sơ kỳ. Chủ nhân ngón tay này đương nhiên là Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí là Nguyên Anh đại thừa kỳ.

- Thiên Kiếm môn biết sai, xin tiền bồi tha mạng!

Ngón tay biến mất, thiên uy vô cùng vô tận tan biến như chưa từng xuất hiện.

Liễu Tà Dương cắn răng bò dậy, Hồng Thiên Tôn thở hồng hộc.

- Vừa rồi là ai ra tay?

- Ngươi không cần biết.

Liễu Tà Dương nuốt một viên đan dược, lực lượng thuộc về Liễu Tà Dương đã rút đi, cảnh giới Kim Đan trung kỳ sắp ổn định cũng rút xuống Kim Đan sơ kỳ. Nếu không nhờ Bản Tôn cứu thì Liễu Tà Dương sẽ chết rất thảm.

Liễu Tà Dương kéo Hồng Thiên Tôn tìm nơi ẩn khuất chữa lành vết thương.

Liễu Tà Dương nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ:

- Thiên Kiếm môn!

Nếu không nhờ Bản Tôn ra tay kịp lúc thì Liễu Tà Dương đã chết từ lâu, Kim Đan cũng sẽ bị người nhặt lấy luyện hóa.

Thiên Kiếm môn chỉ là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, môn hạ vốn có bảy tu sĩ Kim Đan hậu kỳ nhưng đã có hai người chết dưới móng vuốt của Hồng Thiên Tôn.

Kim Đan hậu kỳ, chỉ cần Liễu Tà Dương đột phá Kim Đan hậu kỳ là có thể mượn dùng lực lượng Nguyên Anh sơ kỳ của Bản Tôn, khi đó tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ cũng không đánh lại hắn.

- Ngươi sao rồi?

Hồng Thiên Tôn trả lời:

- Không chết được, nhưng hoàn toàn khỏe mạnh thì cần một năm.

Mỗi ngày Hồng Thiên Tôn sẽ ăn đan dược được Liễu Tà Dương cho, dù vậy nó cần một năm mới dưỡng lành vết thương được.

Mắt Liễu Tà Dương bắn tia hung tợn:

- Tốt, chờ khi ngươi lành vết thương chúng ta sẽ đi báo thù!

Hồng Thiên Tôn nói:

- Đi bây giờ không được sao? Người cứu người có sức mạnh đó.

Liễu Tà Dương nhìn Hồng Thiên Tôn:

- Người không hiểu.

Lần này ra tay mạo hiểm rất lớn, nếu bị Vô Lượng Môn phát hiện ra điều gì thì âm mưu chiếm Hóa Thần quyết của Liễu Tà Dương sẽ không cách nào thực hiện.

Nếu Thiên Kiếm môn bị Bản Tôn tiêu diệt thì Vô Lượng Môn sẽ liên kết đầu đuôi câu chuyện, không khó phát hiện chỗ kỳ lạ.

Liễu Tà Dương tiếp tục tu luyện, lần này hắn muốn đột phá Kim Đan hậu kỳ, dựa vào sức mạnh của mình cần quét Thiên Kiếm môn.

Một người một thú tu luyện tại đây.

Trong Thiên Kiếm môn.

Thiên Kiếm Lão Tổ nhìn năm đệ tử quỳ dưới đất. Lần này Thiên Kiếm môn tổn thất thảm trọng, hai đệ tử chết ngay trước cửa nhà.

- Các người nói xem đó là mảnh thú gì?

Một đệ tử ngược đầu lên, ánh mắt kinh hoàng nói:

- Mảnh thú kia cực kỳ hung mãnh, đầu rồng mình lộ, nó có thể biến ra móng vuốt, pháp bảo phòng ngự không thể ngăn cản.

Thiên Kiếm Lão Tổ đứng bật dậy:

- Hồng Thiên Tôn!

Thiên Kiếm Lão Tổ có nghe nói về mảnh thú hoang dã này nhưng chưa từng gặp, không ngờ xuất hiện linh thú như thế. Thiên Kiếm Lão Tổ nhớ lại ngón tay cách không búng thì lại ừ ngồi xuống. Dù Thiên Kiếm Lão Tổ muốn cướp linh thú nhưng chủ nhân ngón tay kia siêu không lồ.

Đại đệ tử mở miệng nói:

- Sư tôn, người đó dùng một pháp bảo hình tháp có thể phát ra lời kiếp.

Thiên Kiếm Lão Tổ lại đứng dậy đi tới đi lui trong đại điện. Pháp bảo có thể phát ra lời kiếp? Hôm đó lão cảm giác được hơi thở lời kiếp, nhưng khá yếu, nếu Thiên Kiếm Lão Tổ ôn dưỡng nó trăm năm thì sẽ rất lợi hại.

Thiên Kiếm Lão Tổ nhớ đến ngón tay cứu viện thì đau đầu như búa bổ, nếu không có người đó thì linh thú và pháp bảo thuộc về lão.

Thôi, không nghĩ nữa!

Thiên Kiếm Lão Tổ phát tay đuổi mấy đệ tử đi, lão đi lòng vòng trong đại điện, vẫn không cam lòng. Thiên Kiếm Lão Tổ rời đi tìm bằng hữu cũ tính cát hung cho mình, nếu là dấu hiệu đại cát thì...

Thiên Kiếm Lão Tổ dứt khoát, dù chủ nhân ngón tay kia diệt Thiên Kiếm môn thì sao? Lão có linh thú, pháp bảo, chạy trốn tới nơi khác tiềm tu, sau này sáng lập một đại phái khác.

Giờ phút này Liễu Tà Dương một lòng tiềm tu mong sớm đột phá đến Kim Đan hậu kỳ, khi nào tới Kim Đan hậu kỳ thì mới giải trừ nguy cơ trước mắt được.

Vết thương của Hồng Thiên Tôn nhanh chóng phục hồi.

Một tháng sau, Liễu Tà Dương lại bước vào Kim Đan trung kỳ, hắn cảm giác một thần thức tra xét mình. Liễu Tà Dương dùng pháp bảo gương soi hắn và Hồng Thiên Tôn, thế là thoát khỏi thần thức tra xét.

Pháp bảo gương này có thể né khỏi thần thức, tu sĩ Nguyên Anh cũng không cách nào tra xét, có thể gọi là kỳ bảo. Nhưng thời gian ngắn ngủi, sau mười hai canh giờ hiệu quả sẽ biến mất, phải soi gương tiếp.

- Thiên Kiếm môn cho rằng ta sẽ không trả thù người sao?

Liễu Tà Dương tăng tốc độ luyện hóa, bảy ngày sau ổn định cảnh giới Kim Đan trung kỳ. Liễu Tà Dương tiếp tục luyện hóa Tiên Linh chi dịch để sớm ngày đột phá đến cảnh giới Kim Đan hậu kỳ.

Một tháng sau, Hồng Thiên Tôn vẫn là bộ dạng hấp hối. Dường như đan dược của Liễu Tà Dương không đem lại tác dụng gì.

- Ngươi sao rồi?

Hồng Thiên Tôn trả lời:

- Ta cũng không rõ, mấy ngày nay vết thương không giảm bớt ngược lại bị nặng thêm.

Thần thức của Liễu Tà Dương chui vào thiếu nữ Hồng Thiên Tôn phát hiện một lực lượng bám chặt trong linh lực Hồng Thiên Tôn, không thể trừ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Cái gì là tiên

Liễu Tà Dương cau mày, không ngờ lực lượng tu sĩ Nguyên Anh thâm thấu vào kinh mạch Hồng Thiên Tôn. Liễu Tà Dương thi triển Du Long đại pháp bắt đầu cắn nuốt lực lượng tu sĩ Nguyên Anh nhưng tiến triển chậm chạp, lực lượng nuốt Hồng Thiên Tôn thì nhanh kinh người, không thể trông chờ vào Du Long đại pháp cứu nó.

Ba ngày sau, Liễu Tà Dương và Hồng Thiên Tôn bước ra chỗ ẩn thân.

Liễu Tà Dương quyết định mang theo Hồng Thiên Tôn đi động phủ của mình, lấy đan dược trong đó cứu nó. Không thì kêu Bản Tôn cứu Hồng Thiên Tôn, nhưng đó là chiêu cuối cùng.

Đoạn thời gian trước Liễu Tà Dương đã định đi động phủ lấy chút đồ hộ thân, giờ vừa lúc giải quyết việc luôn.

Hồng Thiên Tôn biến hình on lộc hoa mai chạy bên cạnh Liễu Tà Dương, nó áp chế lực lượng của mình để giảm chậm tốc độ cắn nuốt.

Mười ngày sau, Liễu Tà Dương rời khỏi phạm vi thể lực của Thiên Kiếm môn, hắc dùng bảo kính né thoát thần thức Thiên Kiếm Lão Tổ tra xét mấy lần.

Liễu Tà Dương thâm nghĩ:

- Thiên Kiếm môn, ngươi đang ép ta ra tay?

Hai mươi ngày sau.

Liễu Tà Dương đứng trước một sơn cốc, trận pháp mờ lung. Liễu Tà Dương đang định bước vào cốc tìm động phủ của mình.

Một người hiện ra giữa không trung, lưng cổng trường kiếm, râu bạc bay trước ngực:

- Ha ha ha! quả nhiên các ngươi đến đây, lão phu chờ lâu rồi!

Liễu Tà Dương nhìn chăm chăm người này.

Thiên Kiếm Lão Tổ!

Lão đuổi theo đến tận đây!

Liễu Tà Dương từ từ ngược lên nhìn Thiên Kiếm Lão Tổ:

- Ngươi hiếp người quá đáng!

Thiên Kiếm Lão Tổ còn sợ chủ nhân ngón tay kia nên do dự nói:

- Bớt nói nhảm đi, giao pháp bảo thiên kiếp và con linh thú này thì lão phu sẽ tha cho ngươi đường sống!

Liễu Tà Dương lăm bằm:

- Không thể nào!

Thiên Kiếm Lão Tổ quát hỏi, giọng như tiếng sấm:

- Ngươi nói cái gì?

Liễu Tà Dương vụt ngẩng đầu, tức giận quát:

- Ta nói là ngươi chọc giận ta! Ngươi ép ta quá đáng! Ta không nhịn nữa! Ngươi phải chết mới bình ổn lửa giận của ta!

Hồng Thiên Tôn ở một bên thầm run, nổi lên cảm giác thắc mắc về Liễu Tà Dương. Các hành động của Liễu Tà Dương rất quái dị lạ lùng, không thể giải thích bằng lẽ thường được.

Lúc trước bị thần thức của Nguyên Anh một bàn tay đánh bị thương nặng nhưng giờ có gan khiêu khích tu sĩ Nguyên Anh, tình huống cực kỳ mâu thuẫn.

Thiên Kiếm Lão Tổ nhìn Liễu Tà Dương, tràn đầy tự tin nói:

- Buông lời ngông cuồng, ta đã cấm bế thần thức quanh đây, dù là tu sĩ Nguyên Anh đại thừa cũng không thể tra xét. Ta chờ xem ai cứu được ngươi!

Bạn già tính ra Liễu Tà Dương sẽ đến đây nên Thiên Kiếm Lão Tổ mai phục sẵn từ lâu.

Một thanh âm đột nhiên vọng ra từ sơn cốc:

- Nếu ta tự cứu ta thì sao?

- A!

Thiên Kiếm Lão Tổ sợ hết hồn:

- Ai đó!?

Bản Tôn bước ra từ sơn cốc.

Thiên Kiếm Lão Tổ biến sắc mặt kêu lên:

- Tu sĩ Nguyên Anh đại thừa!

Hồng Thiên Tôn liếc qua Liễu Tà Dương, mặt hấn vẫn không biểu tình.

Hồng Thiên Tôn truyền thần thức dò hỏi:

- Chuyện gì đây?

Liễu Tà Dương lắc đầu nói:

- Ta hết cách rồi, ta bây giờ không thể chống lại tu sĩ Nguyên Anh nên đành tự tiện sử dụng lực lượng, hy vọng Vô Lượng Môn sẽ không phát hiện cái gì.

Hồng Thiên Tôn ngậy ngươi:

- Ngươi... Ngươi... Ngươi là tu sĩ Nguyên Anh!

- Không sai, ta là tu sĩ Nguyên Anh.

- Hèn gì, hèn gì ngươi có nhiều thủ đoạn như vậy, Kim Đan sơ kỳ đã có thể hàng phục ta!

Thiên Kiếm Lão Tổ mở miệng nói:

- Tiền bối, ta và tiểu nhi này có thù lớn, nếu giết được tiểu tử này ta nguyện dâng lên linh thú và pháp bảo!

Thiên Kiếm Lão Tổ chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, thật tình không có sức đối kháng với đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Bản Tôn từng bước một đến trước mặt Thiên Kiếm Lão Tổ, lão thật lùi.

Bản Tôn nói:

- Ngươi nghĩ ta sẽ để ngươi giết ta sao?

Thiên Kiếm Lão Tổ nghe câu này như sét đánh giữa trời xanh, tay chân lạnh lẽo:

- Cái gì?!

- Hôm nay ngươi chết chắc, vì ngươi không thể trốn thoát ngọn lửa của ta!

Một ngọn lửa đỏ rực dâng lên.

Liễu Tà Dương đi vào động phủ.

Bản Tôn đứng ngoài động phủ nhìn chăm chú bầu trời.

- Thiên đạo, ngươi cho rằng có thể trói buộc người đời trong thế giới mà ngươi vẽ ra sao? Không, có lẽ có người đã siêu thoát phurong thế giới này!

Thân hình Bản Tôn dần biến mất, quay trở về Sa trấn Tiên quốc.

Liễu Tà Dương đi đứng trước, Hồng Thiên Tôn theo sau.

Hồng Thiên Tôn truyền thần thức hỏi:

- Này, hãy kể chuyện của ngươi đi, tại sao có hai ngươi? Người kia là ai?

Trong động phủ, Liễu Tà Dương dừng bước lại xoay người nhìn Hồng Thiên Tôn:

- Ta là Liễu Tà Dương, hần cũng từng như vậy, nhưng bây giờ hần là tiên. Có lẽ thiên đạo không cho một người có tâm trí của riêng mình thành tiên, xem ra... Tu sĩ sáng tạo thần thông thân ngoại hóa thân thật là thông minh tuyệt đỉnh!

Hồng Thiên Tôn lắc lư cái đầu hoang mang hỏi:

- Là sao?

- Ý của ta là thiên đạo mất đi tính người, không cho tiên có ý thức của riêng mình. Thân ngoại hóa thân sáng tạo ra bản thân, thiên đạo có thể trói buộc một người nhưng để một bản thân khác siêu thoát.

Hồng Thiên Tôn tiếp tục lắc đầu, những gì Liễu Tà Dương nói quá mơ hồ, quá xa xôi, nó không hiểu thấu.

- Được rồi, ngươi muốn nghe chuyện của ta không?

Câu này khiến Hồng Thiên Tôn hào hứng:

- Kể đi. Kể về ngươi đi!

- Được rồi, vậy ta kể chuyện của ta cho nghe.

- Ba ngàn năm trăm năm trước ta đã là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, ta tu luyện suốt hai ngàn năm. Lúc ấy ta thích giết người cướp của, có thể nói là tội nghiệt nặng nề.

- Có ngày ta nghe đồn là tiên thiên linh bảo hiện thế nên đi thử cơ duyên, nhưng đến trễ một bước, tiên thiên linh bảo đã bị Vân Cự Tự cướp đi. Ta tìm kiếm chỗ từng có tiên thiên linh bảo, phát hiện một tấm bia đá, trên bia có thần thông thân ngoại hóa thân.

- Ta nóng lòng tìm tiên thiên linh bảo nên chỉ nhớ sơ nội dung tấm bia.

- Ai biết bia đá tan vỡ, tiên thiên linh bảo bay vào tay ta. Tu sĩ Vân Cự Tự cho rằng ta cướp tiên thiên linh bảo của bọn họ. Bây giờ ngấm lại tiên thiên linh bảo nhận chủ cũng tốt, hay nó tự động bay đến cũng vậy, tóm lại tiên thiên linh bảo bị ta hấp thu, ta chiếm trọn ích lợi.

- Về sau ta đánh nhau với hòa thượng Vân Cự Tự, trận đại chiến đó khiến ta bị thương nặng nhưng ta cũng giết nhiều tu sĩ của Vân Cự Tự.

- Năm trăm năm sau, ta dựa vào tiên thiên linh bảo tu thành Nguyên Anh trung kỳ. Ngày đó ta xuất quan tìm một vị tiên thảo để luyện một lò đan dược ổn định cảnh giới, ai ngờ Vân Cự Tự xuất động tất cả tu sĩ Nguyên Anh vây công ta.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thiên đạo

- Ta giết mấy người sau đó bị một phù chú trấn áp suốt ba ngàn năm.

Hồng Thiên Tôn yên lặng nghe, thấy Liễu Tà Dương không kể nữa thì thúc giục:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó ta xuất quan rồi vào Vô Lượng Môn, rồi gặp người.

Hồng Thiên Tôn gục đầu xuống ủ rũ hỏi:

- Câu chuyện nằm đâu? Khúc chiết ở đâu? Câu chuyện về một người khác!

- Trong ba ngàn năm bị phong ấn ta nghĩ nát óc nhưng không tìm ra cách phá giải phong ấn, thế là ta tự nghiên cứu bộ công pháp có thể cắn nuốt năng lượng, vốn tính nuốt phong ấn nhưng sau đó thất bại.

- Lúc ấy ta rất chán nản, ngày tháng không thấy ánh mặt trời rất khó chịu. Ta tình cờ nhớ đến thần thông thân ngoại hóa thân.

- Ta bắt đầu tu luyện bộ thần thông này, tu luyện hơn một ngàn năm, mười mấy năm trước ta thành công. Ta luôn suy nghĩ về diệu dụng của đại thần thông thân ngoại hóa thân, khi miêu tả công pháp này có nói công pháp dùng để giết tâm ma, có thể hiện hóa ba thi cho Bản Tôn giết. Nhưng ta phát hiện thân ngoại hóa thân có thể cho mình hoàn toàn ký thác tư tưởng thần thức vào hóa thân, hoàn toàn không phù hợp với công pháp miêu tả.

- Lần đầu tiên ta sử dụng thân ngoại hóa thân thì ký thác toàn bộ tư tưởng thần thức vào hóa thân chạy ra phong ấn, tìm cách phá giải phong ấn. Khi ta sử dụng thân ngoại hóa thân lần thứ hai, ta phân ra một nửa tư tưởng thần thức ký thác vào hóa thân, trong cơ thể để lại một nửa thần thức cùng chấp niệm.

- Tại sao biến thành hai người? Rốt cuộc ai mới là Liễu Tà Dương?

Liễu Tà Dương nhìn Hồng Thiên Tôn:

- Người vẫn chưa hiểu sao?

Liễu Tà Dương giải thích rằng:

- Trước khi vào Kim Đan kỳ ta cho rằng mình là tâm ma, câu miêu tả thân ngoại hóa thân ảnh hưởng ta quá nặng. Bây giờ ta đã hiểu người sáng tạo công pháp này vốn là lần tránh thiên đạo, thuộc loại tu hành nghịch thiên. Một ta khác đã bị thiên đạo trói buộc đang dần mất đi bản tâm, thần thức của ta thì dần thức tỉnh, thậm chí hoàn toàn trở về.

- Khi thần thức thuộc về ta hoàn toàn trở lại thì hấn sẽ hoàn toàn thành tiên, trở thành con rối của thiên đạo. Ta và hấn sẽ có một trận chiến. Ta không phải tâm ma! Ta là Liễu Tà Dương! Hấn thì khác, hấn là thiên đạo. Ta cần chiến đấu không phải với chính mình mà là thiên đạo! Đây là quy tắc của phương thế giới này!

Hồng Thiên Tôn nuốt nước miếng hỏi Liễu Tà Dương:

- Người đánh thắng hấn được không?

- Khi thần thức của ta hoàn toàn trở về thì ta sẽ lấy lại tất cả thuộc về ta.

Lần đầu tiên Liễu Tà Dương trực quan cảm nhận thế giới này, sẽ có ngày hấn phá vỡ phương thế giới này. Hạt giống Bản Tôn để lại trong cơ thể là nguồn sức mạnh của Liễu Tà Dương, khi hạt giống trưởng thành cây to chọc trời thì Bản Tôn không còn tồn tại. Nếu Bản Tôn vẫn còn thì đã không là bản thân mà là thiên đạo.

Liễu Tà Dương nhắm mắt lại cảm nhận cây non trong Kim Đan, nó đang bùng bùng sức sống thanh xuân sinh trưởng, sẽ có ngày nó mọc lên cao to, khi đó lực lượng của chính Liễu Tà Dương sẽ hoàn toàn trở về.

- Nghi ngơi đi, ta lấy đan dược cho người.

Nơi này là một trong các động phủ của Liễu Tà Dương. Ba ngàn năm trở Liễu Tà Dương để lại rất nhiều động phủ, tho không có hang động, hấn cũng để nhiều hậu chiêu.

Giờ phút này Hồng Thiên Tôn hoàn toàn thần phục Liễu Tà Dương, khi nó biết hấn là tu sĩ Nguyên Anh đại thừa thì thần phục từ trong ra ngoài.

Chốc lát sau Liễu Tà Dương lấy một hộp tiên đan lộn lờ tiên linh khí, mắt Hồng Thiên Tôn sáng rực.

- Ăn nó đi.

Hồng Thiên Tôn lập tức há miệng rộng nuốt tiên đan vào. Linh lực trong cơ thể rít gào, linh lực quán quanh Hồng Thiên Tôn tan biến, vết thương nhanh chóng khép lại.

Liễu Tà Dương đi hướng khác, hấn bước vào trầm ngâm nhìn các loại pháp bảo treo đầy tường.

Liễu Tà Dương giấu đồ vật cực kỳ phong phú nhưng ít có pháp bảo nào thích hợp với hấn, có một phần pháp bảo chỉ phát huy tác dụng khi ở Nguyên Anh kỳ, hiện tại lấy ra hơi sớm. Nhưng Liễu Tà Dương cần tăng sức mạnh bảo đảm mình Liễu Tà Dương tồn thoát từ tay tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Nghĩ đến đây Liễu Tà Dương lấy tháp Thiên Lô ra, pháp bảo trên tường đa số là chiến lợi phẩm hãn cướp được khi giết tu sĩ khác, phẩm chất không đồng đều. Liễu Tà Dương quyết định dung nhập pháp bảo phẩm chất kém vào tháp Thiên Lô của mình rồi chọn một thanh phi kiếm thích hợp với hãn, pháp bảo cần là Nguyên Anh kỳ mới phát huy uy lực thì tạm thời không đụng vào.

Nửa tháng sau, dáng vẻ Hồng Thiên Tôn sáng lạn ra khỏi động phủ, vẩy giáp trên người lại sáng bóng như xưa.

Liễu Tà Dương thu tháp Thiên Lô, hãn đã dung nhập gần ngàn pháp bảo vào tháp, lực tháp Thiên Lô tăng nhiều. Hai túi trữ vật đựng đầy các loại tiên đan, trong đó có nhiều đan dược bổ sung sức mạnh, Trúc Cơ đan, đan dược cho Kim Đan kỳ dùng, thậm chí có bảy viên Kết Anh đan.

Một thanh Phi Hồng kiếm, là phi kiếm bản mệnh của Phi Hồng Đạo Sĩ, đại tu sĩ Nguyên Anh ba ngàn năm trước. Phi Hồng Đạo Sĩ thân chết đạo tiêu, cuối cùng Phi Hồng kiếm rơi vào tay Liễu Tà Dương.

Còn pháp bảo Nguyên Anh kỳ mới có thể dùng thì Liễu Tà Dương không ham, có quý giá đến mấy mà không thể tăng sức chiến đấu cho mình thì chỉ là rác.

- Đi thôi. Đi Thiên Kiếm môn, diệt nó rồi về Hoàng Kim cung!

Tu vi Kim Đan trung kỳ đã vững vàng, Liễu Tà Dương lại nuốt tiên đan trong động phủ đã có dấu hiệu đột phá Kim Đan hậu kỳ. Liễu Tà Dương đi dra ngoài cũng vì muốn củng cố cảnh giới Kim Đan trung kỳ, ai ngờ gặp tu sĩ Nguyên Anh truy sát, đúng là tai bay vạ gió.

Đã đắc tội vậy thì nhỏ cỏ tận gốc!

Hồng Thiên Tôn rống to:

- Grao grao!

Hồng Thiên Tôn biến to ngàn trượng, Liễu Tà Dương cõng Phi Hồng kiếm, hãn đứng trên lưng mãnh thú đón gió phất vào mặt, sát khí đằng đằng.

Thiên Kiếm môn đóng kín sơn môn, khởi động đại trận hộ sơn, chắc bọn họ cũng biết họa lớn ập đến.

Hồng Thiên Tôn to lớn che kín không gian, nó đứng trên bầu trời Thiên Kiếm môn.

- Liệt Thiên!

Một luồng kiếm quang khai thiên tích địa, đại trận hộ sơn của Thiên Kiếm môn không thể ngăn cản, nhất kiếm chém xuống, Thiên Kiếm phong bị chém thành hai khúc.

Liễu Tà Dương nói:

- Giết chóc ít thôi!

Thanh âm như đến từ chân trời, Hồng Thiên Tôn gầm rống rút nhỏ thân hình. Hồng Thiên Tôn lao vào Thiên Kiếm môn đặc biệt tìm năm tên tu sĩ Kim Đan.

- Tiền bồi tha mạng!

- Chúng ta biết sai rồi!

Năm tu sĩ Kim Đan sợ vỡ mật, bọn họ không bao giờ ngờ vì mình này lòng tham mà phá hủy đạo thống truyền thừa gần bốn ngàn năm, bản thân cũng đổi mất tai họa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cố gắng xoay chuyển (Thượng)

Mãnh thú đã lao tới trước mắt, vuốt thú cuồng bạo kèm tiếng gió rít ập đến.

Liễu Tà Dương đứng trên tầng mây lạnh lùng xem, chuyện đời vô chừng, nhân quả tuần hoàn.

Khoảng một tách trà sau, Hồng Thiên Tôn trở lại cùng với Kim Đan tròn xoe trong móng vuốt.

- Thương cho người, đi!

Hồng Thiên Tôn rất là thỏa mãn rôm rốp nhai nuốt Kim Đan.

Gió lướt nhanh, Hồng Thiên Tôn cùng Liễu Tà Dương trở lại Đệ Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn.

Ba ngày sau.

Thất Thập Nhị phong gần trong gang tấc, nhưng tràn ngập khí tức sát chưa từng có. Đệ Thất Thập Nhị phong to lớn trống trải, không còn náo động ngày xưa.

Liễu Tà Dương thấy Thất Thập Nhị phong treo đầy vải trắng, không thấy một đệ tử nội môn nào:

- Có chuyện gì?

Liễu Tà Dương thả thần thức ra.

Đằng trước tháp Phong Thần là mười hai đệ tử nội môn nhóm Lôi Hồ bảo vệ tháp Phong Thần sau lưng, trong tháp Phong Thần đặt một quai tài.

Trước mặt nhóm Lôi Hồ là tu sĩ Kim Đan của Liễu Tà Dương chục nội môn khác, tổng số tu sĩ gần ba trăm người.

Thất Thập Nhị phong biến đổi lớn!

Một tu sĩ quát:

- Lôi Hồ! Phong chủ của các người đã chết, chúng ta phụng mệnh sư tôn đến tiếp quản Thất Thập Nhị phong, các người tránh ra!

Mất Lôi Hồ đỏ ngầu như sát thần nhập xác, dù đối diện ba trăm tu sĩ Kim Đan cũng không nhường một bước.

Lại một tu sĩ Kim Đan tiến lên rống to:

- Lôi Hồ, các người đừng chấp mê bất ngộ nữa! Núi dựa của các người đã ngã, kể từ hôm nay Đệ Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn bị xóa tên!

Phong Hầu đứng sát bên Lôi Hồ, tuy cảnh giới của gã chỉ có Kim Đan trung kỳ nhưng khí phách thấy chết không sờn:

- Người muốn chiến thì chiến đi, đừng nói nhảm! Đệ tử nội môn Thất Thập Nhị phong chúng ta thề cùng tồn vong với Thất Thập Nhị phong!

- Ha ha ha! Lại còn đệ tử nội môn Thất Thập Nhị phong? Các người có bao nhiêu đệ tử nội môn? Trước mắt chỉ còn lại mười hai người kéo dài hơi tàn, người khác đâu? Đi đâu rồi?

Mấy hôm trước Vô Lượng Môn đưa một quan tài đến, bên trong nằm phong chủ Thất Thập Nhị phong. Phong chủ chết chỉ để lại cái xác, Thất Thập Nhị phong nguy rồi. Đám đệ tử nội môn khủng hoảng, đệ tử phong môn khác không để ý tình cảm ngày xưa kéo nhau lên Thất Thập Nhị phong cướp bóc tài nguyên nội môn Vô Lượng Môn. Trừ các đệ tử Lôi Hồ có thứ hạng ra, những đệ tử nội môn khác đều chuyển sang đầu vào môn phái khác, chỉ có Lý Nguyên Bá thân thể khôi lỗi là không đi.

Tu sĩ Kim Đan phong môn khác từng bước ép sát, phong chủ Thất Thập Nhị phong đã chết thì cây đuề bầy khi tan. Thất Thập Nhị phong xuống dốc, đệ tử nội môn chạy đi nơi khác chỉ còn lại mười hai đệ tử đầu đất cứng cổ.

- Lôi Hồ, ta nghĩ tình các người tu hành không dễ, mau xuống núi đi. Từ nay Vô Lượng Môn chỉ tồn bảy mươi một môn!

Lôi Hồ tức giận quát:

- Nói nhảm! Chúng ta thì Thất Thập Nhị phong vẫn tồn tại!

Rất nhiều tu sĩ Kim Đan cười to:

- Chỉ bằng vào mấy móng này mà xưng là Thất Thập Nhị Môn? Ha ha ha ha ha ha!

Khi đám tu sĩ Kim Đan cười phá lên thì phía đông nam lấp lóe ánh sáng, các phi kiếm ngự không bay kín bầu trời.

Ba ngàn đệ tử Hoàng Kim cung đến!

Ba ngàn đệ tử đáp xuống trước tháp Phong Thần, đồng thanh quát:

- Các đệ tử Thất Thập Nhị phong xin kính chào Lôi Hồ sư bá! Đệ tử Hoàng Kim cung nguyện cùng tồn vong với Thất Thập Nhị phong!

Thoáng chốc đám người Lôi Hồ tăng vọt khí thế, thanh thế Thất Thập Nhị Môn hùng hổ trước tháp Phong Thần.

Tu sĩ Kim Đan đến từ phong môn khác trùng mắt phát ra uy nhiếp, nhưng bọn họ hoảng hốt phát hiện đám tu sĩ Luyện Khí này phớt lờ uy nhiếp cảnh giới tu sĩ Kim Đan.

Tu sĩ Kim Đan đến uy hiếp đám người Lôi Hồ giết mình, bọn họ không biết các đệ tử Hoàng Kim cung có mãnh thú hoang dã làm ‘Đại sư huynh’. Vì ‘Đại sư huynh’ tính tình quái đản này thường hay toát ra sát ý ngập trời nên thần kinh của họ đã tôi luyện vô cùng cứng cỏi.

Ba ngàn đệ tử Hoàng Kim cung đến sau lưng nhóm Lôi Hồ, tụ tập thành biển người.

Lôi Hồ nói:

- Giỏi, không uống là đệ tử Cửu sư đệ bồi đường ra!

Ba ngàn đệ tử Hoàng Kim cung ngẩng đầu nhìn thẳng đám đông tu sĩ Kim Đan trước mặt, không sợ sống chết.

Đám đệ tử Luyện Khí ngâm nga khẩu quyết được Liễu Tà Dương dạy:

- Đạo chi niệm tồn tại trong lòng, hạo nhiên chính khí đến nhân gian!

Trong phút chốc ba ngàn đệ tử tụ tập lại hình thành bài ca hạo nhiên chính khí có thể đối kháng với thượng cổ kỳ trận tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

Đám tu sĩ Kim Đan đến vây công Thất Thập Nhị phong tức xì khói, bọn họ tiến lên một bước phát ra phát huy ngập trời.

- Lôi Hồ, các ngươi tránh ra! Chúng ta chắc chắn lấy thứ trong tháp Phong Thần, nếu các ngươi còn cản đường thì đừng trách chúng ta không nghĩ tình cù!

Đám tu sĩ nhận được hiệu lệnh của sư tôn đã đồng lòng với nhau. Có câu tường đồ mọi người đẩy, thấy Thất Thập Nhị phong sắp ngã nên ai cũng tranh nhau đạp một cái.

Đám người Lôi Hồ toát mồ hôi trán, bọn họ không ngăn được ba trăm tu sĩ Kim Đan này. Tuy có đệ tử Hoàng Kim cung đến hỗ trợ nhưng thực lực tổng thể phe mình vẫn quá yếu, không cách nào hình thành trợ lực.

Tu sĩ Kim Đan đến bức cung lại tiến lên một bước, áp lực trên vai đám người Lôi Hồ càng nặng, không kiềm được thụt lùi một bước.

Tu sĩ Kim Đan dẫn đầu rút phi kiếm ra. Mũi kiếm chỉ vào nhóm Lôi Hồ:

- Tránh ra!

Đám người Lôi Hồ cực khổ ngăn cản, nhưng đối diện rất nhiều tu sĩ Kim Đan lần lượt khiến họ sắp đến bờ vực tan vỡ.

Đám tu sĩ Kim Đan tham lam nhìn tháp Phong Thần:

- Các ngươi có tránh ra không? Nếu không tránh thì ta sẽ đồ Thất Thập Nhị phong của các ngươi!

Chợt một tiếng gầm từ chân trời vọng đến:

- Ta xem ai dám nói bậy bạ!

Mọi người ngoảnh đầu nhìn. Mãnh thú che lấp trời trắng, tu sĩ công xéo Phi Hồng kiếm từ trên trời giáng xuống.

Đám người Lôi Hồ mừng như điên, trái tim vững vàng đồng thanh kêu lên:

- Cửu sư đệ, Cửu sư huynh!

Đám người Lôi Hồ sắp tan vỡ bỗng chốc dâng trào chiến ý chỉ muốn ngửa đầu gầm rú. Cửu sư đệ trở về!

Chiến! Chiến đến trời đất quay cuồng! Giết! Giết đến thần phật đều kinh!

Đám đệ tử Hoàng Kim cung ngược lên nhìn, cung kính kêu:

- Sư tôn!

Liễu Tà Dương vừa đến, đám đệ tử Thất Thập Nhị Môn liền phấn chấn tinh thần.

Liễu Tà Dương cầm Phi Hồng kiếm đáp xuống trước tháp Phong Thần. Cơ thể Hống Thiên Tôn to ngàn trượng đứng trên tầng mây. Khí cuồng bạo từ mãnh thú hoang dã tứ giăng. Tất cả tu sĩ Kim Đan rung mình.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103: Cố gắng xoay chuyển (Hạ)

Lôi Hồ tiến lên:

- Cứu sư đệ, rút cuộc cũng về!

Liễu Tà Dương phát tay ngăn không cho Lôi Hồ giải thích. Hắn quay đầu nhìn thẳng đám tu sĩ Kim Đan vây công Thất Thập Nhị phong.

Liễu Tà Dương từng bước đi hướng đám tu sĩ Kim Đan, mỗi một bước là sát khí tăng một phần. Đám tu sĩ Kim Đan nhìn Liễu Tà Dương chăm chăm, bọn họ như thấy xác chết đông thành núi sau lưng hắn.

Cuối cùng Liễu Tà Dương đứng cách đám tu sĩ Kim Đan chưa tới mười bước, sát khí lộ rõ như ma thần giáng trần, sau lưng là biển máu ngập trời.

Tu sĩ Kim Đan thủ lĩnh vẫn cứ giờ phi kiếm nhưng gã cảm giác như rơi xuống vực sâu, tùy thời sẽ đầu mình hai nơi.

Hồng Thiên Tôn đã tọa định đám tu sĩ Kim Đan, chờ Liễu Tà Dương ra lệnh một tiếng là nó sẽ lao vào đám đông đại khai sát giới.

Nhóm Lôi Hồ lấy lại niềm tin, có Cứu sư đệ ở thì không cần sợ mọi gian nan hiểm trở nữa.

Liễu Tà Dương liếc qua đám người tu sĩ Kim Đan như thể đứng trước mặt hắn không phải ba trăm tu sĩ Kim Đan hậu kỳ mà là tôm tép.

Tu sĩ mới rồi còn đờ đờ sát khí giờ cất phi kiếm, mở miệng giải thích rằng:

- Phong chủ của các ngươi đã chết trận, chúng ta phụng mệnh sư tôn tiến đến tiếp quản Thất Thập Nhị phong. Vị sư đệ này, xin tránh ra cho.

- Nếu ta không tránh thì sao?

- Sư đệ, xin đừng khó xử chúng ta, chúng ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc!

Tu sĩ Kim Đan này thấy Liễu Tà Dương vừa lộ mặt đã kéo chiến ý mười hai đệ tử dâng lên thì gã thảm run.

Liễu Tà Dương liếc cả đám, giọng điệu không lớn, nhẹ nhàng như đang hỏi thăm sức khỏe:

- Nếu ta kêu các ngươi đi ngay thì sao?

Tu sĩ Kim Đan vẫn cố gắng giải thích:

- Chúng ta phụng sư mệnh tiến đến, lần này...

Tu sĩ Kim Đan phát hiện linh lực của Liễu Tà Dương đã sôi trào.

Liễu Tà Dương rống to:

- Nếu các ngươi không rời khỏi vậy Thất Thập Nhị Môn... Chết ở chỗ này đi!

Tóc đen bay rối, hung uy giáng thế.

Liễu Tà Dương hơi nghiêng người:

- Ra khỏi vó!

Phi Hồng kiếm tỏa sáng tích tắc đâm thủng tu sĩ Kim Đan thủ lĩnh suýt chém Kim Đan của gã.

Liễu Tà Dương ngang nhiên ra tay trước mặt ba trăm tu sĩ Kim Đan.

Đám người Lôi Hồ thấy Liễu Tà Dương tấn công liền thi triển thần thông cây công lại.

Ba ngàn đệ tử Hoàng Kim cung đồng thanh kêu lên:

- Ra khỏi vó!

Trong phút chốc phi kiếm phô thiên cái địa ập đến kèm theo uy thiên địa. Hồng Thiên Tôn ở trên áng mây lao vọt xuống tựa núi to nghiêng đổ.

Đám tu sĩ Kim Đan đến nhặt của rơi thấy rất nhiều đệ tử Thất Thập Nhị phong điên cuồng tấn công thì hoảng hồn thì triển thủ đoạn lùi lại.

Àm!

Nơi tu sĩ Kim Đan đứng bị sụp hố sâu trăm trượng, mặt đất rung bần bật. Ngọn núi phía xa nứt rạn, các đệ tử Thất Thập Nhị phong dốc sức đánh một kích ra uy lực tu sĩ Nguyên Anh.

Đám tu sĩ né thoát một kích hủy thiên diệt địa, miệng la làng:

- Các ngươi là đám người điên! Các ngươi điên rồi!

Bọn họ không bao giờ ngờ đệ tử Thất Thập Nhị phong sẽ lựa chọn ngọc đá đều nát.

Liễu Tà Dương giờ cao tay ngăn cản mọi người tiếp tục tiến công, thả thần thức ra.

- Cút!

Tiếng rống kinh thiên động địa.

Đám tu sĩ tức hộc máu nhưng không ai dám tấn công đầu tiên. Mới rồi đám người Thất Thập Nhị phong tấn công tỏ rõ ý muốn liều mạng. Liều người chết ta sống. Tu sĩ Nguyên Anh cứng rắn đỡ công kích vừa rồi cũng không chịu nổi.

Đám người Lôi Hồ đứng sóng vai bên nhau đằng sau lưng Liễu Tà Dương, phía sau là ba ngàn đệ tử Hoàng Kim cung, Hồng Thiên Tôn ở trên trời như hồ rình mồi. Mọi người chung sức đồng lòng, sức mạnh như thành đồng thể cùng tồn vong với Thất Thập Nhị phong. Ba trăm tu sĩ Kim Đan run sợ đánh trống rút lui.

Bị phi kiếm của Liễu Tà Dương bắn trúng, tu sĩ khề hừ hăm dọa:

- Hừ! Mấy ngày nữa ta chờ xem Thất Thập Nhị phong các ngươi có thể làm ra trò gì!

Tu sĩ đe dọa xong bỏ đi.

Một phần thấy đám người Liễu Tà Dương định liều mạng thì lòng sợ hãi không dám nói nhiều nữa, bọn họ quay đầu rồi đi. Lần này hốt đồ Thất Thập Nhị phong đã đủ cho họ.

Số tu sĩ còn lại thấy đám đông bỏ đi thì không dám, chèn ép nữa, tìm lý do rồi chạy đi.

Tu sĩ sơn môn khác đã đi, Lôi Hồ đến trước mặt Liễu Tà Dương:

- Cửu sư đệ, trong thời gian sư đệ đi phong chủ đã chết.

Liễu Tà Dương ra lệnh đám đệ tử Hoàng Kim cung chờ ngoài tháp Phong Thần, mười hai đệ tử hạng đầu đi vào trong, quan tài chưa đóng nắp.

Đám người xúm lại, Liễu Tà Dương cúi đầu nhìn.

Đây là lần đầu tiên Liễu Tà Dương trông thấy phong chủ của Đệ Thất Thập Nhị phong, không ngờ lần đầu chính thức gặp mặt chỉ thấy xác chết.

Chỗ đỉnh đầu cái xác có một cái lỗ tròn như bị đào rỗng.

Phong Hầu nói:

- Không biết phong chủ gặp biến cố gì mà bị pháp khí làm bị thương ngay trán.

Liễu Tà Dương sử dụng thần thức điều tra thân xác, chậm rãi nói:

- Tông chủ không chết.

- Cái gì?!

Đám người Lôi Hồ giật nảy mình, không ngờ Liễu Tà Dương ra kết luận vớ vẩn như vậy. Xác tông chủ ở đây thì tại sao Cửu sư đệ nói là tông chủ không chết?

Liễu Tà Dương thấy mọi người khó hiểu thì giải thích:

- Vào phút nguy cấp tông chủ để Nguyên Anh lìa xác, sống với hình thái Nguyên Anh.

Phong Hầu hỏi dồn:

- Vậy tông chủ ở đâu?

Liễu Tà Dương lắc đầu, trong trạng thái Nguyên Anh thì thực lực giảm đi, nếu gặp Ma tông chuyên luyện Nguyên Anh thì khó tránh khỏi bị hại.

Liễu Tà Dương hỏi:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lôi Hồ giải thích rằng:

- Hai tháng trước tông chủ nhận lời mời nói là tham gia đại hội đồ ma, không ngờ có Ma Thần xâm nhập đại hội đại khai sát giới, đáng về hùng hổ khí thế ngập trời. Ma Tôn giết mấy chục sư huynh đệ, tông chủ cũng bị trúng đòn.

Lôi Hồ đầy cảm hờn kễ, nhưng biểu tình tràn ngập sợ hãi.

- Phong chủ Đệ Nhất Phong ra tay đại chiến với Ma Thần nên những tu sĩ Nguyên Anh khác mới sống sót.

Liễu Tà Dương rung động nghe, hẳn biết điểm lợi hại của tu sĩ Nguyên Anh. Nếu theo lời Lôi Hồ miêu tả thì người này có thể tùy ý đánh chết mấy chục tu sĩ Nguyên Anh, dù Bản Tôn ra tay cũng không đối kháng lại.

- Ài, Vô Lượng Môn chỉ có phong chủ của phong ta đi, chết thảm tại chỗ, đáng hận nhất là...

Lôi Hồ nói đến đây sát ý dâng lên.

Liễu Tà Dương nhìn tay tông chủ, hẳn chậm rãi đến gần quan tài, hỏi:

- Đáng hận nhất cái gì?

- Đáng hận nhất là Ma Thần nói tu sĩ trong thiên hạ đều là heo chó mặc cho hắn đồ diệt!

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Có gan chịu trách nhiệm

Lôi Hồ nói xong thấy Liễu Tà Dương thò tay vào trong quan tài, hỏi:

- Sư đệ làm gì vậy?

Liễu Tà Dương bê tay phong chủ ra, trong tay tông chủ có ba chữ máu.

[Vân Cư Tự]

Đám người Lôi Hồ nhìn rõ ràng, nhớ đến Vân Cư Tự mười mấy năm bé quan không ra, mấy năm nay cũng không có đệ tử Vân Cư Tự đi ra ngoài. Ba chữ kia gợi ý cái gì?

Liễu Tà Dương nhận ra âm mưu, sợ rằng Vân Cư Tự đã ra tay.

Liễu Tà Dương nhìn Lôi Hồ:

- Đề ta phỏng đoán chuyện kế tiếp.

- Có phải người kia nói hắn đến từ Tiên quốc, muốn đối địch với thiên hạ, hoặc trực tiếp tự xưng là Hòa Diễm Hung Thần? Rồi thiên hạ đồn rằng trong Tiên quốc có yêu ma quấy phá này nọ?

Liễu Tà Dương nói xong Lôi Hồ gật đầu:

- Đúng vậy! Người đó nói sư tôn của hắn là Hòa Diễm Hung Thần, có ngày sẽ giết hết tu sĩ trong thiên hạ, đi đến đâu đều sẽ là lãnh thổ của Tiên quốc. Sư đệ ở bên ngoài nghe được tiếng gió sao?

Vân Cư Tự! Vì diệt ta mà các người ra tay rất độc ác, khiến ta đối địch với thiên hạ đây mà. Liễu Tà Dương thâm nhủ.

- Tông chủ gặp biến cố trong lĩnh vực tu sĩ Nguyên Anh, chúng ta rất khó nhúng tay, chỉ có thể âm thầm điều tra. Bây giờ quan trọng nhất là vượt qua cửa ải khó khăn trước mặt. Phong chủ chết, Thất Thập Nhị phong xao động, sẽ còn chuyện khó khăn khác chờ đợi chúng ta.

Lôi Hồ gật đầu.

Mấy ngày trước Vô Lượng Môn đưa về quan tài của tông chủ, đệ tử nội môn Thất Thập Nhị phong khủng hoảng, tu sĩ Kim Đan núi khác can rờ chạy đến lôi kéo đám đệ tử nội môn.

Nhóm Lôi Hồ không chán nản được nên đành để mặc bọn họ rồi đi.

Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn bị đảo rỗng. Cuối cùng chỉ còn lại mười hai đệ tử Kim Đan và đệ tử trong Hoàng Kim cung.

Hôm nay đám tu sĩ Kim Đan tụ tập đòi xông vào tháp Phong Thần, nhóm Lôi Hồ đứng ra ngăn, đây là giới hạn cuối cùng của họ. Khi bọn họ sắp không thể ngăn cản thì Liễu Tà Dương trở về.

Đám người Lôi Hồ nhìn Liễu Tà Dương. Chờ hán quyết định.

Liễu Tà Dương mở miệng hỏi:

- Các người nghĩ bây giờ cách giải quyết tốt nhất là gì?

Nhóm Lôi Hồ nhìn nhau, lắc đầu.

Liễu Tà Dương nói:

- Hiện tại chúng ta thiếu lực lượng, tại sao phong môn khác dám đến? Lý do căn bản vì tông chủ đã đi, bọn họ dám tùy ý khi dễ Thất Thập Nhị phong vì không có tu sĩ Nguyên Anh!

Lôi Hồ hỏi:

- Nhưng chúng ta đi đâu tìm tu sĩ Nguyên Anh? Huống chi dù tìm được thì không chắc có thể tin tưởng.

Liễu Tà Dương nói:

- Ta không bảo là tìm tu sĩ Nguyên Anh.

Đám người Lôi Hồ ngây như phỗng, không hiểu ý Liễu Tà Dương.

Liễu Tà Dương nói:

- Ý của ta là chúng ta muốn khiến người Vô Lượng Môn xem trọng, không dám coi thường chúng ta thì phải để bọn họ thấy chúng ta rất nhanh sẽ có được tu sĩ Nguyên Anh và không chỉ một người. Khiến bọn họ biết đặc tội Thất Thập Nhị phong sẽ có hậu quả nghiêm trọng!

Nhóm Lôi Hồ hiểu ra, nhưng chân mày vẫn nhíu chặt. Cảnh giới Nguyên Anh không dễ tu luyện, Lôi Hồ có tu vi cao nhất cũng chỉ mới thấy cửa cảnh giới Nguyên Anh.

Liễu Tà Dương nói năng đồng dục:

- Bắt đầu từ giờ cố gắng tu luyện đi! Chăm chỉ tu luyện, ai dám đến Thất Thập Nhị phong thì có ta ngăn!

Liễu Tà Dương luôn là người có gan chịu trách nhiệm, có tố chất này mới trở thành lãnh tụ được.

Tháp Phong Thần là nơi có linh lực dồi dào nhất Thất Thập Nhị phong. Tông chủ đã đi, tháp Phong Thần mở rộng cho mọi người.

Lôi Hồ vào Thất Thập Nhị Môn mấy trăm năm nhưng chưa từng đi sâu vào tháp Phong Thần.

Bây giờ mọi người có may mắn được vào.

Đám người Lôi Hồ mới định bước vào tháp Phong Thần thì một thanh âm từ bên trong truyền ra:

- Nơi này là thánh địa sao có thể cho các ngươi xông loạn? Còn không mau mau ra ngoài!

Liễu Tà Dương nhìn sâu trong tháp Phong Thần.

Hồng Liên mở miệng nói:

- Trong tháp Phong Thần có đệ tử thân truyền tông chủ, thực lực đa số là Trúc Cơ hậu kỳ, trong đó một người là tu sĩ Kim Đan trung kỳ.

Lôi Hồ nghe vậy nổi giận. Mới rồi nhiều tu sĩ Kim Đan đến tấn công thì bọn họ làm rùa đen rút đầu, hiện tại nhóm người kia đi, đám đệ tử thân truyền này điều vô dương oai.

Lôi Hồ quát:

- Các ngươi đi ra cho ta!

Thanh âm sâu trong tháp Phong Thần lại truyền đến:

- Chúng ta là đệ tử thân truyền của Thất Thập Nhị phong, thân phận tôn quý, đám đệ tử nội môn các ngươi không thể so sánh!

Phong Hầu tức giận quát:

- Hay cho câu thân phận tôn quý, hiện tại lão tử muốn xe, các ngươi tôn quý đến mức nào! Tại sao vừa rồi các ngươi không nói đi? Sao không nói trước mặt đám người vây công tháp Phong Thần là thân phận các ngươi tôn quý mà bây giờ nói với ta? Các ngươi tôn quý cái con khỉ, một đám hèn!

Lôi Hồ không dây dưa, bàn tay co lại hiện ra pháp tướng kim thân kéo mấy tên đệ tử thân truyền ra ném mạnh xuống đất.

Nhóm đệ tử thân truyền thấy mọi người đằng đằng sát khí thì không dám nói nhiều nữa.

Mọi người leo lên tháp Phong Thần, chia nhau tìm nơi đầy đủ linh lực rồi tu luyện.

Nơi này dù sao là chỗ tông chủ ở, dư uy tu sĩ Nguyên Anh vẫn còn nên mọi người không dám đi lung tung.

Liễu Tà Dương âm thầm điều tra công pháp đám người Lôi Hồ tu luyện, lòng thầm tính toán.

Liễu Tà Dương muốn chiếm Hóa Thần quyết thì phải leo lên đỉnh cao Vô Lượng Môn, Thất Thập Nhị phong sẽ là trợ lực lớn cho hắn. Liễu Tà Dương phải bảo vệ đám Lôi Hồ, chỉ một mình hắn thì không thể tiến lên được.

Sau này Liễu Tà Dương quyết đấu với Vân Cư Tự thì đám người này toàn là cánh tay hỗ trợ.

Trong lòng Liễu Tà Dương có một dã tâm lớn, nếu có ngày hoàn toàn không chế Vô Lượng Môn trong tay thì...

Đám người Lôi Hồ tu luyện trong tháp Phong Thần, Liễu Tà Dương thì đi ra đối diện ba ngàn đệ tử của mình.

Liễu Tà Dương nói:

- Các ngươi rất ưu tú, thế giới tương lai thuộc về các ngươi!

- Sư tôn, chúng ta sẽ không lùi!

- Các ngươi ở tại chỗ chờ chút!

Liễu Tà Dương ra lệnh các đệ tử canh giữ tại đây, hắn kêu Hồng Thiên Tôn bay theo về Hoàng Kim cung.

Nước sông đã lan tràn ra, trong mấy tháng các hồ nước nổi lên, Hoàng Kim cung đơn độc đứng sừng sững.

Liễu Tà Dương nói với Hồng Thiên Tôn:

- Hôm nay chúng ta làm công tình lớn.

Hồng Thiên Tôn khó hiểu nhìn Liễu Tà Dương.

Liễu Tà Dương nhìn chăm chăm núi to có Hoàng Kim cung, mở miệng nói:

- Đụng ngã nó!

Hồng Thiên Tôn nhìn núi to giữa sông, truyền thần thức cho Liễu Tà Dương:

- Cái gì? Ngươi bị điên? Ngươi xem ta là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Chấn chỉnh sơn hà cũ

Liễu Tà Dương không nói nhiều, Phi Hồng kiểm ra tay, Liệt Thiên kiểm lại lần nữa phát uy, một kiếm chặt đứt căn cơ núi lớn.

Liễu Tà Dương rút Phi Hồng kiểm về:

- Giờ thì được rồi.

Hồng Thiên Tôn đành phải tiến lên, cơ thể ngàn trọng lắc lư đung vào ngọn núi.

Ầm!

Đất rung rinh, nước sông sôi sục, Hoàng Kim cung rung bần bật.

- Lên!

Liễu Tà Dương thi triển thần thông chop núi to, linh lực rít gào, núi chậm rãi bị bung lên.

Hồng Thiên Tôn thấy Liễu Tà Dương thật sự muốn dời núi lớn thì hết câu nhàu, nó khom người chui xuống chân núi.

- Grao grao!

Tiếng gầm gừ chấn thiên động địa.

Cơ thể Hồng Thiên Tôn biến to, ngàn trọng, vạn trọng. Một con mãnh thú công nguyên ngọn núi to, trên ngọn núi có tòa đại điện lấp lánh ánh sáng vàng, tên điện là Hoàng Kim cung.

Hồng Thiên Tôn bắt mạch truyền thần thức:

- Ngươi thật sự sai khiến ta!

Liễu Tà Dương bay lên đỉnh đầu Hồng Thiên Tôn hướng tới tháp Phong Thần:

- Ngươi có tài thì chịu cực vậy thôi.

Đằng trước tháp Phong Thần, đám đệ tử từ xa thấy Hồng Thiên Tôn công nguyên ngọn núi lớn bay tới thì ngạc nhiên, phấn khởi.

Đám người Lôi Hồ thả thần thức ra cũng giật mình. Lôi Hồ cũng có thể thi triển pháp tướng kim thân nhưng kêu gào công nguyên ngọn núi lớn đi thì vô cùng khó khăn, càng không nói tới công nguyên núi lớn bay đi.

Rốt cuộc núi lớn rơi xuống, đằng trước tháp Phong Thần có thêm một Hoàng Kim cung.

Đám Hồng Thiên Tôn rút lại coi thường Hồng Thiên Tôn, từng có một số đệ tử xem nó là mãnh thú, không thèm để bụng. Giờ thấy Hồng Thiên Tôn công nguyên núi to đến thì bọn họ từ tận đáy lòng thừa nhận địa vị và thực lực của Đại sư huynh Hồng Thiên Tôn.

Liễu Tà Dương quát:

- Chăm chỉ tu hành, đừng có tạp niệm khác!

Đám đệ tử trở vào Hoàng Kim cung, Cần cù tu hành.

Liễu Tà Dương tìm nơi yên lặng không người giờ bút viết.

Đám người Lôi Hồ cần trợ lực, Liễu Tà Dương là nguồn sức mạnh đó. Không lâu sau bọn họ sẽ là trợ lực của Liễu Tà Dương, giúp hắn leo lên đỉnh.

Lôi Hồ, pháp tướng kim thân.

Liễu Tà Dương minh tướng một lát sau viết một bộ công pháp. Công pháp này là Hồ Ma thần công lưu truyền từ thượng cổ, có thể tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh đại thừa. Truyền thần công cho Lôi Hồ, dựa vào tư chất và cảnh giới hiện tại của gã thì mười năm là sẽ thành tựu Nguyên Anh.

Phong Hầu giỏi thuật linh hoạt...

Liễu Tà Dương soạn các loại công pháp riêng biệt cho nhóm Lôi Hồ, toàn là công pháp thích hợp với bọn họ, có thể rút ngắn thời gian tu thành cảnh giới Nguyên Anh.

Ba ngày sau, Liễu Tà Dương đi vào tháp Phong Thần, tránh tai mắt mọi người giấu mớ công pháp vào một cái hốc bí mật.

Hiện vì các loại nguyên nhân nên Liễu Tà Dương phải che giấu thân phận của mình, không thể giao mấy thứ này cho bọn họ, đành mượn tay người ngoài truyền cho họ.

Một tháng qua đi, Thất Thập Nhị phong bình tĩnh lạ thường. Không có đệ tử Kim Đan phong môn khác đến quấy rối.

Liễu Tà Dương biết tu sĩ gần lại xa hại, nếu không có báu vật động lòng người thì bọn họ sẽ không tìm đến nữa, dù sao đệ tử Thất Thập Nhị phong đã đồng lòng.

Nếu có tiếng gió đồn Thất Thập Nhị phong xuất hiện trọng bảo có thể bước vào cảnh giới Nguyên Anh thì đám tu sĩ Kim Đan chắc chắn sẽ kéo nhau tới.

Trong tháp Phong Thần, nhóm Lôi Hồ tò mò muốn thám hiểm tháp Phong Thần nhưng chưa ai làm trước.

Mấy đệ tử thân truyền đã bị Lôi Hồ đuổi ra tháp Phong Thần, dọc Liễu Tà Dương thu nhậ vào Hoàng Kim cung. Nhóm đệ tử thân truyền bị đám người Lôi Hồ dạy dỗ một phen đã biết khuôn phép, không dám khoe thân phận đệ tử thân truyền nữa.

Ba tháng sau.

Phong Hầu không kiềm chế nổi nữa thăm dò nội bộ tháp Phong Thần.

Đám đệ tử Lôi Hồ cũng rục rịch, cuối cùng tự do lục tìm. Các loại đan dược, pháp bảo, phi kiếm bị tìm ra.

Phong Hầu đến trước một vách tường, thấy vách tường hơi kỳ, gõ thử thì có tiếng vang.

- Có hốc bí mật!

Phong Hầu tìm được cơ quan mở ra hốc bí mật, bên trong không có pháp bảo, không có đan dược, chỉ tồn đọng hơn mười quyển sách phủ đầy bụi. Phong Hầu khó chịu tùy tay lấy đóng sách ra.

Giấy lát Phong Hầu thấy tên mình trên một bìa sách.

Khi Phong Hầu xem kỹ cuốn sách thì giật mình phát hiện bên trong ghi tỉ mỉ khuyết điểm công pháp của gã, chỉ rõ gã nên tu luyện loại công pháp nào.

- A! Nhị sư huynh, Cửu sư huynh, các người mau đến xem!

Phong Hầu nhanh chóng lật xem sách khác, Lôi Hồ, Sừ Hán, Lý Nguyên Bá vân vân.

Phong Hầu thấy nhóm Lôi Hồ chạy tới thì mở miệng hỏi:

- Đây là tông chủ viết xuống từ mấy năm trước, đáng tiếc... Không có Cửu sư huynh.

Lôi Hồ tìm ra cuốn sách ghi tên mình, giờ ra xem thì giật mình thấy một bộ thượng cổ kỳ công, Hồ Ma thần công.

Đám người Phong Hầu cực kỳ kích động, không còn hứng thú thám hiểm nơi khác, ai nấy ôm cuốn sách háo hức đọc.

Lý Nguyên Bá lật xem cuốn sách, chân mày giãn ra. Cửa ải từng làm khó Lý Nguyên Bá đã được giải quyết dễ dàng.

Lôi Hồ an ủi Liễu Tà Dương:

- Cửu sư đệ, ta muốn đi tu luyện. Tuy tông chủ không chuẩn bị cho người nhưng với tài năng ngút trời của Cửu sư đệ thì mấy thứ này không quan trọng, ngày sau sư huynh thành tựu Nguyên Anh sẽ chỉ điểm cho sư đệ.

Nhóm Lôi Hồ ôm sách như đang nâng trọng bảo, lật đặt tìm nơi tu luyện vui đầu đọc sách.

Liễu Tà Dương bước ra tháp Phong Thần, quay đầu liếc nhìn, thầm nghĩ:

- Các vị sư huynh đệ, hôm nay ta giúp các người một tay, các người có thể thành tựu Nguyên Anh hay không phải xem tạo hóa của mình.

- Nay, người đi đâu vậy?

Một bóng áo đỏ chạy ra theo, là Hồng Liên.

Hồng Liên vẫn là Kim Đan sơ kỳ nhưng cảnh giới đã hoàn toàn ổn định, sắp bước vào cảnh giới Kim Đan trung kỳ.

Hồng Liên đến gần Liễu Tà Dương, ôm tay hắn:

- Ta muốn đi bên cạnh người, không rời một giây.

Hồng Liên nhiệt tình như lửa, tất cả tình cảm rục cháy. Hồng Liên từng thần thờ nhìn tiểu viện của Liễu Tà Dương, trong lòng tràn ngập hối hận, mãi khi

lại gặp hấn cuối cùng nàng to gan thô lỗ tình cảm. Hồng Liên cảm giác được Liễu Tà Dương không mến nàng nhưng nàng sẽ không bỏ cuộc, trong lòng nàng cho rằng chỉ có nàng mới đuổi theo bước chân đi nhanh của nam nhân này.

Liễu Tà Dương nói:

- Nếu nàng đi theo ta có lẽ sẽ rơi vào vực sâu?

- Vực sâu?

Hồng Liên nhìn chân trời, mở miệng nói:

- Ta đã nói rồi. Dù trước mặt là biển lửa hay vực sâu thì ta vĩnh viễn cùng ngươi. Sống thì ta theo bên ngươi, chết rồi thì cùng xuống suối vàng.

Liễu Tà Dương liếc Hồng Liên:

- Ta muốn biết lý do.

Hồng Liên cúi đầu liếc trộm Liễu Tà Dương. Gò má hây hồng:

- Lý do gì là gì?

Bạn đang đọc truyện *Phong Án Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Thương thiên đã chết, hoàng thiên đứng lên (Thượng)

Liễu Tà Dương cất bước định đi, Hồng Liên sốt ruột đuổi theo kéo hấn lại:

- Ngươi hỏi lý do, ngươi không biết sao?

- Không biết.

Hồng Liên nói nhanh, thanh âm như suối róc rách êm tai:

- Được rồi, đêm đó ngươi cứu ta sau đó cho ta bóng lưng cô đơn, khiến ta cảm giác áp lực, nỗi buồn của ngươi, một mình ngươi gánh vác rất nhiều chuyện, ngươi cần ngươi chia sẻ. Ta là ngươi chia sẻ cùng ngươi!

Liễu Tà Dương nghiêm túc nhìn Hồng Liên:

- Nhưng trong lòng ta đã có cô nương khác, ta muốn cùng nàng đi tìm phong hoa tuyết đại.

Hồng Liên ngẩn ngơ, rất nhiều lời không thể thốt ra khỏi môi.

- Ngày đó gió cát, nàng cười lạc đà đến, lục lạc vang bên tai. Là nàng cho ta hy vọng, ta cho nàng một lời hứa, đi tìm phong hoa tuyết đại thuộc về nàng.

Hồng Liên mở miệng hỏi:

- Nàng đẹp hơn ta không?

Liễu Tà Dương quay đầu nhìn Hồng Liên, giờ phút nàng khuynh quốc khuynh thành, một nụ cười trăm hoa đua nở.

Liễu Tà Dương trầm tư giây lát rồi ngẩng đầu. Hồng Liên đứng yên chờ Liễu Tà Dương trả lời, trái tim treo cao.

- Ừm, nói sao đây, lúc đó nàng mới mười ba tuổi nên không nhìn ra được, bây giờ thì khó nói.

Hồng Liên tức giận giậm chân:

- Ngươi... Ngươi... Ngươi... Nàng còn nhỏ vậy mà ngươi... Ta không thêm ngươi nữa!

Hồng Liên đi hướng Hoàng Kim cung, môi treo nụ cười vừa lòng. Chỉ là một tiểu nhân đầu, nàng quá đa nghi rồi, nhưng đó là đệ tử nào của hấn?

Có lẽ tiểu nha đầu chưa biết sự tôn của mình thích nàng. Hồng Liên quyết định đi cảnh cáo các nữ đệ tử, trịnh trọng cho họ biết sự tôn của họ là ác ma ăn tươi nuốt sống, từ lúc bọn họ còn là thiếu nữ đã bị theo dõi.

Liễu Tà Dương nhìn bóng lưng Hồng Liên đi xa, hần trăm tư giây lát cuối cùng quyết định viết bộ công pháp thích hợp cho nàng.

Hồng Liên bước vào Hoàng Kim cung thấy Liễu Như Yên múa kiếm, dáng người yếu điệu, mặt cũng xinh đẹp, máu kiếm rất đẹp.

Hồng Liên dừng bước lại:

- Chẳng lẽ là nàng?

Liễu Như Yên không phát hiện Hồng Liên đến, lẩm bẩm:

- Tiểu nong tử thấy kiếm pháp của tướng công thế nào? Không thua gì tinh lang trong mộng của nàng phải không?

Hồng Liên nghe Liễu Như Yên nói câu hoang đường đo liền gạch tên khỏi danh sách tình địch. Đây mà là nữ nhân phong hoa tuyệt đại. Chắc chắn không phải là nàng.

Liễu Tà Dương đứng trước Hoàng Kim cung, ánh tà dương hoàng hôn buông xuống.

Bổng cốc trong thiên địa dâng lên uy nhiếp mạnh mẽ.

Tu sĩ Nguyên Anh!

Liễu Tà Dương ngược mặt lên, không nhường bước. Đám người Lôi Hồ ra khỏi tháp Phong Thần, bọn họ cảm nhận được uy nhiếp lớn từ tu sĩ Nguyên Anh đến.

Một tòa pháp tướng kim thân xuất hiện trên bầu trời, thanh âm vang vọng bốn phía:

- Thất Thập Nhị phong sẽ mất, các ngươi đừng chấp mê vô ngộ

Đám Lôi Hồ hoàn toàn bị chấn nhiếp không thể ngược đầu lên, không chống cự được. Mọi người thấy sợ vì tu sĩ Nguyên Anh đến.

Trong nhóm người chỉ có Liễu Tà Dương là chịu được áp lực cảnh giới tu sĩ Nguyên Anh.

- Cho các ngươi ba năm, trong vòng ba năm thể hiện lực lượng khiến ta vừa lòng, nếu không thì mất.

Tu sĩ Nguyên Anh nói xong pháp tướng kim thân tán đi.

- Đây chính là cảnh giới tu sĩ Nguyên Anh!

pháp tướng kim thân mất, Lôi Hồ ngẩng lên với ánh mắt không cam lòng:

- Bảy mươi một phong môn khác ép sát không cho thở dốc, vốn sinh cùng gốc vì sao không tha người?

Liễu Tà Dương nhìn nhóm Lôi Hồ, mở miệng nói:

- Tu Tiên giới vốn tàn nhẫn, không có lực lượng sẽ bị nuốt.

Biểu tình Phong Hầu chán nản.

Lôi Hồ tăng vọt khí thế:

- Cho chúng ta ba năm chứ gì? Trong ba năm này sẽ cho người đó thấy một Thất Thập Nhị phong cường thịnh, một Thất Thập Nhị phong hưng thịnh!

Lôi Hồ mới tập Hỏa Ma thần công khiến linh lực trưởng thành vùn vụt. Linh lực động lại mấy trăm năm bộc phát, nếu cộng thêm Kết Anh đan trong tay Liễu Tà Dương thì Lôi Hồ tự tin sẽ kết thành Nguyên Anh!

Tu sĩ Nguyên Anh đến không làm Lôi Hồ gục ngã ngọc lại kích thích tính chống đối trong gã.

Những người khác cũng hùng hực lửa giận, đáy lòng đè nén lực lượng.

- Cừu sư đệ, xin lỗi, sư huynh phải đi bề quan! Nơi này nhờ vào sư đệ!

Lôi Hồ nói xong sải bước vào tháp Phong Thần. Mấy tu sĩ Kim Đan hậu kỳ khác cũng tiến vào tháp.

- Nhờ cả vào Cừu sư đệ!

Sự việc quá đột ngột, Liễu Tà Dương chỉ đi mấy tháng mà Thất Thập Nhị phong đã đổi mặt vận mệnh thua mất. Phong chủ chết, đệ tử nội môn chạy tứ tán, chỉ còn lại mười hai đại đệ tử Lôi Hồ vất vả chống đỡ.

Phong Hầu cũng đi bề quan, bên ngoài tháp Phong Thần còn mỗi mình Liễu Tà Dương.

Tu sĩ Nguyên Anh đại biểu uy thiên địa, nếu không nhờ vào lực lượng Bản Tôn thì không có sức đối kháng. Hắn phải tranh thủ thời gian tu hành đặt chân vào Vô Lượng Môn.

Khi phong chủ Thất Thập Nhị phong chưa chết, mọi người được che chở dưới cánh chim, dù đối diện khiêu chiến mạnh cũng đến tu sĩ Kim Đan là cùng. Bây giờ phong chủ chết, nhiều nội môn Vô Lượng Môn bài xích Thất Thập Nhị phong, nó đối diện uy hiếp không còn là tu sĩ Kim Đan mà trực diện tu sĩ Nguyên Anh như hổ rình mồi.

- Ba năm? Các ngươi thật sự sẽ cho chúng ta ba năm phát triển lớn mạnh sao?

Tu Tiên giới thay đổi bất ngờ.

Vân Cư Tự xuống tay làm nhiều tu sĩ Nguyên Anh tử thương nặng nề, Vân Cư Tự giá họa, bốn phía Tiên quốc nguy hiểm trập trùng. Thất Thập Nhị phong thua mất, Liễu Tà Dương đổi mặt khó khăn lớp lớp không thoát ra được.

Thoáng chốc Liễu Tà Dương rơi vào đường cùng, dường như trong thiên địa có một bàn tay to liên tiếp ném khó khăn tới trước mặt hắn.

Sức mạnh của hắn còn yếu, rất yếu.

Liễu Tà Dương thầm quyết định, hắn phải nhanh chóng tiến vào cảnh giới Nguyên Anh, chỉ cần vào cảnh giới Nguyên Anh thì tất cả khó khăn ngăn trước mặt hắn đều được giải quyết dễ dàng.

Cảnh giới hiện tại của Liễu Tà Dương là Kim Đan trung kỳ, sắp bước vào Kim Đan hậu kỳ. Nghĩ đến đây Liễu Tà Dương liếc sang Hồng Thiên Tôn, nếu hắn đi vào Nguyên Anh kỳ cũng sẽ là người siêu mạnh trong thiên địa.

Liễu Tà Dương đi vào Hoàng Kim cung, bắt đầu tu luyện, luyện hóa Tiên Linh chi dịch. Tiến vào Kim Đan hậu kỳ thì Liễu Tà Dương có thể điều động lực lượng Bản Tôn, không cần sợ hãi tu sĩ Nguyên Anh khiêu chiến nữa.

Vô Lượng Môn, trong đại điện Đệ Tam Phong.

- Thất Thập Nhị phong đã tuột dốc không phanh.

- Hơn một nửa đệ tử Thất Thập Nhị phong chạy tứ tán, chỉ còn lại một phần nhỏ. Nhưng ta rất xem trọng phần nhỏ này, tiếc rằng Đệ Nhất phong chủ không cho chúng ta đi, rốt cuộc là có ý gì?

- Thì Đệ Nhất phong chủ đã nói sau ba năm mặc kệ chúng ta đi tới đó, chúng ta cứ chờ ba năm xem.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Thương thiên đã chết, hoàng thiên đứng lên (Hạ)

Đám phong chủ Vô Lượng Môn không hứng thú với cái chết của phong chủ Thất Thập Nhị phong, bọn họ chỉ muốn cướp các loại tư nguyên, Tu Tiên giới lạnh lùng đã lâu, sớm mất trái tim thiện chính nghĩa.

Đám tu sĩ Nguyên Anh Vô Lượng Môn tán đi, phong chủ Đệ Tam Phong đứng dậy.

Một người từ từ hiện ra.

Đệ Tam phong chủ vái người đó, kêu lên:

- Sư tôn!

- Thế giới này nên thay một mớ máu mới.

Mắt Đệ Tam phong chủ lóe tia sáng:

- Ý của sư tôn là...?

Bóng người mở miệng nói:

- Ta sẽ thử lần nữa bước vào cảnh giới Hóa Thần, cần máu của nhiều tu sĩ.

Đệ Tam phong chủ trầm tư một lát sau lên tiếng:

- Sư tôn, thiên hạ phân tranh đã hơi lộ ra hình dáng, xin sư tôn giải thích nghi hoặc cho.

Bóng người nhìn Đệ Tam phong chủ, tuyên thần thức:

- Nguồn gốc thiên địa phân tranh lần này nằm ở đây. Thân chuyển kiếp của lão tổ đã tu thành đã tu thành cảnh giới Nguyên Anh, không lâu sau lão tổ sẽ lại đến nhân gian. Đệ nhất nhân thật sự đột phá cảnh giới Hóa Thần, khuấy động thiên hạ là lão tổ!

Đệ Tam phong chủ hiểu ra.

Thất Thập Nhị phong lại trở về bình thường, nhưng mọi người biết bão tố sắp đến, một cơn bão thổi quét Thất Thập Nhị phong, thậm chí diệt vong.

Liễu Tà Dương vừa dạy dỗ các đệ tử vừa dò xét âm tính của mỗi đệ tử.

Liễu Tà Dương đang tổ chức kế hoạch lớn hơn, kế hoạch sẽ kéo dài gần trăm năm, sau trăm năm thì..

Liễu Tà Dương nhìn đám đệ tử:

- Các ngươi đều là thiên tài, người nổi bật của Tu Tiên giới, có con đường của riêng mình.

Các đệ tử đã có tu vi Trúc Cơ, khí thế mạnh hơn lúc trước.

Liễu Tà Dương nói:

- Tuy các ngươi không nữ nhưng đã đến lúc phải lựa chọn.

Đám đệ tử không hiểu gì hết.

- Các ngươi sẽ đi các nơi, ta hy vọng các ngươi sẽ có thành tựu tại đó. Bảo kiếm từ từ rèn ra mũi nhọn, hương hoa mai đến từ giá rét. Bây giờ các ngươi sẽ gặp thử thách lần đầu tiên trong cuộc đời, sớm muộn gì các ngươi cũng sẽ một mình đối diện đủ loại tình huống, các ngươi không cách nào nương tựa vào người ngoài.

- Sư tôn!

Liễu Tà Dương xoay người chỉ vào thiên địa mênh mông, mở miệng nói:

- Các ngươi đi ngọn núi khác nhau, Đệ Nhất Phong, Đệ Nhị phong, Đệ Tam phong...

- Sư tôn!

Đám đệ tử đứng bật dậy kinh kêu:

- Chúng ta sẽ không rời khỏi sư tôn!

Liễu Tà Dương nhìn đám đệ tử, mở miệng nói:

- Các ngươi chẳng những bái vào những sơn môn này còn phải làm thật tốt, thật ưu tú. Các ngươi sẽ dốc sức đảm đương một phía tại chỗ đó.

- Đây là khiêu chiến của riêng các ngươi, ta hy vọng sau trăm năm kêu gọi một tiếng thì người hưởng ứng sẽ là thiên hạ tập hợp!

Liễu Tà Dương nói xong rất nhiều đệ tử ngậm miệng.

- Các ngươi sẽ đi thế giới hoàn toàn mới, nơi đó có vô số ngọn núi chờ đợi các ngươi vượt qua!

Đám đệ tử hốt mắt đỏ hoe:

- Sư tôn!

- Đừng quên đạo hướng về đâu.

Liễu Tà Dương bước ra Hoàng Kim cung. Vô Lượng Môn mưu tính Thất Thập Nhị phong thì Liễu Tà Dương cũng có, kế hoạch của hắn càng lớn. Liễu Tà Dương không chỉ muốn Thất Thập Nhị phong Vô Lượng Môn, hắn muốn thiên hạ này! Liễu Tà Dương muốn dựa vào đệ tử hoàn toàn không chế Vô Lượng Môn trong tay mình, nắm chặt đại thế thiên hạ trong tay.

Thương thiên đã chết, hoàng thiên đứng lên.

Trong Hoàng Kim cung có nhiều đệ tử mắt lấp lóe tia sáng, bọn họ quyết định tiến lên. Bước hướng sư tôn đã chỉ.

- Trong mấy năm sắp tới các ngươi phải tu hành nghiêm túc, vài năm sau cướp thứ nhất, leo lên đỉnh cao!

Đám đệ tử hốt mắt đỏ hồng:

- Sư tôn!

Bọn họ lưu luyến nhìn nhau:

Liễu Tà Dương truyền dạy nhiều điều cho họ, nào là đạo pháp, kiếm kỹ vân vân.

Mỗi người đều cần trưởng thành, đối diện tình huống khác nhau.

Liễu Tà Dương nhìn Hoàng Kim cung, sẽ có ngày các đệ tử đối diện con đường của riêng mình, đây là vận mệnh thuộc về họ.

Liễu Tà Dương nói:

- Trở lại Hoàng Kim cung tiếp tục tu hành đi, trong mấy năm này các ngươi chưa cần đi, ta sẽ tiếp tục bồi dưỡng các ngươi.

Đám đệ tử kích động, không bị bắt đi ngay khiến ai nấy thở phào một hơi, bọn họ không muốn rời khỏi nơi này. Lời sư tôn vừa nói làm cả đám sợ hết hồn, bọn họ còn tưởng rằng sư tôn muốn đuổi họ đi.

Lúc này một bóng người từ dưới núi đi lên, từng bước từng bước chân lên núi, vai khiêng trọng kiếm huyền thiết.

Một số đệ tử nhận ra thanh niên vóc trọng kiếm lên núi:

- Trọng Lâu!

Bọn họ vốn là đệ tử cùng quý nhưng tốc độ tiến bộ của Trọng Lâu quá nhanh, bỏ lại họ xa lắc xa lơ.

Cuối cùng Trọng Lâu lên đỉnh núi. Liễu Tà Dương đứng bên ngoài Hoàng Kim cung nhìn Trọng Lâu.

Mấy tháng ngắn ngủi không gặp Trọng Lâu đã tiến vào Kim Đan sơ kỳ, tốc độ tu hành làm Liễu Tà Dương phải nhìn kỹ.

Trọng Lâu đến trước mặt Liễu Tà Dương:

- Sư tôn!

Liễu Tà Dương cau mày nhìn Trọng Lâu, mở miệng nói:

- Đi theo ta.

- Tuân lệnh!

Đám đệ tử Hoàng Kim cung nhìn Liễu Tà Dương và Trọng Lâu đi vào Hoàng Kim cung, trong lòng thầm thắc mắc Trọng Lâu bái vào môn hạ sư tôn từ bao giờ? Hèn gì Trọng Lâu tiến bộ nhanh như vậy.

Trong đại điện Hoàng Kim cung.

Trọng Lâu quỳ trước mặt Liễu Tà Dương.

Mắt Trọng Lâu hấp háy tia đỏ rực:

- Sư tôn!

Liễu Tà Dương quát, thanh âm vang vọng đại điện:

- Ngươi là ai? Đi ra!

Người Trọng Lâu rung bần bật.

Liễu Tà Dương phát tay, Không Thần thuật hóa thành móng vuốt sắc bén chớp tới:

- Nếu ngươi không xuất hiện thì đừng trách ta không nương tay!

Một giọng nói già nua vang lên:

- Đạo hữu nương tay cho!

Trọng kiếm huyền thiết lơ lửng giữa Trọng Lâu và Liễu Tà Dương, một thần thức bay ra.

Liễu Tà Dương mở miệng nói:

- Luyện chính mình thành khí linh bất tử bất diệt, rất có khí phách!

Khí linh trọng kiếm huyền thiết khẽ thờ dài:

- Đạo hữu, ta cũng vì bất đắc dĩ. Nếu có thể đột phá thì ta cần gì chọn con đường như vậy?

Liễu Tà Dương hỏi:

- Ngươi bám vào đệ tử của ta là muốn cái gì?

Khí linh trọng kiếm huyền thiết nói:

- Ngươi hãy hỏi Trọng Lâu xem. Mấy năm nay ta thật lòng đối xử với hắn, truyền công pháp cho hắn, giúp hắn tìm đan dược, chưa từng hại hắn.

Liễu Tà Dương tiếp lời:

- Ngươi muốn nhờ vào sức mạnh của hắn tái tạo thân hình hoặc trực tiếp đoạt xá.

Khí linh trọng kiếm huyền thiết không phản đối cũng không thừa nhận.

Trong một lần rèn luyện ngoại viện Trọng Lâu chiếm được trọng kiếm huyền thiết, từ nay việc tu hành như đạp trên mây có thần trợ.

Liễu Tà Dương nói với khí linh trọng kiếm huyền thiết:

- Nói về bản thân ngươi đi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tranh giành nổi lên bốn phía

Hai ngàn năm trước khí linh trọng kiếm huyền thiết cũng là đại tu sĩ trong Nguyên Anh, thọ nguyên sắp chết, không hy vọng đột phá nên luyện mình thành khí linh, tìm đệ tử thích hợp truyền y bát. Hoặc có ngày tìm ra thân thể thích hợp với mình thì khí linh trọng kiếm huyền thiết sẽ đoạt xá trọng sinh.

Liễu Tà Dương nói:

- Trọng Lâu, con đường của ngươi phải tự đi, vận mệnh thuộc về ngươi. Có lẽ nó giúp được ngươi nhưng sẽ có ngày ngươi không thể cứ dựa vào nó.

Liễu Tà Dương chớp trọng kiếm huyền thiết, thần thức xâm nhập vào kiếm thể.

Khí linh trọng kiếm huyền thiết biến sắc mặt nói:

- Đạo hữu, ngươi làm cái gì vậy?

- Không có gì, chỉ không để ngươi tổn thương đệ tử của ta. Sẽ có ngày hắn sẽ giúp được ngươi.

Liễu Tà Dương chớp trọng kiếm, ý thức bàn cử trong thần thức của Trọng Lâu nháy mắt bị tách ra.

Trọng Lâu nhìn Liễu Tà Dương chăm chú:

- Sư tôn!

Liễu Tà Dương nói:

- Cường đại thật sự không phải dựa vào ngoại vật, xuống núi đi.

Trọng Lâu vái lạy:

- Sư tôn, ta lên núi lần này quyết định không đi nữa. Thất Thập Nhị phong gấp kiếp nạn lớn, ta không thể rời đi.

Tu vi của Trọng Lâu tiến bộ siêu nhanh công lớn nhất là nhờ khí linh trọng kiếm huyền thiết.

Liễu Tà Dương không giam cầm khí linh:

- Tốt, vậy ngươi tìm nơi tiềm tu đi.

Bên ngoài Hoàng Kim cung, Trọng Lâu tìm một chỗ linh lực nồng đậm đào móc mở động phủ.

Khí linh trọng kiếm huyền thiết ổn định tinh thần lại:

- Trọng Lâu, sư tôn của ngươi rất lạ.

- Tại sao Kiếm lão nói vậy? Ta thấy nói về kỳ lạ thì Kiếm lão đứng đầu.

Trọng Lâu làm xong động phủ dựng trọng kiếm huyền thiết sang bên, khí linh trọng kiếm huyền thiết bay ra ngoài.

- Sư tôn của ngươi không phải chuyển thế, không là đoạt xá nhưng thần thức của hắn khác với người thường. Ta có thần thức tu vi Nguyên Anh trung kỳ nhưng so với sư tôn của ngươi thì như muối bỏ biển, ngươi nói xem sư tôn như vậy có kỳ lạ không? Ta chưa từng thấy thể chất loại dị giống sư tôn của ngươi.

Trọng Lâu không đáp lời.

Khí linh tiếp tục tự nói:

- Nếu dựa theo ngươi ới thì sư tôn từ Trúc Cơ kỳ nhanh chóng trưởng thành. Ngươi nên biết khó khăn từ Trúc Cơ kỳ đến Kim Đan kỳ, nhưng sư tôn nhanh hơn cả ngươi. Ai có mắt đều thấy thiên tư và cố gắng của ngươi, vậy ngươi chưa từng nghĩ về sư tôn của ngươi sao? Không cảm thấy tốc độ tu hành của sư tôn quá phi phàm?

- Rốt cuộc Kiếm lão có ý gì cứ nói thẳng đi!

- Được rồi, ta nói thẳng vậy. Nếu ta không nhìn lầm thì sau lưng sư tôn của ngươi có tổ chức rất mạnh, tổ chức này tẩy tịnh phạt tủy cho sư tôn ngươi, rồi thì triển thuật thể hồ quán đỉnh đẩy hắn lên cảnh giới mạnh như vậy.

Khí linh trọng kiếm huyền thiết suy đoán:

- Hiện tại Tu Tiên giới không bình tĩnh, sóng ngầm hung dữ, tất cả mục tiêu đều chỉ hướng Tiên quốc. Nếu ta không đoán sai chắc chắn Tiên quốc phải nhiều gian tế tiến vào các đại môn phái. Sư tôn của ngươi rất có thể là...

Khí linh trọng kiếm huyền thiết liếc Trọng Lâu một cái, không nói tiếp.

- Đừng bao giờ nói lời như thế nữa.

Khí linh trọng kiếm huyền thiết trở vào trong trọng kiếm, không gian lại tĩnh lặng.

Liễu Tà Dương ở trong Hoàng Kim cung sắp xếp lại những chuyện xảy ra trong thời gian gần đây.

Bản Tôn hiện thân quét sạch tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Kiếm môn cho Liễu Tà Dương, đó là kẻ địch mà hắn không thể đối diện. Khi Liễu Tà Dương trở lại Thất Thập Nhị phong thì phong chủ đã chết, Tu Tiên giới sóng ngầm hung dữ, toàn bộ vấn đề chỉ hướng Tiên quốc. Một âm mưu lớn quay quanh Tiên quốc đã nổi lên mặt nước.

Ngay khi Liễu Tà Dương phá phong là Vân Cư Tự đã bắt tay chuẩn bị, mười năm nay nhìn như Vân Cư Tự đóng cửa ru rú nhưng có hàng loạt thủ đoạn hơi lộ ra tranh giành. Bọn họ từng bước đẩy Tiên quốc về phía đối lập với tu sĩ trong thiên hạ.

Liễu Tà Dương tu hành thân ngoại hóa thân là đã tách lìa hoàn toàn với Bản Tôn, nhìn như hai người nhưng có nhiều mối liên kết. Bản Tôn không thể chết, Liễu Tà Dương cũng không được chết, bất cứ ai chết cũng sẽ tạo thành tổn hại nặng cho đối phương.

Liễu Tà Dương tự xưng Hỏa Diễm Hung Ma, ánh mắt Tu Tiên giới bị Tiên quốc hấp dẫn sáng tạo điều kiện tốt cho hắn ăn trộm Hóa Thần quyết. Điều Liễu Tà Dương muốn làm không đơn giản là ăn trộm, hắn muốn kéo về một thể lực mạnh, một lực lượng có thể đối kháng với tu sĩ toàn thiên hạ.

Trong thời gian ngắn Tiên quốc và tu sĩ Tu Tiên giới sẽ không đụng độ kịch liệt, nhưng loại sóng ngầm này sớm muộn gì cũng sẽ hóa thành sóng lớn ngập trời, hung dữ áp đến nuốt hết tất cả.

Vô Lượng Lão Tổ từng ra tay trấn áp hạo kiếp một lần, lần này Liễu Tà Dương trông thấy kim thân của Vô Lượng Lão Tổ thì hẳn biết rằng Vô Lượng Lão Tổ sẽ không ra tay nữa, vì đã không còn sức để ra tay.

Loạn loạn loạn!

Vô Lượng Lão Tổ luyện thân tướng thần trong Phong Thần trì chắc vì muốn luyện cơ thể mình thành bất tử bất diệt, siêu thoát luân hồi. Thân chuyển kiếp tán trong thiên hạ, nhìn thấu mọi thứ trong Tu Tiên giới. Vì tương lai của mình Vô Lượng Lão Tổ tuyệt đối sẽ không ra tay nữa.

Vân Cự Tự xuất hiện một cường giả có thể giết mấy chục tu sĩ Nguyên Anh, người này có địa vị thế nào trong Vân Cự Tự? Hoặc có lẽ gã không phải người của Vân Cự Tự mà chỉ muốn khơi mào chiến tranh của Tiên quốc và tu sĩ trong thiên hạ?

Không ngờ Liễu Tà Dương xuất thế hơn mười đã phải đối diện tuyệt cảnh như vậy.

Liễu Tà Dương đang suy về đại thế thiên hạ thì một người chậm rãi xuất hiện trước mặt hắn. Người đó run bần bật như rất lạnh.

- Cừu sư huynh!

Sửu Hán đứng trước mặt Liễu Tà Dương, run cầm cập như không chịu nổi ma bệnh tấn công.

Thần thức Liễu Tà Dương tra xét gạt mình phát hiện ý thức của Sửu Hán đang vất vả ngăn cản, ý thức chuyển thế đã bắt đầu điên cuồng cắn nuốt gã.

Sửu Hán quỳ xuống trước mặt Liễu Tà Dương, thân thể run như cây sậy.

- Cừu sư huynh, cứu ta!

Liễu Tà Dương sờ trán Sửu Hán, thần thức rung mạnh chớp mắt tiến vào thế giới một phương ký ức.

Một thiếu niên bị đám người vây quanh chính giữa, thiếu niên mặc đồ bằng da thú.

Thiếu niên bị đặt ngồi xuống, một đám người hô to:

- Tù trưởng!

Sau đó là các đoạn ngắn đi săn, bắt cộp đuổi sói.

Cho đến ngày nọ hai người khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, họ đánh nhau vô tình một pháp thuật rơi xuống phá hoại mảnh đất cực lạc này.

Liễu Tà Dương nhận ra pháp thuật của người khổng lồ đó, là pháp tướng kim thân chỉ tu sĩ Kim Đan hậu kỳ có thể tu hành.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Thánh địa yêu ma (Thượng)

Thiếu niên đi ra núi lớn, học tập pháp thuật, nhanh chóng trưởng thành, lòng ôm ý nghĩ tạo ra một thái bình thịnh thế, cuối cùng sáng lập một đại phái tu tiên, Vô Lượng Môn. Cái gì là vô lượng? Không ghét không yêu chúng sinh, đối xử bình đẳng.

Nhưng tất cả hoàn toàn thay đổi khi một nữ nhân tên Vân xuất hiện.

Nàng có quyền lực chí cao vô thượng, nàng có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành. Vô Lượng Lão Tổ từ bỏ chấp niệm trong lòng cam tâm đi theo cạnh nàng, sau đó gã sáng lập một ngôi chùa đặt theo tên của nàng, Vân Cự Tự.

- Nhi, ngươi nhất định muốn tu tiên sao?

- Đúng, nhi phải tu được tiên thuật chữa bệnh cho mẫu thân!

- Nhi, nương chờ ngươi tu tiên trở về! Chờ ngươi...

Thiếu niên mặt mũi xấu xí quỳ trước giường, nữ nhân xinh đẹp buông tay là đời.

Liễu Tà Dương không chế thần thức rút ra khỏi thế giới ký ức.

Thuật không chế quá mạnh, Sửu Hán có thể ngăn cản đến hiện giờ đã là kỳ tích.

Ký ức xuất hiện cuối cùng là của Sứu Hán, gã vất vả ngăn cản thân chuyển thể cắn nuốt, ký ức khác đã mơ hồ, chỉ còn lại cảnh mẫu thân ốm chết.

Liễu Tà Dương nói:

- Được rồi, ta sẽ trấn áp thân chuyển thể cho ngươi, nhưng chỉ được năm trăm năm. Nếu trong vòng năm trăm năm ngươi tu thành Nguyên Anh hậu kỳ, có lẽ ngươi sẽ tự mình tìm được cách giải thoát.

Liễu Tà Dương ngưng tụ linh lực toàn thân, Không Thần thuật hóa thành phong ấn một thước gỗ mạnh vào thần thức của Sứu Hán. Ký ức không thuộc về Sứu Hán rút lui về, cuối cùng bị phong ấn, hóa thành một hạt giống cắm rễ trong lòng gã.

Ký ức của Sứu Hán nhanh chóng phục hồi, thân thể cũng không còn run rẩy nữa.

Tuy Không Thần thuật của Liễu Tà Dương không thể tiêu trừ hồn chuyển thể của Sứu Hán nhưng có thể phong ấn, tuy nhiên chỉ có thể phong ấn năm trăm năm, đây là kết quả tốt nhất. Nếu kẻ chuyển thể trước tiên chuyển kiếp thì Sứu Hán sẽ bị trùng kích thành con rối không có thần hồn ngay.

Sứu Hán mở mắt ra:

- Cừu sư huynh, đa tạ!

Hồn chuyển thể quấy nhiễu Sứu Hán đã hoàn toàn biến mất, không còn quấy rầy gã nữa.

Liễu Tà Dương nói:

- Nhớ kỹ, chỉ có năm trăm năm, sau năm trăm năm ngươi hãy tự túc. Có thể đến cảnh giới Nguyên Anh đại thừa hay không phải xem tạo hóa của chính ngươi.

Mắt Sứu Hán lấp lóe tia sáng kiên quyết:

- Cừu sư huynh, ta biết!

Sứu Hán đi ra Hoàng Kim cung, bước chân kiên quyết.

Sứu Hán đã đi, trong đại điện Hoàng Kim cung trở về bình tĩnh. Hồng Thiên Tôn từ bên ngoài đi tới, nó ngồi trong góc thiếp ngủ.

Màn đêm kéo đến, Liễu Tà Dương bước ra Hoàng Kim cung.

Quanh núi đảo ra nhiều động phủ, các đệ tử tự tu hành. Trăng sáng treo cao, đêm khuya ngẫu nhiên có tiếng gù gù vang vọng trầm đục.

Cái bóng tháp Phong Thần trải dài dưới ánh trăng có vẻ lạnh lẽo.

Quan tài tông chủ đã bị mọi người chôn, vật nhớ thương duy nhất về tông chủ cũng biến mất hoàn toàn.

Liễu Tà Dương thả thần thức ra, nội viện Thất Thập Nhị phong vốn náo nhiệt đã lạnh lẽo, trừ bỏ nơi này khắp chốn tràn ngập hỗn độn và hoang vắng. Tông chủ chết đi, Thất Thập Nhị phong thành thùng rỗng kêu to, đa số đệ tử tự tìm đường khác.

Các sân trồng trái không chút sự sống, những gì mang đi được tất cả đều bị lấy đi.

Môn phái to lớn nhưng thật yếu ớt, không chịu nổi một kích.

Liễu Tà Dương bay lên ngồi trên mây, tinh thần bình tĩnh.

Gió đêm thổi qua, Liễu Tà Dương mở mắt ra nhìn chăm chú bầu trời. Khi mặt trời đỏ dâng lên phá mở thiên địa hỗn độn sẽ lấp lánh ánh sáng rực rỡ nhất.

Vù vù vù vù!

Liễu Tà Dương mở thần thức ra, mình thấy mấy cái bóng lướt nhanh qua, nhanh như quỷ mị.

Liễu Tà Dương đuổi theo:

- Ai đó?

Cái bóng bay nhanh như tia chớp, Liễu Tà Dương theo sát mấy bóng đen, bám sát gấu gao.

Xoẹt!

Một móng vuốt đột nhiên xuất hiện trước mặt Liễu Tà Dương cào mạnh, cái cào rất hung mãnh. Liễu Tà Dương né người sang bên, mấy cái bóng xúm lại cùng tấn công, đánh lung tung, răng, móng vuốt là vũ khí.

- Yêu ma? Chúng dám vào phạm vi thể lực của Vô Lượng Môn? Còn vào sâu trong phúc địa nội môn?

- Hừ!

Liễu Tà Dương lập tức phát ra uy nhiếp tu vi Kim Đan. Máy cái bóng khựng lại, động tác chậm chạp. Máy cái bóng lộ rõ hình dáng dưới ánh trắng, toàn bộ là đầu chó mình người, tu vi chỉ có Trúc Cơ hậu kỳ.

Yêu ma biến hóa nhưng không tu thành Kim Đan, chúng nó tu hành công pháp của nhân loại. Yêu thú phải tu công pháp của nhân loại mới hiện hình người trong khi là Trúc Cơ hậu kỳ.

Liễu Tà Dương đã hiểu mấy yêu ma đến từ Tiên quốc, không thì đã chẳng tiếp xúc được công pháp nhân loại. Trong Tu Tiên giới trừ Tiên quốc ra nơi khác kiếm chế yêu ma gắt gao, những người khác xem chém yêu trừ ma là nhiệm vụ của mình, tuyệt đối sẽ không truyền công pháp lại cho yêu ma.

Liễu Tà Dương lấy tháp Thiên Lô ra:

- Thu!

Mấy yêu ma chớp mắt bị nhốt trong tháp Thiên Lô, mặc cho chúng nó va chạm cỡ nào cũng không thể trốn thoát. Liễu Tà Dương không làm khó mấy yêu ma đầu chó, không thì trong tháp Thiên Lô giáng lôi kiếp đủ cho chúng khôn khổ.

Trăng càng sáng, Liễu Tà Dương quay trở về Hoàng Kim cung.

Hồng Thiên Tôn mở mắt ra, nó lúc lắc vẩy giáp tiến đến gần, đầy hứng thú nhìn tháp Thiên Lô.

Liễu Tà Dương thả mấy yêu ma ra. Những yêu ma đầu chó định chạy trốn chợt thấy đôi mắt to như cái chuông trừng mình, chúng thấy Hồng Thiên Tôn thì kiệt sức, nhũn chân, không còn can đảm chạy trốn.

Mấy con yêu ma đầu chó nức nở:

- U u...

Hồng Thiên Tôn truyền thần thức hỏi:

- Chúng nó nguoi muốn giết chúng ăn thịt.

Liễu Tà Dương nhìn Hồng Thiên Tôn:

- Ta ăn chay nhiều năm rồi. Nguoi hỏi xem chúng tu thành công pháp nhân loại từ đâu vậy?

Hồng Thiên Tôn là thượng cổ mãnh thú, nó thật tự nhiên toát ra uy nhiếp với yêu ma đầu chó, kêu nó hỏi có hiệu quả hơn Liễu Tà Dương đích thân tra khảo.

Chốc lát sau Hồng Thiên Tôn thâm văn xong, báo cáo với Liễu Tà Dương:

- Chúng được truyền thừa công pháp từ một đại yêu ma. Chúng định chạy đến thánh địa, khi ngang qua đây phát hiện nhiều Linh Thạch rải rác nên hốt một chút đề dành đi dọc đường, rồi bị nguoi truy sát.

Liễu Tà Dương không biết nên nói cái gì:

- Lại còn truy sát? Ta mà truy sát chúng sao?

Mấy con yêu ma đầu chó xem trọng mình quá, nhưng Liễu Tà Dương đã nghe được nhiều tin tức từ bọn chúng.

Chúng không đến từ Tiên quốc, nhưng công pháp thì ra từ Tiên quốc! Chúng muốn đi thánh địa, nhưng thánh địa ở đâu? Tiên quốc sao?

Trong lĩnh vực Tiên quốc nguoi và yêu sống chung hòa bình, yêu ma cũng có thể tu hành công pháp của nhân loại. Có một số yêu ma truyền công pháp ra ngoài. Lấy Tiên quốc làm trung tâm phát tán tứ phương.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Thánh địa yêu ma (Hạ)

Liễu Tà Dương nhắm mắt lại, thôi diễn.

Yêu ma Tiên quốc tập luyện công pháp nhân loại trên tượng đá, nhanh chóng đột phá. Các yêu ma rời khỏi Tiên quốc tìm thấy yêu ma chưa biến hình được thì tuyền công pháp cho, cứ thế tuần hoàn.

Liễu Tà Dương chợt mở mắt ra, quả nhiên căn nguyên thiên hạ phân tranh nằm trong axn hđại Tiên quốc.

Yêu ma trên đời nhiều hơn ức vạn, nếu tất cả tu hành công pháp sẽ làm tu sĩ nhân loại sợ hãi. Yêu ma xem Tiên quốc là thánh địa, với chính phái tu tiên thì Tiên quốc là nơi yêu ma tụ tập, phải trừ khử.

Liễu Tà Dương nhìn mấy con yêu ma đầu chó, hấn vẩy tay với Hồng Thiên Tôn.

- Rõ!

Hồng Thiên Tôn túm yêu ma đầu chó bay ra Hoàng Kim cung, ném đi thật xa. Mấy con yêu ma đầu chó thấy tu sĩ nhân loại thả mình đi liền ẩn trong bóng đêm, không dám ngừng một giây chạy ngay đi Tiên quốc.

Thú triều.

Liễu Tà Dương dựa dẫm kinh nghiệm tất nhiên hiểu ý nghĩa của từ này. Yêu ma thiên hạ đang tụ tập về Tiên quốc, đây sẽ là thú triều chưa từng có. Vạn thú cùng chạy tụ họp ở Tiên quốc.

Ban đầu Liễu Tà Dương tu tiên thì rất sợ thú triều, thú triều ập đến đại biểu cho chiến tranh, giết chóc, chết chóc. Trước thú triều dù môn phái có tu sĩ Nguyên Anh đóng giữ cũng khó mà may mắn thoát khỏi.

Đó là họa kiếp giáng xuống với tu sĩ.

Một đợt thú triều quy mô lớn có thể kéo dài mấy năm trời. Nhưng siêu thú triều lần này sẽ kéo dài mãi đến khi Tiên quốc diệt vong, Tiên quốc không bị diệt thì thú triều sẽ không ngừng tuôn ra.

Hồng Thiên Tôn nhìn Liễu Tà Dương, lòng nó tràn ngập sợ hãi. Hồng Thiên Tôn biết thân phận của Liễu Tà Dương, giờ mấy con yêu ma đầu chó tiết lộ tin tức khiến lòng nó bất an.

Hồng Thiên Tôn nhìn Liễu Tà Dương một lúc sau truyền thần thức:

- Ngươi đứng là sao chổi, sao không phong ấn ngươi hoàn toàn cho rồi? Ngươi vừa đi ra thiên hạ liền loạn lớn.

Liễu Tà Dương lờm Hồng Thiên Tôn:

- Thiên hạ tan vỡ lâu rồi.

Sau khi Liễu Tà Dương lên Vô Lượng Môn thì bị tu sĩ Kim Đan trấn lột, bị biếm vào ngoại viện, trong Tu Tiên giới khắp nơi tràn ngập giết chóc, cướp của. Giữa tu sĩ với nhau chỉ có quan hệ ích lợi, sư huynh đệ đồng môn cũng không thể tin tưởng nhau.

- Thương thiên đã chết, hoàng thiên đứng lên!

Liễu Tà Dương bước ra Hoàng Kim cung, Hồng Thiên Tôn đi theo bên cạnh. Một tia sáng từ phương đông xé rách hắc ám, muôn vàng tia sáng dâng lên.

Hồng Thiên Tôn nhìn Liễu Tà Dương, từ khi biết thân phận của hắn thì nó quyết định sẽ sống chết đi theo bên cạnh. Vì chỉ khi đi theo Liễu Tà Dương thì Hồng Thiên Tôn mới bước ra một bước quan trọng nhất, thậm chí lấy lại vinh quang mãnh thú hoang dã.

Năm xưa lão tổ của nó một đầu dựng ngã cột chống trời, rong ruổi thiên hạ uy phong biết bao.

Đám đệ tử Hoàng Kim cung tỉnh lại bước ra khỏi động phủ, từng đợt phi kiếm bắn hướng Hoàng Kim cung. Các đệ tử đáng vẻ sáng lán hưng phấn.

- Chào sư tôn, chào Đại sư huynh!

Các đệ tử hành lễ với Liễu Tà Dương, Hồng Thiên Tôn. Bọn họ đã thừa nhận con mãnh thú hoang dã này, khi không thể khiêu chiến uy nghiêm của Hồng Thiên Tôn thì bọn họ chỉ có thể cúi đầu.

Liễu Tà Dương nói:

- Hôm nay các ngươi đi dạo trong Thất Thập Nhị phong ngắm phong cảnh, thể ngộ tâm tình, hôm sau ta sẽ hỏi thể ngộ của các ngươi. Đi đi.

Các đệ tử khó hiểu rời đi. Thất Thập Nhị phong hoang tàn đập vào mắt bọn họ, sân rách nát hỗn độn, bụi chất đống, cảnh tượng hoang vắng.

Trọng Lâu bước ra động phủ, khí linh trọng kiếm huyền thiết nhìn Liễu Tà Dương:

- Sự tôn của ngươi không tầm thường, hôm qua ta nói có chút sai sót. Có lẽ sự tôn của ngươi căn bản không phải tẩy tịnh phạt tủy, thể hồ quán đỉnh mà là thiên tài tuyệt thế thật sự.

Trọng Lâu như không nghe thấy lời khí linh nói, ánh mắt gã hăm mộ nhìn Hồng Thiên Tôn.

Khí linh phát hiện ánh mắt của Trọng Lâu, mở miệng nói:

- Đừng mơ xa, mãnh thú đó là Hồng Thiên Tôn. Lúc đến ta bị nó chấn nhiếp. Mãnh thú như vậy bẩm sinh khắc chế linh thể, cảnh giới là Kim Đan hậu kỳ, cực kỳ hung mãnh, tu sĩ Kim Đan bình thường không đánh lại nó.

Trọng Lâu lên tiếng:

- Sau này ta sẽ tìm được một con mãnh thú hơn nó!

Khí linh không nói nhiều thêm. Mãnh thú hoang dã rất hiếm thấy, tu sĩ Nguyên Anh gặp phải cũng sẽ tranh cướp, độ hiếm đứng sau sơn thần. Về sơn thần thì tu sĩ Nguyên Anh gặp phải cũng sẽ nhường bước, sơn thần trưởng thành có uy năng cỡ nào thì khí linh đã có dịp nhìn thấy. Lần này đó vài tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ gặp một con sơn thần trưởng thành, đang định ra tay chinh phục ai hiểu sơn thần một bàn tay trấn áp mấy tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ dưới núi, không còn đường sống.

Liễu Tà Dương nhìn tháp Phong Thần một cái. Đám người Lôi Hồ đang bế quan, không rảnh lo việc khác.

Liễu Tà Dương thật lòng chúc phúc:

- Hy vọng các ngươi sẽ đột phá.

Hồng Liên ra khỏi Hoàng Kim cung, biểu tình trầm trọng suy tư cái gì.

Cuối cùng Hồng Liên đứng trước mặt Liễu Tà Dương, thần thờ nhìn hấn.

Liễu Tà Dương nhìn Hồng Liên, hỏi:

- Linh lực của nàng chấn động, có tâm sự sao?

Hồng Liên lẩm bẩm:

- ánh mắt của ngươi tốt thật. Rất biết chọn nữ đệ tử, ta nhìn ai cũng giống tiểu cô nương mà ngươi nói. Mỗi người đáng vẻ đều như tiểu yêu tinh, không lẽ ngươi vừa mất tất cả nữ đệ tử? Chắc, thể thì ngươi ghê quá, sao trước kia ta không nhìn ra con người thật của ngươi?

Liễu Tà Dương nói:

- Nếu nàng gặp khó khăn trong tu luyện có thể đến tìm ta.

Hồng Liên không đáp, nàng để lại bóng lưng cho hấn nhìn, bước chậm chậm bước vào tháp Phong Thần như ôm một bụng uất ức.

Thất Thập Nhị phong gặp tổn hại nặng nhưng ngoại viện đối ứng với nó không bị ảnh hưởng, đám đệ tử ít biết về biến động lớn xảy ra với Thất Thập Nhị phong.

Đám đệ tử Hoàng Kim cung để lại dấu vết ở ngoại viện không biến mất cho dù họ đã rời đi.

Vì bọn họ mà thay đổi lứa đệ tử ngoại viện quyết tâm theo bước chân họ đi Thất Thập Nhị phong. Đại hội thu đồ đệ đó không chỉ khiến Vô Lượng Môn rung động, ngoại viện bị trùng kích càng thêm mãnh liệt.

Thời gian trôi qua, Liễu Tà Dương bày ra ảnh hưởng sẽ ngày càng lớn, cuối cùng đẩy lên sóng thần thổi quét Vô Lượng Môn.

Liễu Tà Dương đi vào Tầng Kinh các của Thất Thập Nhị phong, đưa mắt nhìn trong không gian lớn mấy trăm dặm rải rác các loại sách. Hai đệ tử đi vội vàng, rất nhiều sách không lọt vào mắt bọn họ. Trong túi trữ vật của họ chứa đầy Linh Thạch.

Thôi!

Liễu Tà Dương phát ổng tay áo phân loại sách vở trong Tầng thư các vào gần trăm túi trữ vật. Những quyển sách này giờ đây đã là vật vô chủ, bỏ lại đây sẽ bị phủ bụi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Ấn Tiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

